

ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาไทย: การส่งผลกระทบต่อกระบวนการเชื่อมโยงความ
การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

นางสาวศิริพร ปัญญาเมธีกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2546

ISBN 974-17-4285-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

COHERENCE OF INTERACTIONS IN A THAI CHATROOM: INTERPLAY OF COHESION,
TURN-ALLOCATION, AND RELEVANCE

Miss Siriporn Panyametheekul

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Doctor of Arts in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2003

ISBN 974-17-4285-1

ศิริพร ปัญญาเมธีกุล : ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาไทย: การส่งผลต่อกัน
ระหว่าง การเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.
(COHERENCE OF INTERACTIONS IN A THAI CHATROOM: INTERPLAY OF
COHESION, TURN-ALLOCATION, AND RELEVANCE) อ. ที่ปรึกษา : ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ดร. วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 330 หน้า. ISBN 974-17-4285-1

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์
ในห้องสนทนาไทย โดยปัจจัยที่นำมาพิจารณาประกอบด้วย การเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และ
ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ผลวิจัยพบว่ากลไกเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุด คือ การใช้
สรรพนามไว้รูป การเรียกชื่อ ตามลำดับ ส่วนการแทรกของข้อความระหว่างคู่ถ้อยคำในระหว่าง
การสนทนานั้นไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ สำหรับปัจจัยที่สองที่
ศึกษาพบว่ากลวิธีมอบผลัดที่พบมากที่สุด คือ การเรียกชื่อ การถาม ตามลำดับ สุดท้าย
การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาพบว่าผู้ร่วมสนทนาจะใช้วิธีการรักษากฎในการรักษา
ความเกี่ยวข้องของการสนทนามากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจ
ตามลำดับ

ถึงแม้ว่าในห้องสนทนาจะมีการแทรกของข้อความระหว่างคู่ถ้อยคำอยู่เสมอ แต่การ
สนทนายังเกิดความต่อเนื่องของข้อความ เนื่องจากผู้ร่วมสนทนามีการใช้กลไกเชื่อมโยงความ
และกลวิธีมอบผลัด กลไกและกลวิธีที่สำคัญ คือ การเรียกชื่อ ซึ่งการเรียกชื่อจะทำให้ทราบว่า
ข้อความนั้นๆ ส่งถึงใคร การเรียกชื่อจะลดความกำกวมในการเชื่อมโยงข้อความ ส่วนกลวิธีที่
สำคัญอีกกลวิธีหนึ่ง คือ การถาม เนื่องจากการถามเป็นกลวิธีที่ก่อให้เกิดคู่ถ้อยคำและทำให้เกิด
การโต้ตอบกลับจึงทำให้เกิดความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ขึ้น นอกจากนั้น ความต่อเนื่องของ
ข้อความยังเกิดจากรเรื่องที่สนทนา จากผลวิจัยพบว่าถึงแม้ว่าผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาจะมี
อิสระในการพูดสิ่งที่ต้องการได้ แต่ผู้สนทนายังคงเลือกใช้การรักษากฎในการสนทนา คือ ตอบ
เรื่องที่ตรงประเด็นเป็นส่วนมาก จากการศึกษาสรุปได้ว่าความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้อง
สนทนาเป็นผลมาจากการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา
ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ภาควิชา ภาษาศาสตร์
สาขาวิชา ภาษาศาสตร์
ปีการศึกษา 2546

ลายมือชื่อนิต
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

4280905422 : MAJOR LINGUISTICS

KEY WORD: COHERENCE OF INTERACTIONS / CHATROOM / COHESION / TURN-ALLOCATION / RELEVANCE / COMPUTER-MEDIATED COMMUNICATION / INTERNET

SIRIPORN PANYAMETHEEKUL : COHERENCE OF INTERACTIONS IN A THAI CHATROOM: INTERPLAY OF COHESION, TURN-ALLOCATION, AND RELEVANCE. ASSISTANT PROFESSOR WIROTE AROONMANAKUN, 330 pp. ISBN 974-17-4285-1

This research is aimed at studying parameters affecting coherence of interactions in a Thai chatroom. The parameters studied are cohesion, turn-allocation, and topical relevance. The results reveal first that the most frequently used cohesive elements are zero pronouns and address terms, in that order. However, there is no relationship between the number of intervening messages and the use of cohesive elements. Second, the most frequently found turn-allocation strategies are address terms and inquiries, in that order. Finally, the participants are found to observe the rule of relevance more than flouting or violating relevance in their responses.

Despite the fact that adjacency pairs in the chatroom are disrupted by other messages, participants manage to understand one another. They use cohesive elements and turn-allocation strategies to compensate for the fragmented nature of conversational exchanges. Addressing someone by name can help pin down the intended respondent in an adjacency pair and avoid ambiguity in the structure of exchanges. Inquiry is another important strategy. When an inquiry has been produced, it is likely that the addressed participant will be the next speaker, and that they will produce a relevant response. Thus this strategy creates coherence by linking turns. Moreover, coherence of interaction is facilitated by topical relevance. The results reveal that although participants in the chatroom have the freedom to respond to any and as many utterances as they desire, they still observe the rule of relevance in their responses. In sum, coherence of interaction is based on the interplay of cohesion, turn-allocation, and relevance.

Department Linguistics

Student's signature.....

Field of study Linguistics

Advisor's signature.....

Academic year 2003

Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถของอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิโรจน์ อรุณมานะกุล ซึ่งให้ความเอาใจใส่ ช่วยเหลือ และให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยเสมอมา ทั้งยังให้คำปรึกษาในการแก้ไขปัญหาต่างๆ เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณะียนาวิน ซึ่งให้กำลังใจ ความเชื่อมั่น การสนับสนุน และคำปรึกษาที่ดีแก่ผู้วิจัยตลอดมาจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญศิริ วงศ์วิภาณนท์ และศาสตราจารย์ ดร. ชูชาน แฮริง (Professor Dr. Susan Herring) ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยได้ทำหัวข้อวิทยานิพนธ์นี้ ทั้งยังให้ความเอาใจใส่และให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยเรื่อยมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กฤษดาภรณ์ หงส์ดารมภ์ และอาจารย์ ดร. สุดา รังกูพันธ์ ที่ให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยตลอดมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. จอห์น เปาโอลิลโล (Associate Professor Dr. John Paolillo) ซึ่งได้สอนให้ผู้วิจัยใช้โปรแกรม GLMStat ในการวิเคราะห์ข้อมูลในวิทยานิพนธ์นี้ และผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อุกฤษฏ์ แพทย์น้อย และรองศาสตราจารย์ ดร. โสรัจจ์ หงส์ดารมภ์ ซึ่งได้ให้ความช่วยเหลือในการใช้เครื่องแมคอินทอชในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. ปราณี่ กุลละวณิชย์ ที่ให้ความเอาใจใส่แก่ผู้วิจัยตลอดมา และผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ในภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่างๆ แก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณกาญจนา เจริญเกียรติบวร และคุณสรบุศย์ รุ่งโรจน์ สุวรรณ ที่ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำแก่ผู้วิจัยเสมอมา และขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจซึ่งกันและกันตลอดมา

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณวศิน อัครเมธาวุฒิ ที่เป็นกำลังใจ ให้ความเอาใจใส่ และให้ความรักแก่ผู้วิจัยตลอดมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงสำหรับคุณพ่อวิโรจน์ คุณแม่วิภาพร และพี่ๆ ของผู้วิจัยทุกคน (ดร. ศิริมา คุณสุนิสา คุณอรวรรณ คุณอนันติ และคุณปรีชชนัน ปัญญาเมธิกุล) ที่ให้ความห่วงใย กำลังใจ และให้ความรักแก่ผู้วิจัยอย่างสม่ำเสมอตลอดเวลาที่ผ่านมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฐ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	11
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	12
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	12
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	12
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	15
2. ทบทวนวรรณกรรม.....	16
2.1 ปริจเฉท.....	16
2.2 ประเภทของปริจเฉท.....	19
2.3 การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer-Mediated Communication: CMC)	29
2.3.1 ความเป็นมาของอินเทอร์เน็ต.....	30
2.3.2 วิธีการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (modes of CMC).....	31
2.3.2.1 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (electronic mail: e-mail).....	31
2.3.2.2 กลุ่มอภิปราย (listserv discussion lists).....	32
2.3.2.3 กลุ่มข่าวยูสเน็ต (Usenet newsgroup).....	32
2.3.2.4 การสนทนาที่มีการแบ่งหน้าจอ เช่น ทอล์ค โฟน และไอซีคว (split screen protocols: Talk, Phone, and ICQ).....	33
2.3.2.5 การสนทนาบนจอ (chat).....	33
2.3.2.6 การสนทนาส่วนตัว (private chat).....	33

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.2.7 มัดหรือเกมแฟนตาซีและการผจญภัย (Multi-User Dimension: MUDs).....	34
2.3.2.8 เว็บ (World Wide Web).....	34
2.3.2.9 ระบบเสียงและภาพ (audio and video).....	34
2.3.2.10 สภาวะแวดล้อมเสมือนจริง (graphical virtual reality (VR) environments).....	35
2.3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย.....	35
2.4 ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ (coherence of interactions) ในห้องสนทนา....	40
2.4.1 การเชื่อมโยงความ (cohesion).....	44
2.4.2 การมอบผลัด (turn-allocation).....	67
2.4.2.1 ระบบผลัด.....	67
2.4.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการมอบผลัดในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์...	73
2.4.3 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา (relevance).....	81
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	89
3.1 ข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	89
3.1.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย.....	89
3.1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	90
3.1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	91
3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	95
3.2.1 การวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ.....	96
● ขั้นตอนการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ.....	96
● เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ.....	97
1) เกณฑ์การวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนา.....	97
2) เกณฑ์ที่ใช้ในการนับจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ผู้คุยคำ.....	102
3.2.2 การวิเคราะห์การมอบผลัด.....	104
● ขั้นตอนการวิเคราะห์การมอบผลัด.....	104
● เกณฑ์การวิเคราะห์กลวิธีมอบผลัด.....	105

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2.3 การวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	109
• ขั้นตอนการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	110
• เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา	110
4 การเชื่อมโยงความ.....	113
4.1 กลไกเชื่อมโยงความ.....	113
• กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา.....	113
4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความ	126
5. ระบบผลัด.....	139
5.1 ระบบผลัด.....	139
5.1.1 ระบบผลัดในห้องสนทนา.....	139
5.1.2 หน้าที่ของผลัดที่พบในการสนทนาในห้องสนทนา.....	145
5.2 กลวิธีหมอบผลัดที่พบในการสนทนาในห้องสนทนา.....	149
5.3 ความสำคัญของการเรียกชื่อในระบบผลัดในห้องสนทนา.....	152
6. ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	158
6.1 ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	158
6.2 การซ้อนเรื่องที่สนทนา.....	166
7. สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	177
7.1 สรุปผลการวิจัย.....	177
7.1.1 การเชื่อมโยงความ.....	177
7.1.2 การหมอบผลัด.....	179
7.1.3 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	180
7.2 อภิปรายผล.....	180
• ภาพรวมของความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา.....	180
• บทบาทของกลไกเชื่อมโยงความ กลวิธีหมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่ สนทนาในห้องสนทนา.....	182
7.3 ข้อเสนอแนะ.....	186

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
รายการอ้างอิง.....	189
ภาคผนวก.....	193
ก วิธีการเข้าห้องสนทนาในเว็บไซต์พันธุทิพย์.....	194
ข บทสนทนาในห้องจี้อ่า 3 และห้องจี้อ่า 5.....	201
ค แผนผังของผู้ร่วมสนทนาในห้องจี้อ่า 3 และห้องจี้อ่า 5.....	257
ง แผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องจี้อ่า 3 และห้องจี้อ่า 5.....	260
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	330

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน..... 19
2.2	เปรียบเทียบเกณฑ์ของภาษาพูดกับภาษาที่ใช้ในเว็บ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ กลุ่ม สนทนา และโลกเสมือนจริง..... 22
2.3	เปรียบเทียบเกณฑ์ของภาษาเขียนกับภาษาที่ใช้ในเว็บ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ กลุ่ม สนทนา และโลกเสมือนจริง..... 22
2.4	การใช้ตัวอักษรย่อในภาษาอังกฤษ ซึ่งมีทั้งการใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กและตัวอักษรพิมพ์ ใหญ่..... 27
2.5	เครื่องหมายแอสกี (ASCII Art) และความหมาย..... 28
2.6	เปรียบเทียบระบบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากันของแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) กับระบบผลัดที่เกิดขึ้นในมัดที่ศึกษาโดยเชอร์นี่ (Cherny, 1999)..... 78
4.1	กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา..... 114
4.2	ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมในห้องจ๊ะจ๋า 3 และห้องจ๊ะจ๋า 5..... 115
4.3	ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความแต่ละชนิดในห้องจ๊ะจ๋า 3 และห้องจ๊ะ จ๋า 5..... 118
4.4	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรก (messages in between หรือ msg. in bet.) กับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความในห้องจ๊ะจ๋า 3..... 127
4.5	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความใน ห้องจ๊ะจ๋า 5..... 128
4.6	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุก ชนิดในห้องจ๊ะจ๋า 3..... 129
4.7	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุก ชนิดในห้องจ๊ะจ๋า 5..... 129
4.8	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการอ้างถึงในห้องจ๊ะจ๋า 3..... 131
4.9	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการแทนที่ในห้องจ๊ะจ๋า 3..... 131
4.10	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการละในในห้องจ๊ะจ๋า 3..... 131
4.11	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการใช้คำเชื่อมในห้องจ๊ะจ๋า 3.. 132
4.12	ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการเชื่อมโยงคำในห้องจ๊ะจ๋า 3. 132

สารบัญดาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.13 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับดัชนีปริจเฉทในห้องจี๊ะจำ 3.....	132
4.14 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการอ้างถึงในห้องจี๊ะจำ 5.....	133
4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการแทนที่ในห้องจี๊ะจำ 5.....	133
4.16 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการละในห้องจี๊ะจำ 5.....	134
4.17 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการใช้คำเชื่อมในห้องจี๊ะจำ 5..	134
4.18 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการเชื่อมโยงคำในห้องจี๊ะจำ 5.	134
4.19 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับดัชนีปริจเฉทในห้องจี๊ะจำ 5.....	135
5.1 ความถี่และร้อยละของจำนวนการใช้กลวิธีมอบผลัดโดยรวมในห้องจี๊ะจำ 3 และห้องจี๊ะจำ 5.....	150
5.2 การเปรียบเทียบจำนวนการใช้กลวิธีมอบผลัดที่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม กับกลวิธีมอบผลัดที่ไม่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม ในห้องจี๊ะจำ 3.....	152
5.3 การเปรียบเทียบจำนวนการใช้กลวิธีมอบผลัดที่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม กับกลวิธีมอบผลัดที่ไม่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม ในห้องจี๊ะจำ 5.....	153
6.1 ความถี่และร้อยละในการใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	161

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
2.1 การปฏิสัมพันธ์ในไออาร์ซี.....	42
3.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างSAKกับเจ.....	92
3.2 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างน้ำฝนกับมีนโป.....	94
5.1 การปฏิสัมพันธ์ของผู้สนทนาหนึ่งคนกับผู้สนทนาหลายคน.....	142
5.2 การปฏิสัมพันธ์เป็นกลุ่มของผู้สนทนา 3 คน.....	142
5.3 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างพีแซวกับปลา.....	147
6.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างลินดากับบักจ่อย.....	168
6.2 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างNOKMANกับวุ้น.....	170
6.3 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพลงกับtp.....	171
6.4 การซ้อนกันอย่างต่อเนื่องของเรื่องที่สนทนา.....	173
6.5 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างหงส์กับเคโกะ.....	174
7.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเคโกะกับหงส์.....	181
7.2 การเชื่อมโยงการสนทนาระหว่าง o โก้ new และปุ่น.....	183
7.3 การเชื่อมโยงการสนทนาระหว่างผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาที่มีผู้ร่วมสนทนาจำนวน หลายคน.....	184

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารในปัจจุบันมีความก้าวหน้าเป็นอย่างมาก เราสามารถสื่อสารกันได้โดยไม่ต้องเห็นหน้ากัน ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน อย่างเช่น การสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการสื่อสารที่แตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากันในชีวิตประจำวัน ผู้สนทนาจะไม่ได้ยินเสียงและเห็นหน้าของอีกฝ่าย แต่เป็นการสื่อสารที่ผ่านทางคอมพิวเตอร์ โดยพิมพ์ข้อความต่างๆ ผ่านแป้นพิมพ์ การสนทนาที่เกิดขึ้นทางอินเทอร์เน็ตแบ่งเป็น การสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน (*synchronous mode*) ซึ่งหมายถึง การสนทนาที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถส่งข้อความและรับข้อความในเวลาเดียวกัน และโต้ตอบกันได้โดยทันที ข้อความที่ส่งจะปรากฏอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์เพียงชั่วขณะ และจะถูกแทนที่โดยข้อความใหม่ เช่น การสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนา (chatroom) ใน www.pantip.com www.sanook.com www.thaiicq.com www.hunsa.com www.thaionline.com www.sabye.com เป็นต้น และการสนทนาโดยผ่านโปรแกรมไออาร์ซี (Internet Relay Chat: IRC) มัด (Multi-User Dimensions or Dungeons: MUDs) เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมี การสนทนาที่ไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน (*asynchronous mode*) ซึ่งเป็นการสนทนาที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่จำเป็นต้องส่งข้อความและรับข้อความในเวลาเดียวกัน ทั้งผู้ส่งสารและรับสารไม่ได้อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์พร้อมกัน ข้อความที่ส่งจะถูกเก็บไว้จนกว่าผู้รับจะเปิดอ่าน เช่น ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (electronic mail หรือ e-mail) กลุ่มข่าว (newsgroup) กระดานข่าว (webboard) เป็นต้น

แฮริง (Herring, 2001) กล่าวว่าภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ตที่เป็นการสนทนาในเวลาเดียวกันจะเป็นภาษาที่ไม่ค่อยมีความถูกต้อง ไม่ค่อยมีความซับซ้อน และไม่ค่อยมีความต่อเนื่องเหมือนกับภาษาเขียน เนื่องจากผู้ใช้จะพิมพ์ข้อความสั้นๆ เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการสนทนาโต้ตอบกัน จึงทำให้เกิดการละประธาน คำสรรพนาม มีการใช้คำย่อ เช่น mtg แทนคำว่า meeting เป็นต้น จะเห็นได้ว่าภาษาที่ใช้ในการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันจะเป็นภาษาที่มีลักษณะต่างจากภาษามาตรฐาน ผู้สนทนาจะเลือกใช้คำที่สั้น เพื่อสะดวกในการพิมพ์ และสามารถโต้ตอบได้อย่างทันท่วงที การพิมพ์ส่วนใหญ่จึงไม่ค่อยมีการวางแผนมากนัก

การสนทนาในเวลาเดียวกันต่างจากการสนทนาที่ไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน เนื่องจากเป็นการสนทนาที่ไม่ได้มีข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลาในการพิมพ์ ไม่ต้องโต้ตอบโดยทันที ผู้ส่งมีเวลาในการสร้างประโยค แก้ไข เรียบเรียง ตรวจสอบข้อความก่อนที่จะส่งได้ ตัวอย่างเช่น ในการเขียนไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัว ลักษณะภาษาก็อาจจะมีการใช้คำย่อ การละเครื่องหมายต่างๆ และการละคำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นการเขียนที่เป็นทางการ โครงสร้างทางภาษาก็ยังคงมีความซับซ้อน มีลักษณะคล้ายกับการเขียนจดหมายที่เป็นทางการโดยทั่วไป เช่น มีการใช้โครงสร้างการกลายเป็นนามวลี (nominalizations) มีการใช้โครงสร้างประโยคย่อยรอง (subordinate clauses) ประโยคย่อยเติมเต็ม (complement clauses) และมีการใช้กรรมวาจก (passive voice) เป็นต้น ดังนั้น อาจสรุปได้ว่าภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาที่มีความหลากหลาย มีการผสมผสานกันระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเดวิสและบรูเวอร์ (Davis & Brewer, 1997) ที่กล่าวว่าการสื่อสารที่เกิดขึ้นในอินเทอร์เน็ตเป็น การพูดโดยการเขียน ไม่ใช่เป็นเพียงการพูดหรือการเขียนเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง

จากลักษณะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันในห้องสนทนา เนื่องจากการสนทนาดังกล่าวมีผู้ใช้งานอย่างแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับมากในปัจจุบัน ทั้งยังเป็นการสนทนาที่คล้ายกับการสนทนาในชีวิตประจำวันมาก และการสนทนาที่เกิดขึ้นก็เป็นสนทนาที่ไม่เป็นทางการ ภาษาที่ใช้มีลักษณะของทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนผสมกันอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ ผู้สนทนาสนทนาโดยใช้การพิมพ์ซึ่งเปรียบได้กับการเขียน แต่การเขียนนั้นเป็นการเขียนที่ใช้ภาษาพูด และที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ จุดมุ่งหมายในการสนทนาในห้องสนทนา เพื่อสร้างมิตรภาพ ผู้สนทนาส่วนใหญ่จะไม่รู้จักกันมาก่อน แต่การสนทนาดังกล่าวมีความเป็นกันเองมาก การพูดคุยส่วนใหญ่จึงเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน นอกจากนี้ สาเหตุประการสำคัญอีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการสนทนาในห้องสนทนา เป็นเพราะในภาษาไทยมีงานวิจัยที่ศึกษาการสนทนาในห้องสนทนา น้อยมากเมื่อเทียบกับงานวิจัยในภาษาอังกฤษ ดังนั้น จึงนำศึกษาลักษณะของภาษาไทยที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาไทย

ทั้งนี้เพื่อให้เข้าใจลักษณะและธรรมชาติของห้องสนทนามากขึ้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะการสื่อสารในห้องสนทนา โดยใช้การวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารของซาวิลล์ ทรอยค์ (Saville-Troike, 1982) มาอธิบายปรากฏการณ์การใช้ภาษาในห้องสนทนา เนื่องจากการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสารเป็นการศึกษาบทบาทของภาษาในการสื่อสารของคนในชุมชน ซึ่งในที่นี้ คือ กลุ่มคนในห้องสนทนา นอกจากนี้ ยังเป็นการศึกษาโดยละเอียดถึงวิธีการใช้ภาษาในวัฒนธรรมต่างๆ (Hymes, 1962 อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์,

2541) โดยการวิเคราะห์ประกอบด้วยการวิเคราะห์ 3 หน่วย ได้แก่ 1) สถานการณ์สื่อสาร (communicative situation) 2) เหตุการณ์สื่อสาร (communicative event) และ 3) วัจนกรรมสื่อสาร (communicative act) ใน 3 หน่วยนี้ ชาวลิทัวเนีย-ทรอยส์ถือว่าเหตุการณ์สื่อสารเป็นหน่วยที่สำคัญที่สุด และเป็นหัวใจของการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร ซึ่งเหตุการณ์สื่อสารเป็นส่วนประกอบของสถานการณ์สื่อสาร กล่าวคือ ภายในสถานการณ์สื่อสาร 1 สถานการณ์ ประกอบด้วยเหตุการณ์สื่อสารหลายเหตุการณ์ และแต่ละเหตุการณ์สื่อสารก็ประกอบด้วยวัจนกรรมสื่อสารหลายวัจนกรรม ซึ่งมีรายละเอียดต่อไปนี้

สถานการณ์สื่อสารเป็นหน่วยที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งบอกถึงบริบทที่เกิดขึ้นในการสื่อสาร บริบทของการสนทนาในห้องสนทนาเกิดขึ้นบนหน้าจอกอมพิวเตอร์ และเป็นการสื่อสารผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ภายในสถานการณ์สื่อสารในห้องสนทนา ประกอบด้วยเหตุการณ์สื่อสารหลายเหตุการณ์ เช่น การทักทาย การถาม-ตอบ การอำลา ซึ่งในแต่ละเหตุการณ์สื่อสารก็ประกอบด้วยวัจนกรรมสื่อสารหลายวัจนกรรม อย่างไรก็ตาม การสนทนาในห้องสนทนาไม่สามารถเรียงลำดับวัจนกรรมให้เห็นได้อย่างชัดเจน แต่วัจนกรรมที่พบบ่อยและเกิดขึ้นเป็นประจำที่สามารถเรียงลำดับวัจนกรรมได้ คือ วัจนกรรมการทักทายของผู้สนทนาเมื่อเริ่มเข้าห้องสนทนา หลังจากนั้น ผู้สนทนาจึงจะใช้วัจนกรรมการถาม-ตอบเป็นส่วนใหญ่ในการสนทนา และท้ายสุดเมื่อผู้สนทนาต้องการออกจากห้องสนทนาจึงจะมีวัจนกรรมการอำลาเกิดขึ้น ตามลำดับ ต่อไปจะกล่าวเกี่ยวกับรายละเอียดขององค์ประกอบในเหตุการณ์สื่อสาร ซึ่งเป็นหัวใจของการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร

องค์ประกอบในเหตุการณ์สื่อสาร

เหตุการณ์สื่อสารเป็นหน่วยพื้นฐานที่สำคัญในการวิเคราะห์ และเป็นหัวใจของการวิเคราะห์ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย 10 องค์ประกอบ ได้แก่

1. ชนิดของเหตุการณ์ (genre or type of event) เป็นการสนทนาที่เป็นกันเอง ภาษาที่ใช้ไม่เป็นทางการ

2. หัวข้อ (topic) มีหลากหลายรูปแบบ จากงานวิจัยของศุภนิสา ทดลา (2542) ที่ศึกษารูปแบบพฤติกรรมสื่อสารในห้องสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต พบหัวข้อที่สนทนา ดังนี้ 1) การถาม-ตอบข้อมูลพื้นฐานของแต่ละคน เช่น เพศ อายุ เป็นต้น 2) การถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวัน เช่น ไปเที่ยวไหนมา กำลังทำอะไรอยู่ เป็นต้น 3) ข้อความสนทนาที่เป็นความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ เช่น บอกรัก การจีบกัน เป็นต้น

3. วัตถุประสงค์หรือหน้าที่ (purpose or function) ของการสนทนาในห้องสนทนา เพื่อสร้างมิตรภาพ ความเป็นกลุ่มเดียวกัน และเพื่อความสนุกสนาน

4. เวลา-สถานที่ (setting) ข้อความการสนทนาปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่ายทางอินเทอร์เน็ต ส่วนเวลาไม่จำกัด การสนทนาเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

5. ผู้ร่วมเหตุการณ์ (participants) มีทั้งผู้พูด ผู้ฟัง ผู้แอบฟัง ซึ่งไม่ทราบอายุ เพศ ฐานะ และระดับการศึกษาที่แน่ชัด จากการวิเคราะห์ในห้องสนทนาพบว่าผู้ร่วมสนทนามีทั้งแบบ 1) คนหนึ่งคนพูดกับคนเพียงหนึ่งคน (one to one) แบบ 2) คนหนึ่งคนพูดกับคนหลายคน (one to many) และ แบบ 3) คนหลายคนพูดกับคนหลายคน (many to many) (ดูรายละเอียดได้ในบทที่ 7)

6. รูปแบบการสื่อสาร (message form) มีรูปแบบภาษาที่เป็นการพูดและพิมพ์ลงบนแป้นพิมพ์ของเครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่สามารถแสดงอวัจนภาษาเกี่ยวกับการแสดงท่าทาง อารมณ์ ความรู้สึก น้ำเสียง แต่มีการใช้รูปภาพหรือการสร้างภาพที่แสดงอารมณ์และความรู้สึก (emoticon) โดยใช้เครื่องหมายต่างๆ เช่น ใช้ :-) (สร้างจากเครื่องหมายมหัพภาคคู่ ขีดกลาง และวงเล็บปิด) เพื่อแสดงการยิ้ม หรือใช้ :p (สร้างจากเครื่องหมายมหัพภาคคู่กับตัวอักษรพีในภาษาอังกฤษ) เพื่อแสดงการแลบลิ้น เป็นต้น

7. เนื้อหาการสื่อสาร (message content) มีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งส่วนใหญ่ มักจะใช้การถาม-ตอบ

8. การลำดับวัจนกรรม (act sequence) การเรียงลำดับของวัจนกรรมสื่อสาร ซึ่งวัจนกรรมหลักๆ ที่สามารถเรียงลำดับได้ในห้องสนทนา ได้แก่ วัจนกรรมการทักทาย วัจนกรรมการถาม-ตอบ วัจนกรรมการอำลา ตามลำดับ ดังตัวอย่างการสนทนาระหว่างเป็นช้กับน้องชมพู

(1) ตัวอย่างการสนทนาในห้องสนทนา¹ระหว่าง**เบ็นซ์**กับ**น้องชมพู**

เบ็นซ์ O-> [170]: "I just logged on สวัสดีจ้า"	(ข้อความของระบบที่แจ้งว่ามีผู้สนทนาใหม่เข้ามาในห้องสนทนา)	
เบ็นซ์ O-> [170]: "สวัสดีครับใครว่างขอคุยด้วยคนนะ"		วัจนกรรมการทักทาย
น้องชมพู [35]: "หวัดดีค่ะ เบ็น"		วัจนกรรมการทักทาย
เบ็นซ์ O-> [170]: "สวัสดีครับ"		วัจนกรรมการทักทาย
น้องชมพู [35]: "เรียนที่ไหนคะ เบ็น"		วัจนกรรมการถาม
เบ็นซ์ O-> [170]: "เรียนที่ร.ร.สุรศักดิ์มนตรีครับ"		วัจนกรรมการตอบ
เบ็นซ์ O-> [170]: "น้องชมพูเรียนที่ไหนครับ"		วัจนกรรมการถาม
น้องชมพู [35]: "เรียนที่วิทยาลัยคะ"		วัจนกรรมการตอบ
น้องชมพู [35]: "เดี๋ยวชมพูต้องเลิกเล่นแล้วนะค่ะ"		วัจนกรรมการอำลา
น้องชมพู [35]: "I just logged off ... บ๊ายบาย!"	(ข้อความของระบบที่แจ้งว่าผู้สนทนาออกจากห้องสนทนา)	

นอกจากวัจนกรรมการทักทาย วัจนกรรมการถาม-ตอบ และวัจนกรรมการอำลาที่สามารถเรียงลำดับได้แล้ว ในห้องสนทนายังประกอบด้วยวัจนกรรมอื่นที่ไม่สามารถเรียงลำดับได้ เช่น วัจนกรรมการขอร้อง วัจนกรรมการสั่ง วัจนกรรมการขอโทษ เป็นต้น

9. กฎการปฏิสัมพันธ์ (rules of interaction) คือ การไม่กล่าวพาดพิงถึงสถาบันพระมหากษัตริย์และราชวงศ์ ไม่กล่าวคำหยาบ ไม่รบกวนผู้อื่นโดยการยกย่อนคำพูดของผู้อื่น นอกจากนั้น ในแต่ละห้องสนทนาจะมีผู้ควบคุม เช่น ถ้าผู้สนทนามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหากเตือนแล้วยังไม่แก้ไข ก็จะไม่ให้เข้ามาใช้บริการในห้องสนทนาอีก เป็นต้น

10. บรรทัดฐานการตีความ (norms of interpretation) สร้างขึ้นจากความเข้าใจร่วมกันของสมาชิกในห้องสนทนา ซึ่งมีดังต่อไปนี้

¹ ข้อความในตัวอย่างเป็นข้อความที่คัดลอกมาจากข้อความการสนทนาจริงในห้องสนทนา ดังนั้น ข้อความหรือคำที่พิมพ์ผิด จึงเกิดขึ้นจริงตามที่คุณสนทนาพิมพ์ เช่น การพิมพ์ผิดในคำว่า "ใคร" เป็น "ใคร" ของเบ็นซ์

² ชื่อของผู้สนทนาในห้องสนทนาจะเป็นตัวเอียง เพื่อสะดวกในการอ่าน และทำให้ทราบว่า เป็นชื่อของผู้สนทนาในห้องสนทนา เช่น พิมพ์ พิมแจ พี่แซว อธิ ลูกเปิดซีเฮอร์

³ ในข้อความการสนทนา ด้านซ้ายสุดของข้อความ คือ ชื่อของผู้สนทนา ต่อจากนั้น ถ้าเป็น O-> หมายถึง ผู้สนทนาระบุว่าตนเองเป็นเพศชาย ถ้าเป็น +O หมายถึง ผู้สนทนาระบุว่าตนเองเป็นเพศหญิง ถ้าเป็น O+> หมายถึง ผู้สนทนาระบุว่าตนเองเป็นกึ่งชายกึ่งหญิง ถ้าไม่มีเครื่องหมายใดๆ แสดงว่าผู้สนทนาไม่ระบุเพศของตนเอง จากนั้น คือ เลขรหัสของผู้สนทนาแต่ละคนที่สนทนาขณะนั้น (ข้อมูลที่เก็บจากปี 2544 ซึ่งยังมีเลขรหัสปรากฏ แต่ปัจจุบันปี 2547 ไม่ปรากฏการใช้เลขรหัสแล้ว) สุดท้ายหลังจากเครื่องหมายหัพภาคคู่ คือ ข้อความการสนทนาของผู้ร่วมสนทนา

10.1 การใช้สัญลักษณ์ภาษา เช่น การใช้อักษรซ้ำ โดยการใช้เครื่องหมาย ไม้ยมก (๗) เช่น หวัดดี๗๗๗๗๗๗ หรือซ้ำพยัญชนะหรือสระตัวสุดท้าย เช่น ว่างงงงงงงง การใช้ข้อความซ้ำ เช่น อยู่แถวไหนคับ อยู่แถวไหนคับ การเขียนเลียนแบบภาษาพูด เช่น มีใครว่าง มั่งอะ การใช้ข้อความแสดงอารมณ์และความรู้สึก เช่น ใช้ 55555 แทนการหัวเราะ ใช้ ออิอิ แทนการหัวเราะแบบมีเลศนัย และใช้ โอ๊ะ...โอิ แทนการตกใจ นอกจากนั้น ยังมีการใช้คำย่อ เช่น How ru? (r หมายถึง are และ u หมายถึง you) การเขียนภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ เช่น Hi น่องหมู การเขียนภาษาอังกฤษ แต่สื่อใจความเป็นภาษาไทย เช่น sawadee ja (สวัสดีจ๊ะ) ja pai nai ja (จะไปไหนจ๊ะ) เป็นต้น

10.2 การใช้สัญลักษณ์แสดงอารมณ์ (emoticon) ซึ่งแบ่งออกเป็น 1) สัญลักษณ์ภาพ เช่น และ ในห้องสนทนาของเว็บไซต์พันทิพย์ และ 2) เครื่องหมายอักษรแอสกี (ASCII Art) เช่น การใช้ @^_^@ เพื่อแสดงว่าผู้สนทนายิ้มจนแก้มปริ เป็นต้น ซึ่งการใช้สัญลักษณ์ดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันดีสำหรับผู้ร่วมสนทนาทุกคน

จากการวิเคราะห์ลักษณะของห้องสนทนา เมื่อพิจารณาในรายละเอียด ผู้วิจัย พบข้อจำกัดในการสื่อสาร 4 ประการ ได้แก่ 1) เมื่อมีผู้ร่วมสนทนาเป็นจำนวนมากจะทำให้ผู้ร่วมสนทนาเกิดความสับสนในการรับและส่งสาร 2) ข้อความที่ผู้ร่วมสนทนาส่งจะถูกเรียงเป็นลำดับ โดยระบบ จึงทำให้คู่ถ้อยคำถูกแทรก และข้อความไม่ต่อเนื่องกัน 3) ขาดอวัจนภาษา ในการแสดงท่าทาง น้ำเสียง อารมณ์ ความรู้สึก เพราะเป็นการสนทนาผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผู้สนทนาไม่เห็นหน้ากัน และ 4) ขาดการโต้ตอบโดยทันที ผู้วิจัยพบว่าจากข้อจำกัดดังกล่าวจะนำไปสู่ลักษณะพิเศษในการสนทนา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) เมื่อมีผู้ร่วมสนทนาเป็นจำนวนมากจะทำให้ผู้ร่วมสนทนาเกิดความสับสนในการรับและส่งสาร เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนา ผู้ร่วมสนทนาสามารถสนทนากับคนหลายคนได้ในเวลาเดียวกัน เช่น

(2) ตัวอย่างการสนทนาในห้องสนทนายะหว่าง **ปู้ระเบิดขวด เน็ต** และ **boy**

เน็ต [225] : "บอยเล่นไหน เรียน/ทำงานคะ" (เน็ตพูดกับบอย)

boy [50] : "ทำงานครับ"

เน็ต [225] : "ทำงานไรคะ อยู่แถวไหนเนี่ย บอกได้เปล่าคะ" (เน็ตพูดกับบอย)

boy [50] : "ต่อนี้ที่โรงงาน"

เน็ต [225] : "ปู้ เล่นไหนเหวอ เรียน/ทำงานคะ" (เน็ตพูดกับปู้)

boy [50] : "ทำอยู่ที่เมืองชลครับ"

บ๊วยระเบิดขวด O-> [244] : "แฟนเจอาร์คุยมาได้เลยบ๊วยว่างอยู่"	(บ๊วยพูดกับแฟนเจอาร์)
บ๊วยระเบิดขวด O-> [244] : "เน็ตคุยกับบ๊วยได้ครับ"	(บ๊วยพูดกับเน็ต)
แฟนเจอาร์ +O [35] : "บ๊วยเราคุยด้วยได้ไหม"	(แฟนเจอาร์พูดกับบ๊วย)
เน็ต [225] : "คุยกับบ๊วยได้คะ"	
แฟนเจอาร์ +O [35] : "ชื่ออะไร"	
gamo O-> [36] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"	
บ๊วยระเบิดขวด O-> [244] : "ถามบ๊วยหรือครับ"	(บ๊วยเริ่มสงสัยว่าใครพูดกับตนเอง)
เน็ต [225] : "แล้วเลิกงานก็โมงจะบอย เหนื่อยหรือเปล่าคะ"	(เน็ตพูดกับบอย)
แฟนเจอาร์ +O [35] : "คะ"	
บ๊วยระเบิดขวด O-> [244] : "คุยไม่ถูกเลย"	(บ๊วยพูดกับแฟนเจอาร์และเน็ต จึงรู้สึกคุยไม่ถูก ไม่รู้ว่าใครคุยกับใครกันแน่)
boy [50] : "แล้วเน็ตละ"	
เน็ต [225] : "บ๊วยไม่ได้คุยกับเน็ตหรือคะ"	(เน็ตเริ่มเกิดความสงสัยว่าบ๊วยพูดกับใครกันแน่)
เน็ต [225] : "เรียนด้วยทำงานด้วยคะ "	
บ๊วยระเบิดขวด O-> [244] : "อ้าวเห็นเน็ตคุยกับบอยอยู่ไม่ไฟซ์หรือ"	

จากการสนทนาทำให้เห็นว่าเน็ตและบ๊วยระเบิดขวด เริ่มสับสนว่า ใครพูดกับใครกันแน่ เพราะเน็ตพูดกับบ๊วยระเบิดขวดและboyไปพร้อมกัน ส่วนบ๊วยระเบิดขวดก็คุยกับแฟนเจอาร์และเน็ตไปพร้อมกัน ดังนั้น จึงทำให้เกิดคำถามจากเน็ตว่า "บ๊วยไม่ได้คุยกับเน็ตหรือคะ" และเกิดคำถามจากบ๊วยระเบิดขวดว่า "อ้าวเห็นเน็ตคุยกับบอยอยู่ไม่ไฟซ์หรือ" ส่วนboyไม่สับสน เพราะตนพูดกับเน็ตเพียงคนเดียว แต่การสับสนดังกล่าวก็ได้เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร เพราะผู้สนทนาที่สามารถพูดคุยกันต่อได้ หลังจากที่ได้มีการถามและทำความเข้าใจกัน จากการสับสนดังกล่าว กลับกลายเป็นลักษณะพิเศษ ที่ทำให้ผู้ร่วมสนทนาสามารถพูดกับคนหลายๆ คนได้ในเวลาเดียวกัน ซึ่งต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการสนทนาในชีวิตประจำวันจะเป็นการไม่สุภาพ ถ้าเราจะถามคำถามเดียวกันกับคนๆ หนึ่ง แล้วหันไปถามกับอีกคน และยังพูดอีกเรื่องกับอีกคน แล้วหันกลับไปตอบอีกคนที่คุยด้วยก่อนหน้านี้ เป็นต้น

2) ข้อจำกัดอีกประการหนึ่งที่เกิดขึ้นในการสนทนาในห้องสนทนา คือ ข้อความของผู้ร่วมสนทนาจะถูกส่งตามคำสั่งที่ได้รับโดยระบบ ซึ่งจะเรียงตามเวลาที่ส่ง ใครส่งก่อนข้อความก็จะปรากฏก่อนตามลำดับ ข้อความจะถูกเรียงต่อกันมา ข้อความของคู่ถ้อยคำจึงถูกแยกโดยข้อความของผู้สนทนาคนอื่นที่มีได้พูดคุยด้วย กล่าวคือ คู่ถ้อยคำถูกแทรก (disrupted adjacency) เมื่อคู่ถ้อยคำถูกแทรก จะทำให้เกิดความยากลำบากในการค้นหาข้อความที่ได้ตอบผล คือ การปฏิสัมพันธ์ของผู้สนทนาจึงจะแตกเป็นชิ้นส่วน (fragmented) (Herring, 1999) ทำ

ให้เกิดความไม่ต่อเนื่องกันของคู่ถ้อยคำ (ดูตัวอย่าง (3)) การที่จะทราบได้ว่าอีกฝ่ายพูดกับอีกฝ่ายหรือไม่ จึงพิจารณาได้ลำบาก แต่อาจพิจารณาได้จากเรื่องหรือประเด็นที่ผู้พูดกำลังพูด หรือพิจารณาได้จากการเรียกชื่อของอีกฝ่ายก็ได้ หรือพิจารณาว่าเมื่อไรจะเป็นข้อความของคู่สนทนาของเรา โดยสังเกตจากสีของตัวอักษรที่ใช้ เพราะผู้ร่วมสนทนาสามารถเลือกสีของตัวอักษรที่จะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ได้ แต่อย่างไรก็ตาม สีที่ให้เลือกมีจำนวนจำกัด ดังนั้น สีที่เลือกจึงเกิดการซ้ำกันได้

(3) ตัวอย่างการสนทนาระหว่างหมากับลูกปลา ซึ่งถูกแทรกด้วยข้อความของหลินกับปาเดียวกัน

หมี่ [25] : "ลูกปลาไปสยามด้วยกันไหม"

หลิน [52] : "อยากกินราดหน้าจ้ะ พี่ฟ้า"

ปาเดียวกัน O->[19] : "ใครอยากดูบ้าง"

ลูกปลา [89] : "วันนี้ต้องรีบกลับจ้ะ หมี่"

จากข้อจำกัดดังกล่าวทำให้เกิดลักษณะพิเศษในการสนทนา คือ ผู้สนทนาสามารถเปลี่ยนประเด็นและเปลี่ยนคู่สนทนาได้อย่างรวดเร็ว ตลอดเวลา เนื่องจากข้อความถูกแทรกโดยคู่ถ้อยคำของผู้สนทนาอื่นที่มีได้พูดคุยด้วย และผู้สนทนาส่วนใหญ่ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน ประกอบกับผู้สนทนาไม่ได้เห็นหน้ากัน จึงอาจคำนึงถึงสภาพไม่มากนัก ในการที่จะต้องเกรงใจคนที่เราสนทนาด้วยเหมือนกับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ซึ่งจะเป็นการไม่สุภาพ ถ้าเราเปลี่ยนประเด็นในการสนทนาหรือเปลี่ยนคู่สนทนา เพียงเพราะผู้สนทนาไม่ได้ได้ตอบในทันทีทันใด

3) ข้อจำกัดของการขาดอวัจนภาษา ในการแสดงท่าทาง น้ำเสียง อารมณ์ หรือความรู้สึก อย่างไรก็ตาม การสนทนาในห้องสนทนามีลักษณะพิเศษที่ทดแทนการขาดอวัจนภาษา คือ มีการใช้เครื่องหมายในการแสดงอารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ ของผู้สนทนาได้ เช่น อารมณ์โกรธ >:- (ยิ้ม :) ร้องไห้ T-T เป็นต้น ซึ่งสามารถสื่อได้อย่างชัดเจน รวดเร็ว และง่ายแก่การเข้าใจ

4) ขาดการโต้ตอบโดยทันที เพราะผู้สนทนาไม่สามารถเห็นหน้ากันได้ ผู้ส่งสารจะไม่มีทางรู้ได้ว่า อีกฝ่ายได้รับข้อความหรือยัง จนกว่าข้อความของอีกฝ่ายจะพิมพ์เสร็จ และส่งข้อความมายังผู้รับ จึงต่างจากการพูดที่ผู้พูดและผู้ฟังเห็นหน้ากัน เนื่องจากผู้สนทนาจะมีการ

โต้ตอบโดยทันที การส่งข้อมูลในห้องสนทนาจึงเป็นแบบทางเดียว (one-way transmission)⁴ เช่น ในห้องสนทนาของเว็บไซต์พันธุทิพย์ การสนทนาในไออาร์ซี เป็นต้น ซึ่งข้อความจะปรากฏทั้งประโยค วลี หรือคำ ผู้สนทนาจะไม่สามารถเห็นการแก้ไขของอีกฝ่ายได้ จนกว่าอีกฝ่ายจะกดปุ่มส่งข้อความ (Herring, 1999) ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ ผู้สนทนาอีกฝ่ายจะไม่ทราบว่าผู้ที่ตนสนทนาด้วยได้รับข้อความหรือยัง หรืออีกฝ่ายอาจจะไม่อยากจะตอบคำถามนั้น หรือผู้พูดอาจไม่รอฟังคำตอบแรก ถามคำถามต่อไปเลย ลักษณะดังกล่าวจะทำให้เกิดการเปลี่ยนเรื่องในการสนทนา หรือการซ่อนเรื่องที่สนทนาได้ ซึ่งอาจทำให้ขาดความต่อเนื่องของเรื่องที่สนทนา และทำให้เกิดการเปลี่ยนผู้สนทนาได้

อย่างไรก็ตาม ในการสื่อสารจะต้องมีความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ (coherence of interactions) เพราะคนคงไม่สามารถเข้าใจกันได้ ถ้าปราศจากความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ ดังนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจว่าความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาจะเป็นอย่างไร ผู้สนทนาสามารถเข้าใจกันได้อย่างไร ในเมื่อการสนทนาดังกล่าวมีข้อจำกัดอยู่มากมาย เพื่อที่จะสามารถเข้าใจการศึกษาเรื่องนี้ได้ ผู้วิจัยศึกษาโดยเริ่มพิจารณาจากกลไกเชื่อมโยงความ (cohesive elements) โดยใช้เกณฑ์ของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) และวิภา วัฒนวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) ผู้วิจัยคาดการณ์ว่าผู้สนทนาในห้องสนทนาจะใช้กลไกเชื่อมโยงความ เพื่อช่วยและทดแทนปัญหาที่เกิดจากการถูกแทรกของคู่ถ้อยคำ ทั้งยังทำให้เห็นความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์มากขึ้น โดยผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมีมากขึ้นด้วย" การตั้งสมมติฐานดังกล่าวสอดคล้องโดยอ้อมกับงานวิจัยของแฮริง (Herring, 1999) และเวอรี่ (Werry, 1996) ซึ่งสังเกตว่าผู้สนทนาในห้องสนทนาส่วนใหญ่จะใช้การเรียกชื่อมากในการสนทนา ซึ่งการเรียกชื่อก็เป็นกลไกพื้นฐานของการเชื่อมโยงความที่สามารถบ่งบอกได้ว่าผู้สนทนายกำลังสนทนากับใคร อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีงานวิจัยใดที่ศึกษาการเรียกชื่อในห้องสนทนาหรือการใช้กลไกเชื่อมโยงความอย่างเป็นระบบมาก่อน จึงเป็นที่น่าสนใจที่จะศึกษาเรื่องดังกล่าว

⁴ อย่างไรก็ตาม การสื่อสารในเวลาเดียวกันแบบที่มีการส่งข้อมูลเป็นแบบสองทาง (two-way transmission) ก็มีอยู่ เช่น ไอซีคิว (ICQ: I seek you) เวลาพิมพ์ ข้อความของทั้งสองฝ่ายจะปรากฏให้เห็นบนหน้าจอคอมพิวเตอร์พร้อมกัน ซึ่งบนหน้าจอจะถูกแบ่งเป็น 2 จอเล็กในแนวราบ ดังนั้น ทั้งสองฝ่ายจึงเห็นการแก้ไขคำและการเปลี่ยนคำพูดในทุกตัวอักษรของทั้งสองฝ่าย ผู้ส่งสารและผู้รับสารจึงทราบว่าอีกฝ่ายได้รับข้อความแล้ว และกำลังพิมพ์ตอบอยู่ ซึ่งต่างจากการส่งข้อมูลแบบทางเดียว

หลังจากการศึกษาว่าผู้รับสารสามารถรับผลของผู้พูดได้โดยการศึกษาจากกลไกเชื่อมโยงความแล้ว สิ่งที่สำคัญในการศึกษาต่อไป คือ ผู้พูดมอบผลให้ผู้รับอย่างไร เพราะการศึกษากลวิธีมอบผลจะช่วยให้ผู้สนทนาทราบถึงความเชื่อมโยงของผลต่างๆ ได้ เกณฑ์ที่ใช้ในการศึกษา คือ กฎในการมอบผลของแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ซึ่งช่วยในการศึกษาว่าการสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนา มีผลกระทบอย่างไรในการมอบผลของผู้สนทนา ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่ากลวิธีมอบผลในห้องสนทนาจะมีลักษณะคล้ายกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะการเรียกชื่อ ซึ่งเป็นหนึ่งในกลวิธีที่ผู้พูดคนปัจจุบันใช้ในการเลือกผู้พูดคนถัดไป กลวิธีนี้มีความสำคัญมาก เพราะการสนทนาในห้องสนทนาผู้สนทนาไม่สามารถเห็นหน้าซึ่งกันและกัน ไม่สามารถใช้การมอง และใช้ท่าทางในการเรียกอีกฝ่ายได้ ดังนั้น กลวิธีนี้จึงช่วยให้ผู้รับสารสามารถทราบได้ว่ามีผู้พูดคนใดต้องการพูดกับตน และเป็นกลวิธีที่ทำให้เห็นความชัดเจนของความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์มากขึ้น การตั้งสมมติฐานนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของลันสฟอร์ด (Lunsford, 1996) กล่าวคือ ลันสฟอร์ดเสนอว่ากลวิธีที่ผู้สนทนาเลือกตนเองในการสนทนาเป็นกลวิธีที่ผู้สนทนาในห้องสนทนาใช้มากที่สุด เนื่องจากทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันในการพูด อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความคิดเห็นถึงแม้ว่าทุกคนในห้องสนทนาจะมีสิทธิ์ที่จะพูดเท่ากัน แต่ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ถ้าทุกคนพยายามที่จะพูดอยู่ตลอดเวลาโดยไม่สนใจว่าผู้อื่นจะพูดอะไรก็ตาม ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงคาดการณ์ว่ากลวิธีมอบผลในห้องสนทนาจะคล้ายกับกลวิธีที่ใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยให้ความสำคัญกับกลวิธีที่ผู้พูดคนปัจจุบันเลือกผู้พูดคนถัดไปเป็นหลัก ตามที่แซคส์และคณะได้ค้นพบว่ากฎนี้เป็นกฎที่ผู้สนทนาในการสนทนาที่เห็นหน้ากันจะเลือกใช้ก่อนที่จะใช้กฎการเลือกตนเองในการพูดและกฎที่ผู้พูดดำเนินการพูดต่อไป

ในการศึกษาว่าผู้สนทนาในห้องสนทนาสามารถเข้าใจกันได้อย่างไรนั้น การศึกษาเพียงการแทรกของคู่ถ้อยคำ การเชื่อมโยงความ และการมอบผล ยังไม่เพียงพอ เพราะจากข้อมูลที่ผู้วิจัยศึกษา พบการซ้อนเรื่องที่สนทนาเป็นจำนวนมาก แต่ผู้สนทนายังสามารถเข้าใจกันได้ ดังนั้น จึงน่าสนใจที่จะศึกษาว่าความต่อเนื่องของเรื่องที่สนทนาเป็นอย่างไร โดยศึกษาว่าผู้สนทนาใช้วิธีการใดในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การศึกษาของแฮริง (Herring, 2002) ซึ่งดัดแปลงมาจากไกรซ์ (Grice, 1975) ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า "วิธีการที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ได้แก่ การรักษากฎ (observation of relevance) การทำกฎ (flouting of relevance) และการละเมิดกฎโดยจงใจ (violation of relevance)" เนื่องจากวิธีการทั้ง 3 ข้อม แสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ จากการตอบที่ตรง

ประเด็นไปการตอบที่ไม่ตรงประเด็น ซึ่งการศึกษาดังกล่าวสามารถทำให้เห็นความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

สรุป การศึกษาในวิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาว่าผู้สนทนาสามารถเข้าใจการสนทนาในห้องสนทนาได้อย่างไร โดยศึกษาจากการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เพราะการศึกษาดังกล่าวทำให้เห็นความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแทรกของข้อความในคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความ เพราะการเชื่อมโยงความมีบทบาทสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผลัดต่างๆ ถึงแม้ว่าข้อความจะไม่เรียงตามคู่ถ้อยคำ นอกจากนั้น การศึกษาการมอบผลัดยังช่วยให้ผู้สนทนาทราบว่าใครกำลังพูดอยู่กับตน และทำให้ทราบว่ากลวิธีใดที่ผู้สนทนาใช้แล้วมีผู้รับผลัดในการสนทนา กลวิธีใดที่ผู้สนทนาใช้แล้วไม่ไม่มีผู้รับผลัดในการสนทนา การศึกษาการมอบผลัดจึงทำให้เห็นการเชื่อมโยงกันของผลัดต่างๆ ได้ชัดเจนขึ้น สุดท้ายผู้วิจัยศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา และวิเคราะห์การส่งผลต่อกันระหว่างการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยตั้งสมมติฐานว่า "ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาเป็นผลมาจากการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา"

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สนทนาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตในประเด็นต่อไปนี้
 - 1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการแทรกของคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความ
 - 1.2 กลวิธีมอบผลัด
 - 1.3 วิธีการที่ใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา
2. เพื่อวิเคราะห์การส่งผลต่อกันระหว่างการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. ถ้าจำนวนข้อความที่แพร่ระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมีมากชนิด
2. กลวิธีมอผลัดในห้องสนทนาที่พบมากที่สุด ได้แก่ การเรียกชื่อ
3. วิธีการที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ได้แก่ การรักษากฎ การทำกฎ และการละเมิดกฎโดยจงใจ
4. ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาเป็นผลมาจากการเชื่อมโยง ความ การมอผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัย ดังนี้

1. ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาในงานวิจัยนี้ได้จาก <http://www.pantip.com> โดยศึกษาห้องสนทนาจะจำ 3 และห้องจะจำ 5 จำนวนข้อความในห้องจะจำ 3 คือ 942 ข้อความ และจำนวนข้อความในห้องจะจำ 5 คือ 917 ข้อความรวมทั้งสิ้น 1,859 ข้อความ
2. ศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาจากการเชื่อมโยงความ การมอผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. **ห้องสนทนา (chatrooms)** หมายถึง ห้องที่ใช้ในการสนทนาและเป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นทางอินเทอร์เน็ต การสนทนาจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน กล่าวคือ ผู้รับสารและผู้ส่งสารจะต้องใช้อินเทอร์เน็ตพร้อมกัน ภายในห้องสนทนาจะมีผู้ร่วมสนทนาตั้งแต่สองคนขึ้นไป ก่อนการสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนาจำเป็นต้องลงชื่อ ซึ่งโดยปกติผู้สนทนาส่วนใหญ่มักจะใช้ชื่อเล่น

เมื่อผู้สนทนาพิมพ์ข้อความลงบนแป้นพิมพ์ ข้อความก็จะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ของผู้ร่วมสนทนาทุกคน นอกจากนั้น บางห้องสนทนาจะมีระบบที่เอื้ออำนวยให้ผู้สนทนาสามารถพูดคุยกันเป็นการส่วนตัวได้ เช่น ในห้องสนทนาของเว็บไซต์พันทิพย์ ผู้สนทนาสามารถเลือกที่ปุ่ม ซึ่งเป็นรูปหน้าคนสองคนหันหน้าเข้าหากัน โดยจะปรากฏคำว่า กระซิบ (whisper) ซึ่งหมายถึงผู้สนทนาสามารถเลือกสนทนาเป็นการส่วนตัวกับผู้สนทนาที่ตนสนใจได้ (ดูรายละเอียดวิธีการเข้าห้องสนทนาในเว็บไซต์พันทิพย์ภาคผนวก ก)

2. **ผลัด (turn)** หมายถึง ช่วงในการพูดของผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนก่อนที่จะมีการเปลี่ยนตัวผู้พูด ผลัดเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการสนทนา และช่วยจัดลำดับของการสนทนา ในงานวิทยานิพนธ์นี้ หนึ่งผลัดจะเท่ากับหนึ่งข้อความ เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาแตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากันที่สามารถระบุได้ว่าช่วงใดจะเป็นจุดพึงเปลี่ยนผลัด ทั้งยังไม่สามารถสังเกตได้จากน้ำเสียง และท่าทางของผู้สนทนาอีกด้วย นอกจากนั้น การสนทนาดังกล่าวไม่สามารถเห็นการพูดซ้อนกัน เพราะข้อความของผู้สนทนาจะถูกเรียงเป็นลำดับโดยระบบ ดังนั้น เพื่อสะดวกในการศึกษา ผู้วิจัยจึงกำหนดให้หนึ่งผลัดเท่ากับหนึ่งข้อความ
3. **ข้อความ (message)** ในงานวิทยานิพนธ์นี้ หมายถึง เนื้อหาการสนทนาของผู้สนทนาแต่ละคนในแต่ละบรรทัดที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ในการสนทนาในห้องสนทนา
4. **การมอบผลัด (turn-allocation)** หมายถึง การระบุว่าผู้พูดถูกเลือกในการพูดได้อย่างไร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การที่ผู้พูดได้รับสิทธิ์ในการพูด ซึ่งสามารถเกิดได้จากผู้พูดคนปัจจุบันเลือกผู้พูดคนถัดไป หรือผู้พูดคนถัดไปเลือกตนเองในการพูด หรือในกรณีที่ผู้พูดคนปัจจุบันไม่ได้เลือกผู้พูดคนถัดไป และไม่มีผู้ใดเลือกตนเองในการพูด ผู้พูดคนปัจจุบันก็สามารถที่จะพูดต่อไปได้ (Sacks et al., 1974)
5. **การเชื่อมโยงความ (cohesion)** หมายถึง กระบวนการแสดงความต่อเนื่องของข้อความ ซึ่งอาจจะอยู่ในประโยคเดียวกัน หรืออยู่ประจําเหตุการณ์สนทนาเดียวกัน การเชื่อมโยงความจะเกิดขึ้น เมื่อมีการตีความของข้อความส่วนใดส่วนหนึ่ง ซึ่งมีความเกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกับข้อความอื่น จึงจะเกิดความต่อเนื่องของข้อความนั้นๆ การเชื่อมโยงความจัดเป็นโครงสร้างระดับผิวของข้อความ เนื่องจากปรากฏให้เห็นในรูปแบบต่างๆ

ดังต่อไปนี้ การอ้างถึง (reference) การแทนที่ (substitution) การละ (ellipsis) การเชื่อมโยงคำ (lexical cohesion) และการใช้คำเชื่อม (conjunction) (Halliday and Hasan, 1976) และดัชนีปริจเฉท (Schiffirin, 1987)

6. **การแทรกของคู่ถ้อยคำ (disrupted adjacency)** หมายถึง การที่ข้อความที่เป็นคู่ถ้อยคำถูกแทรกโดยข้อความของผู้อื่นที่มีใช่เป็นข้อความที่เป็นคู่ถ้อยคำกัน ซึ่งเกิดจากข้อความที่ผู้สนทนาส่งเข้ามาในห้องสนทนาถูกเรียงตามลำดับโดยระบบ โดยมีได้พิจารณาว่าข้อความที่ส่งเป็นคู่ถ้อยคำกันหรือไม่ (Herring, 1999) เช่น ข้อความที่เป็นคำถามถูกแทรกโดยข้อความของผู้อื่นที่มีใช่ข้อความตอบของคู่ถ้อยคำนั้น เป็นต้น
7. **ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ (coherence of interactions)** หมายถึง ความต่อเนื่องหรือการเชื่อมโยงของข้อความที่ผู้สนทนาใช้ในการปฏิสัมพันธ์กันในห้องสนทนา ซึ่งเป็นข้อความที่เป็นเรื่องเดียวกันหรือมีความสัมพันธ์กัน จึงทำให้ผู้สนทนาสามารถตีความและเข้าใจกันได้ (Herring, 1999) ในงานวิทยานิพนธ์นี้ศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์จากกลไกเชื่อมโยงความกลวิธีมอบผลัด และวิธีการในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยพิจารณาการส่งผลต่อกันของทั้ง 3 องค์ประกอบ กล่าวคือ พิจารณาวาดำผู้สนทนาใช้กลไกเชื่อมโยงความจะมีผลกระทบต่อกลวิธีมอบผลัดหรือวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาอย่างไร และในทางกลับกันถ้าผู้สนทนาใช้กลวิธีมอบผลัดจะมีผลกระทบต่อกลเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาอย่างไร และยังพิจารณาว่าวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจะมีผลกระทบต่อกลไกเชื่อมโยงความและกลวิธีมอบผลัดอย่างไร
8. **ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา (relevance)** หมายถึง เรื่องที่ผู้สนทนาพูดในการสนทนามีความเกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกับเรื่องที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านั้น ซึ่งความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเป็นกฎย่อยในกฎใหญ่ (maxims) ของหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative Principle) ของไกรซ์ (Grice, 1975)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการวิเคราะห์การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ โดยใช้กรอบทฤษฎีที่เน้นความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สนทนา
2. ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างการสนทนาแบบปกติและการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์
3. บุกเบิกการศึกษาภาษาไทยในอินเทอร์เน็ต

ในงานวิทยานิพนธ์นี้แบ่งออกเป็น 7 บท ซึ่งในบทที่ 2 จะกล่าวเกี่ยวกับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นการรวบรวมงานวิจัยและทฤษฎีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาความเป็นมาของการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ การเชื่อมโยงความ การมอบผลัด ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา และความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา บทที่ 3 จะนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัย โดยจะกล่าวถึงการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล บทที่ 4 จะนำเสนอผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ บทที่ 5 เป็นการนำเสนอเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ระบบผลัดในการสนทนาในห้องสนทนา บทที่ 6 เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาและบทสุดท้าย บทที่ 7 จะเป็นการสรุป และอภิปรายให้เห็นภาพรวมของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา บทบาทของกลไกเชื่อมโยงความ การเปลี่ยนผลัด และการดำเนินเรื่องในการสนทนา พร้อมข้อเสนอแนะต่างๆ ในการทำงานวิจัยต่อไป

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในงานวิทยานิพนธ์นี้ เพื่อที่จะเป็นแนวทางในการศึกษาและทำให้เข้าใจเกี่ยวกับมโนทัศน์ต่างๆ ที่ผู้วิจัยศึกษา เนื่องจากงานวิทยานิพนธ์นี้ใช้ข้อมูลที่เป็นสนทนาที่เกิดขึ้นผ่านทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นการรวมกันระหว่างปริศนาการพูดและปริศนาการเขียน (Davis & Brewer, 1997) ดังนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะทำความเข้าใจในปริศนาประเภทต่างๆ โดยส่วนแรกจะกล่าวเกี่ยวกับนิยามของปริศนาและลักษณะของปริศนา ซึ่งประกอบด้วยปริศนาการพูดและปริศนาการเขียน จากนั้น จะอธิบายถึงปริศนาที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ หลังจากนั้น จะนำเสนอเกี่ยวกับการศึกษาการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (computer-mediated communication: CMC) และจากนั้นจะเป็นการทบทวนวรรณกรรมในเรื่องของความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ (coherence of interaction) ในห้องสนทนา ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญในการศึกษาครั้งนี้ โดยจะกล่าวถึงการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ 3 ส่วน ได้แก่ การเชื่อมโยงความ (cohesion) การมอบผลัด (turn-allocation) และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา (relevance) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ปริศนา

ในปัจจุบันการศึกษามีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไป ทำให้เกิดแนวคิดและมุมมองใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากการศึกษาภาษาในยุคที่ผ่านมา แต่เดิมนักภาษาศาสตร์จะให้ความสนใจในการศึกษารูป (form) และการปรากฏของหน่วยสร้างทางภาษาศาสตร์ในระดับเสียง คำ และประโยคเป็นส่วนใหญ่ โดยมีความเชื่อว่ารูปภาษาเป็นรูปสร้าง (construction) เกิดจากการรวมกันขององค์ประกอบ (constituent) ตามกฎหรือหลักไวยากรณ์ของภาษา แต่ในยุคต่อมา ทรรศนะในการมองภาษาเปลี่ยนไป เนื่องจากเริ่มตระหนักในข้อเท็จจริงที่ว่าในการสื่อสารและถ่ายทอดข้อมูล ตลอดจนความคิดของมนุษย์นั้น มนุษย์มิได้ส่งเสียงพูดเป็นคำๆ หรือเป็นประโยคเท่านั้น แต่มนุษย์พูดเป็นถ้อยคำที่เรียงต่อกันไปตามลำดับ นอกจากนี้ การสื่อสารด้วยภาษาเป็นกิจกรรมทางสังคม พฤติกรรมการใช้ภาษาจึงไม่สามารถแยกออกจากพฤติกรรม

ทางสังคมของมนุษย์ได้ เป็นเหตุให้นักภาษาศาสตร์เริ่มมีความสนใจหน้าที่ (function) ของภาษาในสังคม และทำการศึกษานวภาษาที่ใช้ เพื่อการสื่อสารที่เรียกว่า *ปริจเฉท (discourse)*

ปริจเฉท (Discourse) เป็นหน่วยภาษาในการสื่อสาร (functional unit) ที่เกิดจากการเรียงต่อเนื่องกันไปของประโยค และคุณสมบัติที่แยกปริจเฉทออกจากกลุ่มประโยคที่เรียงต่อกันไป คือ *ความต่อเนื่อง (coherence)* ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงประโยคต่างๆ เข้าด้วยกัน เนื่องจากปริจเฉทมีใช้หน่วยทางวากยสัมพันธ์ที่สามารถให้นิยามทางด้านโครงสร้างได้อย่างชัดเจน จึงมีการให้นิยามปริจเฉทแตกต่างกันไป ดังนี้

บราวน์และยูล (Brown & Yule, 1983: 1) กล่าวว่าปริจเฉทเป็นหน่วยในการใช้ภาษา (functional unit) เราไม่สามารถกล่าวถึงรูป (form) ทางภาษาศาสตร์ โดยไม่คำนึงถึงหน้าที่ (function) หรือจุดประสงค์ (purpose) ในการนำรูปภาษาดังกล่าวมาใช้ในกิจกรรมทางสังคมของมนุษย์

สตับส์ (Stubbs, 1983: 1,12) กล่าวว่าการศึกษาปริจเฉทเป็นเรื่องที่คลุมเครือมาก โดยกล่าวว่าปริจเฉทเป็นการอ้างถึงการศึกษาภาษาที่ระดับเหนือประโยคหรืออนุพากย์ ซึ่งเป็นหน่วยทางภาษาศาสตร์ เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลในการสนทนา เป็นต้น การศึกษาปริจเฉทเป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในบริบททางสังคมของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการปฏิสัมพันธ์หรือการสนทนาของมนุษย์ สตับส์ยังกล่าวต่อไปอีกว่าไม่มีนักภาษาศาสตร์ท่านใดกำหนดวิธีการวิเคราะห์ปริจเฉทอย่างชัดเจนได้ เนื่องจากปริจเฉทนั้นครอบคลุมความหมายกว้าง ไม่มีจุดเน้นที่ชัดเจน และยังมีการโต้แย้งกันอยู่

นอกจากนั้น สตับส์ (Stubbs, 1983: 15) ยังกล่าวว่าปริจเฉทที่เรียงต่อกัน มิได้เรียงต่อกันเพียงอย่างเดียว แต่ภายในปริจเฉทมีลักษณะสำคัญที่เรียกว่า *ความต่อเนื่อง* ซึ่งทำให้อรรถาภิธานในปริจเฉทมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976: 10) กล่าวว่าโครงสร้างของปริจเฉทมีระดับที่สูงกว่าประโยค เช่น ย่อหน้า หรือหน่วยที่ใหญ่กว่านั้น เช่น บทในหนังสือ (episode) เป็นต้น ฮาลิเดย์และฮาซันยังกล่าวเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความ (cohesion) ว่าการเชื่อมโยงความทำให้เกิดความสัมพันธ์กันภายในปริจเฉท กล่าวคือ ความหมายของปริจเฉทเกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงความ ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ของหน่วยต่างๆ เข้าด้วยกัน

ชิฟฟริน (Schiffrin, 1987: 6-7) ได้ให้ความหมายของปริจเฉทไว้กว้างที่สุด โดยกล่าวว่าปริจเฉทมีคุณลักษณะสำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1) เป็นรูปสร้าง ปริจเฉทมีคุณสมบัติเป็นหน่วยสร้างทางภาษาศาสตร์ มีองค์ประกอบเป็นรูปสร้างทางวากยสัมพันธ์ ได้แก่ คำ วลี และอนุพากย์ ในการสนทนาที่มีผู้ร่วม

สนทนามากกว่าสองคนขึ้นไป หน่วยสร้างจะประกอบด้วยหน่วยผลัด (turn) ซึ่งเป็นคู่ถ้อยคำ (adjacency pair) กัน เช่น หน่วยผลัดที่เป็นคำถามจะก่อให้เกิดหน่วยผลัดที่เป็นการตอบขึ้น (Schegloff & Sacks, 1973 อ้างใน Schiffrin, 1987 : 8)

2) สื่อความหมาย บริจเฉทมีคุณสมบัติเป็นหน่วยทางความหมาย มีองค์ประกอบเป็นประพจน์ (proposition) ที่เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ซึ่งสามารถศึกษาได้จากกลไกเชื่อมโยงความ (Halliday & Hasan, 1976 อ้างใน Schiffrin, 1987 : 9-10) นอกจากนั้น ยังต้องอาศัยการอนุมาน (inference) และความเข้าใจในหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา (cooperative maxims) (Grice, 1975 อ้างใน Schiffrin, 1987 : 9) ด้วย

3) แสดงเจตนาในการสื่อสาร เป็นการมองบริจเฉทในแง่การใช้ภาษาในเชิงปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพราะในการสื่อสารมนุษย์มิได้กล่าวออกมาเป็นเพียงประโยคที่เรียงต่อกันไป แต่มนุษย์ใช้ถ้อยคำในการปฏิสัมพันธ์ภายในสังคม

นอกจาก คุณลักษณะทั้ง 3 ประการ ที่ได้กล่าวมาข้างต้น ชิฟฟริน (Schiffrin, 1987: 7) ได้กล่าวถึง ความต่อเนื่อง ว่าเป็นอีกคุณลักษณะหนึ่งของบริจเฉท แต่ได้อธิบายแยกไว้ต่างหาก เนื่องจากชิฟฟรินต้องการนำเสนอเป็นทฤษฎีความต่อเนื่อง (model of coherence) หรือทฤษฎีบริจเฉท (model of discourse) โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 5 ระนาบ ได้แก่ ระนาบโครงสร้างเนื้อความ (ideational structure) ระนาบโครงสร้างผลัด (exchange structure) ระนาบโครงสร้างวัจนกรรม (action structure) ระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา (participation framework) และระนาบสถานะของเนื้อหา (information state) (ดูรายละเอียดในดัชนีบริจเฉท หัวข้อ 2.4.1 การเชื่อมโยงความ)

สรุป นิยามของบริจเฉท

1. แม้มิได้เป็นหน่วยทางวากยสัมพันธ์เช่นเดียวกับประโยค แต่บริจเฉทก็เป็นหน่วยสร้าง ซึ่งมีองค์ประกอบเป็นประโยคที่มีความสัมพันธ์ต่อกันที่เรียกว่า ความต่อเนื่อง ซึ่งเกิดจากกลไกต่างๆ เช่น หน่วยแสดงการเชื่อมโยงความ รูปแทน (anaphora) การเชื่อมโยงของประเด็น เป็นต้น

2. บริจเฉทเป็นหน่วยทางอรรถศาสตร์ ซึ่งมีองค์ประกอบ คือ เนื้อความหรือประพจน์ที่มีเนื้อหาเชื่อมโยงกัน ก่อให้เกิดความต่อเนื่องของบริจเฉท

3. บริจเฉทเป็นหน่วยในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบ คือ เจตนาในการกล่าวถ้อยคำของผู้พูด

จากความหมายของบริจเฉท ต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเภทของบริจเฉท ซึ่งโดยลักษณะของสื่อแล้ว บริจเฉทสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ บริจเฉทการพูดและ

ปริศนาการเขียน สำหรับงานวิทยานิพนธ์นี้ใช้ข้อมูลการสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นปริศนาที่รวมกันทั้งปริศนาการพูดและปริศนาการเขียน (Davis & Brewer, 1997) จึงทำให้เกิดปริศนาใหม่เกิดขึ้น โดยจะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.2 ประเภทของปริศนา

ปริศนาแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ตามลักษณะของสื่อที่ใช้ (Eggin, 1994) ได้แก่ ปริศนาการพูดและปริศนาการเขียน คริสตัล (Crystal, 2001) ได้กล่าวถึงภาษาพูดและภาษาเขียน ดังจะเห็นได้ในตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน (Crystal, 1995 อ้างใน Crystal, 2001)

ภาษาพูด	ภาษาเขียน
1. การพูด มีขอบเขตในเรื่องของเวลา มีความลื่นไหล ไม่คงทน ในการปฏิสัมพันธ์จะมีผู้พูดและผู้ฟัง	1. การเขียน มีขอบเขตในเรื่องของพื้นที่ มีความคงทน ถาวร บ่อยครั้งที่ผู้เขียนไม่ทราบว่าผู้อ่านเป็นใคร แต่อาจคาดการณ์ได้ว่าเป็นใคร
2. การพูด ไม่มีความล่าช้าในเรื่องของเวลา (no time-lag) ระหว่างการพูดและการรับรู้ ทำให้ผู้สนทนาสามารถโต้ตอบโดยทันที ดังนั้น จึงเป็นการยากที่จะมีการวางแผนในการพูดที่ซับซ้อน และการคิดในขณะที่พูดจะทำให้สูญเสียการสร้างโครงสร้างประโยค ทำให้เกิดการใช้คำซ้ำ	2. การเขียน จะมีความล่าช้าในเรื่องของเวลา (time-lag) ระหว่างการเขียนและการรับรู้ แต่ผู้อ่านสามารถที่จะอ่านซ้ำ วิเคราะห์อย่างละเอียดได้ตามที่ต้องการ
3. ผู้สนทนาสามารถเห็นหน้ากันในการพูด ทำให้มีการใช้ท่าทาง น้ำเสียงในการแสดงอารมณ์และความรู้สึก ผู้พูดอาจมีการเลือกใช้คำแสดงการบ่งชี้ (deictic expression) เช่น นี้ โน่น นั่น เป็นต้น	3. ขาดการมองเห็นซึ่งกันและกัน ไม่มีบริบทที่จะช่วยให้เข้าใจสถานการณ์ได้ง่ายขึ้น ผู้เขียนโดยส่วนใหญ่มักจะหลีกเลี่ยงการใช้คำแสดงการบ่งชี้ที่อาจจะทำให้เกิดความกำกวมในการตีความได้
4. โครงสร้างภาษาที่ใช้ไม่เป็นทางการ เช่น มีการใช้คำย่อ คำสแลง	4. โครงสร้างภาษาเป็นทางการ เช่น มีการใช้ประโยคย่อยรอง มีความซับซ้อนในการใช้ภาษา
5. การพูดเหมาะสำหรับการแสดงความสัมพันธ์ทางสังคม แสดงความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติ เนื่องจากสามารถใช้ น้ำเสียง และท่าทางต่างๆ	5. การเขียนเหมาะสำหรับการบันทึกข้อเท็จจริง ซึ่งการบันทึกง่ายแก่การเก็บ และค้นหา

ภาษาพูด	ภาษาเขียน
6. การพูดทำให้ผู้พูดมีโอกาสที่จะสามารถคิดทบทวนอีกครั้ง ขณะที่ผู้ฟังกำลังฟัง อย่างไรก็ตาม ผู้พูดก็ไม่สามารถถอนคำพูดที่พูดผิดกลับคืนได้ แต่ผู้พูดสามารถพูดแก้ไขอีกครั้งได้ การถูกแทรกและการพูดซ้อนกันเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในการพูดเสมอ	6. การเขียนผิดมีโอกาสเกิดขึ้นน้อยมาก เพราะในการเขียน ผู้เขียนสามารถแก้ไขได้ การเขียนแทรกเกิดขึ้นได้ แต่จะไม่ปรากฏในการเรียบเรียงการเขียนครั้งสุดท้าย
7. ในการพูดจะมีการใช้น้ำเสียง ทำนองเสียงต่าง ๆ มีระดับความดัง-ค่อยของเสียง จังหวะในการพูด มีช่วงเวลาในการหยุดพูด ความเงียบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ปรากฏในการเขียน	7. ในการเขียนจะมีการใช้ตัวอักษรทั้งใหญ่และเล็ก มีการย่อหน้า มีการใช้เครื่องหมายต่างๆ แต่ก็มีเครื่องหมายบางประเภทที่ทำหน้าที่คล้ายการออกเสียง เช่น เครื่องหมายคำพูดหรือตัวอักษรเอน เพื่อใช้ในการเน้น เป็นต้น

จากตารางที่ 2.1 จะเห็นความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน กล่าวคือ ภาษาเขียนจะมีความคงทน ถาวร เพราะมีขอบเขตในเรื่องของพื้นที่ ส่วนภาษาพูดจะมีความสั้นไหล ไม่คงทน เนื่องจากมีขอบเขตในเรื่องของเวลา นอกจากนี้ การพูดเป็นการสื่อสารที่สามารถโต้ตอบได้โดยทันที ผู้พูดจะไม่ค่อยมีเวลาในการวางแผนในการพูด ผู้สนทนาสามารถเห็นหน้ากันในการสนทนา ผู้สนทนาสามารถแสดงท่าทาง และใช้น้ำเสียงในการแสดงอารมณ์ต่างๆ ได้ และการพูดจะมีการใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการมากนัก ส่วนการเขียนจะมีความล่าช้าในการสื่อสาร จึงทำให้ผู้เขียนมีเวลาในการวางแผนการเขียน และคิดทบทวนสิ่งที่เขียน การเขียนมีการใช้ภาษาที่เป็นทางการ การเขียนขาดการมองเห็นกันและกัน แต่ในการเขียนจะมีการใช้ตัวอักษร และเครื่องหมายต่างๆ ทำหน้าที่แทนการออกเสียงได้

นอกจากประเภทการพูดและประเภทการเขียนแล้ว ในปัจจุบันมีความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสารมากขึ้น จึงทำให้เกิดประเภทใหม่ขึ้น ซึ่งเป็นการสื่อสารที่ผ่านเครือข่ายทางอินเทอร์เน็ตของคอมพิวเตอร์ โดยมีผู้ที่เรียกประเภทดังกล่าวแตกต่างกันออกไป ได้แก่ ประเภทอิเล็กทรอนิกส์ (electronic discourse) ประเภทคอมพิวเตอร์ (computer-mediated discourse) ประเภทการเขียนที่มีการปฏิสัมพันธ์ (interactive written discourse) ภาษาอิเล็กทรอนิกส์ (electronic language) เป็นต้น ซึ่งเป็นประเภทที่มีการติดต่อสื่อสารรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในรูปของอิเล็กทรอนิกส์ เป็นการสื่อสารที่มีการส่งสารโดยใช้แป้นพิมพ์ (keyboard) ของคอมพิวเตอร์ช่วยในการสื่อสาร ซึ่งเปรียบได้กับการเขียน กล่าวคือ เพียงปลายนิ้วสัมผัสข้อความต่างๆ ก็จะถูกส่งไปยังผู้รับสารได้อย่างมากมาย สะดวก และรวดเร็ว โดยข้อความต่างๆ จะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ของผู้รับสาร และผู้รับสารก็ได้ตอบโดยใช้แป้นพิมพ์เช่นเดียวกัน

ผู้รับสารอาจเป็นบุคคลคนเดียวหรือเป็นกลุ่มคน ซึ่งอาจเป็นกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ก็ได้ ส่วนลักษณะของภาษาที่ใช้ ถ้าเป็นการสนทนาในห้องสนทนาหรือการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่เป็นทางการ ภาษาที่ใช้จะไม่ค่อยมีมาตรฐานเหมือนกับภาษาเขียนมากนัก โดยจะมีการใช้คำย่อ คำสแลง คำที่ใช้ในภาษาพูด (Werry, 1996 & Herring, 2001) เนื่องจากผู้สนทนาต้องการพิมพ์ข้อความให้เหมือนกับเสียงที่ผู้สนทนาใช้จริง ผู้สนทนาต้องการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก ที่เสมือนการสนทนาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ผู้สนทนาต้องการความสะดวกและรวดเร็วในการสนทนาโต้ตอบกัน ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต ผู้สนทนาสามารถสื่อสารได้ในเวลารวดเร็วเหมือนกับการสนทนาที่ได้เห็นหน้ากันจริงๆ การใช้ภาษาจึงค่อนข้างไปทางภาษาพูดมากกว่า ทั้งๆ ที่สื่อที่ใช้เป็นการพิมพ์บนแป้นพิมพ์ ซึ่งก็คือ การเขียน นั่นเอง แต่ถ้าเป็นการเขียนไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นทางการ ลักษณะภาษาที่ใช้ก็ยังคงเหมือนกับภาษาเขียน

จากการศึกษาของคริสตัล (Crystal, 2001) ซึ่งทำการเปรียบเทียบเกณฑ์ของภาษาพูดและภาษาเขียน (ดูตารางที่ 2.1) กับภาษาที่ใช้ในเว็บ¹ (Web) ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มสนทนา (chatgroups)² และโลกเสมือนจริง (virtual world)³ ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 2.2 และตารางที่ 2.3

¹ เว็บ (Web) เป็นชื่อย่อของ World Wide Web: WWW หรือ W3 ผู้คิดค้น คือ ทิม เบอร์เนอร์ส ลี (Tim Berners Lee) เว็บสร้างขึ้น เพื่อเป็นฐานข้อมูลที่ร่วมกันทั่วโลกในรูปแบบของไฮเปอร์มีเดีย สร้างเพื่อการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร และต้องการให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเข้าชม เช่น www.sanook.com, www.pantip.com, www.hunsa.com เป็นต้น

² กลุ่มสนทนา เป็นการสนทนาที่เปิดโอกาสให้ผู้ร่วมสนทนาสามารถพูดคุย แสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ ซึ่งแบ่งเป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ได้แก่ ห้องสนทนาทางไออาร์ซี เป็นต้น และการสนทนาที่ไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน เช่น กระดานข่าว (webboard) กลุ่มข่าว (newsgroup) เป็นต้น

³ โลกเสมือนจริง เป็นสภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้นตามจินตนาการของผู้ใช้ เช่น ในมด เริ่มแรกเป็นเกมการผจญภัยที่เรียกว่า Dungeons and Dragons ต่อมามีการพัฒนา ทำให้ผู้เล่นสามารถสร้างสภาพแวดล้อมตามที่ตนต้องการได้ เช่น สร้างให้เป็นโลกเกี่ยวกับการศึกษา โลกธุรกิจ และนำโลกที่สร้างมาใช้ในการสนทนากัน เป็นต้น

ตารางที่ 2.2 เปรียบเทียบเกณฑ์ของภาษาพูดกับภาษาที่ใช้ในเว็บ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ กลุ่ม
สนทนา และโลกเสมือนจริง (Crystal, 2001)

เกณฑ์ของภาษาพูด	เว็บ	ไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์	กลุ่มสนทนา	โลกเสมือนจริง
1. ขอบเขตเรื่องเวลา	ไม่	ใช่ แต่แตกต่างกัน	ใช่ แต่แตกต่างกัน	ใช่ แต่แตกต่างกัน
2. โต้ตอบโดยทันที	ไม่	หลากหลาย	ใช่ แต่มีข้อจำกัด	ใช่ แต่มีข้อจำกัด
3. เห็นหน้ากัน	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
4. โครงสร้างไม่เข้มงวด	หลากหลาย	หลากหลาย	ใช่	ใช่
5. สร้างความสัมพันธ์	ไม่	หลากหลาย	ใช่ แต่มีข้อจำกัด	ใช่ แต่มีข้อจำกัด
6. คิดทบทวนโดยทันที	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่
7. มีการใช้น้ำเสียง	ไม่	ไม่	ไม่	ไม่

ตารางที่ 2.3 เปรียบเทียบเกณฑ์ของภาษาเขียนกับภาษาที่ใช้ในเว็บ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์
กลุ่มสนทนา และโลกเสมือนจริง (Crystal, 2001)

เกณฑ์ของภาษาเขียน	เว็บ	ไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์	กลุ่มสนทนา	โลกเสมือนจริง
1. ขอบเขตเรื่องพื้นที่	ใช่	ใช่	ใช่ แต่มีข้อจำกัด	ใช่ แต่มีข้อจำกัด
2. ความคงทนของข้อมูล	ใช่	หลากหลาย	ไม่	ไม่
3. ไม่เห็นหน้ากัน	ใช่	ใช่	ใช่	ใช่
4. โครงสร้างซับซ้อน	ใช่	หลากหลาย	ไม่	ไม่
5. เพื่อเสนอข้อเท็จจริง	ใช่	ใช่	หลากหลาย	ใช่
6. คิดทบทวนซ้ำได้	ใช่	หลากหลาย	ไม่	ไม่
7. มีการใช้ภาพประกอบ	ใช่แต่แตกต่างกัน	ไม่	ไม่	ใช่แต่แตกต่างกัน

ตารางที่ 2.2 และ 2.3 แสดงให้เห็นว่าภาษาที่ใช้ในเว็บมีแนวโน้มไปทางภาษาเขียน ในขณะที่ภาษาที่ใช้ในไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มสนทนา และโลกเสมือนจริง มีใช้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน แต่เป็นภาษาที่มีลักษณะของทั้งสองภาษารวมอยู่ด้วยกัน ซึ่งบารอน (Baron อ้างใน Crystal, 2001) กล่าวในเชิงอุปโลกน์ไว้ว่า "emerging language centaur-part speech, part writing" บารอนมองว่าภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาที่ร่วมกันระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน ส่วนคริสตัล (Crystal, 2001) สรุปว่าภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ต คือ ภาษาที่มีลักษณะของทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และคุณสมบัติของการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์รวมอยู่

ด้วยกัน (speech + writing + electronically mediated properties) เพราะภาษาที่ใช้เป็นมากกว่าการผสมผสานกันระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน ข้อความที่ปรากฏมีความแตกต่างจากข้อความโดยทั่วไป เนื่องจากการสื่อสารดังกล่าวเป็นการสื่อสารที่ผ่านสื่อ คือ เครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งใช้การพิมพ์ในการสื่อสาร และเครื่องคอมพิวเตอร์จำนวนหลายเครื่องก็สามารถติดต่อเชื่อมโยงกันได้ ทำให้เกิดความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารและทำให้เกิดการโต้ตอบอย่างรวดเร็วซึ่งคล้ายกับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน คุณสมบัติดังกล่าวมีผลทำให้ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตมีลักษณะทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนปนกัน (Deegan, 2000 อ้างใน Crystal, 2001)

จากการที่ปริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์มีลักษณะที่ผสมกันทั้งลักษณะการพูดและลักษณะการเขียน จึงเป็นการสื่อสารที่กล่าวได้ว่าเป็น การพูดโดยการเขียน (Davis & Brewer, 1997 และ Herring, 1997) และเป็นปริจเฉทที่มีลักษณะต่างไปจากปริจเฉทการพูดและปริจเฉทการเขียน ถ้ามองในแง่ของการพัฒนาทางด้านการสื่อสาร จะเห็นได้ว่าปริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์เป็นการสื่อสารที่สะดวก รวดเร็ว และทำให้การสนทนาเกิดขึ้นได้เหมือนกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน ถึงแม้ว่าจะเป็นสนทนาที่ไม่เห็นหน้ากัน⁴ การสื่อสารประเภทใหม่นี้จึงเป็นที่น่าสนใจที่จะทำการศึกษาต่อไป

หลังจากที่ได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับภาพรวมของปริจเฉทที่เกิดขึ้นใหม่แล้วต่อไปผู้วิจัยจะนำเสนอรายละเอียดของปริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นการสนทนา ซึ่งจะทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างปริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์กับปริจเฉทการพูดและการเขียนชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจะนำเสนอเรื่องของสื่อและช่องทางการสื่อสาร โครงสร้างทางภาษา และลักษณะการปฏิสัมพันธ์ เนื่องจากเป็นลักษณะเด่นที่ทำให้เห็นทั้งความสัมพันธ์และความแตกต่างระหว่างปริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์กับปริจเฉทการพูดและการเขียน และลักษณะทั้งสามยังเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสื่อสาร โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. สื่อและช่องทางการสื่อสาร (medium and channel) ปริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์มีความแตกต่างจากปริจเฉทการพูดและการเขียน เพราะปริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์เป็นปริจเฉทที่สื่อสารผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์ ถึงแม้ว่าจะมีลักษณะบางประการที่เป็นลักษณะของปริจเฉทการพูดและการเขียน แต่ผู้พูดจะใช้การเขียนหรือพิมพ์แทนการพูด ทำให้ข้อมูลถูกจำกัดอยู่แค่ข้อความ (text-based) (Herring, 1997) อย่างไรก็ตาม ปริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์ก็เป็น การสื่อสารที่สามารถสื่อสารได้เร็วกว่าปริจเฉทการเขียน เช่น การเขียนจดหมายทั่วไป การเขียน

⁴ แต่ในปัจจุบันมีการสื่อสารที่ผู้สนทนาสามารถเห็นหน้ากันได้ เช่น ซียูซีมี (CuseeMe)

บทความที่มีการโต้ตอบ อย่างไรก็ดี บริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์ก็ยังเป็นการสื่อสารที่ช้ากว่าการพูด เนื่องจากการพูดเป็นการพูดในเวลาจริง (real-time) ซึ่งการพิมพ์ย่อมช้ากว่าการพูดอย่างแน่นอน นอกจากนั้น บริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์ยังเป็นการสื่อสารที่ขาดการมองเห็นและได้ยินเสียง ซึ่งแตกต่างจากการสื่อสารที่เห็นหน้ากันที่มีทั้งการมองเห็น การได้ยิน การแสดงท่าทางต่างๆ

ในการพิจารณาเรื่องของสื่อในบริจเฉทอิเล็กทรอนิกส์นั้น สิ่งที่ต้องทำความเข้าใจ ได้แก่ เวลาของการสื่อสาร การส่งข้อมูล ความคงทนของข้อมูล ขนาดของข้อความ ความเป็นส่วนตัว และความเป็นส่วนตัว (Herring, 2001) เนื่องจากบริจเฉทนี้เป็นบริจเฉทที่เกิดขึ้นใหม่ จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาเสียก่อนว่าลักษณะของสื่อประเภทนี้มีลักษณะเป็นอย่างไร โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. เวลาของการสื่อสาร ต้องพิจารณาว่าการสื่อสารที่เกิดขึ้นเกิดในเวลาเดียวกันหรือไม่ ถ้าเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ผู้ส่งสารและผู้รับสารจะต้องเล่นอินเทอร์เน็ตพร้อมกัน เช่น การสื่อสารในไออาร์ซี (IRC: Internet Relay Chat) ไอซีคิว (ICQ: I Seek You) และมุด (MUDs: Multi-User Dimensions) เป็นต้น หรือถ้าการสื่อสารมิได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ผู้ส่งสารและผู้รับสารจะไม่ได้เล่นอินเทอร์เน็ตพร้อมกัน เช่น ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ กระทั่ง เป็นต้น ซึ่งข้อมูลจะถูกเก็บไว้จนกว่าจะผู้ใช้จะเปิดอ่านข้อความเหล่านั้น (Herring, 2001)

2. การส่งข้อมูล แบ่งเป็น การส่งข้อมูลแบบทางเดียว กล่าวคือ ผู้รับสารจะทราบว่าได้รับสารจนกว่าผู้ส่งสารเขียนข้อความจนเสร็จก่อนแล้วกดปุ่มส่ง เช่น การสนทนาในห้องสนทนา หรือไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ซึ่งผู้ส่งสารจะต้องเขียนข้อความจนเสร็จก่อนแล้วค่อยส่งข้อความ ส่วนการส่งข้อมูลประเภทที่สอง คือ การส่งข้อมูลแบบสองทาง กล่าวคือ ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถมองเห็นการเขียนและการแก้ไขทุกตัวอักษรของทั้งสองฝ่ายได้ เช่น ไอซีคิว การสนทนาด้วยคำสั่งทอล์คและโฟน (Herring, 2001)

3. ความคงทนของข้อมูล หมายถึง ข้อความที่ได้รับจากผู้ส่งสารสามารถปรากฏให้เห็นได้นานเพียงใด ถ้าเป็นไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ข้อความสามารถเก็บได้นานจนกว่าผู้รับสารจะลบข้อความนั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าเป็นการสนทนาในห้องสนทนา ข้อความจะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์เพียงชั่วขณะ แล้วหายไป ผู้สนทนาไม่สามารถย้อนกลับไปดูข้อความในหน้าที่ผ่านไปแล้วได้ (Herring, 2001)

4. ขนาดของข้อความ หมายถึง จำนวนตัวอักษรที่ระบบอนุญาตให้มีในหนึ่งข้อความ เช่น ในระบบไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ไม่มีขีดจำกัดของการใช้จำนวนตัวอักษร (Herring, 2001) แต่ในระบบการสนทนาจะมีการจำกัดจำนวนตัวอักษรที่ใช้ในหนึ่งข้อความ เช่น ห้องสนทนาในเว็บไซต์ของพันทิพย์ ผู้สนทนาสามารถพิมพ์ตัวอักษรได้ 150 ตัวอักษรในหนึ่งข้อความ (Panyametheekul & Herring, 2003)

5. ความมีตัวตน กล่าวคือ ผู้สนทนาสามารถปลอมตัว และไม่บอกชื่อจริงของตนได้ เช่น การสนทนาในห้องสนทนา (Herring, 2001)

6. ความเป็นส่วนตัว กล่าวคือ ในระบบการสนทนาจะมีคำสั่งที่อนุญาตให้ผู้สนทนาสามารถพูดคุยกันเป็นการส่วนตัวได้ (Herring, 2001)

นอกจากนั้น จากการศึกษาของแฮริง (Herring, 1999) เกี่ยวกับการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตพบว่าผู้ร่วมสนทนาสามารถปรับตัวให้เข้ากับบริบทที่เกิดขึ้นใหม่ได้เป็นอย่างดี ในการช่วยให้ผู้ร่วมสนทนาเข้าใจซึ่งกันและกัน เนื่องจากการสนทนาที่เกิดขึ้นขาดการโต้ตอบได้อย่างทันทีทันใด (Herring 1999) ผู้ร่วมสนทนาสามารถปรับตัวด้วยการใช้วิธีดังนี้

- การใช้ถ้อยคำเออออก (backchannels) ซึ่งเป็นถ้อยคำที่บอกให้ผู้ร่วมสนทนาทราบว่าอีกฝ่ายยังคงฟังการสนทนาอยู่ โดยรวมถึงการพิมพ์ข้อความ "nod", "giggles", "hehs", "grins", "smile" (Cherny, 1999 อ้างใน Herring, 1999) เพื่อเป็นการแสดงว่าผู้สนทนามีปฏิกิริยาโต้ตอบการสนทนานั้น และจากการศึกษาการพูดของผู้หญิง 2 คน ในลิสต์เซิร์ฟของแอฟริกัน-อเมริกัน (African-American listserv) พบว่าผู้สนทนาจะมีการใช้ถ้อยคำเออออกในการสนับสนุนคำพูดของผู้สนทนาอีกคน หลังการแสดงความคิดเห็น เช่น "Yes, break it down, Sister", "Amen!" และ "Well said" เป็นต้น (Jacobs-Huey, 2003 อ้างใน Herring, 1999)

- การใช้สัญญาณเพื่อบอกการเปลี่ยนผลัดในการสนทนา (turn-change signals) ตัวอย่างเช่น ในการศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนตัวผู้สนทนาของคลาร์คและเบรนนาน (Clark & Brennan, 1991 อ้างใน Herring, 1999) พบว่าผู้สนทนาในไออาร์ซี บางคนที่สนทนากันเป็นประจำจะมีการพิมพ์สัญลักษณ์ "%" ที่ท้ายข้อความ เพื่อบอกว่าเขายังไม่ส่งผลัด ดังนั้นผู้สนทนาอีกฝ่ายควรรอก่อน

- การใช้การอ้างข้ามผลัด (cross-turn reference) ในการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียว การอ้างข้ามผลัดที่เกิดขึ้น เช่น การเรียกชื่อของผู้สนทนาอีกฝ่ายในการสนทนาในไออาร์ซี (Werry, 1996 อ้างใน Herring, 1999) ส่วนการสนทนาที่มีได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน มีกลยุทธ์ที่ต่างกัน แต่ทำหน้าที่คล้ายกัน เช่น การเชื่อมโยง (linking) เป็นกลยุทธ์ที่อ้างถึงเนื้อความที่ปรากฏในข้อความก่อนในการตอบ ซึ่งจะพบมากในยูสเน็ต (Usenet) และลิสต์เซิร์ฟ (listserv) เช่น ข้อความที่ตอบอาจเริ่มต้นว่า 'I would like to respond to Diana's comment about land mines' นอกจากนั้น ยังมีกลยุทธ์ที่เรียกว่าการอ้าง (quoting) หรือการคัดลอก (copy) บางส่วนของข้อความก่อนหน้าในการตอบ เช่น ตัวอย่างจากกลุ่มข่าว (newsgroup) ซึ่งระบบจะมีการอ้างถึงชื่อและที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ของผู้ที่เขียนข้อความก่อนหน้า เช่น

(1) janed@ABC.bigtel.com (Jane Doe) writes:

> I can't believe how horrible Natalie looks. Has she put on a lot of weight?

I agree, but she has always had a somewhat round face, so if she did put on weight,

I think that would be accentuated.

การอ้างดังกล่าวทำให้เกิดคู่ถ้อยคำปดอมขึ้น คือ มีทั้งการเริ่ม (initiation) และการโต้ตอบ (response) ภายใน 1 ข้อความ การอ้างเช่นนี้จะทำให้เกิดการคงไว้ของข้อความและทำให้สามารถค้นหาผลัดได้ ถึงแม้ว่าจะมีการซ้อนกันในการแลกเปลี่ยนข้อความ (overlapping exchange) และการโต้ตอบที่ล่าช้า (delayed responses)

2. โครงสร้างทางภาษา (linguistic structure) จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ภาษาที่ใช้ในปัจเจกทอล์กทอนิกส์จะไม่ค่อยถูกต้อง ไม่มีความซับซ้อน และไม่มีเรื่องต่อเนื้อเท่าภาษาเขียน ตัวอย่างเช่น บารอน (Baron, 1984 อ้างใน Herring, 1997) ได้ทำนายว่าผู้สนทนาในปัจเจกทอล์กทอนิกส์จะใช้ประโยคความรองน้อยลง และมีการใช้คำศัพท์ที่แคบลง การศึกษาโครงสร้างภาษาที่พบในงานวิจัยต่างๆ ได้แก่

การศึกษาภาษาที่ใช้ในกลุ่มการสนทนา (chatgroups) ของคริสตัล (Crystal, 2001) พบว่าไวยากรณ์ที่พบในการสนทนาจะมีลักษณะของภาษาพูดและการใช้ภาษาที่ไม่ได้มาตรฐานเป็นจำนวนมาก เช่น มีการละกริยาหลัก กริยาช่วย การใช้ประธานและกริยาที่ไม่ได้มาตรฐาน ดังตัวอย่าง (2) นอกจากนี้ คริสตัลยังพบลักษณะของการเขียนคำติดกันจนกลายเป็นคำประสม เช่น what a unifreakinversitynerd หรือการเชื่อมคำโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) เช่น dead-slow-and-stop computer

(2) i fine

me is 31

you feeling better now?

การศึกษาของเวอรี่ (Werry, 1996) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการใช้ภาษาในไออาร์ซี โดยเวอรี่แบ่งลักษณะที่ค้นพบเป็น 4 แบบ ได้แก่

1. การเรียกชื่อ (addressivity) เป็นคุณสมบัติหนึ่งที่ใช้ใช้เพื่อลดความกำกวม ความไม่ต่อเนื่องของการโต้ตอบหรือการรับผลัด (turn-taking) เช่น การใส่ชื่อของผู้ที่สนทนาด้วยที่ต้นข้อความ หลังจากนั้น ตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) (Werry, 1996) ดังตัวอย่าง (3)

(3) <Franck> diva : where'd ya put the "c" ?

<DIVA> franck : oh oh..excuse me :-)

แต่ถ้าเป็นการทักทายหรือบอกลาโดยปกติจะเป็นการพูดกับทุกคนในห้องสนทนา จึงไม่มีการเรียกชื่อโดยเฉพาะ เช่น

(4) <ariadne> mormin in OZ!!!!

2. การย่อ (abbreviation) เป็นคุณสมบัติที่เกิดขึ้น เนื่องจากความเร่งรีบในการพิมพ์ และเนื่องจากการสนทนาเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน การสนทนาจึงเป็นไปอย่างรวดเร็ว ผู้สนทนาจำเป็นต้องโต้ตอบอย่างรวดเร็ว ทำให้เวลาในการคิดโต้ตอบจึงมีน้อย นอกจากนั้น หน้าจอการสนทนายังเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว และมีผู้ร่วมสนทนาเป็นจำนวนมากจากปัจจัยดังกล่าว จึงทำให้เกิดการย่อคำขึ้น เพื่อประหยัดเวลาในการพิมพ์และสามารถโต้ตอบได้ทัน่วงที (Werry, 1996) ดังตัวอย่างในตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4 การใช้ตัวอักษรย่อในภาษาอังกฤษ ซึ่งมีทั้งการใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็กและตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (กรภัทร์ สุทธิธิดารา และดนุพล กิ่งสุคนธ์, 2542)

อักษรย่อ	คำแปล	ความหมาย
LOL	Laugh Out Loud	หัวเราะเสียงดัง ก๊าก ก๊าก
ROFL	Rolling on the Floor Laughing	ขำกลิ้งเลย!
j/k	Just Kidding	ล้อเล่นนะ
j/j	Just Joking	แค่พูดให้ตลกเฉยๆ
BBL	Be Back Later	แล้วค่อยกลับมาเจอกันใหม่
BTW	By The way	อ้อ อีกเรื่องหนึ่ง
SV	Sarcastic Voice	พูดด้วยน้ำเสียงแดกดัน ถากถาง
TTYL	Talk To You Later	แล้วค่อยคุยกันใหม่นะ
BRB	Be Right Back	เดี๋ยวกลับมานะ
u	You	คุณ
r	Are	เป็น อยู่ คือ
CU	See You	แล้วพบกันใหม่

3. การใช้วัจนภาษาและสัญญาณเสียง เพื่อช่วยให้ผู้สนทนาสามารถแสดงน้ำเสียง ทำนองเสียง ระดับเสียง เป็นต้น (Werry, 1996) ได้แก่

- การใช้เครื่องหมายขีด (-) เพื่อแสดงการหยุดชั่วขณะ (pause) และชี้ให้เห็นจังหวะในการพูด (Werry, 1996) เช่น

(5) <bomber> ari : hahaha - One of the question of LARRY - Where do

<bomber> most vergins live ? a) Virginia..... hahahaha

- การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ เพื่อแสดงการเน้น (Werry, 1996) เช่น

(6) <Lilus> cw7r : I cant less than go WOOOOW

- การใส่เครื่องหมาย ! เพื่อเน้นย้ำความหนักแน่น และบอกให้รู้ว่าเรากำลังตื่นเต้นหรือแปลกใจกับเรื่องที่คุย (วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ, 2543)

- การใช้เครื่องหมายแอสกี (ASCII Art) ซึ่งเป็นรูปภาพที่สร้างขึ้นจากตัวอักษร รวมไปถึงเครื่องหมาย และตัวเลข เพื่อใช้สื่อถึงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด ดังตัวอย่างในตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5 เครื่องหมายแอสกี (ASCII Art) และความหมาย (วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ, 2543)

เครื่องหมายแอสกี	ความหมาย
: -)	พูดไปยิ้มไป อย่างอารมณ์ดี
: -P	พูดไปพร้อมๆ กับแลบลิ้นเล่น
: -O	แสดงความสงสัยหรือตกตะลึงอ้าปากค้างกับคำพูดที่อีกฝ่ายพูดมา
: -x	ไม่พูด
: -D	ยิ้มแฉ่งอยู่ ถ้ายิ้มจนน้ำลายไหลก็จะเป็น :-D~
@^_^@ และ ^_^	ยิ้มจนแก้มปริ
-_-"	อาการคับข้องใจ จนเหงื่อตกสองหยด
{-,}zzzzzzZZZZZ	หลับอยู่

- การเลียนเสียงหัวเราะ เช่น การใช้ตัวเลข 55555 หรือพิมพ์ว่า อีอึคิกคิก เอ็กเอ็ก หมายถึง การหัวเราะแบบมีเสียงในขณะที่เราต่างชาติจะพิมพ์ว่า "hehehe" แสดงการหัวเราะ

วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ (2543) กล่าวว่าจุดสำคัญของการแสดงอารมณ์และความรู้สึกด้วยตัวอักษรเหล่านี้ คือ "ช่วยให้เราสามารถแสดงอะไรออกมาได้ดังที่ใจเราต้องการมากกว่าการแสดงออกด้วยสีหน้าและท่าทางในชีวิตประจำวัน ใจของเราคิดอะไรและอยากให้คู่สนทนารู้ว่าเราคิดอะไรก็สามารถพิมพ์ไปตามนั้น ไม่ต้องจำกัดด้วยภาษาท่าทางและการตอบสนองโดยอัตโนมัติของร่างกายเรา"

4. การแสดงท่าทาง (Werry, 1996) ผู้สนทนาสามารถแสดงคุณสมบัติที่ใช้ในการแสดงท่าทางที่ปรากฏในการสื่อสารที่มีเห็นหน้ากัน เช่น hugs, kisses, offers of coffee, yawns, shaking hands เป็นต้น เช่น

(7) <ariadne> A N N E M A R I E!!!! *hug*

<amy> *hug* :)

3. การจัดการปฏิสัมพันธ์⁵ (interaction management) ในการพูดที่เป็นอุดมคติ นั้น จะไม่มีช่องว่าง ไม่มีการพูดซ้อนกัน (no gap, no overlap) ถ้าการเปลี่ยนผู้พูดเกิดขึ้นโดยเรียงลำดับตามกฎ (Sacks et al., 1974) แต่การโต้ตอบในบริบทอิเล็กทรอนิกส์นั้น จะไม่สามารถทำนายได้ และในการปฏิสัมพันธ์มักจะเกิดการแทรกของคู่ถ้อยคำ (disrupted adjacency) ในระบบผลัดอยู่ตลอด และในการปฏิสัมพันธ์จะขาดการโต้ตอบ (feedback) โดยทันที (Herring, 1997) ดังที่กล่าวไว้แล้วว่าการสนทนาในห้องสนทนาเป็นการส่งข้อมูลแบบทางเดียว ผู้ร่วมสนทนาจะทราบว่ามีข้อความส่งถึงตนเองได้ ก็ต่อเมื่อ ผู้ส่งสารพิมพ์ข้อความจนเสร็จ และกดส่งข้อความ ข้อความจึงจะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ของอีกฝ่าย ดังนั้น จึงเป็นเหตุให้ผู้ร่วมสนทนาไม่สามารถโต้ตอบได้โดยทันทีทันใด

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าบริบทอิเล็กทรอนิกส์มีความแตกต่างจากบริบทการพูดและบริบทการเขียนไม่ว่าจะเป็นสื่อและช่องทางการสื่อสารที่เกิดขึ้นผ่านเครือข่ายทางอินเทอร์เน็ต โครงสร้างของภาษาที่ใช้ ซึ่งไม่ค่อยได้มาตรฐานนักในการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน อย่างเช่น การสนทนาในไออาร์ซี และการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมักจะถูกแทรกโดยข้อความของผู้ร่วมสนทนาคนอื่น ดังนั้น จึงเป็นบริบทที่น่าสนใจอีกบริบทที่ควรทำการศึกษา และเพื่อทำให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับบริบทอิเล็กทรอนิกส์และทำความเข้าใจให้ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจะนำเสนอความเป็นมาของอินเทอร์เน็ต เพื่อที่จะได้ทราบที่มาและประวัติของบริบทนี้ นอกจากนี้ จะเป็นการนำเสนอวิธีการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เพื่อทำให้ทราบว่าวิธีการสื่อสารประเภทนี้มีวิธีการในการสื่อสารอะไรบ้าง และสุดท้ายจะเป็นการนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย โดยจะนำเสนอในหัวข้อการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นหัวข้อถัดไป

2.3 การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer-Mediated Communication: CMC)

การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ โดยผ่านเครือข่ายทางอินเทอร์เน็ตของคอมพิวเตอร์ และเป็นการสื่อสารข้อความโดยพิมพ์ผ่านแป้นพิมพ์

⁵ เรื่องของการจัดการปฏิสัมพันธ์จะกล่าวโดยรายละเอียดในหัวข้อ 2.4 ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์

คอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อความเหล่านั้นจะปรากฏให้เห็นทางหน้าจอคอมพิวเตอร์ของทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร (Herring, 2000) การสื่อสารดังกล่าวมีประวัติความเป็นมา ดังต่อไปนี้

2.3.1 ความเป็นมาของอินเทอร์เน็ต

ประวัติของอินเทอร์เน็ต เริ่มแรกจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นเครือข่ายที่พัฒนามาจาก อาร์พาเน็ต (ARPANET) เครือข่ายคอมพิวเตอร์ภายใต้ความรับผิดชอบของหน่วยงานโครงการวิจัยขั้นสูง (Advanced Research Projects Agency: ARPA) ในสังกัดกระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกา อาร์พาเน็ตเป็นเครือข่ายทดลองที่ตั้งขึ้น เพื่อสนับสนุนงานวิจัยทางด้านทหารที่มีผลมาจากสงครามเย็นระหว่างกลุ่มประเทศในค่ายคอมมิวนิสต์กับค่ายเสรีประชาธิปไตย ต่อมาเครือข่ายทางคอมพิวเตอร์เกิดขึ้นในการติดต่อระหว่างบุคคล เริ่มแรกเกิดขึ้นในหมู่ของนักวิทยาศาสตร์ในต้นทศวรรษ 1970 (Hafner & Lyon, 1996 อ้างใน Herring, 2001) หลังจากนั้น ก็เริ่มใช้ในการศึกษาและทางธุรกิจในช่วงทศวรรษที่ 1980 และจากนั้นก็มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย จากการสำรวจ ในปี 1999 มกราคม มีเครือข่ายเกิดขึ้นถึง 58,000 เครือข่าย มีผู้ใช้ประมาณ 150 ล้านคน (Petrazzini & Kibati, 1999 อ้างใน Herring, 2001) บริการที่เกิดขึ้น ได้แก่ เว็บบอร์ด (webboard) กลุ่มข่าว (newsgroup) ไอซีคิว (ICQ หรือ I Seek You) ไออาร์ซี (IRC ย่อมาจาก Internet Relay Chat) และห้องสนทนา (chatroom) เป็นต้น

กรภัทร์ สุทธิดารา (2544) กล่าวว่าประเทศไทยเริ่มเข้าไปสัมผัสอินเทอร์เน็ตครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2530 (ค.ศ. 1987) โดยเริ่มจากเครือข่ายคอมพิวเตอร์สถาบันศึกษา โดยมีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (เอไอที) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันแรกๆ ที่มีการนำมาใช้ ดังนั้น การใช้อินเทอร์เน็ตในช่วงแรก จึงจำกัดอยู่ในวงการศึกษาและการศึกษา ต่อมาในปี 2537 (ค.ศ. 1994) ก็เริ่มมีบริษัทเอกชนเปิดให้บริการอินเทอร์เน็ต โดยบริษัทแรกที่เปิดดำเนินการเป็นผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider: ISP) คือ บริษัท เค เอส ซี คอมเมอร์เชียล อินเทอร์เน็ต และต่อมาไม่ถึงปีก็มีผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเกิดขึ้นมากมาย ในปี 2542 (ค.ศ. 1999) มีผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยประมาณ 800,000 คน และในปี 2543 (ค.ศ. 2000) มีผู้ใช้เกินกว่า 1,000,000 คน ผู้ใช้ส่วนใหญ่จะใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับค้นหาข้อมูล อ่านข่าวสาร ส่งจดหมายถึงกัน และสนทนา (chat) กับเพื่อนๆ โดยการพิมพ์ข้อความแลกเปลี่ยนกัน (กรภัทร์ สุทธิดารา, 2544)

สมชาย นำประเสริฐชัย (2541) ได้กล่าวถึงอนาคตของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยว่างานวิจัยที่พยากรณ์อนาคตของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยมีอยู่หลายงาน การพยากรณ์ที่

ถูกต้องหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงขึ้นอยู่กับการสร้างแบบจำลองในการพยากรณ์ สมชาย นำ ประเสริฐชัย ได้นำเสนอการพยากรณ์อนาคตของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยโดยกล่าวถึงรายงานการวิจัยเรื่องการพยากรณ์ความแพร่หลายของการใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ในปี ค.ศ. 2000-2005 ของสมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ ว่ามีการสร้างแบบจำลองโดยใช้ความสัมพันธ์กับขนาดของเศรษฐกิจ จำนวนโฮสต์ และจำนวนคอมพิวเตอร์ รวมถึงความเร็วของวงจรต่างประเทศ โดยอัตราผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตในไทยต่อประชากรทั้งหมดจะเพิ่มจาก 1 เปอร์เซ็นต์ เป็น 4.29 4.60 และ 4.94 เปอร์เซ็นต์ ในปี พ.ศ. 2548 (ค.ศ. 2005) หากมีการเติบโตทางเศรษฐกิจเป็น 2 4 และ 6 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ จะมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 3 ล้าน คน ในอีก 5 ปีข้างหน้า แต่จากการสำรวจกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย โดยเนคเทค (NECTEC) พบว่าในปี พ.ศ. 2546 (ค.ศ. 2003) มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมากถึง 6 ล้าน คน มากกว่าที่สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ได้คาดการณ์ไว้ ซึ่งตีความได้ว่าการสื่อสารประเภทนี้กำลังเป็นที่แพร่หลายอย่างมากในปัจจุบัน ดังนั้น จำนวนผู้ใช้งานจึงมีจำนวนมากกว่าที่ได้คาดการณ์ไว้ (แหล่งที่มาได้จาก <http://www.ntl.nectec.or.th/internet/user-growth.html>)

2.3.2 วิธีการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (modes of CMC)

วิธีการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ที่จะนำเสนอนี้ เป็นการเสนอเรียงตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้น แฮริง (Herring, 2002) ได้เรียงลำดับวิธีการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์โดยเริ่มจากไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (electronic mail: e-mail) กลุ่มอภิปราย (listserv discussion lists) กลุ่มข่าวยูสเน็ต (Usenet newsgroups) การสนทนาที่มีการแบ่งหน้าจอ เช่น ทอล์ค โฟน และไอซีคิว (split-screen protocols: Talk, Phone, and ICQ) การสนทนาบนจอ (chat) การสนทนาส่วนตัว (private chat) มัดหรือเกมแฟนตาซีและการผจญภัย (Multi-User Dimensions: MUDs) เว็บ (World Wide Web: WWW) ระบบเสียงและภาพ (audio and video) และสภาวะแวดล้อมเสมือนจริง (graphical virtual reality (VR) environments) ตามลำดับ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.3.2.1 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (electronic mail: e-mail)

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เกิดขึ้นครั้งแรกในปี 1972 เป็นการส่งข้อความระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์เพียง 2 เครื่อง เท่านั้น ซึ่งเป็นทดสอบการส่งข้อความ (SNDMSG protocol) ผู้ทำการทดสอบ คือ เรย์ ทอมลินสัน (Ray Tomlinson) (Hafner & Lyon, 1996 อ้างใน Herring, 2002) และต่อมาในปี 1973 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ก็กลายเป็นที่สนใจในสหรัฐอเมริกาในโครงการอาร์พานีต และเป็นที่ยอมรับเรื่อยมาจนปัจจุบัน

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เป็นการสื่อสารที่มีได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน รูปแบบที่ปรากฏจะประกอบด้วย จากใคร (from) ถึงใคร (to) และหัวข้อ (subject) ซึ่งรูปแบบดังกล่าวคล้ายกับการเขียนโน้ตย่อ (written memorandum) จากการศึกษารเปรียบเทียบของโค (Cho, 2003) พบว่าไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ส่วนตัวจะแตกต่างจากโน้ตย่อ เนื่องจากมีความไม่เป็นทางการมากกว่า และภาษาไม่ได้มาตรฐานมากกว่าในเรื่องของการสะกดคำและการใช้เครื่องหมาย และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ก็ยังมีลักษณะที่ร่วมกันกับการเขียนจดหมายทั่วไป กล่าวคือ มีการใช้คำทักทาย การใช้คำลงท้าย และการลงชื่อ นอกจากนี้ ลักษณะของไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นการสื่อสารที่มีได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ทำให้ผู้เขียนมีเวลาในการตกแต่งและแก้ไขคำพูดมากกว่าการสื่อสารที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน เช่น การสนทนาในห้องสนทนา การสนทนาในไอซีคิว เป็นต้น (Herring, 2002)

2.3.2.2 กลุ่มอภิปราย (listserv discussion lists)

แฮริง (Herring, 2002) กล่าวว่ากลุ่มอภิปราย (discussion lists) ที่เกิดขึ้นในช่วงแรกๆ ได้แก่ กลุ่มข้อความ (MsgGroup) เกิดขึ้นในปี 1975 โดยอาร์พา (ARPA) สร้างขึ้น เพื่อเป็นการแจกจ่ายข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาการถ่ายโอนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มอภิปรายเป็นการสื่อสารที่มีได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันคล้ายไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ แต่ต่างกันที่ข้อความของสมาชิกที่ต้องการอภิปรายจะถูกส่งผ่านไปที่ระบบที่ทำหน้าที่ให้บริการจดหมายข่าวหรือระบบไปรษณีย์อัตโนมัติบนอินเทอร์เน็ต (listserver) แทนที่สมาชิกจะต้องส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ในหัวข้อที่ต้องการไปยังบุคคลต่างๆ ที่มีรายชื่ออยู่ยาวเหยียด สมาชิกสามารถส่งไปยังที่อยู่ของผู้รับพิเศษเสียก่อน จากนั้น โปรแกรมจะส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ต่อไปยังสมาชิกคนอื่นที่มีรายชื่ออยู่ในรายการนั้น ส่วนใหญ่ข้อความที่สมาชิกแลกเปลี่ยนกันจะเป็นการถามและการตอบ

2.3.2.3 กลุ่มข่าวยูสเน็ต (Usenet newsgroups)

ข่าวยูสเน็ต (Usenet news) ถูกพัฒนาขึ้นในปี 1979 โดยนักศึกษา 3 คนจากมหาวิทยาลัยดุก (Duke University) และมหาวิทยาลัยทางตอนใต้ของแคโรไลนา (University of North Carolina) ยูสเน็ต (Usenet) มาจากคำว่า Unix Users Network ยูสเน็ตเป็นการสื่อสารที่มีได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ยูสเน็ตจะแบ่งข่าวออกเป็นกลุ่มตามหัวข้อต่างๆ เรียกว่า กลุ่มข่าว (newsgroups) แต่ละกลุ่มข่าวจะมีข่าวหรือบทความที่สมาชิกอินเทอร์เน็ตส่งมาร่วมสนทนา หากต้องการร่วมสนทนาก็เพียงส่งบทความเข้าไปในกลุ่มข่าวนั้นซึ่งเรียกว่า การส่งข่าว (post) ในยูสเน็ตมีกลุ่มข่าวหลัก 7 กลุ่ม ได้แก่ คอมพิวเตอร์ (comp: computer) ข่าวเกี่ยวกับยูสเน็ตเอง (news) สันทนาการศิลปะ (rec: recreation) วิทยาศาสตร์ (sci: science)

สังคม วัฒนธรรม (soc: social) กลุ่มข่าวสำหรับอภิปราย (talk) ข่าวที่ไม่สามารถจัดลงในกลุ่มใด (misc: miscellaneous) และจะมีกลุ่มข่าวรอง ซึ่งเป็นข่าวอื่นๆ

2.3.2.4 การสนทนาที่มีการแบ่งหน้าจอ เช่น ทอล์ค โฟน และไอซีคิว (split-screen protocols: Talk, Phone, and ICQ)

การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันในรูปแบบแรก ได้แก่ ทอล์ค (Talk) ซึ่งเป็นคำสั่งในระบบปฏิบัติการยูนิกซ์ (UNIX) เกิดขึ้นในช่วงปี 1970 ใกล้เคียงกับการเกิดไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ผู้สร้าง คือ นักพัฒนาอาร์พาเน็ตในกลุ่มข้อความ (MsgGroup) แต่ประโยชน์ที่ได้ไม่มากเท่าไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ จึงมิได้รับการพัฒนาจนกระทั่งในปีต่อมา ได้มีการสร้างทอล์ค (Talk) และโฟน (Phone) ขึ้น โดยที่ผู้ใช้จะต้องลงทะเบียนในระบบของยูนิกซ์หรือเว็กซ์ (VAX) ในเวลาเดียวกัน จากนั้น หน้าจอคอมพิวเตอร์ของทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารจะถูกแบ่งเป็น 2 ส่วนในแนวราบ และข้อความก็จะปรากฏให้เห็น โดยทั้งสองฝ่ายจะเห็นการเขียนและการแก้ไขในทุกตัวอักษรของแต่ละฝ่าย ต่อมากลางปี 1990 ไอซีคิว (ICQ: I Seek You) ถูกพัฒนาขึ้น และเป็นที่ยอมรับมากในปี 1999 มีผู้ใช้มากกว่า 11 ล้าน คน (Zastrow, 1999 อ้างใน Herring, 2002) ในเว็บไซต์ไอซีคิว (<http://www.icq.com/icqtour/rendezvous.html>) ได้มีการรายงานว่าเป็นเดือนพฤศจิกายน ปี 2000 มีผู้ใช้ไอซีคิวมากกว่า 82 ล้านคน

2.3.2.5 การสนทนาบนจอ (chat)

โปรแกรมการสนทนาที่เกิดขึ้นเป็นโปรแกรมแรก คือ ไออาร์ซี (Internet Relay Chat: IRC) ซึ่งเขียนขึ้นในประเทศฟินแลนด์ ในปี 1988 โปรแกรมนี้เป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันและผู้ร่วมสนทนาสามารถมีได้หลายคน หลังจากนั้น โปรแกรมนี้ได้ถูกดัดแปลงโดยผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เช่น อเมริกาออนไลน์ (AmericaOnline: AOL) และห้องสนทนาในเว็บไซต์ต่างๆ ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อของเว็บสนทนา (Web chat) ผู้สนทนาจะต้องลงทะเบียนก่อนที่จะสนทนา ลักษณะของข้อความจะเคลื่อนขึ้นอย่างรวดเร็วบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผู้สนทนาไม่สามารถย้อนดูข้อความที่ผ่านไปแล้วได้ และข้อความจะถูกแทรกโดยข้อความของผู้อื่นเสมอ (Herring, 2002)

2.3.2.6 การสนทนาส่วนตัว (private chat)

การสนทนาส่วนตัวเป็นโปรแกรมหรือลักษณะที่เพิ่มเข้ามาในโปรแกรมการสนทนา (ดู 2.3.2.5 การสนทนาบนจอ) เพื่อให้ผู้สนทนาสามารถกำหนดการสนทนาเป็นการส่วนตัวเพียง 2 คน เท่านั้น เช่น ในไออาร์ซีมีคำสั่งที่ผู้สนทนาสามารถพูดคุยเป็นการส่วนตัว 2 คนได้ กล่าวคือ ผู้สนทนาใช้คำสั่ง "/msg" ส่วนในเอโอแอล (AOL) มีบริการการส่งข้อความทันที (instant messaging) ให้กับผู้สนทนา เป็นต้น (Herring, 2002)

2.3.2.7 มัดหรือเกมแฟนตาซีและการผจญภัย (Multi-User Dimension: MUDs)

มัด (MUD) ถูกสร้างขึ้นครั้งแรกในปี 1979 และในปี 1980 โดยทรูบซอ (Trubshaw) และบาร์เทิล (Bartle) ในช่วงแรกมัด (MUD) มาจากคำว่า Multi-User Dungeons แต่ต่อมาได้มีการทำความเข้าใจใหม่ จึงเปลี่ยนมาเป็น Multi-User Dimensions ในช่วงปลายปีทศวรรษ 1980 และต้นปีทศวรรษ 1990 มัดได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก แต่ในปัจจุบันมัดไม่ค่อยได้รับความนิยมและเป็นที่รู้จักน้อยลง (Herring, 2002)

มัดเป็นเกมแฟนตาซีหรือเกมผจญภัยซึ่งอยู่บนอินเทอร์เน็ต การเข้าไปในมัดสามารถเข้าผ่านเทลเน็ต (telnet) หรือจากเครือข่ายของมัด ซึ่งสามารถดาวน์โหลดฟรีได้จากเว็บ (Herring, 2002) เกมการเล่นสามารถมีผู้ร่วมเล่นได้ครั้งละหลายคน เกมนี้เป็นเกมแบบตัวหนังสือ กล่าวคือ ผู้เล่นสามารถส่งข้อความระหว่างกันได้ เมื่อผู้เล่นเข้าไปในห้องใหม่ ผู้เล่นจะเห็นรายละเอียดสำหรับห้องนั้น และเมื่อผู้เล่นป้อนคำสั่ง WHO เข้าไป ผู้เล่นจะได้รับรายการของตัวละครในห้องดังกล่าว ซึ่งผู้เล่นสามารถกำหนดบทบาทของตนเองได้ (role-playing) ว่าต้องการเล่นเป็นตัวอะไรในเกมนั้น (ยีน ภู่วรรณ, 2545)

2.3.2.8 เว็บ (World Wide Web)

เว็บถูกสร้างขึ้นในปี 1991 โดยนักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษ ชื่อ ทิม เบอร์ ลี ซึ่งได้รับอิทธิพลจากการเสนอความคิดในเรื่อง memex machine ของบุช (Bush, 1945 อ้างใน Herring, 2002) และความคิดเรื่อง hypertext ของเนลสัน (Nelson, 1967 อ้างใน Herring, 2002) ที่ต้องการให้มีการกระจายข้อมูลกันในกลุ่มคนจำนวนมากและคอมพิวเตอร์สามารถติดต่อเชื่อมโยงกันได้ อย่างไรก็ตาม เว็บไม่ได้รับการนำเสนอจนกระทั่งปี 1995 มูลนิธิวิทยาศาสตร์แห่งชาติ (National Science Foundation) ได้ให้การสนับสนุนและพัฒนาเว็บ ในปี 1999 มีเว็บเกิดขึ้นประมาณ 5 ล้านเว็บ ซึ่งประกอบด้วย 100,000 หน้า 54.7% เป็น .com และเพียง 6.7% เป็น .edu และในปี 2000 มีโดเมนเกิดขึ้นใหม่ ได้แก่ .infor และ .biz (Herring, 2002)

2.3.2.9 ระบบเสียงและภาพ (audio and video)

เว็บได้มีการเพิ่มระบบเสียงและภาพเข้ามาในเว็บด้วย โดยในปี 1993 มหาวิทยาลัยคอร์เนล (Cornell University) ได้สร้าง ซียูซีมี (CuseeMe) ขึ้น ซึ่งเป็นซอฟต์แวร์แรกที่ทำให้ผู้ใช้สามารถเห็นภาพและได้ยินเสียงได้ (Herring, 2002)

2.3.2.10 สภาวะแวดล้อมเสมือนจริง (graphical virtual reality (VR environments))

การสร้างสภาวะแวดล้อมเสมือนจริงถูกเสนอในอินเทอร์เน็ตในช่วงกลางปี 1990 โดยขยายไปในการสนทนา เช่น ในไออาร์ซี และมด ทำให้มีการรวมกันของการสื่อสารที่มีทั้งข้อความและรูปภาพเกิดขึ้น เช่น มีฉากห้องในบ้าน ฉากนอกบ้าน เป็นต้น ตัวอย่างเช่น การสนทนาในพาลาส (Palace) จะเป็นรูปภาพ 2 มิติ ผู้ใช้จะมีรูปแทนตนเอง (avatar) ซึ่งอาจจะ เป็นรูปเด็กผู้หญิง เด็กผู้ชาย รูปสัตว์ชนิดต่างๆ เป็นต้น เพื่อใช้แทนตนเองในการสนทนา

เมื่อได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นมาและวิธีการสื่อสารผ่านทาง คอมพิวเตอร์แล้ว ในหัวข้อถัดไปผู้วิจัยจะนำเสนองานวิจัยที่ศึกษาการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ในประเทศไทยว่ามีงานประเภทใดบ้าง

2.3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาไทยในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่ที่พบ จะเป็นงานทางด้านสื่อสารมวลชนซึ่งมีอยู่ไม่มากนัก และมีได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาโดยตรง แต่จะเน้นที่ลักษณะของการสื่อสารมากกว่า ซึ่งหัวข้องานที่ศึกษามีดังต่อไปนี้ การศึกษารูปแบบ พฤติกรรมการสื่อสารในห้องสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การแปลงตัวตนในห้องสนทนาบน อินเทอร์เน็ต สัญญาทางเพศในห้องสนทนาทางคอมพิวเตอร์ในกรอบจิตวิทยาบุคคลสมัยใหม่ของ IRC.WEBMASTER.COM มณฑลสาธาณณะ⁶ของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น โดยงานวิจัยต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ตัวอย่างงานวิจัยของศุณิสา ทดลา (2542) ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมการ สื่อสารในห้องสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ผู้วิจัยจึงขอลำรายละเอียดของงานวิจัยนี้ เนื่องจากงานวิจัยนี้ได้กล่าวถึงลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาในบางส่วน และงานวิจัยนี้ก็ใช้ ข้อมูลจากการสนทนาในห้องสนทนาในเว็บไซต์พันทิพย์ ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลเดียวกับงาน วิทยานิพนธ์นี้ จึงช่วยในการอธิบายลักษณะของข้อมูลในงานวิทยานิพนธ์เล่มนี้ได้ด้วย เช่น การศึกษารูปแบบการใช้คำทักทาย การศึกษาการแสดงเจตนาของผู้สนทนา โดยการใช้ สัญลักษณ์ภาษา เช่น การขำสระหรือพยัญชนะตัวสุดท้าย ซึ่งหมายถึงผู้พูดต้องการลากเสียงให้ ยาวหรืออ้าปากกว้าง หรือเปรียบได้กับการตะโกน อย่างในการพูดว่า "มาแล้ว"

⁶ มณฑลสาธาณณะ หมายถึง การสื่อสารที่เป็นสาธาณณะที่ผู้คนสามารถใช้เป็นตัวกลางในการติดต่อสื่อสารได้ เช่น การสื่อสารผ่านเครือข่ายทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

จ๋าาาาาาาาาาา" "มีใครอยู่ข้างงงงงงงงง" นอกจากนั้น ยังมีการแสดงเจตนาโดยการใช้น้ำเสียงหรือคำพูด เพื่อเรียกร้องความสนใจ ซึ่งเปรียบได้กับการพูดบ่อยๆ เพื่อให้ผู้ฟังได้ยิน หรือการเขียนเลียนแบบภาษาพูด เช่น ซ้าย (ไซ้) ม่ายซ้าย (ไม้ไซ้) ม่ายอว (ไม้อว) ม่ายพูด (ไม้พูด) ทำมายเหวอ (ทำไมหรือ) บายดี (สบายดี) ไรเหวอ (อะไรหรือ) กั๊บ (ครั๊บ) แย้ว (แล้ว) เป็นต้น เจตนาในการแสดงออก เพื่อต้องการสื่อสารให้คู่สนทนา รู้สึกเหมือนกำลังสนทนากันในบริบทปกติในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดชีวิตชีวาในการสนทนา รวมทั้งเป็นการหยอกล้อกัน (ศุณิสา ทดลา, 2542)

นอกจากนั้น ในงานวิจัยของศุณิสา ทดลา (2542) ยังศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมสื่อสารของผู้สนทนา ได้แก่

1. สภาพไร้การขัดขวางและการควบคุม (disinhibition)

สภาพไร้การขัดขวางและการควบคุม (disinhibition) หมายถึง สภาพที่ผู้สื่อสารสามารถแสดงออกได้อย่างอิสระ โดยไม่มีบทบาททางสังคม หรือระดับชั้นทางสังคมมาขัดกั้นการแสดงออกทางพฤติกรรมสื่อสาร ซึ่งในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์นั้น ไม่สามารถเห็นการแสดงออกที่เป็นลักษณะภาษากาย ท่าทางต่างๆ น้ำเสียง รวมทั้งไม่สามารถรู้ได้ว่าผู้สื่อสารยอมรับหรือไม่ยอมรับในพฤติกรรมสื่อสารของอีกฝ่าย (ศุณิสา ทดลา, 2542)

จากการวิเคราะห์การสื่อสารในห้องสนทนา สภาพไร้การขัดขวางและการควบคุมมีผลทำให้ผู้สนทนามีอิสระในการแสดงออกอย่างเต็มที่ เช่น ในการเริ่มทักทาย จะพบการทักทายที่เป็นการเรียกร้องความสนใจ โดยการพิมพ์คำว่า "ว่างงงงงงงงงงง" "เหงาาาาาาาาาา" "ใครว่างคุยกับเราบ้าง" เป็นต้น ในโลกแห่งความเป็นจริงในบริบทการพูดคงไม่มีใครกล้าที่จะพูดแทรกในวงสนทนากับคนที่ไม่รู้จักรู้จักหรือทักทายกับคนที่เราคิดว่าชื่อน่าสนใจ อยากรู้หรืออยากรู้จัก หรือพยายามบอกใครๆ ว่า "ว่าง" หรือ "เหงา" ดังนั้น จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมดังกล่าวในการสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนาสามารถแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างอิสระ หากผู้สนทนาต้องการหาคนคุยด้วย ซึ่งต่างจากการพูดในชีวิตประจำวันอย่างสิ้นเชิง เพราะในการพูดในชีวิตประจำวัน เราต้องคำนึงถึงสถานการณ์ สถานะทางสังคม บรรทัดฐานของสังคม เป็นต้น ในการเลือกใช้รูปภาษา (ศุณิสา ทดลา, 2542)

จากสภาพไร้การขัดขวางและการควบคุม ในบริบทอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้ผู้ร่วมสนทนาที่ต้องการเปิดตนเอง กล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น สามารถที่จะรู้จักสนทนากับคนเป็นจำนวนมากๆ ได้โดยง่าย โดยไม่ต้องมีพิธีตรองมากนัก และความสัมพันธ์ในการสนทนาส่วนใหญ่ มักจะเป็นการสร้างมิตรภาพ และรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (ศุณิสา ทดลา, 2542)

2. สภาพการไม่รู้ผู้กระทำ (anonymity)

สภาวะการไม่รู้ผู้กระทำ (anonymity) หมายถึง สภาวะที่ไม่รู้ว่าผู้ที่สื่อสารด้วย เป็นใคร อยู่ที่ไหน มีตัวตนอยู่ในโลกแห่งความจริงหรือไม่ ไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นใคร ผู้สนทนาไม่สามารถตรวจสอบความจริงในการสนทนาในบริเจทธิล็กทรอนิกส์ได้ การอ้างชื่อในการสนทนา นั้นอาจจะใช้ชื่อของตนเองที่เป็นชื่อจริงที่ใช้ในโลกแห่งความเป็นจริง หรือเป็นชื่อที่แต่งขึ้นเองก็ได้ นอกจากนี้ การใช้ชื่อในการสนทนาในห้องสนทนาสามารถเปลี่ยนชื่อหรือเลือกเป็นชื่อใหม่ที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละครั้งที่เข้าไปในห้องสนทนาได้ ซึ่งแตกต่างจากโลกแห่งความจริงที่เราไม่สามารถเปลี่ยนชื่อได้อย่างง่าย ๆ และไม่สามารถเปลี่ยนได้บ่อย ๆ (ศุภนิสา ทดลา, 2542)

จากสภาวะการไม่รู้ผู้กระทำในบริเจทธิล็กทรอนิกส์ จึงทำให้เกิดการปลอมตัว (fictitious) นั่นก็คือ มีการกำหนดความเป็นตัวตนในอุดมคติของผู้สนทนาในห้องสนทนาขึ้นเอง ไม่ว่าจะเป็นอายุ เพศ การศึกษา ศาสนา สัญชาติ เป็นต้น (ศุภนิสา ทดลา, 2542) ซึ่งในความเป็นจริงเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือกำหนดสิ่งเหล่านี้ได้เลย

นอกจากงานวิจัยของศุภนิสา ทดลา ที่ใช้ข้อมูลการสนทนาในห้องสนทนาของเว็บไซต์พันทิพย์แล้ว ยังมีอีกงานวิจัยที่ใช้ข้อมูลการสนทนาจากห้องสนทนาในเว็บไซต์พันทิพย์ คือ งานวิจัยของรัตนาวลี เกียรตินิยมศักดิ์ (2542) ซึ่งศึกษามณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์: กรณีศึกษา www.pantip.com และ www.sanook.com แต่งานวิจัยนี้มิได้ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากนัก เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการวิจัย คือ เพื่อศึกษา ลักษณะ หน้าที่ และประโยชน์ที่เกิดขึ้นในมณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์

ส่วนงานวิจัยของดารินทร์ สวัสดิ์เสวี (2545) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการแปลงตัวตนในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต โดยใช้ข้อมูลจากการสนทนาในไออาร์ซี งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะตัวตนที่ปรากฏในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต วิเคราะห์แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการแปลงตัวตนและกระบวนการแปลงตัวตน และยังวิเคราะห์บริบททางคอมพิวเตอร์ที่เอื้ออำนวยให้เกิดการแปลงตัวตน แต่งานวิจัยนี้ก็ยังคงไม่ได้เน้นที่ลักษณะการใช้ภาษา

ส่วนงานวิจัยของสุมนา อุษณีย์มาศ (2543) ซึ่งศึกษาสัญลักษณ์ทางเพศในห้องสนทนาทางคอมพิวเตอร์ในกรอบจิตวิทยา โดยศึกษาข้อมูลจากการสนทนาในไออาร์ซี มีวัตถุประสงค์ในงานวิจัย คือ เพื่อค้นหาและวิเคราะห์ประเภท แบบแผนการนำเสนอ และความหมายของสัญลักษณ์ทางเพศในห้องสนทนา และเพื่อศึกษาปัจจัยด้านจิตวิทยา สังคมวิทยา และการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ที่มีผลในการสร้างและใช้สัญลักษณ์ทางเพศ งานวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับ การใช้ภาษาในแง่ของการเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ อย่างเช่น การใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ในการสื่อแสดงอารมณ์ เช่น { } หมายถึง การกอด :-) หมายถึง การยิ้ม :-* หมายถึง การจูบ @)-> -- หมายถึง ดอกกุหลาบ เป็นต้น และจากการศึกษาในงานวิจัยของ

สุมนา อุษณีย์ ได้สรุปเกี่ยวกับการนำเสนอสัญญาณทางเพศว่าผู้สนทนามีจุดมุ่งหมาย ได้แก่ 1) เพื่อการแสดงความต้องการที่ผู้สนทนาเมื่ออยู่ เช่น <joy3000> กล่าวว่า "หาแฟนอยู่ใครจะสมัครไหมคะ" ผู้สนทนาแสดงความต้องการในการหาแฟนของตนเอง 2) เพื่อแสดงอารมณ์หรือความรู้สึก ซึ่งอาจจะเป็นความหวังหา ความรัก ความเหงา ความเศร้า เช่น <minojung> กล่าวว่า "คิดถึงจังเลย" และ 3) เพื่อแจ้งคุณสมบัติของผู้สนทนา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ร่วมสนทนาคนอื่น เช่น <guest02674> กล่าวว่า "ผมหน้าตาดี ยังโสดอยู่จ้า" เป็นการบอกถึงคุณสมบัติเรื่องหน้าตา และสถานภาพของตน เพื่อให้ผู้สนทนาคนอื่นสนใจ ดังนั้น งานวิจัยของสุมนา อุษณีย์ ทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายในการแสดงอารมณ์และความรู้สึกของผู้ร่วมสนทนาได้มากขึ้น ซึ่งเป็นการพิจารณาโดยใช้กรอบทางด้านจิตวิทยาและสังคมวิทยาเข้ามาอธิบายสิ่งต่างๆ ที่พบ

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นแตกต่างจากการศึกษาในงานวิทยานิพนธ์นี้ เนื่องจากงานวิจัยทางด้านสื่อสารมวลชนที่เกี่ยวกับการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ มักจะศึกษาและเน้นบรรยายว่าสิ่งที่พบจากข้อมูลมีลักษณะเป็นอย่างไร เน้นที่สื่อมากกว่าการใช้ภาษา และการศึกษาโดยส่วนใหญ่จะใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แต่งานวิทยานิพนธ์เล่มนี้เน้นในเรื่องของภาษา ซึ่งเป็นการทำความเข้าใจว่าความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาเป็นอย่างไร และสามารถพิจารณาได้จากอะไร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาและเกี่ยวข้องกับงานวิทยานิพนธ์นี้มากที่สุดจึงเป็นงานวิจัยของศุณิศ ทดลา ซึ่งใช้ข้อมูลเดียวกับงานวิทยานิพนธ์เล่มนี้ และยังมีกล่าวถึงการใช้ภาษาในบางหัวข้อ

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาไทยที่เกี่ยวข้องกับงานวิทยานิพนธ์นี้โดยตรงยังไม่มี แต่มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาไทยในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ที่พบ ซึ่งอาจจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับงานวิทยานิพนธ์นี้โดยตรง แต่ก็เป็นงานวิจัยชิ้นแรกๆ ที่ทำการศึกษาภาษาไทย ซึ่งควรจะกล่าวถึง คือ งานวิจัยของกฤษฎาวรรณ หงส์ดารมภ์และโสรัจจ์ หงส์ดารมภ์ (Krisadawan Hongladarom & Soraj Hongladarom, 1999 อ้างใน กฤษฎาวรรณ หงส์ดารมภ์, 2542) ในเรื่องของความสุภาพ โดยทำการศึกษาการแสดงความคิดเห็นในเว็บไซต์พันทิพย์ เพื่อตอบคำถามว่าในยุคสมัยที่เปลี่ยนไป อันเนื่องมาจากกระแสโลกาภิวัตน์ วัฒนธรรมไทยเปลี่ยนไปตามวัฒนธรรมและเทคโนโลยีตะวันตกที่เข้ามาพร้อมกับคอมพิวเตอร์หรือไม่ ผลการวิจัยพบว่าคนไทยยังรักษาความเป็นตัวตนของตนเองสูงมาก หลักฐานที่เห็นชัด คือ การใช้ภาษาสุภาพในการโต้ตอบกันทางอินเทอร์เน็ต ความสุภาพของคนไทย คือ การรักษามิตรภาพ กล่าวคือ ถึงแม้ว่าการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตจะเปิดโอกาสให้ทุกคนมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็นได้ แต่คนไทยก็ยังพยายามรักษาน้ำใจของอีกฝ่าย ไม่แสดง

ความขัดแย้งกัน แสดงให้เห็นว่าคนไทยคำนึงถึงคุณภาพด้านบวกมากกว่าด้านลบ เช่น ใน กระทั่งจะมีการพูดปลอบใจผู้ถูกวิจารณ์ว่า "มาเอาใจช่วยค่ะ...อดทนหน่อยนะคะ" หรือการลด น้ำหนักคำพูดของผู้วิจารณ์ โดยทำให้เป็นเรื่องตลก เช่น พูดว่า "ล้อเล่น" ใช้สำนวนขบขัน หรือ ใส่เครื่องหมายยิ้ม ☺ หรือແລ້ນ :P เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับกฎความสุภาพข้อที่ 3 ของเลคอฟ (Lakoff) ที่ว่าทำให้ผู้ฟังพอใจ

และอีกงานวิจัยหนึ่งที่ศึกษาภาษาไทย คือ งานวิจัยของศิริพร ปัญญาเมธิกุล และแฮร์ริง (Panyamethekul & Herring, 2003) ซึ่งเป็นการศึกษาเรื่องเพศกับการมอบผลัดในการสนทนาในห้องสนทนา เพื่อพิจารณาว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการมอบผลัดหรือไม่ ซึ่ง พิจารณาทั้งข้อความที่ได้รับการโต้ตอบและข้อความที่ไม่ได้รับการโต้ตอบ โดยใช้ข้อมูลจากการ สนทนาในห้องสนทนาของเว็บไซต์พันธุทิพย์ ผลจากการศึกษาพบว่าผู้สนทนาที่เป็นเพศหญิงจะ ใช้กลวิธีการเลือกผู้สนทนาเป็นคนถัดไปโดยใช้การเรียกชื่อมากกว่าเพศชายซึ่งมักจะใช้กลวิธีการ เลือกตนเองในการพูด และใช้กลวิธีการพูดต่อเนื่องหรือส่งข้อความซ้ำๆ โดยไม่สนใจว่าจะมีผู้ ได้ตอบกลับหรือไม่ การเลือกใช้กลวิธีที่ต่างกันของทั้งเพศหญิงและเพศชายส่งผลให้เพศหญิง ได้รับการสนทนาโต้ตอบกลับมากกว่าเพศชาย เนื่องจากกลวิธีที่เพศหญิงเลือกเป็นกลวิธีที่สร้าง ความสัมพันธ์และทำให้เกิดการเชื่อมโยงข้อความระหว่างกัน เช่น การเรียกชื่อจะทำให้อีกฝ่าย เข้าใจว่ามีผู้ที่ต้องการสนทนาด้วย และเป็นการเฉพาะเจาะจงลงไปว่าต้องการสนทนากับใคร จึง ทำให้เกิดการโต้ตอบกลับ ตรงข้ามกับเพศชายที่มักจะพูดแทรกเรื่องของผู้สนทนาคนอื่นที่ไม่ได้ สนทนาด้วยมากกว่าเพศหญิงจึงไม่ค่อยได้รับการโต้ตอบมากนัก อย่างไรก็ตาม ถ้าเพศชายยังคง เพียรพยายามส่งข้อความซ้ำๆ กันหลายๆ ครั้ง เพศชายก็มักจะได้รับการโต้ตอบกลับในที่สุด

หลังจากที่ได้นำเสนอเรื่องของปริเฉท ประเภทของปริเฉท ความเป็นมาของ อินเทอร์เน็ต วิธีการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ และงานวิจัยเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ที่ ปรากฏในประเทศไทย เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้ในการทำความเข้าใจปริเฉทอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้วิจัย ใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ต่อไปจะเป็นการนำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้วิจัยจะศึกษาในงาน วิทยานิพนธ์นี้ โดยผู้วิจัยจะทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้อง สนทนาเป็นครั้งแรกก่อน เนื่องจากความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาเป็นหัวใจสำคัญใน การศึกษาของงานวิทยานิพนธ์นี้ และในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา ผู้วิจัยพิจารณาจาก 3 องค์ประกอบพร้อมกัน ได้แก่ การเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความ เกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ซึ่งทั้งสามองค์ประกอบเป็นการศึกษาที่จะทำให้เข้าใจเกี่ยวกับความ

ต่อเนืองของปฏิสัมพันธ์ว่าข้อความที่ผู้สนทนาสนทนาในห้องสนทนาเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกัน
อย่างไร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของผลัด กลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาใช้ และเรื่องที่สนทนา

2.4 ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ (coherence of interaction) ในห้องสนทนา

การศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในงานวิทยานิพนธ์นี้ได้ใช้แนวทางการศึกษาตามงานวิจัยของแฮริง (Herring, 1999) ซึ่งเป็นบุคคลแรกที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการศึกษาผ่านคอมพิวเตอร์ (interactional coherence in CMC) โดยกล่าวถึงความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ ดังนี้

"Interactional coherence refers to the coherence (how it "hangs together" and interrelates) of interaction (message exchange, in this case in CMC modes)."

กล่าวคือ การศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์เป็นการศึกษาความเชื่อมโยงหรือความสัมพันธ์กันของข้อความต่างๆ ที่ผู้สนทนาใช้ในการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ การศึกษาความต่อเนื่องดังกล่าวสามารถพิจารณาจากระบบผลัด (turn-taking) และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา (relevance)⁷ จากการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ของแฮริง (Herring, 1999) พบการแทรกของคู่ถ้อยคำ (disrupted adjacency) การซ้อนกันของข้อความ (overlapping exchanges) และการเสื่อมไปของเรื่องที่สนทนา (topic decay) ในปริมาณสูงมาก และจากการศึกษาของแฮริง (Herring, 1999) แฮริงพบปัญหาในการปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ ได้แก่

1. ขาดการตอบสนองโดยทันทีทันใด เนื่องจากการขาดการมองเห็นและได้ยินเสียงของผู้ร่วมสนทนา และไม่สามารถเห็นการพูดแทรกกัน (overlap) ในข้อความต่างๆ ได้
2. การถูกแทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ เกิดจากข้อความที่สนทนาถูกส่งตามคำสั่งที่ได้รับโดยระบบ ซึ่งจะเรียงลำดับตามเวลาที่ส่ง ใครส่งข้อความก่อน ข้อความก็จะปรากฏก่อนตามลำดับ และประกอบกับผู้ร่วมสนทนามีหลายคน ข้อความที่ส่งจึงถูกแยกโดยข้อความของผู้ร่วมสนทนาคนอื่นที่มีได้พูดคุยด้วย มีผลทำให้ข้อความแรกที่ส่งถูกแทรกโดยข้อความของผู้อื่นก่อนจะถึงข้อความที่ตอบข้อความแรก เมื่อคู่ถ้อยคำถูกแทรกขึ้นจะทำให้ผู้สนทนาเกิดความยากลำบากในการค้นหาข้อความที่ได้ตอบ ผลคือ การปฏิสัมพันธ์ก็จะแตกเป็นชิ้นส่วน (fragment)

⁷ ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเป็นหนึ่งในหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ (Grice, 1975) (ดูรายละเอียดในหัวข้อ 2.4.3 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา)

แฮร์ริง (Herring, 1999) ได้ทำการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ โดยใช้แผนภูมิช่วยในการศึกษาว่าข้อความใดเชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกับข้อความใด ซึ่งพิจารณาจากระบบผลัดและเรื่องที่สนทนา ในแผนภูมิจะพิจารณาว่าข้อความต่างๆ ได้ตอบกลับไปยังข้อความก่อนหน้าข้อความใด การพิจารณาดังกล่าวจะทำให้เห็นว่าใครกำลังสนทนาอยู่กับใคร เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนามีผู้ร่วมสนทนาหลายคนและทุกคนก็สามารถพูดคุยกับใครก็ได้ การสนทนาที่เกิดขึ้นจึงแตกต่างจากการสนทนาโดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน เพราะข้อความที่ปรากฏจะเรียงตามลำดับโดยระบบ โดยไม่ได้พิจารณาว่าใครกำลังสนทนาอยู่กับใคร ดังนั้น คู่ถ้อยคำจึงถูกแทรกอยู่ตลอดเวลา การศึกษาโดยการทำแผนภูมิจะทำให้เห็นความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาได้ง่ายขึ้น ดังจะเห็นได้จากการสนทนาในไออาร์ซี ในตัวอย่าง (8)

(8) [1] <ashna> hi jatt

[2] *** Signoff : puja (EOF From client)

[3] <Dave-G> kally i was only joking around

[4] <Jatt> ashna : hello?

[5] <kally> dave-g it was funny

[6] <ashna> how are u jatt

[7] <LUCKMAN> ssa all

[8] <Dave-G> kally you da woman!

[9] <Jatt> ashna : do we know eachother?. I'm ok how are you

[10] *** LUCKMAN has left channel #PUNJAB

[11] *** LUCKMAN has join channel #punjab

[12] <kally> dave-g good stuff:)

[13] <Jatt> kally : so hows school life, life in geneal, love life, family life?

[14] <ashna> jatt no we don't know each other, i fine

[15] <Jatt> ashna : where r ya from?

หมายเหตุ คำว่า *saa* ในบรรทัดที่ [7] เป็นคำทักทายของภาษาอินเดียย่อมาจาก *sat siri akal* หมายความว่า God is truth = hello

จากตัวอย่าง (8) จะเห็นได้ว่ามีผู้ร่วมสนทนาทั้งหมด 5 คน ได้แก่ *ashna*⁸ *Dave-G* *Jatt* *kally* *LUCKMAN* สามารถแยกเป็นการสนทนาของผู้ร่วมสนทนาได้ 2 คู่⁹ ได้แก่

⁸ ชื่อของผู้สนทนาจะเป็นตัวอักษรเอียง เพื่อสะดวกในการสังเกตว่าเป็นชื่อของผู้สนทนา

⁹ การพิจารณาว่าใครกำลังสนทนาอยู่กับใครสามารถพิจารณาได้จากการเรียกชื่อ จากตัวอย่าง (8) ในการส่งข้อความถึงผู้รับ ผู้ส่งมักจะใส่ชื่อของผู้รับก่อน แล้วตามด้วยข้อความ จึงทำให้ทราบว่าใครกำลังพูดคุยอยู่กับใคร

คู่แรก คือ *ashna* และ *jatt* (ในบรรทัดที่ [13] *jatt* ได้ทักทาย *kally* ด้วย) คู่ที่สอง คือ *Dave-G* และ *kally* ซึ่งสามารถแยกเป็นบทสนทนา ได้ดังนี้

(8') [1] <ashna> hi jatt

[4] <Jatt> ashna : hello?

[6] <ashna> how are u jatt

[9] <Jatt> ashna : do we know eachother?. I'm ok how are you

[14] <ashna> jatt no we don't know each other, i fine

[15] <Jatt> ashna : where r ya from?

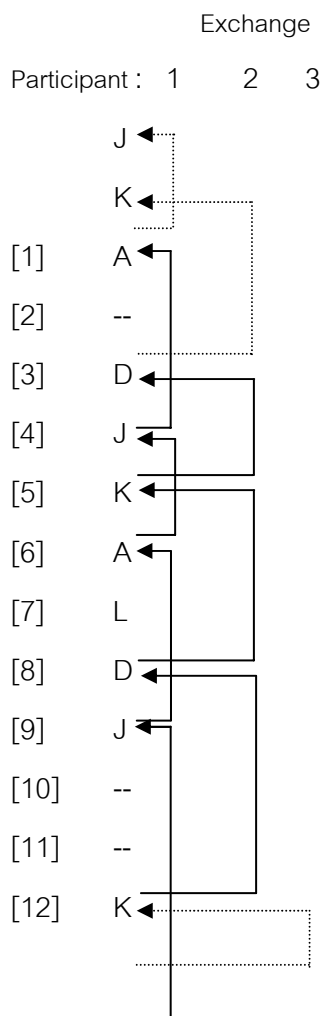
(8'') [3] <Dave-G> kally i was only joking around

[5] <kally> dave-g it was funny

[8] <Dave-G> kally you da woman!

[12] <kally> dave-g good stuff:)

ในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์จากการสนทนาในตัวอย่าง (8) และแยกบทสนทนาออกเป็นตัวอย่าง (8') และ (8'') แฮร์ริง (Herring, 1999) ได้ทำการศึกษาจากแผนภูมิการปฏิสัมพันธ์ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิที่ 2.1 ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนถึงการสนทนาที่มีการซ้อนทับกันมากกว่าที่จะเป็นลำดับชั้น ผลัดของการโต้ตอบจะถูกแทรกจากผลัดของผู้อื่น

[13] J
 [14] A ←
 [15] J —

แผนภูมิที่ 2.1 การปฏิสัมพันธ์ในไออาร์ซี

จากแผนภูมิที่ 2.1 จะเห็นได้ว่าทั้งการสนทนาระหว่าง *ashna* กับ *Jatt* และการสนทนาระหว่าง *Dave-G* กับ *kally* ข้อความที่ทั้งสองคู่ได้ตอบกันจะมีการแทรกของคู่ถ้อยคำเสมอ อย่างเช่น *Jatt* ในข้อความที่ 4 ทักทายกลับ *ashna* ในข้อความที่ 1 ซึ่งมีข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ 3 ข้อความ แฮร์ริง (Herring, 1999) กล่าวว่าข้อความที่ 1 และข้อความที่ 4 สัมพันธ์กัน โดยพิจารณาจากคู่ถ้อยคำ กล่าวคือ ข้อความที่ 1 เป็นการทักทาย และข้อความที่ 4 เป็นการทักทายกลับ และพิจารณาจากเรื่องที่สนทนา ซึ่งก็คือ การทักทาย นั่นเอง หรือตัวอย่างในข้อความที่ 6 ของ *ashna* และข้อความที่ 9 ของ *Jatt* ซึ่งเป็นคู่ถ้อยคำของการถาม คือ "how are u jatt" ส่วนการตอบ คือ "I'm ok how are you" และในการตอบในข้อความนี้ของ *Jatt* มีการถามเกิดขึ้นด้วย คือ "ashna : do we know eachother?" จึงทำให้เกิดคู่ถ้อยคำการตอบในข้อที่ 14 ต่อไป ส่วนเรื่องที่สนทนาในข้อความที่ 6 ของ *ashna* และข้อความที่ 9 ของ *Jatt* คือ การถามเกี่ยวกับว่าเป็นอย่างไรบ้าง นอกจากพิจารณาในเรื่องของคู่ถ้อยคำและเรื่องที่สนทนาแล้ว แฮร์ริงยังพิจารณาอีกสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความต่อเนื่องของข้อความ ทำให้ทราบว่าผู้สนทนาได้ตอบข้อความกับใคร นั่นก็คือ การเรียกชื่อ จะสังเกตได้ว่าการสนทนาระหว่าง *ashna* กับ *Jatt* และการสนทนาระหว่าง *Dave-G* กับ *kally* จะมีการเรียกชื่อของคู่สนทนาในการสนทนาเสมอ

แฮร์ริง (Herring, 1999) กล่าวว่า การละเมิดความต่อเนื่อง (violations of sequential coherence) ในการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องปกติ เนื่องจากเกิดการแทรกของข้อความระหว่างคู่ถ้อยคำ ซึ่งมีผลทำให้ข้อความระหว่างคู่สนทนาไม่ต่อเนื่องกันจะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในการสนทนา เช่น ตัวอย่าง (8) การสนทนาระหว่าง *ashna* กับ *Jatt* และการสนทนาระหว่าง *Dave-G* กับ *kally* นอกจากนั้น แฮร์ริงยังพบว่าในการสนทนาในไออาร์ซีพบการละเมิดกฎความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาถึง 33 % และในการสนทนาที่มีการส่งข้อมูลแบบทางเดียวนั้น การที่เรื่องที่สนทนาจะไม่เชื่อมโยงต่อกัน สาเหตุ คือ การขาดการโต้ตอบโดยทันที เนื่องจากเวลาที่ผู้สนทนาเขียนข้อความ ผู้สนทนามีอาจรู้ได้แน่ๆ อีกฝ่ายกำลังเขียนอะไร และนี่ทำให้อาจเกิดการพูดเรื่องใหม่ได้ตลอดเวลา (Herring, 1999) เช่น

(9) ตัวอย่างการสนทนาการสนทนาระหว่าง *บักจอย* กับ *ลินดา*

215 บักจอย: "รืออยู่ที่ไหนครับ"

217 ลินดา: "ตั้มเรียนหรือทำงานอะ"

ตัวอย่าง (9) เห็นได้ว่าทั้งสองข้อความไม่ต่อเนื่องกัน เป็นการขึ้นเรื่องใหม่ทั้งสองข้อความ เนื่องมาจากขณะที่บักจ๋อยเขียนข้อความ ลินดาก็ไม่ทราบว่าบักจ๋อยจะเขียนข้อความอะไร และประกอบกับที่ลินดาต้องการถามเรื่องอื่น จึงเป็นเหตุให้เกิดความไม่ต่อเนื่องของข้อความขึ้น

จากการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ของ แฮริงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาไทย เนื่องจากเป็นที่น่าสนใจว่าทำไมผู้สนทนาจึงสามารถเข้าใจซึ่งกันและกัน ทั้งๆ ที่ข้อความมีการแทรกของข้อความอื่นอยู่ตลอดเวลา ผู้วิจัยจะทำการศึกษาโดยพิจารณาทั้งเรื่องของผลัดและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเหมือนกับงานวิจัยของแฮริง แต่ในงานวิทยานิพนธ์นี้ผู้วิจัยได้พิจารณาการเชื่อมโยงความเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากการเชื่อมโยงความเป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำให้ทราบว่าข้อความมีความต่อเนื่องกัน (Halliday & Hasan, 1976 และ Schiffrin, 1987) และกลไกเชื่อมโยงความเป็นตัวช่วยให้ทั้งผู้พูดและผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายที่ปรากฏให้เห็นบนข้อความที่สนทนาได้ (surface utterances) (McLaughlin, 1984) นอกจากนี้ ชิฟฟริน (Schiffrin, 1987) ยังจัดให้การศึกษาการเชื่อมโยงความอยู่ในระนาบของโครงสร้างเนื้อความ ซึ่งเป็นหนึ่งในระนาบที่ชิฟฟรินใช้ในการอธิบายทฤษฎีความต่อเนื่อง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษารูปแบบการเชื่อมโยงความจะยิ่งช่วยให้เข้าใจความต่อเนื่องของข้อความมากขึ้น เนื่องจากกลไกเชื่อมโยงความเป็นกลไกที่จะปรากฏให้เห็นบนข้อความโดยตรง ทำให้เห็นความเชื่อมโยงหรือความต่อเนื่องกันในข้อความเหล่านั้น และเพื่อเป็นการตรวจสอบความต่อเนื่องของข้อความ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาด้วย เนื่องจากการเข้าใจข้อความต้องอาศัยหลักการในการให้ความร่วมมือกันในการสนทนาด้วย (Schiffrin, 1987) จึงจะสามารถเข้าใจความหมายได้อย่างถูกต้อง ส่วนเรื่องของผลัด ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การมอบผลัด โดยศึกษาจากผลัดเริ่มไปยังผลัดรับ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ในทางตรงข้ามกับการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ซึ่งศึกษาจากข้อความที่ได้ตอบไปยังข้อความก่อนหน้า เพื่อเป็นการยืนยันว่าข้อความที่ผู้วิจัยวิเคราะห์เป็นข้อความที่ต่อเนื่องกันจริง นอกจากนี้ การศึกษาเรื่องผลัดยังทำให้เห็นคู่ถ้อยคำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าข้อความมีความต่อเนื่องกัน โดยผู้วิจัยจะกล่าวรายละเอียดในหัวข้อถัดไป เรียงลำดับจากการเชื่อมโยงความ การศึกษาในเรื่องผลัด ไปจนถึงการศึกษาคำเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

2.4.1 การเชื่อมโยงความ (cohesion)

ฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) กล่าวว่ามันทัศน์ของการเชื่อมโยงความ คือ การผูก (tie) กล่าวคือ การผูกให้ข้อความหนึ่งเชื่อมโยงกับอีกข้อความหนึ่ง และการเชื่อมโยงกันจะทำให้เห็นความต่อเนื่องของข้อความ ซึ่งเป็นเหตุผลสำคัญที่ผู้วิจัยวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ เพื่อช่วยในการอธิบายความต่อเนื่องของข้อความ ฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความในภาษาอังกฤษ (cohesion in English) โดยกล่าวถึงความเรียง (text) ว่าเป็นหน่วยภาษาที่มีองค์ประกอบเป็นประโยค ซึ่งมีความสัมพันธ์กันทางความหมาย โดยมีคุณสมบัติ 2 ประการ ได้แก่

1. ความเรียงมีใช้กลุ่มประโยค กล่าวคือ ความเรียงมิได้เกิดจากการนำประโยคมาจับกลุ่มหรือเรียงต่อกันไป เช่นเดียวกับที่ประโยคมิได้เกิดจากการนำคำมาเรียงต่อกันไป ประโยคที่ปรากฏอยู่ในความเรียงนั้นต่างก็เป็นองค์ประกอบของความเรียงทั้งสิ้น กล่าวคือ ทุกประโยคจะทำหน้าที่ให้ความหมายส่วนใดส่วนหนึ่งของความเรียงนั้น และองค์ประกอบที่เป็นประโยคเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างชัดเจน

2. ความสัมพันธ์ของประโยคที่เป็นองค์ประกอบในความเรียงเป็นความสัมพันธ์ทางด้านความหมาย มิใช่ความสัมพันธ์ทางด้านโครงสร้าง กล่าวคือ ไม่มีกฎหรือระเบียบของภาษาที่กำหนดว่าประโยคแรก ประโยคสุดท้าย หรือประโยคใดประโยคหนึ่งจะต้องมีรูปร่างหรือโครงสร้างอย่างไร แต่ความสัมพันธ์ทางด้านความหมายของประโยคในความเรียงจะมีรูปแสดงออกอย่างชัดเจนด้วยคำหรือโครงสร้างของประโยคในความเรียงนั้น

ความสัมพันธ์นี้ คือ คุณสมบัติของการเป็นความเรียง (texture) ซึ่งการเป็นความเรียงจะปรากฏรูปหรือจะแสดงออกมาได้ด้วยกลไกทางภาษาที่เรียกว่า การเชื่อมโยงความ (cohesion) ซึ่งการเชื่อมโยงความจะเกิดขึ้น เมื่อข้อความตอนใดตอนหนึ่งต้องอ้างอิงข้อความอื่น จึงจะเกิดความเข้าใจในข้อความนั้น ดังคำกล่าวของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976 : 4) ที่ว่า

Cohesion occurs where the INTERPRETATION of some element in the discourse is dependent on that of another. The one PRESUPPOSES the other, in the sense that it cannot be effectively decoded except by recourse to it. When this happens, a relation of cohesion is set up, and the two elements, the presupposing and the presupposed, are thereby at least potentially integrated into a text.

ในการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความ ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความในระดับปริจเฉท ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย โดยใน

ภาษาอังกฤษจะกล่าวถึงงานวิจัยของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) และงานวิจัยของเดอ โบกรองด์และเดรสเลอร์ (de Beaugrande & Dressler, 1981) ส่วนในภาษาไทยจะกล่าวเกี่ยวกับงานวิจัยของวิภา วัฒนวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) ยาใจ ชูวิชา (Yajai Chuwicha, 1986) เพียรศิริ วงศ์วิภาณนธ์ (Peansiri Vongvipanond, 1988) และนันทวัน ม่วงปิ่น (Nantawan Mongpin, 1989) ผู้วิจัยมิได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เนื่องจากยังไม่ม้งานวิจัยประเภทนี้มาก่อน

ฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) แบ่งกลไกเชื่อมโยงความออกเป็น 5 กลไก ได้แก่ กลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละ กลไกการใช้คำเชื่อม และกลไกการเชื่อมโยงคำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การอ้างถึง (reference) เป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ในระดับความหมาย กล่าวคือ การใช้รูปแบบในการอ้างถึงคำหรือวลีที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายกับคำเดิมหรือวลีเดิม เช่น การใช้คำว่า "they" ในการอ้างถึง "three blind mice" (Halliday & Hasan, 1976) การอ้างถึงแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึงบุคคล การอ้างถึงสิ่งที่ชี้เฉพาะ และการอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 การอ้างถึงบุคคล (personal reference) หมายถึง การอ้างถึงโดยการใช้คำสรรพนามแทนนามวลีที่อ้างถึงบุคคล (Halliday & Hasan, 1976) เช่น I, me, mine, my, you, yours, we, us, ours, our, he, him, his, she, her, hers, they, them, theirs, their เป็นต้น
(10) It is most important to note that a child who tells his teacher an imaginative story, which she subsequently writes down for him is not ...

ตัวอย่าง (10) his และ him เป็นรูปแบบที่อ้างถึง a child ส่วน she เป็นรูปแบบที่อ้างถึง teacher

1.2 การอ้างถึงสิ่งที่ชี้เฉพาะ (demonstrative reference) เป็นการอ้างถึงเพื่อบ่งบอกตำแหน่งตามระยะห่างของสิ่งของนั้นๆ (scale of proximity) ทั้งระยะห่างในแง่ของเวลาและระยะห่างในการอ้างถึงบุคคล สิ่งของ หรือสถานที่ เพื่อแสดงการเชื่อมโยงข้อความให้สัมพันธ์กัน (Halliday & Hasan, 1976) เช่น near-far, this-that, these-those, here-there และ now-then เป็นต้น

(11) I like the lions, and I like the polar bears. These are my favourites.

- Those are my favourites too.

ตัวอย่าง (11) These เป็นการแสดงการอ้างถึง ซึ่งบอกความชี้เฉพาะของ the lions ที่อยู่ในระยะใกล้ และ Those เป็นการแสดงการอ้างถึง ซึ่งบอกความชี้เฉพาะของ the polar bears ที่อยู่ในระยะไกลออกไป

1.3 การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ (comparative reference) หมายถึง การอ้างถึงเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเหมือนหรือแตกต่าง เช่น การเปรียบเทียบลักษณะที่เหมือนหรือใกล้เคียงกัน อาจใช้คำว่า same, similar เป็นต้น หรือคำที่อ้างถึงเพื่อให้เห็นความแตกต่าง เช่น other, different เป็นต้น (Halliday & Hasan, 1976)

(12) Would you prefer the other seats?

ตัวอย่าง (12) other เป็นการอ้างโดยเปรียบเทียบกับ "other than those you see here" หมายถึง ที่นั่งอื่นที่คุณเห็นในที่นี้ การอ้างประเภทนี้เป็นการอ้างที่ต้องอาศัยบริบทสถานการณ์ช่วยในการตีความ ซึ่งฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) เรียกว่าการอ้างถึงจากสถานการณ์ (exophora reference หรือ situational reference) ส่วนการอ้างถึงในตัวอย่าง (10) และ (11) เป็นการอ้างถึงที่สามารถอ้างถึงได้โดยปราศจากสถานการณ์ภายนอก ซึ่งเรียกว่าการอ้างถึงที่เกิดขึ้นในความเรียง (endophora reference หรือ textural reference)

ส่วนการอ้างถึงในภาษาไทยในการศึกษาของวิภา ฌานวงศ์ (Wipah Channawangsa, 1986) ที่ศึกษาการเชื่อมโยงความในภาษาไทยจากข้อมูลภาษาพูดและภาษาเขียน สิ่งที่พบคือ ในภาษาไทยมีการอ้างถึงทั้ง 3 ประเภท เหมือนกับการศึกษาของฮาลิเดย์และฮาซัน ส่วนที่ต่างกัน คือ การอ้างถึงบุคคลในภาษาไทยจะมีการใช้คำนามเป็นคำสรรพนาม (pronominally used nouns) กล่าวคือ การนำคำนามมาทำหน้าที่เป็นคำสรรพนาม ซึ่งวิภา ฌานวงศ์แบ่งการใช้คำนามเป็นคำสรรพนามออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. คำเรียกญาติ (kinship term) หมายถึง คำเรียกญาติพี่น้องหรือผู้อื่น เพื่อแสดงความสนิทสนม ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1, 2 หรือ 3 ก็ได้ ตัวอย่างเช่น

(13) ก: วันนี้แม่จะกลับกี่โมง

ข: 6 โมง

แม่ เป็นคำเรียกญาติ ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 อ้างถึงผู้ฟัง (Wipah Channawangsa, 1986)

2. ชื่อเฉพาะบุคคล (personal names) หมายถึง ชื่อแรก ชื่อย่อ หรือชื่อเล่นที่ใช้เรียก ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1, 2 หรือ 3 ก็ได้ (Wipah Channawangsa, 1986) ตัวอย่างเช่น

(14) ก: ฮัลโหล สาวไซ้ใหม่

ข: ไซ้ จินเหรอ

ก: เออ สาวสบายดีเหรอ

ข: สบายดี ยุ่งนำดู

สาว เป็นชื่อเฉพาะบุคคล ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 อ้างถึงผู้ฟัง

3. ชื่อมิตรภาพ (friendship terms) หมายถึง รูปภาษาที่ใช้อ้างถึงเพื่อนฝูง ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 (Wipah Channawangsa, 1986) ตัวอย่างเช่น

(15) "ไม่ได้เขียนจดหมายถึงเพื่อนมาหลายเดือนแล้ว หวังว่าเพื่อนคงจะสบายดีเช่นเคยนะ"

เพื่อน เป็นชื่อมิตรภาพ ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2

4. ชื่ออาชีพ (occupation terms) หมายถึง ชื่ออาชีพที่ใช้เสมือนคำสรรพนาม เช่น ครู หมอ อาจารย์ (Wipah Channawangsa, 1986) เป็นต้น

(16) "ตอนอยู่เมืองนอก ครูไม่ค่อยได้ไปเที่ยวหรอก เพราะครูต้องเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย"

ครู เป็นชื่ออาชีพ ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1

5. ชื่อตำแหน่ง (title terms) หมายถึง รูปภาษาที่แสดงถึงสถานะ ตำแหน่งหรือยศ สามารถใช้ได้ทั้งสรรพนามบุรุษที่ 1 2 และ 3 (Wipah Channawangsa, 1986) เช่น

(17) "วันนี้หัวหน้าไม่มาทำงาน ใครมีปัญหอะไรเก็บไว้ถามหัวหน้าในวันจันทร์"

หัวหน้า เป็นชื่อตำแหน่ง ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3

นอกจากนั้น วิภา ฌาณวิงสะ (Wipah Channawangsa, 1986) ยังพบว่าภาษาไทยมีการใช้สรรพนามไร้รูป (zero pronouns) กล่าวคือ การไม่ปรากฏรูปสรรพนามที่อ้างถึง เช่น

(18) "ฉันว่า [] จะเขียนจดหมายถึงพ่อสนหลายเวลามาแล้ว"

[] เป็นสรรพนามไร้รูป อ้างถึง ฉัน

จากการศึกษาภาษาไทยของคุก อังกาบ ผลากรกุล วิจิตรน ภาณุพงศ์ และนอส (Cook, 1968; Palakornkul, 1972; Panupong, 1970; and Noss, 1964 อ้างใน Wipah Channawangsa, 1986) พบว่าการใช้สรรพนามไร้รูปในผู้พูดที่เป็นผู้หญิง แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่แน่ใจในอายุและสถานภาพของผู้ที่สนทนาด้วย ดังนั้น การใช้สรรพนามในภาษาไทย จึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังด้วย

2. การแทนที่ (substitution) เป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของไวยากรณ์ระดับคำ (lexicogrammatical level) กล่าวคือ การใช้รูปภาษาที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์เช่นเดียวกันแทนที่หน่วยเดิมที่ปรากฏนำมาก่อนในข้อความ การแทนที่สามารถเกิดขึ้นได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ การแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นนาม การแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นกริยา และการแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นอนุภาค (Halliday & Hasan, 1976) ตัวอย่างเช่น

(19) I shoot the hippopotamus

With bullets made of platinum

Because if I use leaden ones

His hide is sure to flatten 'em.

ตัวอย่าง (19) ones เป็นรูปแทนของคำนาม bullets และ ones ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักของนามวลี leaden ones เช่นเดียวกับที่ bullets ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักของนามวลี bullets made of platinum (Halliday & Hasan, 1976)

(20) "I don't know the meaning of half those long words, and, what's more, I don't believe you do either!"

ตัวอย่าง (20) do เป็นรูปแทนของหน่วยกริยา know the meaning of half those long words (Halliday & Hasan, 1976)

(21) A: '...if you've seen them so often, of course you know what they're like'.

B: 'I believe so,' Alice replied thoughtfully.

ตัวอย่าง (21) so เป็นรูปแทนของอนุพากย์ you know what they're like (Halliday & Hasan, 1976)

การศึกษาคำแทนที่ในภาษาไทยจะไม่ปรากฏมากนัก จากการศึกษาของวิภา ฌาณวังสะ (Wipah Channawangsa, 1986) ไม่พบการแทนที่ด้วยหน่วยนาม หน่วยกริยา พบเพียงการแทนที่ในหน่วยอนุพากย์ เช่น

(22) ก: ตอนเป็นเด็ก ผมชอบเล่นซ่อนหา

ข: ผมก็เหมือนกัน

เหมือนกัน เป็นการแทนที่หน่วยอนุพากย์ "ตอนเป็นเด็กผมชอบเล่นซ่อนหา"

3. การละ (ellipsis)¹⁰ เป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของไวยากรณ์ระดับคำ (lexicogrammatical level) เช่นเดียวกับการแทนที่ การละ ก็คือ การแทนที่ที่ไม่ปรากฏรูปแทนนั่นเอง (Halliday & Hasan, 1976) ซึ่งประกอบด้วยการละหน่วยเดิมที่เป็นนาม การละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา และการละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ เช่น

¹⁰ สรรพนามไว้รูปต่างจากการละคำนาม กล่าวคือ สรรพนามไว้รูป หมายถึง การไม่ปรากฏรูปคำที่เป็นคำสรรพนามเท่านั้น ส่วนการละคำนาม หมายถึง การแทนที่โดยการไม่ปรากฏรูปแทนของคำนามเท่านั้น ตัวอย่างเช่น POOH BEAR: "...จุดเมล็ดไปยังพีพริม"

พริม: "[] ๑๓ \emptyset_1 ทั่นจะ..ที่รัก แล้ว [] จะส่ง \emptyset_2 ไปให้นะ.."

การพิจารณาสรรพนามไว้รูปและคำนามที่ถูกละว่าเป็นอะไร สามารถพิจารณาจากข้อความที่อยู่ก่อนหน้าและพิจารณาจากหน้าที่ทางไวยากรณ์ที่ปรากฏในตำแหน่งนั้นๆ จากตัวอย่างในข้อความของพริมปรากฏเครื่องหมาย [] หมายถึง สรรพนามไว้รูป ซึ่งอ้างถึง พีพริม (เป็นการใช้คำนามแทนคำสรรพนาม (Wipah Channawangsa, 1986)) ส่วน \emptyset_1 และ \emptyset_2 หมายถึง การละคำนาม คือ "เมล็ด" ซึ่งพิจารณาได้จากข้อความของ POOH BEAR ซึ่งเป็นข้อความที่อยู่ก่อนหน้า

(23) A : How did you enjoy the exhibition?

B : A lot Ø was very good, though not all.

ตัวอย่าง (23) Ø เป็นการละหน่วยเดิมที่เป็นนาม คือ "of the exhibition"

(Halliday & Hasan, 1976)

(24) A : Have you been swimming?

B : Yes, I have Ø.

ตัวอย่าง (24) Ø เป็นการละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา คือ "been swimming"

(Halliday & Hasan, 1976)

ส่วนการละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ ฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) อธิบายว่าประโยค เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม มีโครงสร้าง 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนแกน (modal element) และส่วนเนื้อหา (propositional element) ดังนั้น การละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ หมายถึง การละส่วนใดส่วนหนึ่งใน 2 ส่วนนี้ เช่น

(25) <u>The Duke was</u>	going to plant a row of poplars in the park.
(modal element)	(propositional element)

ตัวอย่าง (25) ถ้าทำให้เป็น 2 ประโยค ได้แก่ ประโยคคำถาม และประโยคคำตอบ จะได้

(26) A: What was the Duke going to do?

B: Plant a row of poplars in the park.

จากทั้ง 2 ตัวอย่างจะเห็นได้ว่าส่วนที่ละใน (26) B คือ The Duke was ที่เป็นส่วนแกนของประโยค ซึ่งเป็นการละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์

เคอร์กและคณะ (Quirk et al., 1972) กล่าวว่าการละเป็นเครื่องมือในการย่อ กล่าวคือ ลดการเกิดซ้ำซ้อนกัน หรือมีหน้าที่หลัก คือ หลีกเลี่ยงการซ้ำรูปเดิม อย่างไรก็ตาม การละก็มีบทบาทสำคัญในการทำให้เกิดความต่อเนื่องของข้อความ ดังคำกล่าวที่เคอร์กและคณะ (Quirk et al., 1972) ได้กล่าวว่า

Ellipsis plays an important part in sentence connection. If we find what seems to be an elliptical construction, we are usually forced to look back to what was said previously in order to interpret the sentence. We interpret the sentence by reference to what has been ellipited. And we can only know what has been ellipited on the basis of what is present in the preceding context.

ส่วนในภาษาไทยจากการศึกษาของวิภา ฌาณวังสะ (Wipah Channawangsa, 1986) พบการละหน่วยเดิมทั้งที่เป็นนาม กริยา และอนุพากย์ เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม จากงานวิจัยของวิภา ฌาณวังสะ พบความแตกต่างของการละในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ภาษาไทยไม่สามารถละกริยา (identical verb) ในส่วนที่สองของโครงสร้างที่เชื่อมโยงกันได้ (coordinate construction) ในขณะที่ภาษาอังกฤษสามารถละได้ เช่น John bought a green hat and Mary a red one. ในภาษาอังกฤษสามารถละคำว่า bought ในส่วนที่สอง คือ Mary a red one ได้ แต่ในภาษาไทยการละกริยาดังกล่าวจะทำให้ประโยคนั้นผิดไวยากรณ์

2. ในภาษาไทยสามารถละกลุ่มคำนามได้ ส่วนภาษาอังกฤษการละกลุ่มคำนามเกิดขึ้นยากมาก หรือแทบจะไม่มีเลย (Halliday & Hasan, 1976)

3. ภาษาอังกฤษสามารถละคำวิเศษณ์ได้ หลังจากที่ได้มีการกล่าวไว้แล้วในตอนต้น แต่ในภาษาไทยไม่สามารถละได้ เช่น The elephant is large. The hippopotamus is too. คำว่า large ในภาษาอังกฤษสามารถละได้ในประโยคต่อไป แต่ในภาษาไทยจะต้องมีการซ้ำรูปเดิมว่า large มิฉะนั้นจะเป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์

4. การเชื่อมโยงคำ (lexical cohesion) หมายถึง การเชื่อมโยงข้อความด้วยการใช้คำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กัน แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การใช้คำที่มีความสัมพันธ์กัน (lexical collocation) และการซ้ำคำเดิม (lexical reiteration) อย่างไรก็ตาม ทั้ง 2 ประเภทแสดงความสัมพันธ์ของการเชื่อมโยงความ คือ การใช้คำที่มีความสัมพันธ์กันเป็นการใช้กลุ่มคำที่มีความหมายสัมพันธ์กันหรือสอดคล้องกัน เพื่อให้ความหมายของข้อความเหล่านั้นประสานเป็นเรื่องเดียวกัน เช่น king...queen, parlour...garden, dish...eat, rye...bread (Halliday & Hasan, 1976) ส่วนการซ้ำคำเดิมเป็นการเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกัน ได้แก่ การซ้ำคำเดิม เช่น pie..pie การใช้คำพ้องความหมาย เช่น eating...pecked การใช้คำจากกลุ่ม เช่น blackbird...bird เป็นต้น (Halliday & Hasan, 1976)

ในการศึกษาการเชื่อมโยงความของเดอ โบกรองด์และเดรสส์เลอร์ (de Beaugrande & Dressler, 1981) พบรูปแบบของการซ้ำหลายรูปแบบ ซึ่งมีทั้งเหมือนและไม่เหมือนกับที่ฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasn, 1976) ได้เสนอไว้ กล่าวคือ เดอ โบกรองด์และเดรสส์เลอร์แบ่งการซ้ำออกเป็น 4 รูปแบบ ได้แก่

1. การเกิดซ้ำ (recurrence) เป็นการใช้นหน่วยภาษาเดิมซ้ำทั้งหมดอีกครั้งในประโยคที่อยู่ต่อเนื่องกัน โดยไม่มีการเปลี่ยนรูปภาษา เช่น การเกิดซ้ำในคำว่า water

(27) There's water through many homes - I would like to say almost all of them have water in them. It's just completely under water.

การเกิดซ้ำคล้ายกับกลไกการซ้ำคำเดิมที่ฮาลิเดย์และฮาซันได้กล่าวไว้ แต่ต่างกันที่การเกิดซ้ำที่เดอ โบกรองด์และเดรสส์เลอร์เสนอสามารถซ้ำในระดับคำหรือระดับประโยคก็ได้ ส่วนการซ้ำของฮาลิเดย์และฮาซันเป็นการซ้ำในระดับคำเท่านั้น

2. การซ้ำบางส่วน (partial recurrence) เป็นการใช้คำเดิมซ้ำ แต่ต่างประเภทและหน้าที่กัน กล่าวคือ เป็นการซ้ำคำที่มีส่วนเกิน ซึ่งมีความหมายหลักเหมือนกัน แต่เป็นคำต่างชนิดกัน เช่น คำว่า separate เป็นคำคุณศัพท์ ส่วนคำว่า separation เป็นคำนาม มีความหมายหลักเหมือนกัน แต่เป็นคำต่างชนิดกัน (ดูตัวอย่าง (27)) ส่วนฮาลิเดย์และฮาซันไม่ได้กล่าวถึงการซ้ำประเภทนี้

(28) ...to assume among the powers of the earth the separate and equal station... the causes which impel them to the separation:

3. การซ้ำรูปแบบ (parallelism) เป็นการใช้รูปแบบโครงสร้างทางภาษาเหมือนกัน แต่คำหรือวลีที่ใช้ต่างกัน เช่น

(29) He has plundered our seas, ravaged our coasts, burnt our towns.

ravaged our coasts และ burnt our towns มีโครงสร้างซ้ำ plundered our seas คือ กริยาช่อง 3 + คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ + กรรมตรง

การซ้ำประเภทนี้ไม่ปรากฏในการจำแนกการใช้คำซ้ำของฮาลิเดย์และฮาซัน

4. การซ้ำความหมาย (paraphrase) เป็นการซ้ำข้อความหรือความหมายเดิมของคำ แต่ใช้คำหรือข้อความต่างกัน เช่น

(30) I had never a murderer The decent symbol which indemnifies the taker of life.

the taker of life มีความหมายว่า the person who killed somebody unlawfully ซึ่งซ้ำความหมายกับคำว่า a murderer

การซ้ำความหมายคล้ายกับกลไกการใช้คำพ้องความหมายของฮาลิเดย์และฮาซัน แต่การซ้ำความหมายที่เดอ โบกรองด์และเดรสส์เลอร์เสนอสามารถซ้ำได้ทั้งระดับคำและระดับประโยค ซึ่งต่างจากที่ฮาลิเดย์และฮาซันได้เสนอว่าการใช้คำพ้องความหมายเป็นการซ้ำในระดับคำเท่านั้น

ในภาษาไทย วิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Channawangsa, 1986) แบ่งการซ้ำออกเป็นกรู๊ปเชื่อมโยงความอีกประเภทหนึ่งโดยมิได้อยู่ภายใต้การเชื่อมโยงคำ เนื่องจากวิภา ฌาณวงศ์ เห็นว่าการซ้ำมิได้เกิดขึ้นในระดับคำดังคำกล่าวของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) เท่านั้น แต่การซ้ำสามารถเกิดขึ้นในระดับวลี และอนุพากย์ได้เช่นเดียวกัน

จากการศึกษาของวิภา ฌาณวังสะ (Wipah Channawangsa, 1986) พบการซ้ำ 3 ประเภท ในภาษาไทย ได้แก่ การซ้ำคำหรือกลุ่มคำ การซ้ำโครงสร้าง และการซ้ำความ ตัวอย่าง การซ้ำคำหรือกลุ่มคำ (repetition of words and phrases)

(31) ถนนต่างๆ ในกรุงเทพฯ แม้ตามหัวเมืองก็มีน้ำพุอยู่หลายแห่ง ทำให้เกิดความร่มรื่นขึ้นบ้าง ถึงขั้นจะเห็นว่าน้ำพุบางแห่งทะเลาะทะเลาะไม่งาม ตัองตาตองใจ แต่นั่นก็เป็นเรื่องของรสนิยม

น้ำพุ₂ เป็นการซ้ำคำแบบซ้ำทั้งหมด (complete repetition) เพราะเหมือนกับ น้ำพุ₁

(32) ก: ลองหันมาดูระบบบอบการศึกษา

ข: ก็เป็นแบบได้บันไดทางการศึกษา

ส่วนที่ขีดเส้นใต้ทั้ง ก และ ข มีการซ้ำคำ "การศึกษา" ซึ่งเป็นการซ้ำแบบ บางส่วน (partial repetition)

ตัวอย่าง การซ้ำโครงสร้าง (repetition of structures)

(33) กับอาจารย์ผู้น้อยผู้ใหญ่ ท่านเป็นที่ปรึกษาที่มีคำตอบพร้อมอยู่เสมอ

กับนักเรียนหรือผู้ที่มารับการอบรม ท่านเป็นครูที่ดีเยี่ยม...

กับเจ้าหน้าที่คนไทย ตลอดคนงาน ภารโรง ท่านทำตัวเป็นกันเอง

จากตัวอย่างมีการซ้ำโครงสร้าง "กับ...ท่าน..."

ตัวอย่าง การซ้ำความ (paraphrase)

(34) ถ้ามองดูโลกรอบๆ ตัวเรา โลกของเรามีวิวัฒนาการ

มีการซ้ำความ โลกรอบๆ ตัวเรา กับ โลกของเรา ซึ่งแม้รูปภาษาที่ใช้จะต่างกัน กันไป แต่มีความหมายอย่างเดียวกัน

5. การใช้คำเชื่อม (conjunction) เป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ของประโยคที่ เรียงต่อเนื่องกัน โดยการใช้คำเชื่อมประเภทต่างๆ เชื่อมกัน เพื่อแสดงว่าประโยคเหล่านั้นสัมพันธ์ กันในลักษณะทางความหมายใด เช่น คล้อยตามกัน ขัดแย้งกัน เป็นเหตุเป็นผลกัน หรือแสดง ลำดับเวลา (Halliday & Hasan, 1976)

1. ความคล้อยตามกัน (additive) เช่น ใช้คำขึ้นต้น and

(35) And in all this time he met no one.

2. ความขัดแย้งกัน (adversative) เช่น ใช้คำขึ้นต้น yet

(36) Yet he was hardly aware of being tired.

3. ความเป็นเหตุเป็นผล (causal) เช่น ใช้คำขึ้นต้น so

(37) So by night time the valley was far below him.

4. การลำดับเวลา (temporal) เช่น ใช้คำขึ้นต้น then

(38) Then, as dusk fell, he sat down to rest.

ส่วนการศึกษากการใช้คำเชื่อมของวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Channawangsa, 1986) ได้แบ่งการใช้คำเชื่อมในภาษาไทยออกเป็น 16 ประเภท วิภา ฌาณวงศ์กล่าวว่า การแบ่งการใช้คำเชื่อมของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) กว้างเกินไป ที่แบ่งเพียง 5 ประเภท เนื่องจากภายใน 5 ประเภท นั้นยังสามารถแบ่งย่อยได้อีกมากมาย ซึ่งคำกล่าวดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของเคอร์คและคณะ (Quirk et al., 1972) ซึ่งแบ่งการใช้คำเชื่อมออกเป็น 11 ประเภท และการศึกษาของกลีสัน (Gleason, 1965 อ้างใน Wipah Channawangsa, 1986) ซึ่งแบ่งการใช้คำเชื่อมออกเป็น 10 ประเภท

การใช้คำเชื่อม (conjunction) ที่วิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Channawangsa, 1986) พบในภาษาไทย ได้แก่

1. คำเชื่อมเพื่อเพิ่มเติมข้อมูลจากสิ่งที่มีอยู่ (additive relation) เช่น

(39) หมอกระแสบ่ทำงานในชนบทตั้งสิบกว่าปีและสิ่งที่แก้ไข้ให้ล้มภาษณ...

และ เป็นคำเชื่อมเพื่อเพิ่มเติมข้อมูลจากเดิม คือ หมอกระแสบ่ทำงานในชนบทตั้งสิบกว่าปี สิ่งที่เพิ่มเติม คือ สิ่งที่แก้ไข้ให้ล้มภาษณ

2. คำเชื่อมแสดงการแจกแจงรายละเอียดตามลำดับเวลา (enumerative relation) เช่น

(40) ประการแรก ผมคิดว่าถ้าผมได้พูดภาษาไทย...

ประการที่สอง ผมคิดว่าไม่มีความจำเป็น...

ประการแรก และ ประการที่สอง เป็นคำเชื่อมแสดงการแจกแจงรายละเอียดตามลำดับ

3. คำเชื่อมเพื่อแสดงการเลือก (alternative relation) เช่น

(41) แล้วตอนนี้คุณแม่ยังอยู่ที่ ดี.ซี. หรือเปล่า หรือว่ากลับเมืองไทยแล้ว

หรือว่า เป็นคำเชื่อมแสดงการเลือกว่าคุณแม่ยังอยู่ที่ ดี.ซี. หรือว่ากลับเมืองไทยแล้ว

4. คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปรียบเทียบ (comparative relation) เช่น

(42) การที่เลือกไปประจำที่มาเลเซียนั้นทำให้ผมคิดว่าท่านยังมีความห่วงใยสถาบันอยู่ไม่น้อยเปรียบเสมือนผู้เป็นพ่อก็ยอมอยากเห็นลูกได้พึ่งตนเอง

เปรียบเสมือน เป็นคำเชื่อมเพื่อแสดงการเปรียบเทียบความห่วงใยสถาบันว่าเหมือนพ่อห่วงลูก

5. คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์แบบตรงข้าม (contrastive relation) เช่น

(43) ตำรวจไทยบอกทางให้ได้ถูกต้องทันที ส่วนตำรวจลอนดอนมักไม่รู้หนทาง

ส่วน เป็นคำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์ตรงข้ามของตำรวจไทยกับตำรวจลอนดอน
ในเรื่องการบอกทาง

6. คำเชื่อมเพื่อแสดงความคล้อยตามทางความคิด (concessive relation) เช่น

(44) ..กลับเข้ามา (ฉัน) ไม่รู้สึกว่าบ้านเมืองผิดต่างไปเท่าไรนัก แม้จะมีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้นมากก็ตาม
แม้...ก็ตาม เป็นคำเชื่อมเพื่อแสดงความคิดว่าถึงแม้ว่าจะมีสิ่งใหม่เกิดขึ้น แต่ผู้
พูดก็ไม่ได้รู้สึกถึงความแตกต่างเลย

7. คำเชื่อมเพื่อแสดงตัวอย่าง (exemplificatory relation) เช่น

(45) ...เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่น เวลาที่ต้องไปนอกสำนักงาน...

เช่น เป็นคำเชื่อมแสดงตัวอย่าง

8. คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งที่กล่าวซ้ำ (reformulatory relation)

เช่น

(46) การเรียนแพทย์ซึ่งต้องการทุนและจริงจัง คือ นักเรียนแพทย์..

คือ เป็นคำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของนักเรียนแพทย์กับการเรียนแพทย์

9. คำเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นเหตุเป็นผล (causal relation) อันเนื่องมาจาก

ลักษณะของสิ่งที่ตามมาเป็นสาเหตุของสิ่งที่นำมาข้างหน้า เช่น

(47) ทั้งนี้เนื่องจาก ได้รับคำตอบแทนดีกว่าอยู่ในเมืองไทยมาก

เนื่องจาก บอกให้ทราบถึงสาเหตุ คือ การได้รับคำตอบแทนดีกว่าอยู่ใน
เมืองไทยมาก

10. คำเชื่อมเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ (relation of purpose) เช่น

(48) ...ขอให้ส่งนายช่างสำรวจไปทำแผนที่วนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้โดยรายละเอียด เพื่อจะได้ใช้
ประกอบการวางโครงการในกรณีต่อไป

ข้อความหลังคำว่า เพื่อ เป็นการแสดงวัตถุประสงค์ที่ต้องทำแผนที่วนอุทยาน
แห่งชาติโดยละเอียด

11. คำเชื่อมเพื่อแสดงผล (relation of result) ในลักษณะของสิ่งที่ตามมาข้าง
หลังเป็นผลจากสิ่งที่นำมาข้างหน้า เช่น

(49) ก็ตัดกันเสียเกือบหมด จึงปรากฏว่าคนเดินถนนส่วนมากโดนแดดเผา

จึง เป็นคำเชื่อมแสดงผล กล่าวคือ "ตัดกันเสียเกือบหมด" เป็นสาเหตุ และผลที่
เกิดขึ้น คือ "ทำให้คนเดินถนนส่วนมากโดนแดดเผา"

12. คำเชื่อมแสดงเงื่อนไข (conditional relation) เช่น

(50) มูลค่าของธนบัตรปลอมมันสูงนับสิบๆ ล้านบาท หากว่าธนบัตรเหล่านี้สามารถนำออกไปใช้ในตลาด
มืดได้ทั้งหมด

หากว่า เป็นคำเชื่อมแสดงเงื่อนไขว่าถ้าธนบัตรปลอมถูกนำออกไปใช้ได้ก็จะมีมูลค่าถึงนับสิบบๆ ล้านบาท

13. คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ของบทสรุปที่ได้มาจากเงื่อนไขที่ปรากฏจากประโยคนำมา (inferential relation) เช่น

(51) วรรณนาบอกว่าคุณแม่จะมาจากเชียงใหม่ ฉัน คงไปเที่ยวตลาดน้ำกับเราไม่ได้

ฉัน แสดงความสัมพันธ์ของบทสรุปที่ว่าวรรณนาบอกว่าคุณแม่ของเธอจะมาจากเชียงใหม่ ซึ่งสรุปได้ว่าเธอคงไปเที่ยวตลาดน้ำไม่ได้

14. คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์ (temporal relation) เช่น

(52) มีคนจำนวนไม่น้อยที่รีบเร่งทำงานอย่างหนึ่งให้เสร็จ แล้ว ก็จับงานอื่นต่อไป

แล้ว ก็ แสดงความสัมพันธ์ของลำดับเวลาและเหตุการณ์ว่ารีบทำงานหนึ่งให้เสร็จ แล้ว ก็ทำงานอื่นต่อ

15. คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปลี่ยนเรื่อง (transitional relation) เช่น

(53) มีลูกศิษย์ไปเยี่ยมแม่หลายคนเหมือนกันที่บ้าน แล้ว เป็นไงมาอยู่ที่นี้รู้สึกชอบมั๊ย

แล้ว เป็นคำเชื่อมที่แสดงว่าผู้พูดเปลี่ยนเรื่องจาก ลูกศิษย์ไปเยี่ยมแม่ มาเป็นการถามว่าผู้ฟังชอบอยู่ที่นี้ไหม

16. คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง (continuative relation) เช่น

(54) ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครเข้าใจอำนาจผู้ซึ่งพยายามต่อสู้ เพื่อความอยู่ดีกินดีของชาวนา

ซึ่ง เชื่อมประโยคนำกับประโยคตามให้ใจความของภาษาดำเนินต่อไป

การศึกษาคำเชื่อมโยงความในภาษาไทยนอกจากการแบ่งการเชื่อมโยงความออกเป็น 5 ประเภทใหญ่ ตามการศึกษาของของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) แล้ว ยังมีการศึกษาของเพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ (Peansiri Vongvimonond, 1988) และการศึกษาของนันท์วัน ม่วงปิ่น (Nantawan Mongpin, 1989) ซึ่งพิจารณามุมมอง ทักษะคติของผู้พูด ความรู้วัฒนธรรม และการมีประสบการณ์ร่วมกัน ร่วมไปกับเกณฑ์ที่ฮาลิเดย์และฮาซันได้กำหนดไว้ โดยเพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ (Peansiri Vongvimonond, 1988) แบ่งการศึกษาคำเชื่อมโยงความออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับมหภาคและระดับจุลภาค ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. กลไกเชื่อมโยงความในระดับมหภาค เป็นการเชื่อมโยงที่อยู่ในระดับกว้าง เพื่อบอกความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของส่วนต่างๆ ในบริจเฉท หรือเป็นกลไกบอกขอบเขตบริจเฉท ได้แก่ 1) การแสดงมุมมองของผู้พูด (author's or speaker's point of empathy) ซึ่งบอกให้

ทราบถึงทัศนคติของผู้พูดด้วย โดยแบ่งเป็นมุมมองของบุคคล (people-oriented point of empathy) เช่น ใช้คำว่า We, They หรือ I และมุมมองของใจความ (theme-oriented point of empathy) ซึ่งเป็นการบอกใจความของปริจเฉทนั้นแก่ผู้ฟังหรือผู้อ่านโดยตรง และ 2) การเชื่อมปริจเฉท (discourse linking) ประกอบด้วยหัวข้อ (title) และหน่วยเชื่อมปริจเฉท (discourse connectors) ส่วนที่เป็นหัวข้อจะเป็นกลไกบอกขอบเขตปริจเฉท เช่น "บทนำ" เป็นการบอกการเริ่มเรื่อง และ "สรุป" เป็นการสรุปเรื่องที่ได้อ่านมาแล้ว เป็นต้น ส่วนหน่วยเชื่อมปริจเฉทมักจะเป็นวิเศษณ์วลี (conjunctive adverbs) และวลีแบบตายตัว (fixed phrases) ซึ่งมักจะมีคำบ่งชี้ เช่น "นี่" "นั่น" เพื่อใช้เป็นการอ้างถึงข้อความที่อยู่ก่อนหน้าหรือตามหลัง เช่น "ดังต่อไปนี้" "เพราะฉะนั้น" "ดังนั้น" "ในทางตรงข้าม" "ตอนต้น" "ต่อมา" เป็นต้น

2. กลไกเชื่อมโยงความในระดับจุลภาค แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของประโยคภายในปริจเฉทเดียวกัน โดยแบ่งเป็นการละ การใช้รูปแทน (anaphora) และหน่วยเชื่อมประโยค (sentence connectors) การใช้รูปแทนและการละเป็นกลไกที่ต้องตีความร่วมกับต้นเค้า (antecedent) ซึ่งการละจะเป็นการไม่ปรากฏรูป การใช้รูปแทนจะมีบุรุษสรรพนาม การซ้ำซึ่งอาจเป็นการซ้ำทั้งหมดหรือการซ้ำเพียงบางส่วน ส่วนหน่วยเชื่อมประโยคเป็นกลไกที่แสดงความสัมพันธ์ในเนื้อหาระหว่างประโยค โดยการใช้คำสันธาน เช่น "และ" "แต่" "หรือ" "ก็" เป็นต้น

ส่วนการศึกษาของนันทวัน ม่วงปิ่น (Nantawan Mongpin, 1989) เป็นการศึกษาที่รวมเอาเกณฑ์การศึกษาการเชื่อมโยงความของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) และแนวความคิดในเรื่องเกี่ยวกับประเด็นในการสนทนาของบราวน์และยูล (Brown & Yule, 1983) ช่วยในการศึกษาการเชื่อมโยงความในภาษาไทย โดยแบ่งการศึกษาเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ 1) การเชื่อมโยงความที่เกิดในสิ่งทีนอกกฎเกณฑ์ของภาษา (pragmatic cohesion) ซึ่งประกอบด้วย ความรู้ทางวัฒนธรรม การมีประสบการณ์ร่วมกัน และสภาพแวดล้อมในขณะที่สนทนากัน 2) การเชื่อมโยงความที่เป็นแก่นหรือใจความหลักของบทสนทนา (theme cohesion) และ 3) การเชื่อมโยงความที่เกิดในโครงสร้างของภาษา (structure cohesion) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การเชื่อมโยงความที่เกิดในสิ่งทีนอกกฎเกณฑ์ของภาษา (pragmatic cohesion) เกิดขึ้นเมื่อผู้ฟังตีความถ้อยคำ ซึ่งมีความหมายนอกเหนือไปจากความหมายที่ปรากฏ การเชื่อมโยงความนี้ประกอบด้วย ความรู้ทางวัฒนธรรม (cultural information) การมีประสบการณ์ร่วมกัน (shared experience) และสภาพแวดล้อมในขณะที่สนทนากัน (immediate environment) (Nantawan Mongpin, 1989)

1.1 ความรู้ทางวัฒนธรรม (cultural information) เป็นสิ่งที่จำเป็นในการทำความเข้าใจถ้อยคำของผู้ฟัง ซึ่งจะเป็นการยากสำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในการทำความเข้าใจถ้อยคำที่ต้องอาศัยความรู้ทางวัฒนธรรมช่วยในการตีความ (Nantawan Mongpin, 1989) ตัวอย่างเช่น

- (55) เอฟ: ไกล่ตฺรุษจีนแล้วนะพี มั่นอันตราย (พูดกับแตน)
 จี: แตนอันตราย แต่เราไม่อันตราย (พูดกับแตน)
 บี: เจอใครก็อันตราย (พูดกับจี)
 จี: ก้อเดียวเค้าจាំผิดนะ อิกหน้อยก็เอาไปต้มใหม่รอบสอง (พูดกับแตน)
 เอฟ: ใครจะอ่านอีกใหม่ จดหมาย พี่อ่าน พี่อ่านหรือยัง
 เอ: นีแตนอย่าไปเดินเพ่นพ่านนะ
 แตน: อ้าว เป็นไปกับเขาด้วย (พูดกับเอ)

จากบทสนทนา เอ เอฟ และ จี พูดล้อเล่นกับแตนว่าเธอควรจะระวังตนเอง เพราะไกล่จะตฺรุษจีนแล้ว เดียวจะถูกจับไปต้ม ผู้ร่วมสนทนาทุกคนสามารถเข้าใจถ้อยคำต่างๆ ได้ เนื่องจากทุกคนมีความรู้ทางวัฒนธรรมร่วมกันเกี่ยวกับตฺรุษจีนว่าจะมีการฆ่าหมูกันมาก แตนซึ่งมีรูปร่างอ้วนคล้ายหมูจึงต้องระวังตนเองให้มากกว่าคนอื่น

1.2 การมีประสบการณ์ร่วมกัน (shared experience) เป็นสิ่งจำเป็นในการทำความเข้าใจเช่นเดียวกัน เพราะผู้ฟังจะสามารถเข้าใจถ้อยคำของผู้พูดได้ โดยการอาศัยความรู้เดิมที่มีร่วมกันของทั้งสองฝ่าย (Nantawan Mongpin, 1989) เช่น การสนทนาในกลุ่มเพื่อน

- (56) ดี: อ้อ เดียวนี้ใช้อย่างกล่อ่งเหรอ
 บี: ไม่ เห็นมันสี่เสียว เห็นมันสวยดี
 เอ: มีสี่เสียว ชอบสี่เหรอ
 ดี: จะทิ้งหนูหรือฮะ จะทิ้งหนูหรือไ

จากบทสนทนา บีชี้กระดาษเช็ดหน้ากล่อ่งสี่เสียว เมื่อดีเห็น เธอจึงถามว่า จะทิ้งหนูหรือฮะ จะทิ้งหนูหรือไ จากถ้อยคำนี้ ถ้าเราไม่ได้อยู่ในการสนทนานั้น และไม่มีความรู้เบื้องหลังร่วมกัน เราจะไม่สามารถเข้าใจได้ว่าดีหมายความว่าอะไร ในความเป็นจริง คือ ดีและบีเป็นเพื่อนสนิทกัน ดีต้องการหยอกล้อบี เนื่องจาก ดีมีชื่อเล่นว่าสี่ม เมื่อบีเลือกสี่เสียว ดีจึงกล่าวว่า "จะทิ้งเธอเหรอ" ซึ่งหมายถึงชื่อของสี่มนั่นเอง ดังนั้น จะเห็นได้ว่าในการสนทนา เพื่อให้เห็นความเชื่อมโยง ผู้ร่วมสนทนาจำเป็นต้องมีความรู้เบื้องหลังร่วมกันด้วย

1.3 สภาพแวดล้อมในขณะที่สนทนากัน (immediate environment) หมายถึง สิ่งที่ผู้พูดนำเข้ามาในการสนทนา โดยมีได้มีการกล่าวถึงมาก่อน และจะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดพูดถึงสิ่งที่มีได้ชัดเจนนักกับผู้ฟัง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจได้จากการมองเห็น การสัมผัส เป็นต้น (Nantawan Mongpin, 1989) ตัวอย่างเช่น

(57) ซี: ข้างบนนี้เค้าทำสวายนะ

บี: สวย บนนี้นี้ทำสวยมากนะ

ซีพูดถึงความสวยของหอพัก บีสามารถเข้าใจได้จากการมองเห็น เพราะคำว่า ข้างบนนี้ และ บนนี้ เป็นสภาพแวดล้อมที่อยู่ในสถานการณ์ขณะที่ซีกับบีกำลังสนทนากัน

2. การเชื่อมโยงความที่เป็นแก่นหรือใจความหลักของบทสนทนา (theme cohesion) ซึ่งจะเป็นบุรุษสรรพนามที่ 1 หรือ 2 (Nantawan Mongpin, 1989)

ตัวอย่าง ใจความหลักของบทสนทนาที่อ้างถึงผู้ที่มีส่วนร่วมในการสนทนาในตอนต้น (introduction of conversational partner topic) กล่าวคือ การไม่ปรากฏรูปแทนหรือรูปแทนที่เป็นสรรพนามไร้รูป (zero anaphor) ในตำแหน่งประธาน เพราะผู้พูดทราบว่าใครคือผู้ฟัง และผู้ฟังทราบว่าใครคือผู้พูด จึงทำให้ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกล่าวถึง นอกจากนั้น ในการสนทนาทำทางและการส่งส่ายตาสามารถช่วยบอกได้ว่าผู้พูดพูดอยู่กับใคร ตัวอย่าง (58) ใจความหลักของการสนทนา คือ เอ [] ซึ่งถูกแทนด้วยการไม่ปรากฏรูปตั้งแต่ต้นในตำแหน่งประธาน

(58) เอ: ถ้า[]₁ออกต่างจังหวัดมีเงินให้

บี: อย่างนี้[]₁ก็กลับบ้านบ่อยสิ

3. การเชื่อมโยงความที่เกิดในโครงสร้างของภาษา (structure cohesion) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) การเชื่อมโยงทางไวยากรณ์ (grammatical cohesion) ได้แก่ การแทนที่ การละ และการใช้คำเชื่อม 2) การเชื่อมโยงทางคำ (lexical cohesion) เช่น การใช้การซ้ำคำ ทั้งข้อ 1 และข้อ 2 เป็นเกณฑ์ที่ได้มาจากเกณฑ์การศึกษาการเชื่อมโยงความของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) ส่วน 3) การเชื่อมโยงทางเสียง (phonological cohesion) เป็นเกณฑ์ที่เน้นทวน ม่วงปิ่น (Nantawan Mongpin, 1989) เพิ่มเข้ามาในการศึกษาเนื่องจากนันทวัน ม่วงปิ่น พบว่าการใช้ทำนองเสียง หรือเสียงในการโต้ตอบ มีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงข้อความก่อนหน้าและข้อความที่ตามมาให้สัมพันธ์กันได้ ซึ่งเสียงที่พบในงานวิจัยของนันทวัน ม่วงปิ่น ได้แก่ 1) เสียงที่แสดงความสนใจและเข้าใจ 2) เสียงตอบกลับในทางบวก 3) เสียงแสดงการตกลง และ 4) เสียงตอบกลับในทางลบ

1. เสียงที่แสดงความสนใจและเข้าใจ หมายถึง เสียงที่ผู้ฟังตอบกลับด้วยความสนใจหรือเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูด เช่น บีพูดว่า อ้อ เพื่อแสดงว่าตนเข้าใจในสิ่งที่เอพูด

(59) เอ: เขาก็เอารถเขาไป

บี: อ้อ

2. เสียงตอบกลับในทางบวก หมายถึง เสียงที่ผู้ฟังตอบกลับในความหมายว่า "ใช่ (yes)" เช่น บีพูดว่า อืม ซึ่งหมายความว่า "ใช่"

(60) เอ: ตัดทางนั้นแหละหรอ

บี: อืม เลยพาดิชย์สยาม

3. เสียงแสดงการตกลง หมายถึง เสียงที่ผู้ฟังแสดงว่าตนเห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้พูดพูด เช่น เอพูดว่า เออ เพื่อแสดงว่าตนเห็นด้วยกับที่เอฟพูด

(61) เอฟ: เอาอาทิตย์นี้ก็แล้วกัน

เอ: เออ ใช๋ ใช๋

4. เสียงตอบกลับในทางลบ หมายถึง เสียงของผู้ฟังที่ปฏิเสธคำพูดของผู้พูด เช่น ทุกคนกำลังพูดถึงทรงผมใหม่ที่ดี ซึ่งเอก็ชมว่าน่ารัก ส่วนบีก็พูดถึงชื่อร้านที่ไปตัดผม แต่บีคิดว่าชื่อร้านที่บีพูดไม่ถูกต้อง จึงพูดว่า ฮือ เพื่อเป็นการปฏิเสธที่บีพูด

(62) เอ: น่ารักดีนี่

บี: เกิดสิลีหรอ

ซี: ฮือ

นอกจากการศึกษาของเพียรศิริ วงศ์วิภานนท์ (Peansiri Vongviponond, 1988) และการศึกษาของนันทวัน ม่วงปิ่น (Nantawan Mongpin, 1989) ซึ่งพิจารณามุมมอง ทักษะคติของผู้พูด ความรู้วัฒนธรรม และการมีประสบการณ์ร่วมกันแล้ว ยังมีการศึกษาของยาใจ ชูวิชา (Yajai Chuwicha, 1986) ที่ศึกษาการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าในภาษาไทยกลาง 2 ประเภท ได้แก่ นิทานและเรื่องราวของผู้เล่าเอง (first-person narratives) โดยแบ่งการเชื่อมโยงความออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) การเชื่อมโยงตัวละคร เป็นการอ้างถึงตัวละครในเรื่องหลังจากที่ได้มีการแนะนำหรือกล่าวถึงตัวละครนั้นไปแล้ว โดยใช้กลไกเชื่อมโยงความการอ้างถึงสิ่งเดียวกัน การละ และการใช้คำปรากฏร่วมกัน 2) การเชื่อมโยงภายในย่อหน้า (internal linking) ซึ่งยาใจ ชูวิชา กล่าวว่กลไกที่ใช้เชื่อมโยงภายในย่อหน้า ได้แก่ การอ้างถึงด้วยคำชี้เฉพาะ การแทนที่ และการใช้คำเชื่อม ทั้งข้อ 1 และข้อ 2 เป็นเกณฑ์ที่เหมือนกับที่ฮาลิเดย์และฮาซาน (Halliday & Hasan, 1976) ได้ศึกษา แต่ต่างกันที่ยาใจ ชูวิชา จัดให้เกณฑ์ทั้ง 5 ข้ออยู่ในเกณฑ์ใหญ่ๆ 2 ข้อ คือ การเชื่อมโยงตัวละครและการเชื่อมโยงภายในย่อหน้า เนื่องจากจะทำให้เกณฑ์ที่ได้เหมาะสมกับข้อมูลที่ใช้ คือ เรื่องเล่าที่เป็นนิทานและเรื่องราวของผู้เล่าเอง ซึ่งจะมีตัวละครเข้ามาเกี่ยวข้อง และ 3) การเชื่อมโยงระหว่างย่อหน้า (paragraph linking) ซึ่งประกอบด้วยการใช้คำแสดงขอบเขตของย่อหน้า และการซ้ำโครงสร้าง

ตัวอย่าง การใช้คำแสดงขอบเขตของย่อหน้า

(63) (ย่อหน้า 1) ฝ่ายภรรยาขายสำภากร้องให้คร่ำครวญ

(ย่อหน้า 2) ฝ่ายนางกระเซอกันรัว...

คำว่า ฝ่าย แสดงการเชื่อมโยงระหว่างย่อหน้าและแสดงขอบเขตของย่อหน้า

ตัวอย่าง การซ้ำโครงสร้าง (grammatical construction) เป็นการเชื่อมโยงในส่วนต้นหรือส่วนท้ายของย่อหน้าที่จะจบ ซึ่งจะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ซ้ำกับส่วนต้นของย่อหน้าถัดมา เช่น

(64) (ย่อหน้า 1) เด็กนั้นก็ขอไปเที่ยวในบ้านในคุ่มวังหลวง...

(ย่อหน้า 2) มันก็เลยไปเที่ยว

ตัวอย่างนี้มีการซ้ำโครงสร้างทางไวยากรณ์ของส่วนต้นของย่อหน้า 1 กับย่อหน้า 2 คือ กริยาวลี ไปเที่ยว

ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยใช้กลไกเชื่อมโยงความทั้ง 5 กลไก ของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) อันได้แก่ กลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละกลไกการเชื่อมโยงคำ และกลไกการใช้คำเชื่อม เพราะเป็นเกณฑ์ที่งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษา และนอกจากนั้น ผู้วิจัยได้เพิ่มดัชนีบริจเฉท (discourse markers) เข้ามาเป็นอีกกลไกหนึ่งในการเชื่อมโยงความ สาเหตุที่ผู้วิจัยเพิ่มดัชนีบริจเฉทเข้ามา คือ จากการศึกษา กลไกเชื่อมโยงความทั้ง 5 กลไก ของฮาลิเดย์และฮาซัน มิได้อธิบายถึงรูปภาพอีกประเภทหนึ่ง ที่มักจะพบในการสนทนา เช่น คำว่า "แล้ว" "ก็" "คือ" ซึ่งคำเหล่านี้มิได้ทำหน้าที่เป็นคำสันธาน แต่ทำหน้าที่ในการเชื่อมโยงความ

ตัวอย่าง การสื่อสารที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตระหว่างเจกับSAKI

(65) เจ: บ้านอยู่ไหนครับ

SAKI: สมุทรปราการ

เจ: แล้วเรียนไหนครับ

SAKI: สมุทรพิทยาคม

จากการศึกษาของชิฟฟริน (Schiffrin, 1987) ในเรื่องดัชนีบริจเฉทซึ่งเป็นรูปภาพประเภทหนึ่งที่ทำหน้าที่ในการแสดงความสัมพันธ์ของบริบทในการสื่อสารระดับบริจเฉทและมีหน้าที่สำคัญในการเชื่อมโยงข้อความหรือถ้อยคำกับบริบทในการใช้ถ้อยคำนั้น (contextual coordinates) ทำให้บริจเฉทเกิดความต่อเนื่อง ทำให้ผู้ร่วมสนทนาทราบว่าบริบทของการสนทนาเป็นอย่างไร และจะตีความถ้อยคำที่ได้ยินอย่างไร นอกจากนั้น ชิฟฟรินยังกล่าวว่าดัชนีบริจเฉททำหน้าที่เป็นกลไกเชื่อมโยงความด้วย (Schiffrin, 1987) ชิฟฟรินได้เสนอทฤษฎีบริจเฉทซึ่งใช้ในการศึกษาดัชนีบริจเฉท โดยแบ่งองค์ประกอบของบริจเฉทออกเป็น 5 ระนาบ ได้แก่ ระนาบโครงสร้างผลัด ระนาบโครงสร้างวัจนกรรม ระนาบโครงสร้างเนื้อความ ระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา และระนาบสถานะของเนื้อหา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. **ระนาบโครงสร้างผลัด (exchange structure)** เป็นผลมาจากกระบวนการที่ผู้ร่วมสนทนามีการแลกเปลี่ยนบทบาทหรือเปลี่ยนผลัด (turn) ในการสนทนา เช่น การถาม

และการตอบ ในระนาบนี้จะศึกษาว่าดัชนีปริจเฉทแสดงการลำดับผลัด (turn organization) ในการสนทนาหรือไม่ อย่างไร (Schiffirin, 1987) เช่น คำว่า "เออละ" ทำหน้าที่ในการเริ่มผลัดในการสนทนา (วัชรพล บุญนิมิตร, 2539)

2. ระนาบโครงสร้างวัจนกรรม (action structure) เป็นโครงสร้างที่แสดงวัจนกรรม (speech acts) ในการสื่อสารของผู้พูดที่มีความสัมพันธ์กับเจตนาของผู้พูดคนก่อน และผู้พูดคนต่อไปอย่างไร กล่าวคือ ผู้พูดเจตนาที่จะสื่ออะไรในการใช้รูปภาษานั้นๆ ในอันที่จะตอบสนองต่อถ้อยคำของผู้พูดคนก่อน และก่อให้เกิดถ้อยคำของผู้พูดคนต่อไป มีวัจนกรรมใดที่ผู้พูดตั้งใจให้เกิดขึ้น และมีวัจนกรรมใดเกิดขึ้นหลังจากพูดไปแล้ว ในระนาบนี้จะศึกษาว่าดัชนีปริจเฉทแสดงเจตนาในการกล่าวถ้อยคำของผู้พูดหรือไม่ อย่างไร (Schiffirin, 1987) เช่น คำว่า "สิ" แสดงเจตนาในการยื่นกรานความคิดหรือความประสงค์ของผู้พูด (วัชรพล บุญนิมิตร, 2539)

3. ระนาบโครงสร้างเนื้อความ (ideational structure) เป็นโครงสร้างซึ่งประกอบด้วยหน่วยทางอรรถศาสตร์ คือ ประพจน์หรือเนื้อความ (proposition) หรือที่ชิฟฟริน (Schiffirin, 1987) เรียกว่า *ความคิด (idea)* ในระนาบนี้จะศึกษาว่าดัชนีปริจเฉทแสดงการเชื่อมโยงความ หรือแสดงแก่นความ หรือแสดงเนื้อหาหรือไม่ อย่างไร เช่น คำว่า "แล้ว" ทำหน้าที่ในการเชื่อมโยงความ เพื่อบอกว่าผู้พูดยังมีเนื้อความที่ต้องการเพิ่มเติมในการพูดอีก (วัชรพล บุญนิมิตร, 2539)

ชิฟฟริน (Schiffirin, 1987) เสนอว่าระนาบโครงสร้างเนื้อความประกอบด้วยความสัมพันธ์ 3 ประเภท ได้แก่

1. ความสัมพันธ์ที่เป็นการเชื่อมโยงความ (cohesive relations) ซึ่งเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีการตีความหน่วยทางภาษาที่เกิดขึ้นร่วมกันในปริจเฉท
2. ความสัมพันธ์ของเรื่องที่กำลังกล่าวถึง (topic relations) ซึ่งได้แก่ การจัดองค์ประกอบของประเด็น (topics) และประเด็นย่อย (subtopics) ว่าจะกล่าวถึงเรื่องอะไร
3. ความสัมพันธ์ทางหน้าที่ (functional relations) ระหว่างความคิดหรือประพจน์ที่ต้องการสื่อ เช่น ในปริจเฉทที่เป็นการบรรยาย (narrative) บางความคิดทำหน้าที่เป็นข้อมูลเบื้องหลังให้กับความคิดอื่น

4. ระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา (participation framework) เป็นระนาบที่แสดงความสัมพันธ์ของถ้อยคำ (ซึ่งประกอบด้วยประพจน์ การกระทำ และผลัด) และบทบาทระหว่างผู้ร่วมสนทนา ได้แก่ ผู้พูดและผู้ฟัง ชิฟฟรินได้รับแนวคิดนี้จากกอฟฟ์แมน (Goffman, 1981b) อ้างใน Schiffirin, 1987) ซึ่งเสนอรูปแบบการสนทนาออกเป็น 2 ส่วน คือ การส่งสาร (production formats) ในส่วนของผู้พูด และการรับสาร (reception formats) ในส่วนของผู้ฟัง นอกจากนี้ ชิฟฟรินยังกล่าวว่ระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนาเป็นระนาบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง

ผู้พูดกับถ้อยคำ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ภาษานี้เป็นภาษาที่แสดงทัศนคติของผู้พูดต่อสิ่งที่กล่าวด้วย แนวความคิดนี้ใกล้เคียงกับแนวคิดของ ฮาลิเดย์ (Halliday, 1994 อ้างใน Schiffrin, 1987) เกี่ยวกับองค์ประกอบของหน้าที่ของภาษาด้านบุคคลสัมพันธ์ (interpersonal component) ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด-ผู้ฟัง และยังแสดงความคิดเห็น ทัศนคติของผู้พูด-ผู้ฟังด้วย เช่น การใช้คำว่า "ครับ" "คะ" เพื่อแสดงความสุภาพ หรือการใช้คำว่า "วะ" "ยะ" ในการแสดงความสนิทสนม (วัชรพล บุพนิมิตร, 2539)

5 ภาษาสถานะของเนื้อหา (information state) เป็นภาษาที่เกี่ยวข้องกับความคิดหรือการคาดคะเน (assumption) ของผู้พูดเกี่ยวกับสถานะของเรื่องราวที่ต้องการสื่อสารในขณะนั้นๆ ในความนึกคิดของผู้ฟัง กล่าวคือ ผู้ฟังรู้อยู่แล้ว แต่ไม่ได้คิดถึงเรื่องดังกล่าวในขณะนั้น หรือสิ่งที่ผู้พูดจะกล่าวเป็นความรู้เก่า (given information) สำหรับผู้ฟัง หรือผู้ฟังยังไม่เคยรู้มาก่อนเป็นความรู้ใหม่ (new information) สำหรับผู้ฟัง ความรู้เหล่านี้มีผลต่อการเลือกรูปภาษาและการเรียบเรียงความ เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถในการรับรู้และทำความเข้าใจของผู้ร่วมสนทนานั้น (Schiffrin, 1987) ในภาษานี้จะศึกษาว่าดัชนีปริจเฉทแสดงความคาดคะเนของผู้พูดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังหรือไม่ อย่างไร เช่น คำว่า "ละ" แสดงการคาดคะเนของผู้พูดถึงความรู้ของผู้ฟังว่าเป็นเรื่องที่ผู้ฟังรู้และนึกอยู่ (วัชรพล บุพนิมิตร, 2539)

แนวคิดของภาษานี้สอดคล้องกับองค์ประกอบของหน้าที่ทางความเรียง (textual function) ของภาษาที่ฮาลิเดย์ (Halliday, 1994 อ้างใน Schiffrin, 1987) เสนอไว้ และสอดคล้องกับแนวคิดของเซฟ (Chafe, 1994 อ้างใน วัชรพล บุพนิมิตร, 2539) เรื่องการคาดคะเนสถานะความรู้ของผู้ฟังในขณะสนทนา โดยจำแนกสถานะความรู้ของผู้ฟังไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. คิดอยู่ (active) หมายถึง สาระที่ผู้พูดต้องการกล่าวถึงอยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังอยู่แล้วในขณะสนทนาเป็นความรู้เก่า ซึ่งผู้ฟังมีความรู้ร่วมกัน (shared knowledge) กับผู้พูดอยู่เดิม [+activated, +shared] เป็นสิ่งที่ผู้ฟังรู้แล้ว และคิดถึงเรื่องนั้นอยู่

2. นึกออก (semiaactive) หมายถึง สาระที่ผู้พูดต้องการกล่าวถึงเป็นสาระที่ไม่อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะนั้น แต่เมื่อผู้พูดกล่าวขึ้นมา ผู้ฟังจะนึกได้จากบริบทของสนทนา หรือจากการกระตุ้นจากผู้พูด เพื่อให้ผู้ฟังสามารถดึงข้อมูลที่เป็ความรู้เก่าของผู้ฟังกลับขึ้นมาอีกครั้ง [-activated, +shared] เป็นสิ่งที่ผู้ฟังรู้แล้ว แต่ยังไม่ทันคิดถึง

3. ยังไม่รู้ (inactive) หมายถึง สาระที่ผู้พูดกล่าวถึงเป็นสาระที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังไม่รู้มาก่อน เป็นความรู้ใหม่สำหรับผู้ฟัง [-activated, -shared] เป็นสิ่งที่ผู้ฟังไม่รู้และไม่คิดถึง

จากการศึกษาภาษาระบบทั้งห้าวิเคราะห์ได้ว่าในตัวอย่าง (65) คำว่า "แล้ว" ทำหน้าที่เป็นดัชนีปริจเฉทในการเชื่อมโยงความ ซึ่งมีเนื้อความเพิ่มเติม คือ เจตนาเรื่องที่อยู่ แล้ว

ถามเพิ่มเติมในเรื่องของโรงเรียน โดยจัดอยู่ในระนาบโครงสร้างเนื้อความ ในการวิเคราะห์ดัชนีปริจเฉทในงานวิทยานิพนธ์นี้จะวิเคราะห์เฉพาะดัชนีปริจเฉทในระนาบโครงสร้างเนื้อความที่แสดงการเชื่อมโยงความ และดัชนีปริจเฉทในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนาซึ่งทำหน้าที่แสดงปฏิกริยาโต้ตอบเท่านั้น เนื่องจากทั้งสองระนาบเป็นระนาบที่แสดงให้เห็นเฉพาะการเชื่อมโยงระหว่างข้อความ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์สำคัญในงานวิทยานิพนธ์นี้ และในการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ ผู้วิจัยได้ยึดหลักเกณฑ์ของฮาไลเดย์และฮาซานเป็นหลักจึงทำการวิเคราะห์ดัชนีปริจเฉทที่แสดงความเกี่ยวข้องกับเรื่องของการเชื่อมโยงความมากที่สุด

สาเหตุที่ผู้วิจัยยังคงเลือกดัชนีปริจเฉทในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนาซึ่งทำหน้าที่แสดงปฏิกริยาโต้ตอบ เนื่องจากจากการศึกษาของนันทวัน ม่วงปิ่น (Nantawan Mongpin, 1989) ที่ได้จัดให้การใช้ทำนองเสียงเป็นอีกกลไกหนึ่งในการเชื่อมโยงความ ผู้วิจัยเห็นด้วยในการจัดดังกล่าว เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาเป็นการสนทนาที่ผู้สนทนาไม่เห็นหน้ากันและไม่ได้ยินเสียง แต่ผู้สนทนายังพยายามที่จะสื่อสารให้เหมือนกับการสนทนาในชีวิตประจำวันมากที่สุด ถึงแม้ว่าการสนทนาจะเป็นการส่งข้อความโดยการพิมพ์ แต่ผู้สนทนายังมีการใช้เสียงต่างๆ ในการโต้ตอบกลับ เช่น การทำเสียง "อ้อ" "อ้าว" "แหม" "โธ" ในการสนทนา การใช้เสียงเหล่านี้เกิดขึ้นมากในการสนทนาในห้องสนทนา ทั้งยังแสดงให้เห็นการเชื่อมโยงความของข้อความ ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ดัชนีปริจเฉทในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนาซึ่งทำหน้าที่แสดงปฏิกริยาโต้ตอบด้วย อย่างไรก็ตาม ในงานวิทยานิพนธ์นี้มิได้ทำการวิเคราะห์ระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนาที่เป็นการศึกษาดัชนีปริจเฉทที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา เช่น การใช้คำว่า "ครับ" "คะ" "วะ" "ยะ" (วัชรพล บุพนมิตร, 2539) เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าดัชนีปริจเฉทเหล่านี้บอกรับถึงเรื่องของความสุภาพและความสนิมสนมเท่านั้น มิได้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของข้อความโดยเฉพาะ

ส่วนระนาบของโครงสร้างผลัด จากข้อมูลไม่ปรากฏดัชนีปริจเฉทในระนาบนี้ จึงมิได้อยู่ในการวิเคราะห์ ส่วนระนาบสถานะของเนื้อหาเป็นระนาบที่แสดงความคาดคะเนของผู้พูดถึงความรู้ของผู้ฟัง ซึ่งไม่แสดงให้เห็นการเชื่อมโยงของข้อความ ผู้วิจัยจึงมิได้วิเคราะห์ดัชนีปริจเฉทในระนาบนี้ ส่วนดัชนีปริจเฉทในระนาบวัจนกรรมซึ่งเป็นการแสดงเจตนาในการสนทนาของผู้พูด เช่น โนม่น้าว สนับสนุน ชี้แจงข้อเท็จจริง เป็นดัชนีปริจเฉทที่ได้เชื่อมโยงข้อความตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาการเชื่อมโยงความที่ต้องการเชื่อมโยงข้อความระหว่าง 2 ข้อความเข้าด้วยกัน และไม่ใกล้เคียงกับการศึกษาของฮาไลเดย์และฮาซานที่เป็นเกณฑ์หลักในการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความในงานวิทยานิพนธ์นี้ เนื่องจากกลไกเชื่อมโยงความของฮาไลเดย์และฮาซานเป็นการศึกษาการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในระดับข้อความเท่านั้น มิได้ศึกษาถึงเจตนาของผู้สนทนา ในงานวิทยานิพนธ์นี้จึงมิได้ทำการวิเคราะห์ดัชนีปริจเฉทในระนาบวัจนกรรม

ข้อสรุปในการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับกลไกเชื่อมโยงความตั้งใจ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนา

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับกลไกเชื่อมโยงความ ผู้วิจัยได้เสนอ การศึกษากลไกเชื่อมโยงความที่เกิดขึ้นในระดับปัจเจก ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษาภาษาพูด ภาษาเขียน และบทสนทนาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เนื่องจากข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้เป็นข้อมูลจาก ห้องสนทนา ซึ่งมีลักษณะที่ผสมระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียนเข้าด้วยกัน จากข้อมูลส่วนใหญ่ ผู้ร่วมสนทนามักจะสนทนาโดยพยายามพูดให้คล้ายกับการสนทนาในชีวิตประจำวันมากที่สุด กล่าวคือ การสนทนาจะมีการเลียนเสียงที่เกิดขึ้นจริง โดยการพิมพ์เป็นตัวอักษร เช่น "อืม" "อ้อ" "เออ" "แหม" นอกจากนั้น ยังมีการเลียนเสียงภาษาพูด เช่น "ทำไม" โดยพิมพ์เป็น "ทำไมย" หรือการเลียนเสียงหัวเราะ โดยการพิมพ์ว่า 555 ซึ่งออกเสียงคล้ายเสียงหัวเราะจริง (วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ, 2543)

เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์ยังคงใช้เกณฑ์ของฮาลิเดย์และฮาซานเป็นหลัก เนื่องจากเป็นเกณฑ์พื้นฐานที่ทุกงานวิจัยใช้ในการศึกษา แต่ผู้วิจัยก็ได้ปรับปรุงเกณฑ์การ วิเคราะห์ให้สอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ได้จากศึกษาภาษาไทยและสอดคล้องกับการสนทนาทาง อินเทอร์เน็ตอีกด้วย เหตุผลเนื่องมาจากการสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาเป็นการสนทนาที่ผู้ สนทนาไม่สามารถเห็นหน้ากัน การส่งผ่านข้อความการสนทนาทำได้เพียงการพิมพ์ การใช้เสียง จึงไม่สามารถทำได้ ผู้สนทนาทำได้เพียงการพิมพ์คำที่ต้องการออกเสียงให้คล้ายกับการสนทนาใน ชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อให้ผู้ร่วมสนทนารับรู้ถึงอารมณ์และความรู้สึกของอีกฝ่ายมากที่สุด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเพิ่มการเชื่อมโยงทางเสียงที่เน้นทวน ม่วงปิ่นได้เสนอไว้ โดยจัดอยู่ในดัชนีปัจเจก และเหตุผลที่ผู้วิจัยเพิ่มดัชนีปัจเจกเข้ามาในการศึกษา เนื่องจากดัชนีปัจเจกทำให้เกิดความ ต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ (Schiffrin, 1987) และดัชนีปัจเจกก็พบมากในการสนทนาในห้อง สนทนา นอกจากนั้น ลักษณะพิเศษที่เกิดขึ้นในการสนทนาในห้องสนทนาบ่อยครั้ง คือ การ เรียกชื่อ ดังนั้น ในการศึกษากลไกการอ้างถึง ประเภทคำสรรพนาม ผู้วิจัยจึงเพิ่มประเภทการ เรียกชื่อ และในงานวิทยานิพนธ์นี้ผู้วิจัยยังได้เพิ่มคำเรียกญาติในเกณฑ์การวิเคราะห์ เนื่องจาก คนไทยนิยมใช้คำเรียกญาติ เพื่อแสดงความสนิทสนมและความเป็นกันเองในการสนทนา

ส่วนการละ การแทนที่ การใช้คำเชื่อม การเชื่อมโยงคำ ผู้วิจัยยังคงใช้หลักการ เดียวกับฮาลิเดย์และฮาซาน ในเรื่องของการซ้ำ ถึงแม้ว่าจากงานวิจัยในภาษาไทยจะแยก ออกเป็นกลไกอีกประเภทหนึ่ง (Wipah Channawangsa, 1986) แต่ผู้วิจัยมิได้แยกออกเป็นกลไก อีกประเภทหนึ่ง ผู้วิจัยยังคงรวมการซ้ำอยู่กับการเชื่อมโยงคำ เนื่องจากจากข้อมูลที่พบมักจะมี การซ้ำคำเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการซ้ำโครงสร้าง การซ้ำความเกิดไม่มากนัก

จากที่ได้กล่าวมา การพิจารณาเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความใน ห้องสนทนา ผู้วิจัยได้พิจารณาจากเกณฑ์ที่ทุกงานวิจัยใช้เป็นหลัก นั่นคือ เกณฑ์ของฮาไลเดย์ และฮาซานซึ่งเป็นการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในภาษาอังกฤษ และพิจารณาเกณฑ์ที่พบในการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในภาษาไทย และพิจารณาลักษณะของการสื่อสารที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาว่ามีข้อจำกัดและปัญหาอะไรในการศึกษาการเชื่อมโยงความร่วมมือกันในการใช้เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่ใช้ในงานวิทยานิพนธ์นี้ นอกจากนี้ การวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความจะพิจารณาไปพร้อมกับการมอบคุณค่า ซึ่งจะให้เห็นการปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา ลักษณะของคู่ถ้อยคำที่เกิดขึ้น และพิจารณาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาด้วย เพื่อช่วยทำให้ การพิจารณาการเชื่อมโยงความได้ผลอย่างถูกต้องและเหมาะสม

ในหัวข้อถัดไปผู้วิจัยจะนำเสนอเรื่องของผลัด ซึ่งสามารถบอกถึงความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาอีกวิธีหนึ่ง โดยพิจารณาจากกลวิธีมอบคุณค่าและคู่ถ้อยคำ เนื่องจากการวิเคราะห์กลวิธีมอบคุณค่าจะเป็นการศึกษาจากผลัดเริ่มไปยังผลัดที่ได้ตอบ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ที่ตรงข้ามกับการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความที่วิเคราะห์ข้อมูลการสนทนาจากข้อความ ได้ตอบกลับไปยังข้อความที่อยู่ก่อนหน้า การศึกษากลวิธีมอบคุณค่าจึงทำให้เห็นความต่อเนื่องของข้อความในอีกทิศทาง เพื่อเป็นการตรวจสอบและยืนยันว่าข้อความเชื่อมโยงกันจริง นอกจากนี้ การศึกษากลวิธีมอบคุณค่ายังทำให้เห็นคู่ถ้อยคำด้วย เช่น คู่ถ้อยคำของการถาม คือ การตอบหรือ ได้ตอบ และการศึกษาการมอบคุณค่ายังศึกษาว่ากลวิธีใดที่ผู้สนทนาใช้แล้วไม่มีผู้ได้ตอบ และกลวิธีใดที่ผู้สนทนาใช้แล้วมีผู้ได้ตอบ ซึ่งจะให้เห็นว่าลักษณะการปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา ในห้องสนทนาเป็นอย่างไร จากที่ได้กล่าวมากลวิธีมอบคุณค่าจึงเป็นการศึกษาที่สำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่ จะช่วยในการตอบคำถามเกี่ยวกับความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา ซึ่งดูรายละเอียด ได้ในหัวข้อถัดไป

2.4.2 การมอบผลัด (turn-allocation)

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับระบบผลัด ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นว่าการศึกษากการมอบผลัดเป็นอีกวิธีหนึ่งในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา เนื่องจากการมอบผลัดทำให้เห็นการเชื่อมโยงของข้อความที่นอกเหนือไปจากการใช้กลไกเชื่อมโยง ความ การมอบผลัดทำให้เห็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้อความของผู้สนทนา ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากคู่ถ้อยคำ เช่น การทักทายกับการทักทายตอบกลับ การสนทนาในห้องสนทนาเป็นการสนทนาที่ไม่สามารถเห็นท่าทางหรือได้ยินเสียงได้ ดังนั้น การมอง การทำท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า เพื่อเป็นการมอบผลัดจึงเป็นไปได้ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้สนทนาในห้องสนทนายังคงเข้าใจการสนทนาซึ่งกันและกัน การศึกษากการมอบผลัดจะทำให้ตอบคำถามได้ว่าการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาเป็นอย่างไร ดังนั้น การมอบผลัดจึงมีความสำคัญในการศึกษากการสนทนาในห้องสนทนาในแง่ของการปฏิสัมพันธ์ โดยในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอระบบผลัดที่เกิดขึ้นในการสนทนาโดยทั่วไปก่อน หลังจากนั้น จะเป็นการทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับการมอบผลัดในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ที่เป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน เพื่อทำให้เห็นความเหมือนและความต่างของการมอบผลัดในการสื่อสารทั้ง 2 ประเภท โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.4.2.1 ระบบผลัด

แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) เป็นกลุ่มบุคคลกลุ่มแรกที่ทำการศึกษากการสนทนาและค้นพบว่าในการสนทนาจะมี **ระบบผลัด (turn organization)** กล่าวคือ ระบบการเรียงหรือจัดลำดับของผู้ร่วมสนทนาว่า ณ จุดนั้นใครจะเป็นผู้ส่งสาร และใครจะเป็นผู้รับสาร ระบบผลัดจึงเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการสนทนา และสิ่งที่ช่วยจัดลำดับของการสนทนา คือ **ผลัด (turn)** ในการสนทนา ซึ่งหมายถึง ช่วงการพูดของผู้ร่วมสนทนาแต่ละคน และในแต่ละผลัดการสนทนาจะมีผู้พูดเพียงคนเดียวเท่านั้น ผลัดในการสนทนาจึงเป็นเสมือนระบบในการแลกเปลี่ยนการพูดของผู้ร่วมสนทนา

จากการศึกษาของแซคส์และคณะพบว่าการสนทนาเกิดจากการกล่าวถ้อยคำของผู้พูดตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไปเรียงตามลำดับผลัดในการพูด หน่วยในการพูดจึงมักจะจับกันเป็น **คู่ถ้อยคำ (adjacency pairs)** ซึ่งหมายถึง ถ้อยคำหรือกลุ่มคำที่มีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันของผู้พูด 2 คน ซึ่งพูดโต้ตอบกันในแต่ละผลัดในเวลาต่อเนื่องกัน คู่ถ้อยคำประกอบด้วย **ผลัดแรก (first pair part)** และ**ผลัดที่สอง (second pair part)** โดยผลัดแรกเป็นถ้อยคำของผู้พูดคนหนึ่งที่เกิดขึ้นก่อนในคู่ถ้อยคำ ในขณะที่ผลัดที่สองเป็นถ้อยคำของผู้พูดอีกคนหนึ่งที่เกิดขึ้นหลังผลัดแรก เพื่อกล่าวโต้ตอบถ้อยคำของผู้พูดคนก่อน กล่าวคือ ผลัดแรกทำให้เกิดผลัดที่สอง

ตัวอย่างเช่น การถามและการตอบ การทักทายและการทักทายตอบ การเชื้อเชิญและการตอบรับคำเชื้อเชิญ เป็นต้น

ในแต่ละผลัดจะมีองค์ประกอบย่อยลงไปเรียกว่า **หน่วยย่อยในผลัด** (turn constructional unit: TCU) ซึ่งอาจจะเป็นคำ วลี อนุพากย์ หรือประโยคก็ได้ (Sacks et al., 1974) ในแต่ละช่วงของการสนทนาจะมีผู้พูดหรือผู้ที่มีสิทธิ์ในการพูดเพียงคนเดียวซึ่งจะพูดจนจบความ จากนั้น ผู้พูดคนอื่นจึงจะมีสิทธิ์ในการพูดหรือรับหน่วยในการพูดมาเป็นของตน ณ ตำแหน่งเปลี่ยนผลัดในการพูด ซึ่งเรียกว่า **จุดพึงเปลี่ยนผลัด** (transition relevance place: TRP) (Sacks et al., 1974) ในเรื่องของจุดพึงเปลี่ยนผลัดนี้มีผู้ที่ได้เสนอความคิดที่แตกต่างกันออกไปมากมาย เช่น เมย์ (Mey, 1993) เสนอว่า **จุดพึงเปลี่ยนผลัดตามธรรมชาติ** (natural TRP) เกิดจากการหยุด เนื่องจากผู้พูดต้องการหายใจ หรือหยุดพูดเมื่อหมดสิ่งที่จะพูด หรือหยุดเพื่อประกาศว่าการพูดของตนจบแล้ว ซึ่งตำแหน่งทั้งหมดนี้สามารถเกิดการเปลี่ยนผลัดในการพูดให้กับผู้พูดคนต่อไปได้ แต่จุดพึงเปลี่ยนผลัดตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากการพูดของผู้พูดนี้ ผู้ฟังอาจจะไม่เข้าใจว่าเป็นจุดพึงเปลี่ยนผลัดก็ได้ ดังนั้น ผู้พูดจะสามารถพูดต่อไปได้จนกว่าจะถึงตำแหน่งที่ผู้ฟังรับรู้ว่าเป็นจุดพึงเปลี่ยนผลัด ซึ่งเรียกว่า **จุดพึงเปลี่ยนผลัดจริง** (real TRP) จากทั้ง 2 ความคิด จะพบว่ามีความคล้ายคลึงกันเมื่อพูดถึงว่า จุดพึงเปลี่ยนผลัด คือ ตำแหน่งช่วงเงียบที่สามารถเกิดการเปลี่ยนบทบาทการเป็นผู้พูดระหว่างผู้ร่วมสนทนาได้ และความต่างคือ แซคส์และคณะจะพิจารณาจุดพึงเปลี่ยนผลัดในแง่ของวากยสัมพันธ์ คือ พิจารณาจากตำแหน่งที่สามารถจบความได้ ซึ่งอาจจะเกิดหลังประโยค อนุพากย์ วลี คำ เป็นต้น ส่วนเมย์จะพิจารณาจุดพึงเปลี่ยนผลัดจากลักษณะทางสัทศาสตร์ของการหยุด

แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ได้เสนอ **กฎในการมอบผลัด** จากผู้พูดคนหนึ่งสู่ผู้พูดอีกคนหนึ่ง เมื่อถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัด ซึ่งประกอบด้วย 3 กฎ ได้แก่

1. ถ้าผู้ที่กำลังพูดอยู่ได้เลือกผู้พูดคนต่อไปแล้ว (current speaker selects next) เขาก็จะหยุดพูด และส่งผลัดให้ผู้พูดคนต่อไปทำการรับผลัด และทำให้เกิดการเปลี่ยนผลัด
2. ถ้าผู้ที่กำลังพูดไม่ได้เลือกผู้พูดคนต่อไป ผู้ร่วมสนทนาคนอื่นๆ ก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกตนเอง (self-selection) เป็นผู้พูดคนต่อไปได้ ใครเริ่มพูดก่อนย่อมมีสิทธิ์ในผลัดนั้นก่อน จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนผลัด
3. ถ้าผู้ที่กำลังพูดไม่ได้เลือกผู้พูดคนต่อไป และไม่มีผู้ร่วมสนทนาคนใดเลือกตนเองให้เป็นผู้พูดคนต่อไป ผู้ที่กำลังพูดอยู่ก็สามารถพูดต่อ หรือดำเนินผลัดในการพูดต่อไปได้ (current speaker continues to speak)

การเรียงลำดับการใช้กฎ (The ordering of the rules) (Sacks et al., 1974)

กฎ ข้อ 1 → กฎ ข้อ 2 → กฎ ข้อ 3

กล่าวคือ การใช้กฎในการมอบผลัดจะเริ่มจากกฎ ข้อ 1 แต่ถ้าผู้ที่กำลังพูดมิได้เลือกผู้พูดคนถัดไป กฎ ข้อ 2 ก็จะถูกใช้แทน นั่นคือ ผู้ร่วมสนทนาคนอื่นก็จะเลือกตนเองในการพูดต่อไป แต่ถ้าในการสนทนาผู้ที่กำลังพูดมิได้เลือกผู้พูดคนถัดไปและไม่มีผู้ใดเลือกตนเองในการพูดถัดไป กฎ ข้อ 3 ก็จะถูกใช้ นั่นคือ ผู้ที่กำลังพูดจะดำเนินผลัดต่อไป

ในการมอบผลัดที่มีคนเป็นกลุ่มจะเกิดการเรียงลำดับผลัดได้นั้น ในแต่ละผลัดการสนทนาจะต้องมีผู้พูดเพียงคนเดียวเท่านั้น และอาจจะไม่เรียงลำดับได้ ถ้ามีผู้เลือกตนเองในการพูดมากกว่า 1 คน ยกเว้นผู้ที่เลือกตนเองในการพูดจะเป็นบุคคลเดียวกับที่ผู้ที่กำลังพูดเลือกให้เป็นผู้พูดคนถัดไป ในกรณีของการเลือกตนเองเป็นผู้พูดนั้น ผู้ที่เริ่มพูดก่อนก็จะมีสิทธิ์ในการพูดก่อน (first starter has rights) แต่ในการพูดบางครั้งอาจเกิด **การพูดซ้อน (overlap)** ขึ้นได้เนื่องจากผู้ที่ต้องการจะพูดเห็นว่าถึงตำแหน่งที่จะเปลี่ยนตัวผู้พูดได้แล้ว หรืออาจเกิดจากมีผู้เลือกตนเอง (self-selection) ในการพูดหลายคนพร้อมกัน จึงทำให้เกิดการชิงผลัดขึ้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีการชิงผลัดจะยึดหลักที่ว่าใครเริ่มพูดก่อนก็จะได้สิทธิ์เป็นผู้พูดคนต่อไป (Sacks et al., 1974)

รูปแบบของการรับผลัด (patterns of turn-taking)

แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ได้อธิบายรูปแบบของการรับผลัดในการสนทนาไว้อย่างละเอียดถึง 14 ข้อ ดังนี้

1. การเปลี่ยนผู้พูดในการสนทนาจะไม่เกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติ เพราะการเปลี่ยนผลัดจะเกิดขึ้นกับกฎ ข้อ 1 หรือกฎข้อ 2 แต่ถ้าเกิดกฎ ข้อ 3 การเปลี่ยนผลัดก็จะไม่เกิดขึ้น และการเปลี่ยนผู้พูดก็จะไม่เกิดขึ้นด้วย

2. ในแต่ละผลัดการสนทนาจะมีผู้พูดเพียงคนเดียว

3. การมีผู้พูดมากกว่า 1 คน สามารถเกิดขึ้นได้ ใน 1 ผลัด ซึ่งเกิดจากการพูดซ้อนกัน (overlap) เช่น ในกฎ ข้อ 2 เกิดมีผู้ที่เลือกตนเองในการพูดพร้อมกันหลายคน ก็จะทำให้เกิดการพูดซ้อนกันขึ้น

(66) Mike: I know who d' guy is. =

→ Vic: = [He's ba::d.
→ James: [You know the gu:y?

จากตัวอย่าง (66) Vic และ James เลือกตนเองในการพูดพร้อมกัน จึงทำให้เกิดการพูดซ้อนกันขึ้น

การพูดซ้อนกันอาจเกิดที่จุดฟังเปลี่ยนผลัดหรือจุดที่สามารถจบความได้ เช่น ผู้ที่กำลังพูดยังไม่หยุดพูดและไม่ส่งผลัด และผู้พูดอีกคนก็พูดแทรกขึ้นมา

(67) A : Sixty two feet is pretty good si: ze
B : Oh:: boy.

ตัวอย่าง (67) A ยังพูดไม่จบ แต่ B ก็พูดแทรกขึ้นมา ดังนั้น การมีผู้พูดเกิดขึ้นหลายคนในเวลาเดียวกันจะเกิดขึ้นที่บริเวณจุดฟังเปลี่ยนผลัด เช่น ช่วงเวลาที่ผู้ที่กำลังพูดควรหยุดพูดได้แล้ว แต่ไม่หยุด จึงเกิดการพูดซ้อนกันขึ้น

4. การเปลี่ยนผลัดสามารถเปลี่ยนโดยไม่ต้องมีช่องว่าง (gap) และการพูดซ้อนก็ได้ ถ้าเป็นการเปลี่ยนผลัดที่เป็นไปตามกฎ

5. การเรียงลำดับของผลัดอาจไม่เฉพาะเจาะจง แต่มีความหลากหลายได้ ความจริงในข้อนี้เกิดจาก 1 ผลัด ต่อการพูด 1 ครั้ง และผู้พูดคนถัดไปอาจไม่ใช่คนเดิม แต่สามารถเปลี่ยนเป็นผู้อื่นในแต่ละผลัดก็ได้ โดยทั่วไปผู้ที่กำลังพูดจะเป็นผู้ที่เลือกผู้พูดคนถัดไป

6. ขนาดของผลัดสามารถยาวหรือสั้นก็ได้ ผู้ที่กำลังพูดมีอิสระในการเลือกว่าจะพูดยาวหรือสั้น เช่น การพูดที่เป็นประโยคยาว

(68) Ken: I still say though that-if you take if you take uh a big fancy car out on the road and you're hotroddin' around, you're- you're bound to get- you're bound to get caught, and you're bound to get shafted.

นอกจากนั้น จากกฎ ข้อ 3 ผู้ที่กำลังพูดสามารถดำเนินผลัดต่อไปได้ จึงทำให้ไม่สามารถจำกัดขนาดของผลัดได้

7. ความยาวของการสนทนาไม่ได้มีการกำหนดล่วงหน้า และในการรับผลัด (turn-taking) ก็มีได้บอกเกี่ยวกับความยาวหรือการปิดการสนทนา แต่เราก็ยังสามารถบอกระบบของการปิดการสนทนาได้ เช่น การปิดการสนทนาจะไม่เกิดขึ้น ถ้าผู้ที่กำลังพูดเลือกผู้พูดคนถัดไป

8. ในการพูดที่เป็นพิธีกรรม การไหว้ การให้การในศาล การสัมภาษณ์ ฯลฯ เป็นการพูดที่ผู้ร่วมสนทนาทราบว่า จะพูดอะไร แต่ในการพูดชนิดอื่นของการสนทนา จะไม่มีการกำหนดเนื้อหาการพูดล่วงหน้า แต่ก็มีได้หมายความว่าไม่มีข้อกำหนดว่าจะทำอะไรในแต่ละผลัด เช่น ถ้าผลัดแรก (first turn) เป็นการทักทาย (greeting) ผลัดถัดไปก็จะเป็นการทักทายตอบ (greeting)

9. การแจกจ่ายผลัด (distribution of turns) ไม่มีการกำหนดล่วงหน้า เช่น กฎ ข้อ 1 สามารถสร้างผู้พูดคนถัดไป “potential next speakers” กล่าวคือ กฎ ข้อ 1 อนุญาตให้ผู้ที่กำลังพูดสามารถเลือกผู้พูดคนถัดไปได้ ส่วนกฎ ข้อ 2 อนุญาตให้ผู้ร่วมสนทนาคนอื่นเลือก

ตนเองในการพูดได้ จึงทำให้ผู้ที่ไม่ใช่ผู้ที่กำลังพูด (current non-speaker) สามารถเป็น "potential next speakers" ได้ ทุกคนจึงมีสิทธิ์ที่จะเป็นผู้พูดคนถัดไป

10. จำนวนผู้ร่วมสนทนาสามารถมีได้หลากหลาย

11. ในการสนทนาสามารถที่จะพูดได้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ได้ การพูดต่อเนื่องจะเกิดขึ้น เมื่อถึงจุดที่เปลี่ยนแปลง ซึ่งอาจปรากฏความเงียบที่เรียกว่า ช่องว่าง (gap) ขึ้นเล็กน้อย หรือเกิดการพูดซ้อนเกิดขึ้น ส่วนการพูดไม่ต่อเนื่องนั้นจะเกิดขึ้น เมื่อผู้ที่กำลังพูดหยุดพูด และไม่มีผู้ใดพูดต่อ ซึ่งจะทำให้เกิดความเงียบที่เรียกว่า ช่องว่างชั่วขณะ (lapse) (ช่องว่างชั่วขณะเป็นความเงียบที่ยาวนานกว่าช่องว่างที่เรียกว่า gap) เกิดขึ้น

12. แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ได้กล่าวถึงกลวิธีในการมอบผลัดในกฎที่ผู้พูดคนปัจจุบันเลือกผู้พูดคนถัดไป คือ

1) การถามคำถาม และพิจารณาจากคู่ถ้อยคำ ซึ่งรวมถึงการเรียก (address terms) เช่น การมอบผลัดให้ผู้พูดคนถัดไปโดยการเรียก ซึ่งอาจจะเป็นการมอง การส่งสายตา (Kendon, 1967 อ้างใน McLaughlin, 1984) หรือการใช้ท่าทางก็ได้ อย่างไรก็ตาม บีทตี้ (Beattie, 1978 อ้างใน McLaughlin, 1984) แย้งการค้นพบของเคนตัน (Kendon, 1967 อ้างใน McLaughlin, 1984) ที่ว่าการมองเป็นปัจจัยสำคัญในการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากข้อมูลที่เคนตันศึกษาใช้คนเพียง 2 คนเท่านั้น จึงไม่เพียงพอในการสรุปเรื่องผลัด จากการศึกษาของบีทตี้พบว่าขณะที่ผู้พูดมองในตอนท้ายของการพูด อาจจะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลง เพราะอาจจะเป็นเพียงการรือรือ (hesitant) ในการพูดก็ได้ (Beattie, 1979 อ้างใน McLaughlin, 1984)

2) การถามซ้ำถ้อยคำก่อนหน้า ด้วยการใช้คำถาม ทำไม ที่ไหน ใคร เมื่อไร และอย่างไร เช่น

(69) Ben: They gotta- a garage sale.

→ Lori: Where.

Ben: On Third Avenue.

จากตัวอย่าง (69) Lori ใช้การถาม "ที่ไหน (where)" เพื่อเป็นการมอบผลัดให้แก่ Ben ซึ่งทำให้เกิดผลัดที่สอง คือ การตอบ

3) การถามย้ำ (tag questions) เช่น You know?, don't you agree? ในการมอบผลัดให้ผู้พูดคนถัดไป

ดันแคน (Duncan, 1972) ได้ศึกษาการใช้สัญญาณในการเปลี่ยนตัวผู้พูดจากผู้พูดคนปัจจุบันเป็นผู้พูดคนถัดไป ซึ่งผู้ฟังจะเข้ารับผลัดการพูด ก็ต่อเมื่อ ผู้พูดส่งสัญญาณการส่งผลัดอย่างใดอย่างหนึ่ง ดันแคนได้เสนอสัญญาณการส่งผลัด (turn-yielding signal) ไว้ 6 ประการ ได้แก่

1. การใช้ทำนองเสียง (intonation) ลักษณะทำนองเสียงที่แสดงการจบประโยค เช่น ทำนองเสียงขึ้น (rising) หรือทำนองเสียงตก (falling) ซึ่งทั้งสองทำนองเสียงเป็นสัญญาณที่ทำให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดจะจบการสนทนา และเป็นสัญญาณที่ทำให้ผู้ฟังทราบว่า จะเกิดการส่งผลัด

2. การใช้วัจนภาษาที่อยู่เหนือคำพูด (paralanguage) กล่าวคือ การลากเสียงที่พยางค์สุดท้ายหรือที่พยางค์เน้นหนักของวลีทางสัทวิทยา (phonemic clause)

3. การใช้การเคลื่อนไหวของร่างกาย (body motion) เช่น การจับกันของมือผู้พูด หรือการผ่อนคลายจากลักษณะเครียดของมือ

4. การใช้คำพูดที่เป็นสัญญาณของสังคม (sociocentric sequences) เช่น การใช้คำพูดแบบตายตัว (stereotype expressions) ในการเปลี่ยนผลัด ในคำว่า "but uh" "or something" "you know" "anyway"

5. การใช้วัจนภาษาร่วมกับคำพูดที่เป็นสัญญาณของสังคม คือ การใช้เสียงต่ำลงหรือค่อยลงร่วมกับคำพูดที่เป็นสัญญาณ

6. การใช้ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ (syntax) ได้แก่ ความสมบูรณ์ทางไวยากรณ์ของประโยค ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับกรรวมกันของภาคประธานและภาคแสดง

กลวิธีมอบผลัดของกฎที่ผู้พูดเลือกตนเองในการพูด คือ คนที่พูดก่อนจะได้สิทธิ์ในการพูด ซึ่งอาจเริ่มโดยการใช้ดัชนีเริ่มผลัด (appositional beginnings) เช่น "well" "but" "and" "so" เป็นต้น หรือเรียกว่าเครื่องมือที่ช่วยในการเข้าผลัด (turn-entry devices) ซึ่งตรงข้ามกับการถามย้ำ (tag questions) ที่เป็นเครื่องมือในการออกจากผลัด (exit devices) (Sacks et al., 1974) นอกจากนี้ ผู้พูดสามารถเลือกตนเองในการพูดด้วยการส่ายหัว การหายใจเข้า การเริ่มทำท่าทาง หรือเพิ่มเสียงให้ดังขึ้น (Duncan & Niedereche, 1974)

ส่วนกฎที่ผู้พูดคนปัจจุบันดำเนินการพูดต่อไป ผู้พูดอาจใช้ถ้อยคำที่ยังไม่สมบูรณ์ (utterance incompleter) เช่น การใช้ "but" "and" "however" หรือการใช้ดัชนีที่แสดงความไม่สมบูรณ์ของผลัด (incompletion marker) เช่น "if" "since" หรือการใช้ประโยคย่อยรอง อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีเครื่องมือใดที่สามารถยืนยันได้ว่าผู้พูดจะรักษาผลัดของตนได้ แต่ผู้พูดก็สามารถปฏิเสธการแทรกของผู้อื่น โดยการพูดเสียงดังขึ้น เร็วขึ้น หรือพูดด้วยเสียงที่สูงขึ้น (Coulthard, 1977)

13. หน่วยย่อยในผลัด (turn-constructive units: TCU) ประกอบด้วย ประโยค อนุพากย์ วลี และคำ ที่มีคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ และสิ่งเหล่านี้สามารถใช้ในการแสดงความสมบูรณ์ (projectability) ของหน่วยย่อยในผลัดได้ และคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ ก็เป็นแกนกลางในการให้คำจำกัดความหน่วยย่อยในผลัดด้วย ส่วนการเข้าใจในเรื่องของการเปล่ง

เสียง (sound production) เช่น ในเรื่องของสัทวิทยา ทำนองเสียง เป็นต้น ก็เป็นส่วนสำคัญในกระบวนการรับผลัด เช่น การแยกเสียง "what" ที่เป็นคำถาม และการเริ่มของประโยค หรืออนุพากย์ หรือวลี ซึ่งเกี่ยวกับด้านวากยสัมพันธ์ ที่ไม่ใช่ด้านทำนองเสียง

14. การสนทนาจะมีการพูดแก้ไข (repair) ซึ่งมักทำให้เกิดปัญหาในการรับผลัด เช่น การพูดแทรกโดยใช้ *Excuse me* หรือการพูดอีกครั้ง (false starts) ที่จะทำให้เกิดการพูดซ้ำ

จากการศึกษาการมอบผลัดของแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ผู้วิจัยได้นำมาเป็นหลักในการพิจารณาหากวิธีมอบผลัดในการสนทนาในห้องสนทนา นอกจากนั้นผู้วิจัยยังพิจารณาเกณฑ์ของกลวิธีมอบผลัดจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมอบผลัดในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีรายละเอียดในหัวข้อถัดไป

2.4.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการมอบผลัดในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการรับผลัดและการมอบผลัดที่เกิดขึ้นในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกลวิธีมอบผลัดในห้องสนทนา โดยมีรายละเอียดดังนี้

เมอเรย์ (Murray, 1989) ศึกษาการรับผลัดในการสนทนาทางคอมพิวเตอร์ (turn-taking in computer conversation) เมอเรย์ได้ทำการสังเกตการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตของผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์คนหนึ่ง ซึ่งเมอเรย์เรียกว่าปีเตอร์ (Peter) เป็นเวลา 3 สัปดาห์ และมีการสัมภาษณ์ ใช้แบบสอบถามในการศึกษา เมอเรย์ค้นพบลักษณะการสนทนา 6 ลักษณะ ที่เกิดขึ้นในการสนทนาของปีเตอร์ ได้แก่ 1) ก่อนที่จะได้รับคำตอบในคำถามแรกของผู้ส่งสาร ผู้ส่งสารอาจจะทำการถามคำถามอื่นต่อไป 2) ผู้รับสารสามารถไม่ตอบคำถามของผู้ส่งสารก็ได้ 3) คู่ถ้อยคำอาจถูกข้อความของผู้อื่นแทรกได้ตลอดเวลา 4) ไม่มีคู่ถ้อยคำที่เปิดและปิดการสนทนาอย่างชัดเจน 5) การเรียกชื่อไม่นับเป็นกลวิธีมอบผลัด และ 6) การถามย้ำ (tag questions) ไม่ได้ทำหน้าที่ในการออกจากผลัดหรือส่งผลัดให้ผู้อื่นเหมือนกับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน

จากสิ่งที่พบทำให้เมอเรย์สรุปว่างานวิจัยในเรื่องการรับผลัดของแซคส์และคณะ ไม่เพียงพอในการอธิบายเรื่องผลัดที่เกิดขึ้นในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เนื่องจากผู้ร่วมสนทนาสามารถพูดในเวลาเดียวกันได้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะมีกลวิธีมอบผลัดในการสนทนาอย่างที่แซคส์และคณะได้อธิบายไว้ นอกจากนั้น การที่เมอเรย์กล่าวว่าการเรียกชื่อมิได้เป็นกลวิธีในการมอบผลัดเหมือนกับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน เนื่องจากเมอเรย์ศึกษาการสนทนาของปีเตอร์ ซึ่ง

สนทนากับเพื่อนเพียงคนเดียวเท่านั้น การเรียกชื่อจึงไม่จำเป็นนัก เพราะผู้ร่วมสนทนา มีเพียงสองคน จึงทำให้ไม่เกิดความสับสนในการพูดเหมือนกับการสนทนาในห้องสนทนาที่มีผู้ร่วมสนทนาเป็นจำนวนมาก หน้าจอคอมพิวเตอร์จะปรากฏชื่อและข้อความของผู้ร่วมสนทนาหลายคน ทำให้ยากแก่การค้นหาผลัดของผู้ที่เราสนทนาด้วย และผู้สนทนา 1 คน ก็ได้พูดกับคนคนเดียวเสมอไป ผู้สนทนาคนหนึ่งสามารถพูดกับคนหลายคนได้ในเวลาเดียวกัน การเรียกชื่อในห้องสนทนาจึงมีบทบาทสำคัญในการสนทนาในห้องสนทนา ดังจะเห็นได้ในงานวิจัยของลันสฟอร์ด (Lunsford, 1996) และเชอร์นี (Cherny, 1999) ซึ่งจะกล่าวต่อไป นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าลักษณะการสนทนาที่เมอร์เรย์ค้นพบวก่อนที่จะได้รับคำตอบในคำถามแรกของผู้ส่งสาร ผู้ส่งสารอาจจะทำการถามคำถามอื่นต่อไป นั่นเป็นเพราะว่าการสนทนาที่เกิดขึ้นเป็นการสนทนาที่มีการส่งข้อมูลแบบทางเดียวดังที่แฮริง (Herring, 2001) ได้กล่าวไว้ และการที่ไม่มีการเปิดและการปิดการสนทนาอย่างชัดเจน เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาไม่สามารถบอกการเปิดและปิดการสนทนา ดังที่ เชคกloff (Schegloff, 1968) ได้กล่าวว่าการเปิดการสนทนาประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การถามและการตอบ (summons / answer sequence) 2) การแนะนำตนเองหรือการจำได้ของผู้ฟัง (identification and / or recognition sequence) เช่น "Hello, Clara?" 3) การทักทาย (greeting sequence) เช่น "Hi" "Hello" และ 4) การถามไถ่ทุกข์สุขกัน (exchange of 'how are you' sequences) เช่น "How are you?" ส่วนการปิดสนทนาจะมีการพูดถึงการนัดหมายในครั้งต่อไป มีการพูดตกลง (okay) เพื่อปิดการสนทนาในเรื่องที่พูด และผู้รับอาจตอบขอบคุณ แล้วตามด้วยตกลง (okay) อีกครั้ง และการพูดครั้งสุดท้าย คือ บอกลา (Levinson, 1983)

จากข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาพบเช่นเดียวกับเมอร์เรย์ที่กล่าวว่าไม่มีการเปิดการสนทนาที่ชัดเจน เนื่องจากผู้สนทนาในห้องสนทนาบางครั้งก็ได้กล่าวทักทาย "สวัสดี" ในการเปิดการสนทนา แต่จะกล่าวว่า "ใครว่างบ้าง" "เหงาจัง" "มีใครอยากคุยกับผมบ้าง" และการบอกชื่อก็อาจจะเกิดเมื่อผู้สนทนาพูดกันไปสักพักแล้ว เป็นต้น ส่วนการปิดการสนทนาอาจมีลักษณะคล้ายกับที่เลวินสัน (Levinson, 1983) กล่าวเป็นบางครั้ง คือ มีการนัดว่าจะเข้าห้องสนทนาอีกเมื่อไร ซึ่งอาจจะตกลงกันได้หรือไม่ก็ได้ก็ได้ หรือผู้สนทนาอาจจะกล่าวเพียงแค่ว่า "กลับไปก่อนนะ" "เย็นแล้วกลับบ้าน" "แม่เรียกแล้วไปนะ" ก็ได้ ดังนั้น การเปิดและการปิดการสนทนาในห้องสนทนาจึงมีรูปแบบที่ไม่ชัดเจน

ลันสฟอร์ด (Lunsford, 1996) ศึกษากระบวนการผลิตในการสนทนาในไออาร์ซี (IRC) โดยเปรียบเทียบกับระบบผลิตในการสนทนาของแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) พบว่าในไออาร์ซี จะมีการเปลี่ยนผู้สนทนาเหมือนกับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ส่วนเรื่องขนาดของผลิตในไออาร์ซีจะมีการกำหนดว่าในหนึ่งผลิตสามารถพิมพ์ตัวอักษรได้ไม่เกิน 100 ตัวอักษร¹¹ ซึ่งแตกต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวันที่ไม่มีการจำกัดขนาดของผลิต และการเรียงลำดับของผลิตในไออาร์ซีก็แตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน เพราะทุกคนในห้องสนทนามีสิทธิที่จะเลือกตนเองในการพูดได้ตลอดเวลา ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน นอกจากนี้ ในการเปลี่ยนผลิตในไออาร์ซีจะเกิดช่องว่าง (gap) ซึ่งแตกต่างจากที่แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ค้นพบว่าการเปลี่ยนผลิตจะไม่เกิดช่องว่าง ถ้าเป็นไปตามกฎทั้ง 3 ข้อ ลันสฟอร์ดพบว่าในไออาร์ซีมีช่องว่าง 2 แบบ ได้แก่ ช่องว่างระหว่างถ้อยคำ กล่าวคือ ช่องว่างที่เกิดขึ้นจากการพิมพ์ซ้ำและการอ่านซ้ำของผู้ร่วมสนทนาทำให้เกิดช่องว่างในการโต้ตอบ และช่องว่างแบบที่สอง คือ ช่องว่างที่เกิดจากการแทรกของข้อความของผู้อื่น ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างถ้อยคำ ลันสฟอร์ดกล่าวว่าช่องว่างเหล่านี้จะทำให้การสนทนาไม่ต่อเนื่องกัน ส่วนในเรื่องของการมอบผลิต ลันสฟอร์ดกล่าวว่าการสนทนาในไออาร์ซีมีกลวิธีมอบผลิตที่แตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน อย่างไรก็ตาม กลวิธีมอบผลิตในห้องสนทนายังคล้ายกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการเรียกร้องการโต้ตอบจากผู้พูดอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งลันสฟอร์ดพบกลวิธีมอบผลิตในไออาร์ซี 3 กลวิธี ได้แก่

1. ผู้พูดเรียกผู้ร่วมสนทนา โดยการเรียกชื่อ ตัวอย่างเช่น

(70) WildRoseTX: Dagny, you DO live in Texas, right? I mean, you used to
be my neighbor in Dallas and you do
DagnyG: No, Brokn, you're wrong....it presupposes that people will
choose what they.....

ตัวอย่าง (70) WildRoseTX เรียก DagnyG ด้วยชื่อ "Dagny" แต่ DagnyG กำลังสนทนาอยู่กับ "Brokn" เซอร์นี่ (Cherny, 1999) กล่าวว่า การสนทนาในห้องสนทนาจะมีผู้ร่วมสนทนาเป็นจำนวนมาก ดังนั้น การเรียกชื่อจึงเป็นสิ่งสำคัญมากในการสื่อสารประเภทนี้

2. ผู้พูดมอบผลิต โดยการเรียกทุกคนในห้องสนทนา เช่น

(71) NAA4EVER: age/sex check
Kniveton: Hello S!

¹¹ การศึกษาของลันสฟอร์ดในขณะนั้น การพิมพ์ข้อความถูกจำกัดให้ไม่เกิน 100 ตัวอักษร ต่อหนึ่งข้อความ ซึ่งในปัจจุบันอาจมีการเปลี่ยนแปลงแล้ว

NAA4EVER: hi S

HOOKNLOOP: 32/f and you?

Cordelia0: hi all

ตัวอย่าง (71) NAA4EVER เรียกทุกคน โดยการถามว่า "age/sex check" และมีผู้ร่วมสนทนาตอบกลับ คือ HOOKNLOOP ซึ่งตอบว่า ตนเองอายุ 32 ปี และเป็นผู้หญิง นอกจากนี้ ยังมี Cordelia0 ที่ทักทายทุกคนในห้องสนทนา โดยกล่าวว่า "hi all"

3. ผู้พูดมอผลัด โดยการถาม เพื่อให้ทุกคนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกลับ เช่น

(72) A W MN: Women are taught to manipulate men, sexual harassment is just another way of doing so.

BiORights: Huntress! What in particular disturbs you about the bible?

Doc Yeah: AWMN, how is a man harassing a woman a way of a woman manipulation a man?

ตัวอย่าง (72) A W MN มอผลัดโดยการถาม เพื่อให้ผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาได้ตอบในสิ่งที่ตนถาม

ลินสฟอร์ดสรุปงานวิจัยของเขาว่าความแตกต่างในระบบผลัดที่พบระหว่างการสนทนาที่เห็นหน้ากับการสนทนาในไออาร์ซีเกิดขึ้น เนื่องจากจุดประสงค์ของการมอผลัดต่างกัน แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) อธิบายการมอผลัดว่าเมื่อไรผลัดจะถูกส่งและส่งถึงใคร แต่ระบบผลัดในไออาร์ซีมีรูปแบบการมอผลัดที่ว่าผู้ร่วมสนทนาจะสามารถใช้ผลัดของพวกเขาได้อย่างไร ลินสฟอร์ดคิดว่าผู้ร่วมสนทนาในไออาร์ซีไม่ได้คิดเกี่ยวกับเมื่อไรที่พวกเขาจะตอบ แต่พวกเขาคิดว่าพวกเขาจะมีส่วนร่วมในการสนทนาได้อย่างไร ผู้ร่วมสนทนาสามารถที่จะพูด ถาม คำถาม ได้ตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็นต่อใครก็ได้ตลอดเวลา ดังนั้น การพิจารณาว่าเมื่อไร (when) ที่พวกเขาจะใช้ผลัดของตน จึงไม่สำคัญเท่าพวกเขาจะใช้ผลัดของตนเองอย่างไร (how) และนี่ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ลินสฟอร์ดคิดว่าผู้ร่วมสนทนาจะเลือกตนเองในการพูดในการสนทนาในไออาร์ซี ซึ่งการสรุปดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของแอนเดอร์สัน เบียร์ด และวอลเธอร์ (Anderson, Beard, and Walther, 2003) ซึ่งศึกษาการรับผลัดในการสนทนาที่มีการส่งข้อมูลเป็นแบบสองทางในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ โดยทำการศึกษานักศึกษา 3 คน แอนเดอร์สัน เบียร์ด และวอลเธอร์ได้ให้งานที่ต้องมีการแก้ไขปัญหาแก่นักศึกษา และให้พวกเขาอภิปรายกัน โดยใช้ระบบเว็กซ์ (VAX) ซึ่งเป็นระบบที่นักศึกษาสามารถโต้ตอบได้ทันทีทันใด การส่งข้อความแบบสองทาง กล่าวคือ ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารจะสามารถเห็นการพิมพ์ของทั้งสองฝ่ายตลอดเวลาทุกตัวอักษร นอกจากนี้ ยังมีการบันทึกเทป เพื่อดูการปฏิสัมพันธ์ของนักศึกษาเหล่านั้นด้วย ผลของการศึกษาพบว่าผู้ร่วมสนทนามีแนวโน้มที่จะเลือกตนเองในการพูด

ซึ่งทำให้เกิดการพูดซ้อนกันขึ้น¹² (overlap) ผู้ร่วมสนทนาจะใช้การหยุด (pause) เป็นเสมือนสัญญาณ (cue) เพื่อเป็นการเลือกตนเองในการพูด หรือเป็นการอนุญาตให้ผู้อื่นรับผลัดต่อไปได้นอกจากนั้น การหยุดยังทำให้ผู้สนทนามีเวลาในการตีความ (decode) ข้อความอื่นๆ อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ผลของวิเคราะห์ของลินสฟอร์ดกับแอนเดอร์สัน เบียร์ด และวอลเธอร์เกี่ยวกับผู้สนทนาเลือกตนเองในการพูดขัดแย้งกับผลงานวิจัยของศิริพร ปัญญาเมธิกุลและแอรัง (Panyametheekul & Herring, 2003) ซึ่งใช้ข้อมูลที่เป็นสนทนาในห้องสนทนา ที่เป็นการส่งสารแบบทางเดียว ศิริพรและแอรังพบว่าถึงแม้ว่าทุกคนในห้องสนทนาจะมีสิทธิ์ในการที่จะเลือกตนเองในการพูดเมื่อไรก็ได้ นั่น แต่ผู้สนทนาส่วนใหญ่ก็ยังเลือกที่จะใช้กลวิธีการเรียกชื่อในการมอบผลัดซึ่งเป็นกลวิธีที่ผู้พูดเลือกผู้พูดคนถัดไป ซึ่งสอดคล้องกับที่แชคส์และคณะได้กล่าวไว้ว่าเป็นกฎการมอบผลัดที่จะเกิดขึ้นก่อนกฎข้อ 2 ผู้พูดเลือกตนเองในการพูด และข้อ 3 ผู้พูดดำเนินการพูดต่อไป

เหตุผลที่งานวิจัยนี้ให้ผลต่างจากการศึกษาของแอนเดอร์สัน เบียร์ด และวอลเธอร์ อาจเนื่องมาจากข้อมูลที่เก็บมีลักษณะการส่งข้อมูลต่างกัน และจุดมุ่งหมายในการสนทนาก็ต่างกัน กล่าวคือ งานวิจัยของแอนเดอร์สัน เบียร์ด และวอลเธอร์มุ่งเพื่อให้นักศึกษาแก้ไขปัญหาและเป็นการอภิปรายกัน จึงทำให้ทุกคนพยายามที่จะแสดงความคิดเห็นของตน โดยการเลือกตนเองในการพูด และการส่งข้อมูลยังเป็นแบบสองทาง ทำให้ผู้ร่วมสนทนาทุกคนสามารถเห็นความคิดเห็นของทุกคนได้โดยทันที ซึ่งต่างจากข้อมูลที่ศิริพรและแอรังใช้ที่เป็นการสนทนาในห้องสนทนา จุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสนิทสนมและสร้างความเป็นกันเอง ดังนั้น การเลือกตนเองในการพูดอยู่ตลอดเวลา อาจทำให้ผู้สนทนาคนอื่นไม่ต้องการพูดด้วย และการส่งข้อมูลก็เป็นแบบทางเดียว คือ ผู้รับสารจะทราบว่ามีฝ่ายส่งข้อความมาหาตนหรือยัง ผู้รับสารต้องรอจนกระทั่งผู้ส่งสารเขียนข้อความทั้งหมดจนเสร็จแล้วทำการส่ง และจากผลการวิจัยของศิริพรและแอรังยังพบอีกว่าถ้าผู้สนทนาใช้กลวิธีเลือกตนเองในการพูด ผลก็คือ จะไม่ค่อยมีผู้ได้ตอบข้อความนั้น เนื่องจากเป็นการพูดแทรกในการสนทนาของผู้อื่น

ส่วนการศึกษาของลินสฟอร์ดซึ่งใช้ข้อมูลประเภทเดียวกันกับงานวิจัยของศิริพรและแอรัง ลินสฟอร์ดมองในแง่ที่ว่าระบบผลัดในไออาร์ซี ผู้ร่วมสนทนาจะมองว่าพวกเขาจะสามารถใช้ผลัดของพวกเขาได้อย่างไร ลินสฟอร์ดค่านิ่งในเรื่องของทุกคนมีสิทธิเสรีภาพในการพูดว่าทุกคนสามารถพูด ถาม หรือพูดแทรกเข้าไปในการพูดของผู้อื่นได้ตลอดเวลา แต่จากการวิจัย

¹² การส่งข้อมูลแบบทางเดียวจะไม่สามารถเห็นการพูดซ้อนกันของผู้ร่วมสนทนาได้ เนื่องจากผู้รับสารจะสามารถเห็นข้อความได้ ถ้าผู้ส่งสารเขียนข้อความเสร็จแล้วกดส่งข้อความ และข้อความของผู้ร่วมสนทนาทุกคนยังถูกเรียงลำดับการสนทนาโดยระบบ จึงทำให้ไม่เห็นการพูดซ้อนเหมือนกับการส่งข้อมูลแบบสองทางที่ผู้ร่วมสนทนาสามารถเห็นข้อความของทั้งสองฝ่ายตลอดเวลา

ของศิริพรและแสร้งเห็นว่าถ้าในกรณีของการพูดแทรกในการสนทนาของผู้อื่น ผู้สนทนาดังกล่าว มักจะไม่ได้รับการโต้ตอบจากอีกฝ่าย และในการเลือกตนเองในการพูดของผู้สนทนาส่วนใหญ่ก็ มักจะมีการเรียกชื่อของผู้ที่ตนต้องการพูดด้วย ดังนั้น นี่จึงเป็นสาเหตุที่สำคัญว่าทำไมงานวิจัย ของศิริพรและแสร้งจึงสรุปว่าผู้พูดยังคงใช้กลวิธีการเลือกผู้พูดคนถัดไป โดยการเรียกชื่อ ถึงแม้ว่า ผู้สนทนาในห้องสนทนาจะมีสิทธิ์ที่จะเลือกตนเองในการพูดได้ตลอดเวลาที่ตนต้องการ

นอกจากงานวิจัยของลินสฟอร์ดที่ทำการเปรียบเทียบระบบผลัดในไออาร์ซีกับ ระบบผลัดที่แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ได้เสนอไว้ ยังมีงานวิจัยของเชอร์นี (Cherny, 1999) ที่ทำการศึกษาระบบผลัดในการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ซึ่งเรียกว่ามัด¹³ (MUDs) โดยเปรียบเทียบกับระบบผลัดที่แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ได้ศึกษาไว้ ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 2.6

ตารางที่ 2.6 เปรียบเทียบระบบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากันของแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) กับระบบผลัดที่เกิดขึ้นในมัดที่ศึกษาโดยเชอร์นี (Cherny, 1999)

ระบบผลัดในการสนทนาของ แซคส์และคณะ	การสนทนาที่เห็นหน้ากัน	การสนทนาที่เกิดขึ้นในมัด
1. การเปลี่ยนผู้พูดในการสนทนา	✓	✓
2. ในแต่ละผลัดการสนทนาจะมีผู้พูดเพียงคนเดียว	✓	✓
3. การมีผู้พูดมากกว่า 1 คน สามารถเกิดขึ้นได้ ใน 1 ผลัด ซึ่งจะทำให้เกิดการพูดซ้อนกัน	✓	ไม่ปรากฏ เพราะจะไม่เกิดการพูดซ้อนกันหรือการชิงผลัด (ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในข้อจำกัดของระบบการทำงานของคอมพิวเตอร์)
4. การเปลี่ยนผลัดสามารถเปลี่ยนโดยไม่ต้องมีช่องว่าง (gap) และการพูดซ้อนกัน	มีช่องว่างในการเปลี่ยนผลัดจากผู้พูดคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง หรืออาจจะไม่มีช่องว่างและการชิงผลัดก็ได้ ถ้าเป็นไปตามกฎข้อ 1-3 (ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว)	มีช่องว่างในการเปลี่ยนผลัดจากผู้พูดคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง แต่ไม่เกิดการพูดซ้อนกัน

¹³ มัดเป็นเกมแฟนตาซีหรือเกมผจญภัยซึ่งอยู่บนอินเทอร์เน็ต การเข้าไปในมัดสามารถเข้าผ่านเทลเน็ต (telnet) หรือจากเครือข่ายของมัด ซึ่งสามารถดาวน์โหลดฟรีได้จากเว็บ (Herring, 2002) เกมการเล่นสามารถมีผู้ร่วมเล่นได้ครั้งละหลายคน เกมนี้เป็นเกมแบบตัวหนังสือ กล่าวคือ ผู้เล่นสามารถส่งข้อความระหว่างกันได้ และเมื่อผู้เล่นป้อนคำสั่ง WHO เข้าไป ผู้เล่นจะได้รับรายการของตัวละครในห้องดังกล่าว ซึ่งผู้เล่นสามารถกำหนดบทบาทของตนเองได้ (role-playing) ว่าต้องการเล่นเป็นตัวอะไรในเกมนั้น (ยีน กูวรวรรณ, 2545)

ระบบผลัดในการสนทนาของ แชตส์และคณะ	การสนทนาที่เห็นหน้ากัน	การสนทนาที่เกิดขึ้นใน MUDs
5. การเรียงลำดับของผลัดอาจไม่เฉพาะเจาะจง แต่มีความหลากหลายได้	✓	✓
6. ขนาดของผลัดสามารถยาวหรือสั้นก็ได้	✓	✓
7. ความยาวของการสนทนาไม่ได้มีการกำหนดล่วงหน้า	✓	✓
8. การสนทนาจะไม่ได้มีการกำหนดเนื้อหาการพูดล่วงหน้า	✓	✓
9. การแจกจ่ายผลัดไม่ได้มีการกำหนดล่วงหน้า	✓	✓ ไม่ได้มีการกำหนดผลัดในการพูด แต่ไม่ได้เป็นไปตามกฎข้อ 1-3
10. จำนวนผู้ร่วมสนทนาสามารถมีได้หลากหลาย	✓	✓
11. การสนทนาสามารถที่จะพูดได้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ได้	✓ ความไม่ต่อเนื่องเกิดจากการหยุดพูด	✓ ความไม่ต่อเนื่องในการพูด เกิดจากการแทรกของข้อความระหว่างคู่ถ้อยคำของผู้ร่วมสนทนาคนอื่น ไม่ได้เกิดจากการหยุดพูดของผู้พูด
12. มีการใช้กลวิธีในการมอบผลัด	✓	✓ แต่มีความแตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน เช่น ไม่มีการแสดงท่าทางเป็นสัญญาณว่าจะส่งผลัดให้
13. ระบบรับผลัดมีหน่วยย่อยในผลัด	✓	✓
14. การสนทนาจะมีการพูดแก้ไข (repair)	✓	✓

จากตารางที่ 2.6 เซอร์นี่ (Cherny, 1999) กล่าวว่าระบบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากันกับการสนทนาที่เกิดขึ้นในมดมีทั้งความแตกต่างกันและความคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม ระบบผลัดที่ใช้ในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ไม่เพียงพอในการศึกษาาระบบผลัดในมด เนื่องจากการสนทนาในมดไม่สามารถโต้ตอบโดยทันที และเป็นการสนทนาที่ขาดการมองเห็นท่าทางของผู้ร่วมสนทนา การพูดแทรกและการพูดซ้อนก็ต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ผู้ร่วมสนทนาไม่จำเป็นต้องเจรจา เพื่อให้ได้ผลัด เนื่องจากผู้สนทนาสามารถสร้างหัวข้อในการสนทนา

ได้เอง ผู้สนทนาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสื่อประเภทนี้ได้ และเรียนรู้ที่จะสร้างผลัดที่สั้น ซึ่งแตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน เพื่อเป็นการรักษาการปฏิสัมพันธ์และแสดงให้เห็นถึงความมีส่วนร่วมในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน (co-presence)

ส่วนในเรื่องของการมอบผลัด เซอร์นี่กล่าวว่าการใช้คำถ้อยคำก็เป็นกลวิธีมอบผลัดอีกวิธีหนึ่ง เช่น ถ้าคำถ้อยคำส่วนแรกเป็นคำถาม นั่นก็แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดคนปัจจุบันต้องการให้ผู้พูดคนถัดไปพูดโดยการตอบคำถามนั้น หรือผู้พูดคนถัดไปอาจเลือกตนเองในการตอบคำถามก็ได้ การมอบผลัดที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่เซอร์นี่ค้นพบ คือ การเรียกชื่อ เซอร์นี่คิดว่าการเรียกชื่อมีส่วนช่วยให้ได้รับคำตอบจากอีกฝ่าย เซอร์นี่มองว่าการเรียกชื่อทำหน้าที่เสมือนการใช้สายตา (eye contact) ในการมอบผลัดให้แก่ผู้อื่น ซึ่งตรงข้ามกับที่เมอร์เรย์ (Murray, 1989) ศึกษา เนื่องจากเมอร์เรย์ศึกษาการสนทนาของปีเตอร์กับเพื่อนเท่านั้น จึงอธิบายว่าการเรียกชื่อมิได้เป็นการบอกว่าผู้ที่ถูกเรียกจะเป็นผู้พูดคนต่อไป แต่การเรียกชื่อบอกให้ทราบถึงบทบาทของอีกฝ่าย เมอร์เรย์อธิบายเหตุผลด้วยตัวอย่าง คือ ปีเตอร์เรียกชื่อเท็ดในการขอร้องให้เท็ดช่วยแก้ไขโปรแกรมของเขา ซึ่งเขาขอร้องโดยเริ่มจากการใช้คำว่า "please" และจบด้วยคำว่า "thanks" แสดงให้เห็นว่าเขาขอร้องเท็ด โดยเห็นว่าเท็ดเป็นเพื่อนและผู้ร่วมงานมากกว่าที่จะคิดว่าตนเองเป็นผู้จัดการ นอกจากนั้น เซอร์นี่ยังค้นพบว่าผู้สนทนาจะเลือกตนเองในการพูด โดยการใช้นี้เริ่มผลัด (appositional beginnings) เหมือนกับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน เช่น "well" "but" "and" "so" ผู้สนทนาใช้คำเหล่านี้เป็นเสมือนการพูดนำก่อนที่จะพูดต่อไป (pre-starts) เพื่อเป็นการจองผลัดไว้ เช่น

- (73) 1. Lynn says, "what would that do?"
 2. Tom says, "well"
 3. Tom says, "initially, just maintain a window that shows you roughly what 'parties' does now"

Tom ใช้ "well" เป็นการเริ่ม เพื่อแสดงให้เห็นทราบว่าจะมีคำพูดต่อมาในบรรทัดที่ 3

จากการศึกษาการมอบผลัดในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์พบว่าการเรียกชื่อเป็นกลวิธีที่สำคัญมากในการสนทนาในห้องสนทนา นอกจากนั้น ยังมีการพิจารณาเรื่องของคำถ้อยคำช่วยในการศึกษาการมอบผลัด ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้จะช่วยในการพิจารณาหาเกณฑ์ของกลวิธีมอบผลัดในงานวิทยานิพนธ์นี้ แต่อย่างไรก็ตาม การศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาการพิจารณาเรื่องของการเชื่อมโยงความและการมอบผลัดยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เห็นความเชื่อมโยงหรือความหมายของข้อความ เนื่องจากการเชื่อมโยงความเป็นการศึกษาที่ทำให้เห็นความสัมพันธ์ของข้อความในด้านวากยสัมพันธ์ กล่าวคือ มีการใช้รูปภาษาแสดงการเชื่อมโยงความ ส่วนการมอบผลัดทำให้เห็นความเชื่อมโยงความของข้อความในแง่ของการ

ปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยจึงศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องสนทนาด้วย เนื่องจากเป็นการศึกษาในทางด้านความหมาย (Schiffirin, 1987) เพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของข้อความได้อย่างถูกต้อง โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของไกรซ์ (Grice, 1975) ซึ่งเป็นกฎย่อยในหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา (Co-operative Principle: CP) และกล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

2.4.3 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา (relevance)

ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจากการศึกษาของไกรซ์ (Grice, 1975) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับ หลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา (Co-operative Principle: CP) โดยความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเป็นหนึ่งในสี่กฎ ได้แก่ 1) ผู้พูดควรพูดสิ่งที่เป็นความจริง (maxim of quality) 2) พูดในสิ่งที่เกี่ยวข้อง (maxim of relation) 3) พูดอย่างชัดเจน (maxim of manner) และ 4) พูดโดยให้ข้อมูลที่เพียงพอแก่ความเข้าใจ (maxim of quantity) ไกรซ์เชื่อว่าผู้สนทนาจะใช้กฎเหล่านี้ในการสนทนา และกฎเหล่านี้สำหรับไกรซ์เป็นแนวเหตุผลที่ผู้พูดและผู้ฟังยึดปฏิบัติ (หรือไม่ปฏิบัติในบางกรณี) ซึ่งไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับการสนทนาทางสังคมแบบอื่นด้วย มอร์แกน (Morgan, 1977 อ้างใน กฤษดาวรรณ หงส์ลดาธรรม, 2542) สรุปว่ากฎเหล่านี้หากมองจากมุมมองของผู้พูด คือ กฎที่ช่วยในการเลือกสรรถ้อยคำที่จะทำให้เจตนาที่ต้องการจะสื่อชัดเจน และหากมองจากมุมมองของผู้ฟัง คือ กฎที่ช่วยในการอนุมานเกี่ยวกับเจตนาของผู้พูด

หลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา (Grice, 1975) มีสาระดังนี้

"make your contribution such as is required, at the stage at which it occurs, by the accepted purpose or direction of the talk exchange in which you are engaged (Grice, 1975 : 45)"

กล่าวคือ "ทำให้การสนทนาของคุณตรงตามที่ต้องการ ในเวลาที่เหมาะสม โดยเป็นไปตามความประสงค์ที่คู่สนทนายอมรับหรือตามทิศทางของการโต้ตอบที่คุณกำลังดำเนินอยู่"

ในหลักการนี้ประกอบด้วยกฎใหญ่ (maxims) และกฎย่อย (submaxims) ที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา (Grice, 1975) ดังนี้

1. กฎด้านคุณภาพ (maxim of quality)

"พยายามทำให้การสนทนาถูกต้องตามความเป็นจริง"

1.1 ไม่กล่าวในสิ่งที่คุณเชื่อว่าผิด

1.2 ไม่กล่าวในสิ่งที่คุณขาดหลักฐาน

กฎด้านคุณภาพเป็นกฎที่ว่าด้วยความจริงใจเป็นหลัก ผู้ร่วมสนทนาจะต้องพูดแต่สิ่งที่เป็นความจริง ไกรซีกกล่าวว่ กฎด้านคุณภาพเป็นกฎที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นพื้นฐานของกฎอื่น และโดยปกติเราจะไม่คิดว่าคู่สนทนากับเราพูดโกหก

2. กฎด้านปริมาณ (maxim of quantity)

2.1 ให้ข้อมูลเท่าที่จำเป็น

2.2 อย่าให้ข้อมูลเกินความจำเป็น

3. กฎด้านความเกี่ยวข้อง (maxim of relevance)

“พูดแต่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่กำลังพูดคุยหรือพูดให้ตรงประเด็น”

4. กฎด้านลักษณะ (maxim of manner)

“พูดให้ชัดเจน”

4.1 หลีกเลี่ยงคำพูดที่คลุมเครือ

4.2 หลีกเลี่ยงคำพูดที่กำกวม

4.3 พูดให้สั้นและกระชับ

4.4 เรียงลำดับ

อย่างไรก็ตาม ในธรรมชาติของภาษาไม่มีใครทำตามหลักการดังกล่าวเสมอไป บ่อยครั้งที่ผู้พูดพูดขัดกับหลักการ แต่ผู้ฟังก็ยังเข้าใจที่ผู้พูดพูด เป็นเพราะว่าผู้ฟังคิดว่าผู้พูดยังปฏิบัติตามหลักการในการสนทนาอยู่ นั่นคือ พยายามที่จะตีความหมายให้เป็นไปตามหลักการให้ความร่วมมือ ถ้าไม่ให้ความร่วมมือในระดับผิว ก็ให้ความร่วมมือในระดับลึก (Levinson, 1983) เช่น

(74) A : Where's Bill?

B : There's a yellow VW outside Sue's house

จากบทสนทนา ถ้าพิจารณาจากคำพูดแล้ว B มิได้ตอบคำถาม A และยังเป็น การพูดที่ละเมิดกฎด้านปริมาณและกฎด้านความเกี่ยวข้อง เพราะ B ไม่ได้ให้ข้อมูลที่เพียงพอ และไม่ได้เกี่ยวข้องกับคำถามของ A เลย แต่ถ้าพิจารณาในระดับลึก เราต้องพิจารณาความเกี่ยวข้องระหว่างสถานที่ที่ Bill อยู่ กับสถานที่ที่รถสีเหลืองยี่ห้อ VW อยู่ และถ้ารถคันนี้เป็นของ Bill ก็เป็นไปได้ว่าเขาจะอยู่บ้านของ Sue เพราะฉะนั้นตัวอย่างนี้จึงไม่ถือว่าละเมิดหลักการ ในการให้ความร่วมมือในการสนทนา เพียงแต่ว่า B ไม่ตอบตรงไปตรงมาเท่านั้น (Levinson 1983)

ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยใช้กฎด้านความเกี่ยวข้องในการวิเคราะห์ความ เกี่ยวข้องของเรื่องสนทนา ซึ่งสามารถอนุมานได้จากความหมายว่าผู้สนทนาพูดเรื่องเดียวกันอยู่หรือไม่ เช่น

(75) Husband : Where are the car keys?

Wife : They're on the table in the hall.

จากตัวอย่าง (75) บทสนทนาที่บรรยายตอบคำถามของสามีได้อย่างชัดเจน (manner) ตรงตามความเป็นจริง (quality) ให้ข้อมูลที่ครบถ้วน (quantity) และตอบตรงคำถาม (relation) เธอตอบได้อย่างกระชับว่าเธอหมายถึงอะไร ข้อมูลไม่มากหรือน้อยจนเกินไป ไม่ต้องใช้การอนุมานช่วยในการตีความ กล่าวคือ ไม่ต้องแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เธอพูดกับสิ่งที่เธอหมายความว่า (Thomas, 1995) ซึ่งตัวอย่างนี้ไกรซ์เรียกว่าเป็นการสนทนาที่รักษากฎ (observing the maxims)

อย่างไรก็ตาม ไกรซ์ (Grice, 1975) กล่าวว่าผู้พูดไม่ได้ปฏิบัติตามกฎ (non-observance of the maxims) เสมอไปทุกครั้ง ไกรซ์ได้แบ่งวิธีการที่ผู้พูดไม่ได้ปฏิบัติตามกฎ ออกเป็น 4 วิธี (Thomas, 1995) ได้แก่ 1) การทำกฎ (flouting a maxim) 2) การละเมิดกฎ (violating a maxim) 3) การฝ่าฝืนกฎ (infringing a maxim) และ 4) การไม่ปฏิบัติตามกฎ (opting out of a maxim) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การทำกฎ (flouting a maxim) โดยแบ่งเป็นการทำกฎด้านคุณภาพ การทำกฎด้านปริมาณ การทำกฎด้านความเกี่ยวข้อง และการทำกฎด้านลักษณะ

ตัวอย่างการทำกฎด้านความเกี่ยวข้อง เกิดขึ้นเมื่อผู้พูดพูดในสิ่งที่ไม่ตรงกับหัวข้อที่สนทนากันอยู่ ไกรซ์ (Grice, 1975) กล่าวว่าการทำกฎด้านความเกี่ยวข้องในการสนทนาเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก

(76) A: Mrs. X is an old bag.

B: The weather has been quite delightful this summer, hasn't it?

หลังจากที่ A ถามเสร็จ เกิดความเงียบขึ้นช่วงขณะ แล้ว B ก็ตอบในเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับที่ A พูดเลย ซึ่ง B อาจคิดว่าเรื่องที่ A กล่าวเป็นเรื่องที่ไม่น่าได้เถียงกันหรือ อาจจะเป็นเรื่องที่เจาะจงเกินไป B จึงพูดเรื่องอื่นแทน ซึ่งเป็นการทำกฎด้านความเกี่ยวข้อง

2. การละเมิดกฎ (violating a maxim)

ไกรซ์ (Grice, 1975) ให้คำจำกัดความของ 'violation' ว่า

"... as the unostentatious non observance of a maxim. If a speaker violates a maxim s/he 'will be liable to mislead' (Grice, 1975)

ตัวอย่างเช่น

(77) *Alice has been refusing to make love to her husband. At first he attributes this to post-natal depression, but then he starts to think she may be having an affair :*

'Allie. I've got to ask you this.'

He stopped.

'Ask me then –'

'Will you give me a truthful answer? However much you think it'll hurt me?'

Alice's voice had a little quaver.

'I promise.'

Martin came back to his chair and put his hands on its back and looked at her.

'Is there another man?'

Alice raised her chin and looked at him squarely.

'No,' she said. 'There isn't another man.'

And then Martin gave a long, escaping sigh, and grinned at her and said he thought they had better finish the champagne, didn't she?

จากคำตอบของ Alice ที่ตอบว่าเธอไม่ได้มีผู้ชายคนอื่นนั้นเป็นความจริง แต่ไม่เป็นความจริงทั้งหมด เพราะเธอมีผู้หญิงคนอื่นต่างหาก ตัวอย่างนี้เป็นกรละเมิดกฎด้านปริมาณ เพราะทำให้การอนุมานผิดไป (misleading implicature) ว่า Alice ไม่ได้มีคนอื่นเลย ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วไม่ใช่ อย่างไรก็ตาม ไม่มีหลักการใดที่จะบอกได้ว่าการอนุมานนั้นเป็นความจริงหรือไม่

3. การฝ่าฝืนกฎ (infringing a maxim)

กฎข้อนี้เกิดจากผู้พูดที่ไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำให้เกิดความหมายจากการอนุมาน (implicature) เช่น เกิดจากคนที่ไม่สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว เช่น เด็กผู้เรียนภาษาต่างประเทศ หรือเกิดจากคนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาน้อยลง อันเนื่องมาจากเมาเหล้า ตื่นเต้น เป็นโรคประสาท (Thomas, 1995) เป็นต้น

4. การไม่ปฏิบัติตามกฎ (opting out of a maxim)

กฎข้อนี้เกิดจากการที่ผู้พูดไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติตามกฎ หรือผู้พูดหลีกเลี่ยงการตีความหมายโดยการอนุมานที่ผิด หรือผู้พูดพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่ทำให้เกิดความไม่ร่วมมือในการสนทนา เช่น นักหนังสือพิมพ์ที่ปฏิเสธการให้ข้อมูล หรือตำรวจปฏิเสธการบอกรายชื่อของผู้เคราะห์ร้าย (Thomas, 1995) ดังตัวอย่าง

(78) *Ruth Rendell* นักเขียนนิยายอาชญากรรมชื่อดังกำลังให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสามีของเธอ กับ *Anthony Clare*

Anthony Clare : You married him twice. You've been interviewed many times, but I've never seen a satisfactory explanation for that very interesting fact.

Ruth Rendell : Well [pause] I don't think I can give you one. That is not to say that I don't know it but I do know it but I cannot give it. I don't think that to give it would be a very good idea, particularly for my husband.

Ruth Rendell ไม่ต้องการปฏิบัติตามกฎ เพราะสิ่งที่พูดจะมีผลต่อสามีของเธอ เธอจึงไม่บอกในสิ่งที่ *Anthony Clare* ถาม ถึงแม้ว่าเธอจะทราบคำตอบก็ตาม ดังนั้น จึงทำให้เกิดการไม่ปฏิบัติตามกฎ

ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การศึกษาของแฮริง (Herring, 2002) เนื่องจากแฮริงได้ศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ ซึ่งเหมาะกับการศึกษาในงานวิทยานิพนธ์นี้เป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนา เกณฑ์ที่แฮริงใช้เป็นการดัดแปลงจากการศึกษาหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ (Grice, 1975) โดยเกณฑ์ที่ใช้จะเรียงลำดับจากการได้ตอบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนามากที่สุดไปจนถึงไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนา ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์ทั้งหมด 6 ประเภท ได้แก่

1) การรักษากฎ (observation of relevance: R1¹⁴) คือ การตอบที่ตรงกับเรื่อง
ที่สนทนา เช่น

(79) ก: "บ้านของเธออยู่แถวไหน"

ข: "แถวสาทร"

2) การทำกฎ (flouting of relevance: R2) คือ การตอบที่ไม่ตรงกับเรื่องที่
สนทนา แต่ผู้พูดก็เข้าใจได้ว่าผู้ฟังตอบตรงกับเรื่องที่สนทนา เช่น

(80) ก: "บ้านของเธออยู่แถวไหน"

ข: "ฉันจะไปรับเธอเอง"

จากตัวอย่าง (80) ก สามารถเข้าใจได้ว่า ก ไม่จำเป็นต้องรู้ว่าบ้านของ ข อยู่
แถวไหน เพราะ ข จะไปรับเอง ก ไม่จำเป็นต้องทราบเส้นทางก็ได้ การตอบของ ข ถึงแม้ว่าจะ
ไม่ตรงเรื่องที่สนทนาโดยตรง แต่คนโดยทั่วไปก็สามารถเข้าใจการสนทนาดังกล่าวได้ และเข้าใจ
ว่า ข ตอบคำถาม ก แล้ว

3) การละเมิดกฎโดยจงใจ (violation of relevance: R3) คือ การตอบที่ไม่ตรง
กับเรื่องที่สนทนา และผู้สนทนาไม่สามารถเข้าใจได้โดยทันที เช่น

(81) Q: "คุณอยู่ที่ไหน"¹⁵

A: "ถ้าคุณเรียกมันว่าที่อยู่นะ"

¹⁴ R ย่อมาจาก Relevance หมายความว่าถึง ความเกี่ยวข้อง

¹⁵ ผู้วิจัยได้แปลมาจาก Q: Where do you live?

A: If you call it living.

คำตอบดังกล่าวยากแก่การตีความว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนา แต่การตอบดังกล่าวก็เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนา เพียงแต่ต้องอาศัยเวลาในการตีความมากกว่าการตีความในข้อ 2 ซึ่งสามารถตีความได้ต่างๆ เช่น

- ฉันอาศัยอยู่ในที่ยากลำบาก
- ฉันเหมือนไม่มีชีวิตอยู่
- ฉันกำลังประสบกับความทุกข์

4) การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ (violation of relevance non-sequitur or loosened relevance - loosened coherence: IR4¹⁶) คือ การโต้ตอบที่ไม่สามารถบอกความเกี่ยวข้องกับเรื่องข้างต้นได้หรือเป็นการโต้ตอบเพียงเพื่อต้องการปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกลับเท่านั้น เนื่องจากผู้สนทนายังคงต้องการมีส่วนร่วมในการสนทนาต่อไป โดยไม่ได้คำนึงว่าการโต้ตอบจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนามากน้อยเพียงใด ตัวอย่างเช่น

(82) ก : "บ้านของเธออยู่แถวไหน"

ข : "กุหลาบสีแดง ดอกไวโอลิตสีม่วง"

คำตอบดังกล่าวไม่สามารถบอกความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่อยู่ของ ข เลย แต่อย่างไรก็ตาม ข ก็ยังอยากมีส่วนร่วมในการสนทนานั้นอยู่ จึงตอบคำถาม แม้คำตอบจะไม่เกี่ยวข้องกับคำถามเลย

5) การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยไม่จงใจหรือผลที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ตั้งใจ (accidental turns or intentionally no coherence: IR5) คือ การสนทนาโต้ตอบที่เกิดขึ้น โดยมีได้ตั้งใจ อาจเกิดจากการโต้ตอบผิดคน เนื่องจากผู้สนทนาในห้องสนทนาสนทนากับหลายคน หรือตอบผิดห้องสนทนา เนื่องจากผู้สนทนาสามารถสนทนากับผู้อื่นในหลายห้องสนทนาในเวลาเดียวกัน เป็นต้น

6) การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่หรือไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาเลย (introduce new topic or irrelevance: IR6) คือ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้เป็นหัวข้อใหม่ ซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนามาก่อนหน้านั้น

กฎทั้ง 6 ข้อนี้ เป็นการเรียงลำดับจากความเกี่ยวข้องของเรื่องสนทนาที่มากที่สุดไปยังไม่มีความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเลย โดยดัดแปลงจากกฎต่างๆ ของไกรซ์ (Grice, 1975) อย่างไรก็ตาม การดัดแปลงกฎต่างๆ ของแฮริงเป็นการดัดแปลง เพื่อให้เข้ากับข้อมูลที่ใช้ คือ การสื่อสารที่ผ่านคอมพิวเตอร์ ดังนั้น จึงมีการเพิ่มการโต้ตอบที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ ซึ่งผู้พูดพูดโดยไม่ได้อ้างอิงว่าเรื่องที่พูดจะเกี่ยวข้องกันหรือไม่ เนื่องจากผู้พูดใน

¹⁶ IR ย่อมาจาก Irrelevance หมายความว่า ความไม่เกี่ยวข้อง

ห้องสนทนาสามารถที่จะพูดอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ ซึ่งแตกต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน ที่ผู้สนทนาจำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องของความสุภาพในการสนทนามากกว่าการสนทนาในห้องสนทนาซึ่งผู้สนทนาส่วนใหญ่มีได้รู้จักกันมาก่อน นอกจากนี้ แอร์ยังเพิ่มกฎข้อที่ 5 ซึ่งเป็นการสนทนาที่ผู้สนทนาไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น แต่ก็สามารถเกิดขึ้นในการสนทนาในห้องสนทนาได้ เนื่องจากผู้สนทนาสามารถสนทนากับผู้สนทนาอื่นในหลายห้องสนทนาได้ ส่วนกฎข้อที่ 6 การขึ้นหัวข้อการสนทนาใหม่ เนื่องจากลักษณะการสนทนาในห้องสนทนาจะเกิดการเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาอย่างสม่ำเสมอ แอร์จึงเพิ่มกฎนี้ไว้ด้วย

นอกจากนั้น ยังมีการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของสเวนเนวิก (Svennevig, 1999) โดยพิจารณาถึงลำดับชั้นของความต่อเนื่อง (degree of coherence) ของเรื่องที่สนทนา ซึ่งมี 5 ลำดับ เรียงลำดับจากความต่อเนื่องมากที่สุดไปยังไม่มีความต่อเนื่องของเรื่องที่สนทนา ซึ่งสเวนเนวิกได้รับแนวคิดจากไลเนลและกัสทาสสัน (Linell & Gustavsson, 1987 อ้างใน Svennevig, 1999) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความต่อเนื่องโดยทันที (immediate connection) คือ ข้อความมีความต่อเนื่องกับข้อความก่อนหน้าในทันที

2. ความต่อเนื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นโดยทันที (non-focal connection) คือ ผลลัพธ์ที่มีความสัมพันธ์กับบริบทก่อนหน้า แต่ไม่ได้มีความต่อเนื่องในทันที เป็นความต่อเนื่องเพียงบางส่วนเท่านั้น

3. ความต่อเนื่องในระยะไกล (non-local connection) คือ ไม่มีความต่อเนื่องกับบริบทก่อนหน้า แต่มีความต่อเนื่องกับบริบทก่อนหน้าที่อยู่ไกลออกไป ในที่นี้ หมายความว่า การนำประเด็นที่ได้กล่าวไปแล้วมากล่าวใหม่อีกครั้ง (reintroducing a prior topic) ตัวอย่างเช่น Charlotte พูดถึง Stig และ Theresa อีกครั้ง ซึ่งทั้งสองคนเป็นบุคคลที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นของการสนทนา จึงเป็นกล่าวถึงที่ไม่ได้เชื่อมโยงกับบริบทก่อนหน้าโดยตรง

(83) C: ...you know Stig and Theresa you said,

A: ...mhm,

C: have you been seeing each other or =

you just know each other slightly.

4. ความต่อเนื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นโดยทันทีและเป็นความต่อเนื่องในระยะไกล (non-focal connection, non-local connection) กล่าวคือ ถ้าถ้อยคำนั้นเปลี่ยนจากข้อความที่มีความต่อเนื่องในระยะไกลในข้อ 3 มาเป็นมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับบริบทก่อนหน้า จะกลายเป็นความเชื่อมโยงที่มีความต่อเนื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นโดยทันทีและเป็นความต่อเนื่องในระยะไกล

5. ไม่มีความต่อเนื่องเลย (no connection) คือ ไม่มีความต่อเนื่องกับปริจเฉทก่อนหน้าเลย จึงเป็นประเด็นใหม่ในการสนทนา

จากการศึกษาของสเวนเนวิกทำให้เห็นลักษณะความต่อเนื่องกันของเรื่องที่สนทนาจัดได้เป็นความต่อเนื่องมากที่สุดไปยังไม่มีความต่อเนื่องเลย ซึ่งคล้ายกับการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของแฮริง (Herring, 2002) ซึ่งเรียงลำดับจากความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนามากที่สุดไปยังเรื่องที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาเลย ในการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเป็นสิ่งสุดท้ายที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ เนื่องจากเป็นการพิจารณาในเรื่องของความหมายซึ่งจะสามารถสรุปความหมายที่แท้จริงของข้อความได้อย่างชัดเจนว่าข้อความในการสนทนาในห้องสนทนามีความต่อเนื่องกันหรือเชื่อมโยงกันหรือไม่ นอกจากนี้ ยังเป็นข้อสรุปที่สามารถยืนยันได้ว่าในการศึกษาการเชื่อมโยงความและการมอบผลัด ผู้วิจัยได้เชื่อมโยงข้อความการสนทนาได้อย่างถูกต้อง และช่วยในการพิจารณาในส่วนสำคัญของงานวิทยานิพนธ์นี้ คือ ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาในห้องสนทนา

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย ในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ โดยจะกล่าวถึงเกณฑ์ในการวิเคราะห์ของการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้จะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก คือ ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ส่วนที่สอง คือ การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็นการวิเคราะห์หลักไกลเชื่อมโยงความ กลวิธีมอบผลัด และวิธีการที่ผู้สนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เพื่อช่วยในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา โดยทั้งสามการวิเคราะห์จะแบ่งเป็นขั้นตอนและเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ รายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยแต่ละขั้นตอนมีดังต่อไปนี้

3.1 ข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้เป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้จาก <http://www.pantip.com> โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลการสนทนาจากห้องสนทนาจะจำ 3 (มีจำนวนผู้ร่วมสนทนา 43 คน) และห้องสนทนาจะจำ 5 (มีจำนวนผู้ร่วมสนทนา 52 คน) รวมข้อความทั้งสิ้น 1,859 ข้อความ สาเหตุของการทำการวิเคราะห์ห้องสนทนา 2 ห้อง เนื่องจากในการศึกษาผู้วิจัยมีสมมติฐานเบื้องต้น คือ ห้องสนทนาทุกห้องมีลักษณะเหมือนกัน ดังนั้น การทำการศึกษารoom 2 ห้อง จึงไม่ใช่เพื่อการเปรียบเทียบข้อมูลทั้งสองห้อง แต่เพื่อเป็นการตรวจสอบหรือพิสูจน์ (verify) ข้อมูลทั้งสองห้องว่าถ้ามีลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นในห้องสนทนาหนึ่ง อีกห้องสนทนาหนึ่ง ผลก็ต้องมีลักษณะเช่นเดียวกัน

ส่วนเหตุผลที่เลือกห้องจะจำ 3 และ 5 เนื่องจากจากการเก็บข้อมูลทั้งหมด 21 ครั้ง¹ (เก็บข้อมูลครั้งละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 42 ชั่วโมง) ซึ่งประกอบด้วยข้อมูล²จากห้องจะจำ

¹ เริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2544 จนกระทั่งวันที่ 8 สิงหาคม 2544 การเก็บข้อมูลเริ่มในวันจันทร์-พุธ-ศุกร์ ซึ่งเก็บข้อมูลเรียงจากห้องจะจำ 1 - ห้องจะจำ 7 นั่นคือ ในสัปดาห์แรก ข้อมูลที่เก็บในวันจันทร์เป็นห้องจะจำ 1 วันพุธเป็นห้องจะจำ 2 และวันศุกร์เป็นห้องจะจำ 3 ส่วนในสัปดาห์ต่อไป วันจันทร์เป็นห้องจะจำ 5 วันพุธเป็นห้องจะจำ 6 และวันศุกร์เป็นห้องจะจำ 7 โดยเก็บข้อมูลเช่นนี้สลับกันไปเป็นเวลาประมาณ 2 เดือน

1 เป็นจำนวน 3 ครั้ง ห้องจีจะจำ 2 เป็นจำนวน 4 ครั้ง ห้องจีจะจำ 3 เป็นจำนวน 4 ครั้ง ห้องจีจะจำ 5 เป็นจำนวน 3 ครั้ง ห้องจีจะจำ 6 เป็นจำนวน 3 ครั้ง และห้องจีจะจำ 7 เป็นจำนวน 4 ครั้ง เมื่อพิจารณาในทุกห้องสนทนาแล้ว พบว่าห้องจีจะจำ 3 ในวันที่ 13 กรกฎาคม 2544 และห้องจีจะจำ 5 ในวันที่ 2 กรกฎาคม 2544 มีจำนวนข้อความในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน คือ ห้องจีจะจำ 3 มีจำนวนข้อความ 942 ข้อความ และห้องจีจะจำ 5 มีจำนวนข้อความ 917 ข้อความ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกข้อมูลของทั้งสองห้องนี้ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ส่วนเหตุผลที่เลือกพิจารณาจากจำนวนข้อความ เนื่องจากในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ ดังนั้น จำนวนข้อความในการวิเคราะห์จึงควรอยู่ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน เพื่อป้องกันการวิเคราะห์ที่ผิดพลาด

3.1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลทำโดยใช้เวลาเป็นตัวกำหนด คือ ตั้งแต่เวลา 18.00 - 20.00 น. เนื่องจากเป็นเวลาดังเลิกเรียนและหลังเลิกงาน ดังนั้น ประชากรส่วนใหญ่ที่ได้จึงมีทั้งนักเรียน นักศึกษา และคนทำงาน และเหตุผลส่วนหนึ่งที่เก็บข้อมูลจนกระทั่งเวลา 20.00 น. เพราะคนทำงานส่วนใหญ่มักจะเข้ามาในห้องสนทนาหลังเลิกงานจนกระทั่งเวลา 20.00 น. เพื่อเป็นการรอให้การติดขัดทางจราจรลดลงก่อนกลับบ้าน

• วิธีการเก็บข้อมูล

1. เริ่มจากการต่ออินเทอร์เน็ต
2. เปิดการทำงานของ Microsoft Word
3. ไปที่ <http://www.pantip.com> และกดไปที่ Live Chat หลังจากนั้นเลือกห้องสนทนา เมื่อเลือกห้องสนทนาได้แล้ว ผู้สนทนาจะต้องใส่ชื่อผู้สนทนา ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นชื่อเล่น (ดูรายละเอียดวิธีการเข้าห้องสนทนาในเว็บไซต์พันทิพย์ที่ภาคผนวก ก)
4. เมื่อเข้าห้องสนทนาแล้ว ผู้สนทนาจะเห็นข้อความของผู้สนทนาคนอื่นในห้องสนทนาบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผู้วิจัยจะทำแถบดำบนข้อความการสนทนาที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ หลังจากนั้น ใช้คำสั่งคัดลอก (copy) แล้วกลับไปหน้าจอใน Microsoft Word และใช้คำสั่งวาง (paste) แล้วกลับไปหน้าจอการสนทนา ทำแถบดำบนข้อความสนทนาที่

² ห้องสนทนาในเว็บไซต์พันทิพย์ ประกอบด้วย ห้องจีจะจำ 1-3 และห้องจีจะจำ 5-7 แต่ไม่ปรากฏห้องจีจะจำ 4

ปรากฏต่อจากข้อความที่คัดลอกไปแล้ว เลือกคำสั่งคัดลอก แล้วเลือกคำสั่งวางเช่นเดิมตามลำดับ ทำเช่นนี้ซ้ำกันจนครบเวลาที่กำหนด³

3.1.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา คือ แผนภูมิปฏิสัมพันธ์⁴ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์หลักไวยากรณ์เชิงความ กลวิธีมอปลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยมีวิธีในการสร้างดังต่อไปนี้

● วิธีการสร้างแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา⁵

1. แผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาเป็นแผนภูมิที่แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงของข้อความและลำดับของผลัดในแต่ละคู่สนทนา⁶ โดยผู้วิจัยจะตัดจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำก่อน เพื่อความสะดวกในการศึกษาหลักไวยากรณ์เชิงความ กลวิธีมอปลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของผู้สนทนาแต่ละคู่สนทนา เนื่องจากในการสร้างแผนภูมิจะพิจารณาทั้ง 3 องค์ประกอบ ไปพร้อมกัน อย่างเช่น ถ้าจะศึกษาบทสนทนาระหว่างเจ๊กับSAKI ในตัวอย่างที่ (1)

(1) บทสนทนาในช่วงหนึ่งในห้องจะจำ 5

484. SAKI [167]: "เจหวัดดี"

485. เจ [216]: "หวัดดี saki"

486. เจ [216]: "อยู่ที่ไหน"

487. SAKI [167]: "หวัดดีว่างปาว"

488. ปลา [11]: "แหม ... เป็นความเห็นสุดท้ายปาวคะเนี่ย"

489. SAKI [167]: "ร้านคะ"

490. เจ [216]: "ร้านที่ไหนเธอ"

491. พี่แซว..... [153]: "นั่นแหละครับน้องปลาน้องปลาครับพี่แซวต้องขอตัวก่อนนะครับเน็ตจะตัดแล้วครับ"

³ อย่างไรก็ตาม การใช้อำนาจคัดลอกและคำสั่งวางต้องทำอย่างรวดเร็ว เพราะหน้าจอการสนทนาในห้องสนทนาจะหายไปอย่างรวดเร็ว ขึ้นอยู่กับปริมาณของผู้สนทนาขณะนั้น

⁴ แผนภูมิปฏิสัมพันธ์เป็นแผนภูมิที่ดัดแปลงมาจากแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาของไออาร์ซี (IRC) ของแฮริง (Herring, 1999) (ดูรายละเอียดบทที่ 2)

⁵ ข้อความของระบบ (system message) ได้แก่ "I just logged on ... สวัสดิ์จ้า" และ "I just logged off ... บ้ายบาย" จะไม่มีการลากเส้นเชื่อมโยง

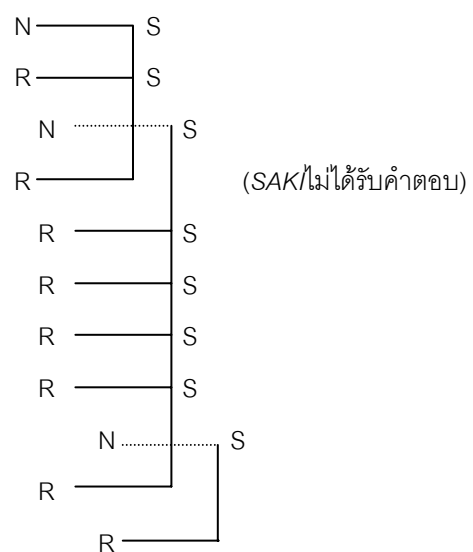
⁶ แผนภูมิที่สร้างสามารถสร้างได้ทั้งแผนภูมิการสนทนาที่มีผู้ร่วมสนทนา 2 คน และการสนทนาที่มีผู้ร่วมสนทนา มากกว่า 2 คน⁶ ก็ได้ (ดูตัวอย่างได้ในภาคผนวกง)

- 492. ปลา [11] : "แต่เราต้องให้เค้าตีวให้นี่นาพี่"
- 493. แดงโม [203] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
- 494. ปลา [11] : "อ้าวไปแล้วเหรอกะ "
- 495. ตานี [133] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
- 496. SAKI [167] : "แถวเทพารักษ์"
- 497. พานทองแท้ [179] : "หวัดดี ตานี"
- 498. เจ [216] : "กทม เหรอก"
- 499. □ เหมือนสวย [44] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
- 500. ตานี [133] : "สวัสดิ์จ้า ทุกๆๆๆๆๆๆๆคน เอ๊กๆๆๆๆ"
- 501. ปลา [11] : "ขอบคุณสำหรับคำแนะนำค่ะ อธิ ...จะลด ego ลงมาบ้าง 😊"
- 502. □ เหมือนสวย [192] : "หวาดดี "
- 503. เจ [216] : "ทำไมยังไม่กลับบ้านอีก "
- 504. SAKI [167] : "เปล้าสมุทรปราการ"
- 505. แดงโม [203] : "ดีค่ะ"
- 506. พานทองแท้ [179] : "เหมือนสวย"
- 507. SAKI [167] : "เจถามใคร"

จากตัวอย่างที่ (1) จะเห็นได้ว่าถ้าเราต้องการศึกษาการสนทนาของคู่สนทนาแต่ละคู่จะเป็นไปอย่างลำบาก เนื่องจากการสนทนาของทุกคู่สนทนาจะมีการแทรกของข้อความอื่นเสมอ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตัดข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำออกก่อน บทสนทนาและแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจกับSAKI จะเป็น

(1) บทสนทนาระหว่างSAKIกับเจ

- 484. SAKI [167] : "เจหวัดดี"
- 485. เจ [216] : "หวัดดี saki"
- 486. เจ [216] : "อยู่ที่ไหน"
- 487. SAKI [167] : "หวัดดีว่างป่าว"
- 489. SAKI [167] : "ร้านคะ"
- 490. เจ [216] : "ร้านที่ไหนเหรอก"
- 496. SAKI [167] : "แถวเทพารักษ์"
- 498. เจ [216] : "กทม เหรอก"
- 503. เจ [216] : "ทำไมยังไม่กลับบ้านอีก "
- 504. SAKI [167] : "เปล้าสมุทรปราการ"
- 507. SAKI [167] : "เจถามใคร"

แผนภูมิที่ 3.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างSAKIกับเจ

จากตัวอย่าง (1') ในการสร้างแผนภูมิปฏิสัมพันธ์จะพิจารณาจาก 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การเชื่อมโยงความ ผู้วิจัยจะพิจารณาว่าในแต่ละข้อความมีกลไกเชื่อมโยงความใดเชื่อมกันอยู่ โดยพิจารณาการเชื่อมโยงจากข้อความโต้ตอบไปยังข้อความที่กล่าวก่อนหน้าของคู่ถ้อยคำนั้น จากตัวอย่าง (1') ข้อความที่ 485 ได้ตอบกลับไปข้อความ 484 โดยใช้กลไกการอ้างถึง โดยการเรียกชื่อ คือ "SAK/" และใช้กลไกเชื่อมโยงคำ โดยใช้การซ้ำรูปเดิมในคำว่า "หวัดดี" 2) การมอบผลัด ผู้วิจัยพิจารณาการเชื่อมโยงในทางตรงข้ามกับการเชื่อมโยงความ คือ พิจารณาจากผลัดที่เริ่มไปยังผลัดที่เป็นการตอบรับ ผู้วิจัยจะพิจารณาว่าผู้สนทนาใช้กลวิธีมอบผลัดใดในการมอบผลัดไปสู่ผู้สนทนาอีกคน จากข้อความที่ 484 SAK/มอบผลัด โดยการเรียกชื่อ "เจ" และการกล่าวทักทาย และสิ่งที่ไม่ได้ในการศึกษาความต่อเนื่องของข้อความ คือ 3) ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา จากข้อความที่ 485 เจได้ตอบกลับไปข้อความ 484 โดยใช้วิธีการรักษากฎหรือการพูดที่ตรงประเด็น ซึ่งก็คือ กล่าวทักทายตอบกลับไป ดังนั้น ในการสร้างแผนภูมิปฏิสัมพันธ์จึงเป็นการสร้างที่ต้องพิจารณาทั้ง 3 เรื่อง ไปพร้อมกัน

2. การสร้างแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาจะปรากฏตัวอักษร 4 ตัวอักษร ได้แก่ N R C และ S โดยมีรายละเอียดดังนี้

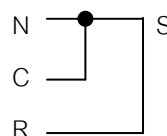
2.1 การเชื่อมโยงข้อความโต้ตอบไปยังข้อความก่อนหน้าของการสนทนา โดยข้อความโต้ตอบจะปรากฏตัวอักษร R ซึ่งหมายถึง ข้อความโต้ตอบ (Response message) เช่น จากตัวอย่าง (1') ตัวอักษร R จะปรากฏในข้อความที่ 485 เนื่องจากข้อความที่ 485 ได้ตอบกลับไปข้อความที่ 484 ซึ่งในข้อความที่ 485 เจทักทายตอบข้อความที่ 484 ในการสร้างเส้นเชื่อมโยง ผู้วิจัยพิจารณาจากกลไกเชื่อมโยงความในข้อความโต้ตอบ กล่าวคือ เจใช้กลไกเชื่อมโยงความ 2 ประเภท ได้แก่ การซ้ำรูปเดิม ในคำว่า "หวัดดี" และการเรียกชื่อของ SAK/ นอกจากนี้ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วว่าในการสร้างแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ยังพิจารณาการมอบผลัดว่าในข้อความที่ 484 SAK/มอบผลัดให้เจ และเจก็ได้ตอบกลับ ในเรื่องเดียวกัน คือ กล่าวทักทายกลับ

2.2 การเชื่อมโยงความ โดยพิจารณาจากเรื่องที่ผู้สนทนาสนทนา กล่าวคือ ถ้าเป็นเรื่องเดียวกัน เส้นที่เชื่อมโยงระหว่างข้อความจะเชื่อมต่อกันเป็นเส้นเดียว ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง (1') ข้อความที่ 484 485 และข้อความที่ 487 เส้นเชื่อมโยงเชื่อมต่อกัน เพราะข้อความทั้ง 3 ข้อความ เป็นการสนทนาในเรื่องเดียวกัน คือ การทักทาย แต่ถ้าเป็นการสนทนาที่ขึ้นเรื่องใหม่ เส้นเชื่อมโยงจะไม่เชื่อมโยงกับข้อความก่อนหน้า และจะมีตัวอักษร N ปรากฏในแผนภูมิ ซึ่งหมายถึง การขึ้นหัวข้อใหม่ (New topic) เช่น ในข้อความที่ 484 SAK/ขึ้นเรื่องใหม่ คือ กล่าวทักทาย ส่วนในข้อความที่ 486 เจขึ้นเรื่องใหม่ คือ ถามถึงที่อยู่ของ SAK/ และในข้อความที่ 503 เจขึ้นเรื่องใหม่อีกครั้ง โดยถาม SAK/ว่า "ทำไมยังไม่กลับบ้านอีก"

2.3 เส้นเชื่อมโยงจะปรากฏตัวอักษร C (Continuing speaker) ถ้าข้อความนั้นผู้สนทนายังเป็นคนเดิมและพูดเรื่องเดิมต่อจากผลัดก่อนหน้าของตน เช่น จากตัวอย่าง (2) ในข้อความที่ 194 น้ำฝนยังคงพูดเรื่องเดิมต่อจากข้อความที่ 185 คือ ถ้ามินไปว่าต้องการพูดกับใคร ระหว่างน้ำฝนกับNokman

(2) บทสนทนาระหว่างน้ำฝนกับมินไป

185. น้ำฝน {99}: "มินไปจะคุยกับใครกันแน่คะ"
 194. น้ำฝน {99}: "nokmanหรือฝนคะ"
 195. มินไป O-> [115]: "มินไปคุยกะสาวาณิชมินคนเดียว😊"

แผนภูมิที่ 3.2 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างน้ำฝนกับมินไป

2.4 ตัวอักษร S (Sending) หมายถึง จุดที่มีการเปลี่ยนผู้พูด จากตัวอย่าง (1') จากข้อความที่ 484 กับข้อความที่ 485 เกิดการเปลี่ยนผู้พูดจากSAK/มาเป็นเจ ซึ่งมีใช้ผู้พูดคนเดิม จึงมาตัวอักษร S ปรากฏบนแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ และนอกจากจุดนี้ผู้วิจัยจะพิจารณาว่ามีการเปลี่ยนผู้พูดแล้ว ผู้วิจัยยังวิเคราะห์ว่าเป็นจุดที่มีการมอบผลัดด้วย กล่าวคือ ในข้อความที่ 484 SAK/ยังทำการมอบผลัดให้เจ (รายละเอียดจะกล่าวในหัวข้อ 3.2.2 การวิเคราะห์การมอบผลัด)

3. เครื่องหมายต่างๆ ที่ใช้ในการสร้างแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ในข้อความที่ผู้สนทนาพูดแล้วไม่มีผู้ใดได้ตอบและข้อความนั้นไม่มีการกล่าวเชื่อมโยงกับข้อความก่อนหน้าของคู่ถ้อยคำ ในข้อความนั้นจะปรากฏเครื่องหมาย
 —————> เช่น

(3) วีว่า พูดกับฟาง แต่มีได้รับการโต้ตอบกลับ (จะปรากฏเครื่องหมาย —————> บนแผนภูมิ)

3.2 เครื่องหมายเส้นประ⁷ หมายถึง เครื่องหมายแสดงความไม่เกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เนื่องจากการสนทนาของผู้สนทนาจะมีการซ้อนเรื่องที่สนทนา (ดูรายละเอียดบทที่ 6) กล่าวคือ มีการพูดเรื่องที่สนทนาหลายเรื่องพร้อมกัน ดังนั้น ในการสร้างแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ ข้อความที่เกิดซ้อนกับข้อความอื่นที่มีใช้เรื่องเดียวกัน ผู้วิจัยจะทำให้เป็น

⁷ เครื่องหมายเส้นประสามารถปรากฏได้ทั้งข้อความที่เป็นข้อความโต้ตอบ (R) ข้อความที่การพูดต่อเนื่องของผู้สนทนา (C) (ดูตัวอย่างแผนภูมิได้จากภาคผนวก) และข้อความที่เป็นกรขึ้นเรื่องใหม่ (N) ซึ่งจะเห็นได้จากตัวอย่าง (1') ถ้าข้อความนั้นเป็นข้อความที่มีเรื่องที่สนทนาซ้อนกับเรื่องสนทนาอื่น

เส้นประ เพื่อสะดวกในการวิเคราะห์และง่ายในการสังเกตว่าเป็นข้อความที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อความอื่น เช่น ในตัวอย่าง (1) ข้อความที่ 486 เป็นการขึ้นเรื่องใหม่ โดยเจตนาSAK/ว่าอยู่ที่ไหน ซึ่งข้อความนี้มีได้เกี่ยวข้องกับข้อความที่ 485 และข้อความที่ 487 ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการทักทาย

3.3 เครื่องหมาย หรือเครื่องหมายแสดงความเชื่อมโยงที่แสดงให้เห็นว่าในหนึ่งข้อความสามารถเชื่อมโยงข้อความได้มากกว่าหนึ่งข้อความ จากตัวอย่าง (2) ข้อความที่ 185 มีเครื่องหมายแสดงความเชื่อมโยงปรากฏอยู่ กล่าวคือ ข้อความนี้ ผู้พูด คือ น้ำฝน และในข้อความที่ 194 น้ำฝนยังดำเนินการพูดในเรื่องเดียวกันต่อไป ดังนั้น ทั้งสองข้อความจึงเชื่อมโยงกัน นอกจากนี้ ข้อความที่ 185 ยังเชื่อมโยงกับข้อความที่ 195 เพราะมีนโปได้กล่าวโต้ตอบกลับข้อความที่ 185 เหตุผลที่ผู้วิจัยเชื่อมโยงข้อความที่ 195 กับข้อความที่ 185 ไม่ได้เชื่อมโยงกับข้อความที่ 194 ผู้วิจัยพิจารณาจากกลไกเชื่อมโยงความและเรื่องที่สนทนาเนื่องจากในข้อความที่ 195 มีนโปใช้กลไกการอ้างถึง โดยการเรียกชื่อ ซึ่งเรียกว่า "สาวพาดิชนิน⁸" และการตอบในข้อความที่ 195 เป็นการตอบที่ซ้ำคำในข้อความที่ 185 กล่าวคือ ข้อความที่ 185 น้ำฝนกล่าวว่า "มีนโปจะคุยกับใครกันแน่คะ" คำตอบในข้อความที่ 195 คือ "มีนโปคุยกับสาวพาดิชนินคนเดียว" ซึ่งสอดคล้องกว่าการเชื่อมโยงข้อความที่ 194 "nokmanหรือน้ำฝนคะ" กับข้อความที่ 195 "มีนโปคุยกะสาวพาดิชนินคนเดียว" นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาเรื่องที่สนทนา ข้อความที่ 195 เชื่อมโยงกับข้อความที่ 185 มากกว่าข้อความที่ 194 กล่าวคือ ข้อความที่ 185 น้ำฝนถามว่าจะคุยกับใคร และมีนโปตอบในข้อความที่ 195 ว่า "มีนโปคุยกะสาวพาดิชนินคนเดียว" ซึ่งหมายถึง น้ำฝน นั่นเอง

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) การวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแทรกของคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความ โดยตั้งสมมติฐานไว้ว่า "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมีมากขึ้น" 2) การวิเคราะห์การมอบลัด ซึ่งค้นหาว่ากลวิธีมอบลัดใดที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการสนทนาในห้องสนทนามากที่สุด โดยมีสมมติฐานว่า "กลวิธีมอบลัดใดในห้องสนทนาที่พบมาก

⁸ ในการวิเคราะห์ผู้วิจัยจัดให้การเรียก "สาวพาดิชนิน" อยู่ในกรเรียกชื่อ เนื่องจากการเรียกดังกล่าวสามารถทำหน้าที่เสมือนการเรียกชื่อได้

ที่สุด คือ การเรียกชื่อ" และ 3) การวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เพื่อค้นหาว่าผู้ร่วมสนทนาใช้วิธีการใดในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา สมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ "วิธีการที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ได้แก่ การรักษากฎ การทำกฎ และการละเมิดกฎโดยจงใจ" ซึ่งการวิเคราะห์ทั้งสามจะนำไปสู่การสรุปความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา การวิเคราะห์ทั้ง 3 ประเภท แบ่งออกเป็นขั้นตอนและเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 การวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ⁹

ในการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความแบ่งออกเป็นขั้นตอนในการวิเคราะห์และเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

● ขั้นตอนการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ

ผู้วิจัยจะพิจารณาว่ากลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนามีอะไรบ้าง โดยใช้เกณฑ์ของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) และเกณฑ์ของวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ เหตุผลที่ใช้เกณฑ์ทั้งสอง เนื่องจากเกณฑ์การศึกษากลไกเชื่อมโยงความของฮาลิเดย์และฮาซันเป็นเกณฑ์ที่งานวิจัยส่วนใหญ่ยึดเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ อย่างไรก็ตาม การศึกษากลไกเชื่อมโยงความของฮาลิเดย์และฮาซันเป็นการศึกษาในภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์การศึกษาของวิภา ฌาณวงศ์ประกอบการวิเคราะห์ด้วย เนื่องจากการศึกษากลไกเชื่อมโยงความของวิภา ฌาณวงศ์เป็นการศึกษาในภาษาไทย เป็นการศึกษาที่ละเอียด โดยบอกถึงความเหมือนและความต่างระหว่างกลไกเชื่อมโยงความในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเกณฑ์ของทั้งสองมาใช้ในการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา

หลังจากการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนาแล้ว ผู้วิจัยจะนับจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำว่ามีจำนวนกี่ข้อความ โดยศึกษาจากแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา จากนั้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ว่าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีผลต่อการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความของผู้สนทนาอย่างไรและมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

⁹ สาเหตุของการใช้คำว่า "ความ" ใน "การเชื่อมโยง" เนื่องจากข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลที่อยู่ในระดับปริจเฉท

ขั้นตอนการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) วิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่พบในแต่ละข้อความในการสนทนาในห้องสนทนา โดยพิจารณาเฉพาะข้อความที่เป็นข้อความโต้ตอบกลับเท่านั้น และพิจารณาแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ที่มีตัวอักษร R (ข้อความโต้ตอบ) ปรากฏ
- 2) นับจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ (messages in between) จากแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา
- 3) นับความถี่ของการใช้กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนาในแต่ละข้อความตามจำนวนที่ปรากฏ
- 4) บันทึกจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำของแต่ละข้อความและบันทึกความถี่ของการใช้กลไกเชื่อมโยงความของแต่ละข้อความลงใน Microsoft Excel
- 5) นำข้อมูลที่บันทึกมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรม GLMStat เพื่อคำนวณหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อความที่แทรกกับกลไกเชื่อมโยงความ และใช้สถิติแบบ Log-linear โดยกำหนดให้จำนวนข้อความที่แทรกเป็นตัวแปรต้น และกำหนดให้จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความเป็นตัวแปรตาม แล้วพิจารณาความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น และพิสูจน์ว่าถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมีมากชนิด เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่

● เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความ

เนื่องจากผู้วิจัยต้องการศึกษาจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ และจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ ดังนั้น เกณฑ์ในการวิเคราะห์จึงประกอบด้วย 1) เกณฑ์การวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความ และ 2) เกณฑ์ที่ใช้ในการนับข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) เกณฑ์การวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนา วิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) และเกณฑ์ของวิภา วัฒนวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ประกอบด้วย 1) การอ้างถึง 2) การแทนที่ 3) การละ 4) การใช้คำเชื่อม 5) การเชื่อมโยงคำ และ 6) ดัชนีปริจเฉท โดยรายละเอียดดังนี้

1.1 การอ้างถึง (reference)

จากการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในภาษาอังกฤษของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) พบว่าการอ้างถึงประกอบด้วย 1) การอ้างถึงบุคคล ได้แก่ คำบุรุษสรรพนาม คำแสดงความเป็นเจ้าของ 2) การอ้างถึงสิ่งที่ชี้เฉพาะ และ 3) การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ และจากการศึกษาในภาษาไทยของวิภา ฌาณวังสะ (Wipah Chanawangsa, 1986) พบความแตกต่างของภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการอ้างถึงบุคคล คือ นอกจากภาษาไทยจะมีคำบุรุษสรรพนามและคำแสดงความเป็นเจ้าของเหมือนในภาษาอังกฤษแล้ว ภาษาไทยยังมีการใช้สรรพนามไร้รูป คือ การใช้คำสรรพนามที่อ้างถึงตัวบุคคล โดยไม่ปรากฏรูป และยังมีการใช้คำนามเป็นคำสรรพนาม ได้แก่ คำเรียกญาติ ชื่อเฉพาะบุคคล ชื่อมิตรภาพ ชื่ออาชีพ และชื่อตำแหน่ง

อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลการสนทนาในห้องสนทนาพบ 1) การอ้างถึงบุคคล ได้แก่ บุรุษสรรพนาม การเรียกชื่อ คำเรียกญาติ และสรรพนามไร้รูป ส่วนการอ้างถึงบุคคลที่ไม่พบในห้องสนทนา ได้แก่ การแสดงความเป็นเจ้าของ ชื่อมิตรภาพ ชื่ออาชีพ และชื่อตำแหน่ง 2) การอ้างถึงสิ่งที่ชี้เฉพาะ และ 3) การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ รายละเอียดของเกณฑ์ต่างๆ มีดังต่อไปนี้

1.1.1 การอ้างถึงบุคคล (personal reference) เป็นการใช้นามสรรพนามแทนนามวลีที่อ้างถึงบุคคล เพื่อแสดงการเชื่อมโยงข้อความให้สัมพันธ์กันในการสนทนา เช่น การใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 2 และ 3 การเรียกชื่อ การใช้คำเรียกญาติ และการใช้สรรพนามไร้รูป ซึ่งเป็นการอ้างถึงตัวบุคคล ดังตัวอย่างการสนทนาในห้องสนทนา¹⁰

- (4) dul: "ฝนเราถามจริงนะคุณมีแฟนยังครับ"
 น้ำฝน: "เราก็ตอบจริง ยังไม่มี [] อะจึ"

¹⁰ ในการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความจะพิจารณาเฉพาะข้อความที่เป็นการโต้ตอบ นั่นคือ ข้อความที่น้ำฝนพูด ส่วนข้อความของdul จะเป็นการวิเคราะห์ในส่วนของการมอบผลัด เนื่องจากข้อความนี้เป็นผลัดที่เป็นการเริ่ม (ดูรายละเอียดหัวข้อ 3.2.2 การวิเคราะห์การมอบผลัด)

จากตัวอย่าง (4) เรา เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 1 ซึ่งอ้างถึงตนเอง นั่นคือ น้ำฝน และน้ำฝนยังใช้สรรพนามไว้รูป 1 แห่ง คือ Ø₁ ซึ่งเป็นการอ้างถึง เรา ที่อยู่ก่อนหน้า (ส่วน [])¹¹ เป็นการละหน่วยคำนาม คือ แฟน ซึ่งจะกล่าวในหัวข้อการละ

(5) Roy: พี่พริมเป็นกระเทยจ้า"

จากตัวอย่าง (5) Royอ้างถึงพริม โดยการเรียกชื่อ และใช้คำเรียกญาติ "พี่" ประกอบการเรียกด้วย

1.1.2 การอ้างถึงสิ่งที่ชี้เฉพาะ (demonstrative reference) เป็นการอ้างถึง เพื่อแสดงการชี้เฉพาะหรือบ่งบอกตำแหน่งตามระยะห่างของสิ่งของนั้นๆ เพื่อแสดงการเชื่อมโยงข้อความให้สัมพันธ์กัน เช่น คำว่า "นี้" "นั่น" "โน้น"

(6) เหมือนสวย: "ซาลี นี้, ครายอะ พี่ต่าง"

มารเฒ่า: "ลุงซาลีอะ เค้าอยู่ที่เดนมาร์คจะ แจ๋ช่วยย"

มารเฒ่า: "แจ๋ช่วย, ลุงซาลี เค้าทำงานและอยู่ที่นั่นนะ"

ตัวอย่าง (6) พบการอ้างถึงสิ่งที่ชี้เฉพาะ 2 แห่ง ได้แก่ นี้₁ อ้างถึง ซาลี และ ที่นั่น₂ อ้างถึง ประเทศเดนมาร์ก

1.1.3 การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ (comparative reference) เป็นการอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง ตัวอย่างเช่นการสนทนาระหว่าง บักจ๋อยกับ ลินดา ซึ่ง ลินดาถามว่า บักจ๋อยได้เงินเดือนเท่าไร บักจ๋อยจึงตอบว่า

(7) บักจ๋อย: "9600บาท ต่อเดือนนะครับ"

ลินดา: "ค่าเทอมลินแพงกว่าอีก"

กว่าอีก เป็นการกล่าวเปรียบเทียบเงินเดือนของ บักจ๋อยกับค่าเทอมของ ลินดา

1.2 การแทนที่ (substitution)

การแทนที่เป็นการใช้รูปภาษาที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์เช่นเดียวกัน แทนที่หน่วยเดิมที่ปรากฏนำมาก่อนในข้อความ ในภาษาไทยไม่มีการแทนที่หน่วยคำนามและคำกริยาเหมือนที่ฮาลิดีย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) พบในภาษาอังกฤษ จากการศึกษาของวิภา วัฒนวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) พบว่าในภาษาไทยมีเพียงการ

¹¹ ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องหมายแทนการละหน่วยนามกับสรรพนามไว้รูปคนละเครื่องหมาย เพื่อให้เห็นความแตกต่างของทั้งสองกลไก กล่าวคือ เครื่องหมาย [] แทนการละหน่วยนาม ส่วนเครื่องหมาย Ø แทนการใช้สรรพนามไว้รูป

แทนที่ของหน่วยอนุพากย์เท่านั้น ได้แก่ คำว่า "ดั่งนั้น" "ดั่งนี้" "อย่างนั้น" "อย่างนี้" "เหมือนกัน" และจากข้อมูลในห้องสนทนาพบคำแทนที่หน่วยอนุพากย์ ได้แก่ "อย่างนั้น" "เหมือนกัน"

(8) มารเฒ่า: "หนูหลังเล่นนานๆ เลยนะ เดี่ยวปีะปากกลับมาจาดเล่นอะ"

ling: "หนูก็ว่าอย่างนั้นคะ"

อย่างนั้น เป็นการแทนที่หน่วยอนุพากย์ "หนูหลังเล่นนานๆ เลยนะ เดี่ยวปีะปากกลับมาจาดเล่นอะ"

(9) zock: "เราเคยกินแต่ขนมผิงอะ หมมผิงไม่เคยเลย"

หมมผิง: "เหมือนกันแหละ"

เหมือนกัน เป็นการแทนที่หน่วยอนุพากย์ "เราเคยกินแต่ขนมผิง หมมผิงไม่เคยเลย"

1.3 การละ (ellipsis)

การละเป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของไวยากรณ์ระดับคำเช่นเดียวกับการแทนที่ การละ ก็คือ การแทนที่ที่ไม่ปรากฏรูปแทนนั่นเอง จากการศึกษาในภาษาไทยของวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) พบการละหน่วยเดิมที่เป็นนาม การละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา และการละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์เหมือนกับภาษาอังกฤษ

1.3.1 การละหน่วยเดิมที่เป็นนาม (nominal ellipsis)¹²

หมายถึง หน่วยเดิมที่เป็นนามที่อยู่ในประโยคก่อนหน้าถูกละในประโยคที่ตามมาในตำแหน่งประธานหรือตำแหน่งกรรมของประโยค เช่น

(10) ลินดา: "แล้วตั้มมีแฟนยังคะ"

บักจ้อย: "☉₁ ทำแต่งงาน ☉₂ ไม่มีเวลาหา [] หรอกครับ"

ตัวอย่าง (10) [] เป็นการละหน่วยนาม "แฟน" โดยการไม่ปรากฏรูปคำนาม "แฟน" ในตำแหน่งกรรมของประโยค

1.3.2 การละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา (verbal ellipsis) หมายถึง

หน่วยเดิมที่เป็นกริยาหลัก หรือกริยาช่วย หรือกริยาทุกตัวในประโยคก่อนหน้า ถูกละในประโยคที่ตามมา ได้แก่

(11) POOH BEAR: "พี่Royเป็น ญ เหรอ"

Roy: "อ๋อ!! พี่ [] ผู้ชายครับ"

¹² การละหน่วยเดิมที่เป็นนามเป็นการละเฉพาะหน่วยที่เป็นคำนาม ซึ่งแตกต่างจากการใช้สรรพนามไว้รูปที่เป็นการละคำสรรพนาม ที่เป็นการอ้างถึงตัวบุคคล

จากตัวอย่าง RoyตอบPOOH BEAR โดยละคำกริยาหลัก "เป็น"

1.3.3 การละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ (clausal ellipsis)

หมายถึง การละหน่วยอนุพากย์ในประโยคที่ตามมาทั้งหมด ซึ่งจะพบในการตอบคำถามใช่/ไม่ และคำถาม - ทำไม ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เช่น

(12) พี่แซว: "พุงนี้ พิมจะเล่นห้องนี้ไหมครับ"

พิมจำ: "ไม่แน่ค่ะ"

จากตัวอย่าง (12) พิมจำตอบว่า "ไม่แน่ค่ะ" เป็นการตอบโดยละหน่วยอนุพากย์ว่า "พุงนี้ พิมจะเล่นห้องนี้"

(13) น้ำฝน: "ส่วนใหญ่ พิมเล่นตอนกลางวันหรือจ๊ะ พิมจำาาาา"

พิมจำ: "ใช่จ้า ตอนก่อน 9 โมง เที่ยง แล้วก็เย็นเลิกงานนะ ฝนละ"

ตัวอย่าง (13) พิมจำจะการถามคำถามซ้ำที่ว่า "ฝนเล่นตอนกลางวันหรือเปล่าจ๊ะ" โดยการถามเพียงว่า "ฝนละ" เท่านั้น

1.4 การใช้คำเชื่อม (conjunction)

การใช้คำเชื่อมเป็นการใช้คำ เพื่อเชื่อมโยงประโยคหรือคำให้ต่อเนื่องกัน ฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) แบ่งการใช้คำเชื่อมในภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ การใช้คำเชื่อมคล้ายตาม การใช้คำเชื่อมขัดแย้งกัน การใช้คำเชื่อมเป็นเหตุเป็นผล การใช้คำเชื่อมในการลำดับเวลา และการใช้คำเชื่อมความต่อเนื่อง ในงานวิทยานิพนธ์นี้ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์การใช้คำเชื่อมตามเกณฑ์ของฮาลิเดย์และฮาซัน โดยแบ่งเป็น 1) การใช้คำเชื่อมคล้ายตาม เช่น "และ" "หรือ" 2) การใช้คำเชื่อมขัดแย้งกัน เช่น "แต่" "ถ้า...ก็" 3) การใช้คำเชื่อมเป็นเหตุเป็นผล เช่น "เพราะ" และ 4) การใช้คำเชื่อมในการลำดับเวลา เช่น "แล้วก็" "แต่ก่อน" ตัวอย่างการใช้คำเชื่อม

(14) น้ำฝน: "ไม่เจอกันตั้งนาน คิดถึงน้ำาา"

น้ำฝน: "แต่เพื่อน เราชวนกลับแล้วละ"

แต่ เป็นคำเชื่อมแสดงความขัดแย้งกัน เนื่องจากน้ำฝนกล่าวว่าตนเองคิดถึงผู้ที่สนทนาด้วย แต่กลับคุยด้วยไม่ได้ เพราะเพื่อนชวนให้กลับบ้าน

1.5 การเชื่อมโยงคำ (lexical cohesion)

การเชื่อมโยงคำ เป็นการแสดงการเชื่อมโยงด้วยการใช้คำศัพท์ที่มีความหมายสัมพันธ์กันระหว่างประโยคหรือข้อความที่นำมาก่อนกับประโยคหรือข้อความที่ตามมา ทั้งฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) และวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) แบ่งประเภทการเชื่อมโยงคำใกล้เคียงกัน แต่ต่างกันว่าวิภา ฌาณวงศ์ แยกการซ้ำออกเป็นกลไกเชื่อมโยงความอีกประเภทหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังคงจัดการซ้ำรูป

เดิม (same item) อยู่ในกลไกการเชื่อมโยงคำ เนื่องจากการซ้ำรูปเดิมที่พบส่วนใหญ่จะเป็นการซ้ำรูปเดิมที่เป็นคำหรือกลุ่มคำ ส่วนการซ้ำโครงสร้างและการซ้ำวลีพบในปริมาณที่น้อยมาก

นอกจากการซ้ำรูปเดิมแล้ว ยังมีกลไกการเชื่อมโยงคำอื่นที่ใช้ในห้วงสนทนา ได้แก่ คำปรากฏร่วมกัน (collocation) เช่น "ถาม...ตอบ" "เค็ม...เกลือ" และคำพ้องความหมาย (synonym) เช่น "หวัดดี...ดี"¹³

1.6 ดัชนีปริจเฉท (discourse marker)¹⁴

ผู้วิจัยเพิ่มดัชนีปริจเฉทเข้ามาเป็นหนึ่งในกลไกเชื่อมโยงความ เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าดัชนีปริจเฉทเป็นรูปภาษาที่สำคัญอีกชนิดหนึ่ง ที่สามารถทำให้เห็นความต่อเนื่องของข้อความได้ (Schiffrin, 1987) ดัชนีปริจเฉทที่ผู้วิจัยพบจะมีทั้งเสียงที่ผู้สนทนาใช้ในการโต้ตอบกลับ เช่น "อืม" "ว่า" "โห" "จ้า" โดยเรียกว่าเป็นดัชนีปริจเฉทแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ และอีกดัชนีปริจเฉทหนึ่งที่มีรูปภาพโดยทั่วไปทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์¹⁵ แต่เมื่ออยู่ในการสนทนากลับทำหน้าที่เป็นดัชนีปริจเฉท เช่น "แล้ว" เป็นต้น ซึ่งเรียกว่าดัชนีปริจเฉทแสดงการเชื่อมโยงความ ตัวอย่างเช่น

(15) เจ: "บ้านอยู่ไหนครับ"

SAKI: "สมุทรปราการ"

เจ: "แล้วเรียนไหนครับ"

SAKI: "สมุทรพิทยาคม"

คำว่า "แล้ว" ทำหน้าที่เป็นดัชนีปริจเฉทแสดงการเชื่อมโยงความ ซึ่งมีเนื้อความเพิ่มเติม คือ เจถามเรื่องที่อยู่ แล้วถามเพิ่มเติมในเรื่องของโรงเรียน คำว่า "แล้ว" ในการสนทนาจึงทำหน้าที่เป็นกลไกเชื่อมโยงความชนิดหนึ่ง

¹³ ผู้สนทนาในห้วงสนทนานิยมพูดคำว่า "ดี" ซึ่งหมายความถึง "หวัดดี" ดังนั้น ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยจึงจัดให้คำว่า "ดี" เป็นคำพ้องความหมายกับคำว่า "หวัดดี"

¹⁴ ในการวิเคราะห์ดัชนีปริจเฉท ผู้วิจัยแบ่งดัชนีปริจเฉทออกเป็น 2 ประเภท เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้เห็นความแตกต่างว่าการสนทนาในห้วงสนทนา ผู้สนทนาพยายามใช้เสียงเลียนแบบเสียงที่พูดในชีวิตประจำวันเป็นจำนวนมาก จึงเป็นที่น่าสังเกตเกี่ยวกับการสื่อสารประเภทนี้ที่สามารถใช้ได้เพียงการพิมพ์เท่านั้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมิได้รวมดัชนีปริจเฉทที่พบเข้าด้วยกัน

¹⁵ จากตัวอย่าง (15) คำว่า "แล้ว" ไม่มีความหมายประจำรูปที่แน่นอนในตัวเอง ทำหน้าที่เป็นดัชนีปริจเฉทแสดงการเชื่อมโยงความ ซึ่งต่างจากคำว่า "แล้ว" ที่ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ และมีความหมายประจำรูป คือ เสรีจ ลีน จบ เช่น

แม่ : ทำการบ้านหรือยังลูก

ลูก : เสรีจแล้วคะ แม่

2) เกณฑ์ที่ใช้ในการนับจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ¹⁶ (messages in between) ผู้วิจัยมีวิธีการนับดังนี้

2.1 นับข้อความที่อยู่ระหว่างข้อความที่ได้ตอบ (response message) กับข้อความที่อยู่ก่อนหน้า (previous message) ของคู่ถ้อยคำ เช่น ข้อความที่ 5 *POOH BEAR* ตอบกลับขึ้นไปข้อความที่ 2 ของ Roy ดังนั้น จึงมีจำนวนข้อความที่แทรกอยู่ 2 ข้อความ ได้แก่ ข้อความที่ 3 และข้อความที่ 4 (ดูบทสนทนาได้ในตัวอย่าง (16))

2.2 ในกรณีที่ข้อความได้ตอบกลับเป็นข้อความที่ผู้สนทนาส่งซ้ำกันหลายข้อความและข้อความอยู่ติดกัน จะนับเฉพาะข้อความแรกเท่านั้น เช่น ข้อความของ *dul* ในข้อความที่ 16 17 และ 18 ในการนับจะนับเฉพาะข้อความที่ 16 เท่านั้น (ดูบทสนทนาได้ในตัวอย่าง (16))

2.3 ถ้าข้อความที่อยู่ก่อนหน้าเป็นข้อความที่มีซ้ำกันหลายข้อความ อย่างเช่น ในข้อความที่ 16 17 และ 18 ของ *dul* ข้อความที่จะเป็นข้อความก่อนหน้าจะใช้ข้อความสุดท้าย คือ ข้อความที่ 18 (ดูบทสนทนาได้ในตัวอย่าง (16))

2.4 ข้อความในช่วงแรกของการสนทนา ถ้าไม่ทราบข้อความก่อนหน้าที่แน่นอน ข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำจะนับจากข้อความที่อยู่ก่อนหน้าและบวก 1 เพื่อแสดงให้เห็นว่าข้อความที่แทรกจะต้องมากกว่าจำนวนข้อความที่ปรากฏ เช่น ในข้อความที่ 16 มีข้อความที่แทรกอยู่ก่อนหน้า 15 ข้อความ และเมื่อบวก 1 ดังนั้น ข้อความที่แทรกจะเท่ากับ 16 ข้อความ (ดูบทสนทนาได้ในตัวอย่าง (16))

2.5 ข้อความของระบบ (system message) จะไม่มีการนับจำนวนข้อความที่แทรกของข้อความ เนื่องจากเป็นข้อความที่มีได้มีการโต้ตอบกลับกับข้อความก่อนหน้า แต่เป็นข้อความที่ถูกสร้างขึ้นโดยอัตโนมัติ เมื่อผู้ร่วมสนทนาเข้าห้องสนทนาและออกจากห้องสนทนา

2.6 ถ้าใน 1 ข้อความ ผู้พูดส่งข้อความโต้ตอบกลับไปถึงผู้ร่วมสนทนา 2 คน วิธีการนับ คือ จะนำข้อความที่แทรกของทั้งสองคน มารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย เพื่อให้ทราบค่าเฉลี่ยของข้อความแทรก และเพื่อสะดวกในการรอกข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม GLMStat เช่น ข้อความที่ 186 *Prim* ส่งข้อความถึง Roy ในข้อความที่ 184 ข้อความที่

¹⁶ ผู้วิจัยศึกษาการนับจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความ เนื่องจากในห้องสนทนา จะพบข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมาก ผู้วิจัยคาดการณ์ว่าผู้สนทนาจะพยายามใช้กลไกเชื่อมโยงความให้มาก เพื่อช่วยและทดแทนปัญหาที่เกิดจากการถูกแทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ ทั้งยังทำให้เห็นความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์มากขึ้น

แทรกเท่ากับ 1 ข้อความ และในข้อความที่ 186 Prim ยังส่งข้อความให้กับ POOH BEAR ในข้อความที่ 180 ข้อความที่แทรกเท่ากับ 5 ข้อความ ดังนั้น จำนวนข้อความที่แทรกของข้อความที่ 186 คือ $(1+5)/2$ หรือเท่ากับ 3 ข้อความ

(16) ตัวอย่างการสนทนาในห้องสนทนา

1. พริม [4] : "ไม่จริงอะ..วันนั้นเราเห็นพาลูกไปหาหมอยุ่เลย"
2. R O Y O-> [49] : "น่าน สิ พู เบื่อ อะไร เหรอ แฟน ไม่มารับ เหรอ"
3. dul [171] : "ล ก ล โลก โกรธ หลง ทำให้โลกวุ่นวายอยู่ทุกวันนี้ครับพิมมมมมม"
4. dul [171] : "ล ก ล โลก โกรธ หลง ทำให้โลกวุ่นวายอยู่ทุกวันนี้ครับพิมมมมมม"
5. POOH BEAR [228] : "ป่าว ก็ไม่ค่อยกันเลย"
6. R O Y O-> [49] : "ไป โน่น..... พริม กลับมา "
7. พริม [4] : "ขอ mail หน่อยสิจ๊ะ สวาน้อย จะได้ส่งการ์ดไปให้ เขาปะ"
8. R O Y O-> [49] : "คุย กัน มีอะไร บอกรึบ ไม่คุย"
9. POOH BEAR [228] : "nanmay68@hotmail.com"
10. R O Y O-> [49] : "พู มีแฟน ยังอ่ะ ?"
11. พริม [4] : "เอ๊ะ..roy นายให้เรายังอะ"
12. R O Y O-> [49] : "พี่พริม เค้า จาช่วยหาให้ นะ"
13. R O Y O-> [49] : "ไร mail เหรอ"
14. POOH BEAR [228] : "ไม่เป็นไร"
15. พริม [4] : "โธ่ถึง..กะละมัง ถึงแตก พี่เองยังหาไม่ได้เลย"
16. dul [171] : "พ ห ข ก็คืออักษรที่ดีครับ พอเพียง รู้จักให้ และช่างเขาเถอะครับพิม"
17. dul [171] : "พ ห ข ก็คืออักษรที่ดีครับ พอเพียง รู้จักให้ และช่างเขาเถอะครับพิม"
18. dul [171] : "พ ห ข ก็คืออักษรที่ดีครับ พอเพียง รู้จักให้ และช่างเขาเถอะครับพิม"
19. พริม [4] : "ก้อรอ roy อยู่ไง"
20. พริม [4] : "55555555555555"
21. R O Y O-> [49] : "ตกลงมีแฟน ยัง ครับ ?"
22. พิมจ๋า [64] : "อาราย ดูล ยังทายเป็นเสร์จอีกเหรอ"
23. R O Y O-> [49] : "เหวอออออออออออออออ"
24. R O Y O-> [49] : "เหวอออออออออออออออ"

3.2.2 การวิเคราะห์การมอบผลัด

ในการวิเคราะห์การมอบผลัด ผู้วิจัยวิเคราะห์หากลวิธีมอบผลัดที่ใช้มากที่สุดในการสนทนาในห้องสนทนา ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่ากลวิธีมอบผลัดที่พบมากที่สุดในห้อง

สนทนา คือ การเรียกชื่อ ในการวิเคราะห์การมอบผลัดนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งรายละเอียดออกเป็น ขั้นตอนในการวิเคราะห์และเกณฑ์การวิเคราะห์กัลวิธีมอบผลัด โดยมีรายละเอียดดังนี้

● ขั้นตอนการวิเคราะห์การมอบผลัด

ผู้วิจัยวิเคราะห์หากัลวิธีมอบผลัดในห้องสนทนา โดยนำเกณฑ์ของแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ที่ศึกษาการมอบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน และการศึกษา กัลวิธีมอบผลัดที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาของลินสฟอร์ด (Lunsford, 1996) และเชอร์นี (Cherny, 1999) ประกอบการพิจารณาหากัลวิธีมอบผลัดในห้องสนทนา (ดูรายละเอียดในเกณฑ์การ วิเคราะห์กัลวิธีมอบผลัดในหัวข้อถัดไป) ในการพิจารณากัลวิธีในการมอบผลัด ผู้วิจัยจะพิจารณา จากแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ เพื่อทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างผลัดในการค้นหาว่าผลัดใดเชื่อมโยง กับผลัดใด จากนั้น พิจารณากัลวิธีที่ใช้ในทุกข้อความที่มีการมอบผลัด โดยวิเคราะห์ทั้งผลัดที่มี ผู้รับและผลัดที่ไม่มีผู้รับ รายละเอียดขั้นตอนในการวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

1) วิเคราะห์หากัลวิธีมอบผลัดในห้องสนทนา โดยพิจารณาจากแผนภูมิ ปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา (ดูแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ได้ในภาคผนวก ง) และพิจารณาที่ตัวอักษร S ซึ่งเป็นจุดที่มีการเปลี่ยนผู้พูดและมีการมอบผลัด อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์กัลวิธีมอบผลัดเป็น การพิจารณาแผนภูมิในทางตรงข้ามกับการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความ กล่าวคือ กัลวิธีมอบ ผลัดเป็นการศึกษาจากผลัดเริ่มไปยังผลัดรับ ดังนั้น จากตัวอย่าง (1') ผู้วิจัยจะพิจารณาจาก ข้อความที่ 484 ว่าข้อความนี้ถูกส่งไปยังข้อความใด มีผู้รับผลัดหรือไม่ ผู้สนทนาใช้กัลวิธีใดใน การมอบผลัดให้แก่ผู้สนทนาคนอื่น

2) นับความถี่ของการใช้กัลวิธีมอบผลัดในแต่ละข้อความ เช่น จากตัวอย่าง (1') ข้อความที่ 484 SAK/กล่าวว่า "เจหวัดดี" ผู้สนทนาใช้กัลวิธีมอบผลัดทั้งหมด 2 กัลวิธี ได้แก่ กัลวิธีเรียกชื่อ และกัลวิธีทักทาย (ดูรายละเอียดเกณฑ์การวิเคราะห์กัลวิธี มอบผลัดในหัวข้อถัดไป)

3) บันทึกความถี่ของกัลวิธีมอบผลัดที่ใช้ในแต่ละข้อความลงใน Microsoft Excel

4) นำข้อมูลที่บันทึกมาวิเคราะห์ว่ากัลวิธีมอบผลัดใดที่พบในห้องสนทนา มากที่สุด ทั้งยังพิจารณาว่ากัลวิธีใดที่ผู้สนทนาใช้แล้วมีผู้รับผลัด และกัลวิธีใดที่ผู้สนทนาใช้แล้วไม่มี ผู้รับผลัด เพราะเหตุใด เพื่อช่วยในการค้นหาข้อสรุปของความต่อเนื่องที่เกิดขึ้นในการสนทนาใน ห้องสนทนา

● เกณฑ์การวิเคราะห์กลวิธีมอผลัด

ผู้วิจัยได้ใช้แนวทางการศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีมอผลัดจากแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ลันสฟอร์ด (Lunsford, 1996) และเชอร์นี (Cherny, 1999) กล่าวคือ แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) ศึกษาการสนทนาที่เห็นหน้ากัน โดยแบ่งกฎการมอผลัดเป็นกฎ 3 กฎ ได้แก่ 1) ผู้พูดคนปัจจุบันเลือกผู้พูดคนถัดไป กลวิธีที่ใช้ในการมอผลัด ได้แก่ การถามคำถามและพิจารณาจากคู่ถ้อยคำ โดยรวมกับการเรียก การถามซ้ำถ้อยคำก่อนหน้า และการใช้การถามซ้ำ (tag questions) 2) ผู้พูดคนถัดไปเลือกตนเองในการพูด กลวิธีในการเลือกตนเอง คือ ถ้าผู้พูดพูดก่อนก็จะได้ผลัดนั้น หรืออาจใช้ "well" "but" "and" "so" ในการเริ่มการพูด และ 3) ผู้พูดคนปัจจุบันดำเนินการพูดต่อไป กลวิธีมอผลัดที่ใช้ เช่น การใช้ถ้อยคำที่ไม่สมบูรณ์ (utterance incompleter) เป็นต้น ส่วนลันสฟอร์ด (Lunsford, 1996) ซึ่งศึกษาการสนทนาในไออาร์ซี กล่าวว่ากลวิธีมอผลัดที่พบมี 3 กลวิธี คือ 1) การเรียกชื่อของผู้ร่วมสนทนาที่ปรากฏบนหน้าจอการสนทนา 2) การถามคนในห้องสนทนา เช่น "age/sex check"¹⁷ และ 3) การพูดเพื่อให้ผู้ร่วมสนทนาแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ เช่น พูดเกี่ยวกับการถูกคุกคามทางเพศของผู้หญิง ส่วนเชอร์นี (Cherny, 1999) ซึ่งศึกษาการสนทนาในมัด (MUD) กล่าวว่ากลวิธีมอผลัดที่พบในมัด ได้แก่ การเรียกชื่อ การพิจารณาจากคู่ถ้อยคำ เช่น เมื่อผลัดแรกเป็นการถาม ผลัดที่สองสามารถคาดเดาได้ว่าจะเป็นคำตอบ การใช้คำเริ่มในการพูด (appositional beginnings) เช่น "well" "so" เป็นต้น

จากการศึกษาเกณฑ์ทั้งหมดที่ได้กล่าวมา รวมกับการวิเคราะห์จากข้อมูลพบว่าการเรียกชื่อ (รวมถึงการใช้คำเรียกญาติและคำสรรพนาม) และการถาม เป็นกลวิธีที่พบทั้ง 3 งานวิจัย ผู้วิจัยจึงจัดให้เป็นกลวิธีมอผลัดในห้องสนทนา นอกจากการเรียกชื่อและการถามแล้ว ผู้วิจัยจัดให้การลาและการทักทายเป็นกลวิธีมอผลัดด้วย เนื่องจากกลวิธีมอผลัดทั้ง 2 กลวิธีพบบ่อยในการสนทนาในห้องสนทนา นอกจากนั้น ในการสนทนาในห้องสนทนา ผู้วิจัยพบการใช้ประโยคบอกเล่าในการส่งผลัด และยังมีมอผลัดโดยด้วยการอวยพร การขอโทษ การสั่ง เป็นต้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจัดเป็นกลวิธีบอกเล่าและกลวิธีอื่นๆ ผู้วิจัยเรียกว่ากลวิธีอื่นๆ เนื่องจากจากการวิเคราะห์กลวิธีเหล่านี้พบในจำนวนไม่มากนัก จึงจัดไว้ในกลวิธีอื่นๆ ในการวิเคราะห์กลวิธีเหล่านี้ผู้วิจัยจะพิจารณาจากรูปคำและรูปประโยคที่ใช้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1 การเรียกชื่อ ผู้วิจัยจะพิจารณาจากชื่อที่ปรากฏในข้อความนั้น ตัวอย่างเช่น

¹⁷ age/sex check เป็นคำถามที่ผู้สนทนาชาวต่างชาตินิยมถามกันมาก ซึ่งหมายถึง ผู้ถามต้องการถามผู้สนทนาในห้องสนทนาว่ามีอายุเท่าไรและเป็นเพศอะไร

(17) ROY: "พู่ มีแฟนยังอ่ะ?"

Roy เลือกผู้พูดคนถัดไป ด้วยการเรียกชื่อ "พู่"

2 การถาม เป็นการพิจารณาจากรูปประโยคที่ใช้ ซึ่งเป็นการใช้ประโยคคำถาม เช่น จากตัวอย่าง (17) นอกจากผู้พูดจะใช้การเรียกชื่อในการมอบผลัดแล้ว ผู้พูดยังใช้การถามคำถาม ในการมอบผลัดให้ผู้อื่นต่อไปด้วย คือ "มีแฟนยังอ่ะ?"

3 การทักทาย ผู้วิจัยจะพิจารณาจากคำที่เป็นการทักทาย เช่น SAK/กล่าว ว่า "เจหวัดดี" คำว่า "หวัดดี" เป็นกลวิธีมอบผลัดโดยใช้คำทักทายผู้สนทนาอีกฝ่าย ซึ่งสามารถคาดเดาได้ว่าจะเกิดการทักทายตอบ

4 การลา ในกลวิธีนี้จะปรากฏคำที่แสดงถึงการลา เช่น คำว่า "บาย" "ไปดีกว่า" "กลับนะ" ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง (18)

(18) วุ่นนนนนน [28]: "ไปดีก่าาาาาาาาาา บายนะ นกแมนนนน"

NOKMAN [139]: "bye วุ่น"

จากตัวอย่าง (18) วุ่นใช้กลวิธีการลาในการมอบผลัดให้แก่ NOKMAN ซึ่งพิจารณาได้จากคำว่า "ไปดีก่าาาาาาาาาา บายนะ"

4. การบอกเล่า หมายถึง การใช้ประโยคบอกเล่าในการมอบผลัด โดยจะพิจารณาควบคู่ไปกับการเกิดคู่ถ้อยคำ ตัวอย่างเช่น

(19) แนน [147]: "หนุ่มชื่อเหมือนเพื่อนแนนเลยคะ"

หนุ่ม [193]: "ชายยย...."

หนุ่ม [193]: "ใช้หรือเปล่าน้อออ"

จากตัวอย่าง (19) แนนใช้กลวิธีการบอกเล่า และเกิดคู่ถ้อยคำในการโต้ตอบ นอกจากนั้น ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกชื่อในการมอบผลัดอีกด้วย

5. อื่นๆ เป็นกลวิธีที่รวมถึงการใช้คำอวยพร การขอโทษ และการว่ากล่าว เป็นต้น ผู้วิจัยจัดแยกเป็นกลวิธีอื่นๆ เนื่องจากจากการวิเคราะห์กลวิธีเหล่านี้พบในจำนวนไม่มากนัก จึงจัดไว้ในกลวิธีอื่นๆ ตัวอย่างเช่น

- การอวยพร เช่น

→ (20) tp [19]: "เพลง .. บ้ายยยยย บายยยยย จ้าาาา .. ขอให้มีความสุข ทุกๆวันเลยนะ .."

เพลง +O [235]: "โชคดีเช่นกันจ๊ะ tp"

ตัวอย่าง (20) tp มอบผลัดให้กับเพลง โดยใช้กลวิธีการเรียกชื่อ การลา และยังใช้การอวยพรให้เพลง โดยผู้วิจัยพิจารณาจากที่ tp กล่าวว่ "ขอให้มีความสุข" ซึ่งเพลงก็กล่าวโต้ตอบว่าขอให้ tp มีความสุขเช่นกัน

- การขอโทษ เช่น

→ (21) มาไม่บอก [165]: "ฮัทถามไฉนผมป่าวคับ อธิธิ ผมไม่เห็นคับ โทษทีนะ"

Kryro [212]: "ป่าวถามอะ..ไม่ต้องเกรงใจนะ ตามสบายถือซะว่าเป็นห้องของ ..นัท..ก็แล้วกัน....อธิธิ.."

ตัวอย่าง (21) มาไม่บอกไม่แน่ใจว่าฮัท (Kryro) พุดกับตนเองหรือไม่ จึงถามและกล่าวคำว่า "ขอโทษ" เพราะตนเองมองหน้าจอไม่ทัน ซึ่งเป็นการมอบผลัดโดยใช้กลวิธีการถาม การเรียกชื่อ และการขอโทษ

- การว่ากล่าว เช่น

→ (22) neo O-> [197]: "ลินดาชี้จู้จู้จู้จู้จู้จู้จู้"

ไม่ได้รับการโต้ตอบจากลินดา

ตัวอย่าง (22) ลินดากำลังพุดอยู่กับบักจ่อยว่าตนเองสวยและมีคนมาจับหลายคน neoซึ่งไม่ได้สนทนากับลินดา จึงพุดแทรก โดยการกล่าวว่า "ลินดาชี้จู้" แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบอะไรจากลินดา

หลังจากที่ได้ศึกษาเกณฑ์ของกลวิธีมอบผลัดที่ใช้ในห้องสนทนาแล้ว ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเกณฑ์ในการพิจารณาว่าข้อความใดมอบผลัดแล้วมีผู้รับผลัดและข้อความใดมอบผลัดแล้วไม่มีผู้รับผลัด ซึ่งสามารถพิจารณาได้ดังนี้

1. ข้อความที่ไม่มีผู้รับผลัด ในงานวิทยานิพนธ์นี้ จะหมายถึง ข้อความที่ไม่ได้รับการโต้ตอบกลับ ไม่มีผู้ใดรับผลัดนั้น ซึ่งผู้วิจัยพบข้อความที่ไม่มีผู้รับผลัด 2 แบบ ได้แก่

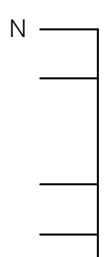
1.1 ข้อความที่ไม่ได้ต่อเนื่องกับข้อความก่อนหน้า กล่าวคือ เป็นข้อความที่ขึ้นเรื่องใหม่ สัญลักษณ์ที่จะพบในข้อความนี้บนแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ คือ →

1.2 ข้อความที่มีความต่อเนื่องหรือยังคงเป็นเรื่องเดียวกับข้อความก่อนหน้า แต่ไม่ได้รับการโต้ตอบกลับ ข้อความเหล่านี้จะมีกลวิธีการเรียกชื่อหรือกลวิธีการถามรวมอยู่ด้วย (ดูตัวอย่าง (24)) หรือกลวิธีการเรียกชื่อร่วมกับกลวิธีการบอกเล่า ดังตัวอย่าง (23) ในข้อความที่ 667 มารแต่่าใช้กลวิธีการเรียกชื่อร่วมกับกลวิธีการบอกเล่า แต่ก็ไม่ได้รับการโต้ตอบจากเหมือนสวย

(23) การสนทนาระหว่างเหมือนสวยกับมารแต่่า

644. มารแต่่า

N — S "อู๋ย...ครายอะ มาแซวเจ้าสวยอะ ก้ากกกกกกกก"

646. เหมือนสวย	R	S	"ก้ากกกกก ครายอะะ ตอนชื่อเดิม ก้อมี หนูมบ้านนอก ไรก้อไม่รู้วู้ย นีมาอีกและ"
653. มารเต่า	R	S	"เจ้สวย ป๊ะป๊า yong ของต่างดาวเองแหละ 55555"
657. เหมือนสวย	R	S	"อ้อ ตาพี่ยังเทรอ ...น้องๆ เองค่า"
667. มารเต่า เหมือนสวยไม่ตอบ	R		"เจ้สวย เราหน้าแตกแ้วหละ หนูหุ่มาช่วยป๊ะป๊าyongอะะ"

ตัวอย่าง (24) ข้อความที่ไม่มีผู้รับผลัด คือ ข้อความที่ 166 ซึ่งใช้กลวิธีการเรียกชื่อร่วมกับกลวิธีการถาม

(24) การสนทนาระหว่างBกับปิ่น

143. B	N	S	"ปิ่นยังไม่ตอบเลยทำงานที่ไหน"
149. ปิ่น	R	S	"ทำแถวพระประแดง ปี่ละ"
155. B	R	S	"และทำเกี่ยวกับอะไร"
166. ปิ่น	Bไม่ตอบ	R	"เป็น CUSTOMER SERVICE จ๊ะ ปี่ละตอบด้วยละ"

2. ข้อความที่มีผู้รับผลัด ในงานวิทยานิพนธ์นี้ จะหมายถึง ข้อความที่ได้รับการโต้ตอบกลับ ซึ่งจะเกิดคู่ถ้อยคำขึ้น¹⁸ ดังตัวอย่าง (25) ข้อความที่ 52 บักจ๋อยมอบผลัด โดยใช้กลวิธีการเรียกชื่อและกลวิธีการบอกเล่า ซึ่งได้รับการโต้ตอบจากลินดาในข้อความที่ 59 และลินดาก็มอบผลัดต่อ โดยใช้กลวิธีการถาม ในข้อความที่ 63¹⁹ บักจ๋อยก็มอบผลัด โดยใช้กลวิธีการบอกเล่า ซึ่งก็ได้รับการโต้ตอบกลับจากลินดาในข้อความที่ 78 อย่างไรก็ตาม ในข้อความที่ 78 นี้แตกต่างจากข้อความที่ 667 ในตัวอย่าง (23) เนื่องจกข้อความที่ 78 เป็นการโต้ตอบที่มีการบอกเล่าเฉยๆ ไม่ได้มีการมอบผลัดเหมือนข้อความที่ 667 ที่ผู้สนทนามีการเลือกผู้พูดคนถัดไป โดยการเรียกชื่อ หรือมีการใช้คำถามเหมือนในตัวอย่าง (24) ดังนั้น ในข้อความที่ 78 ผู้วิจัยจึงไม่ได้ระบุว่าบักจ๋อยไม่ตอบ ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าข้อความนี้ไม่มีการมอบผลัดเป็นข้อความที่สิ้นสุดการสนทนาของเรื่องนี้ เพราะเนื่องจากในข้อความต่อไปบักจ๋อยขึ้นเรื่องใหม่ คือ ถามเกี่ยวกับอายุของลินดา ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องชื่อของบักจ๋อยเลย

¹⁸ เนื่องจากระบบการมอบผลัดที่แซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) เสนอนั้นไม่สามารถใช้อธิบายการสนทนาในห้องสนทนาได้ เพราะผู้พูดแต่ละคนไม่จำเป็นต้องรอผลัดให้ว่างก่อน แต่จากการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ก็พบการโต้ตอบของคู่ถ้อยคำในห้องสนทนา ผู้วิจัยจึงให้จุดที่มีการเปลี่ยนผู้พูดเป็นจุดที่มีการเปลี่ยนผลัดและวิเคราะห์ ณ จุดนั้นว่า มีการใช้กลวิธีอะไรบ้าง เสมือนเป็นกลวิธีการมอบผลัด

¹⁹ ข้อความที่ 63 มีการมอบผลัด ผู้วิจัยพิจารณาจากการที่มีข้อความที่โต้ตอบกลับข้อความที่ 63 นั่นคือข้อความที่ 78 ซึ่งทำให้เกิดคู่ถ้อยคำ

(25) การสนทนาระหว่างลินดา กับ บักจ๋อย

52. บักจ๋อย	N	}	S	"ปกตินะ ไม่ค่อยมีใครคุยกับจ๋อยหรอกวันเนี่ยมีลินดาคนแรกนี่แหละที่คุย"
59. ลินดา	R		S	"หรือคะทำไมล่ะคะรู้เหตุผลรีเปล่าที่เค้าไม่ค่อยคุยด้วยนะ"
63. บักจ๋อย	R		S	"สงสัยชื่อเซยมั้ง"
78. ลินดา	R			"ก็ไม่ใช่เซยนิคะ"

3.2.3 การวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

การวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เป็นการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องที่คุณสนทนาพูดคุยกันว่าการโต้ตอบนั้นเรื่องที่คุณสนทนาพูดคุยกันมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างไร ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวเกี่ยวกับขั้นตอนการวิเคราะห์ และเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

● ขั้นตอนการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ว่าวิธีการใดที่คุณสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนามากที่สุดในการสนทนาในห้องสนทนา เพื่อให้เห็นความเชื่อมโยงและความสัมพันธ์ของข้อความการสนทนา และช่วยในการหาคำตอบที่ว่าทำไมผู้สนทนาในห้องสนทนาจึงเข้าใจกันได้ ถึงแม้ว่าจะมีข้อจำกัดในการสื่อสารประเภทนี้ นอกจากนั้น การวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาช่วยในการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความและการมอบผลดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นอีกด้วย รายละเอียดขั้นตอนในการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา มีดังต่อไปนี้

1) วิเคราะห์วิธีการที่คุณสนทนาในห้องสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ตามเกณฑ์ของแฮริง (Herring, 2002) ซึ่งการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจะพิจารณาจากข้อความโต้ตอบไปยังข้อความก่อนหน้านั้น เช่นเดียวกับการศึกษากลไกเชื่อมโยงความ และพิจารณาแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาประกอบการวิเคราะห์

2) นับความถี่ของวิธีการที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในแต่ละข้อความ เช่น

(26) พริม [4] : "ขอ mail หน่อยสิจ๊ะ สวาน้อย จะได้ส่งการ์ดไปให้ เอาปะ"

POOH BEAR [228] : "nanmay68@hotmail.com"

ตัวอย่าง (26) POOH BEAR ใช้วิธีการรักษากฎ (R1) ในการโต้ตอบ ดังนั้นผู้สนทนาใช้วิธีการ 1 วิธีการ (ดูรายละเอียดวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาได้ในหัวข้อถัดไป)

3) บันทึกความถี่ที่ได้ใน Microsoft Excel

4) นำข้อมูลที่บันทึกมาวิเคราะห์หาว่าวิธีการใดที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนามากที่สุด

● **เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา** พิจารณาจากเกณฑ์ของแฮริง (Herring, 2002) ซึ่งเป็นการดัดแปลงจากการศึกษาทฤษฎีด้านความสอดคล้อง (maxim of relation) ของไกรซ์ (Grice, 1975) เพื่อใช้บอกความเกี่ยวข้องของคู่ถ้อยคำในแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ ซึ่งถ้อยคำใดตอบอาจจะเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาก็ได้ เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์นี้แยกออกเป็น 6 ประเภท (ดูตัวอย่างได้จากบทที่ 2 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา) ได้แก่

1) การรักษากฎ (observation of relevance: R1²⁰) คือ การตอบที่ตรงกับเรื่องที่สนทนา

2) การทำกฎ (flouting of relevance: R2) คือ การตอบที่ไม่ตรงกับเรื่องที่สนทนา แต่ผู้พูดสามารถเข้าใจได้ว่าผู้ฟังตอบตรงกับเรื่องที่สนทนา

3) การละเมิดกฎโดยจงใจ (violation of relevance: R3) คือ การตอบที่ไม่ตรงกับเรื่องที่สนทนา และผู้สนทนาไม่สามารถเข้าใจได้โดยทันที

4) การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกันเรื่องสนทนาโดยจงใจ (violation of relevance non-sequitur or loosened relevance - loosened coherence: IR4²¹) คือ การโต้ตอบที่ไม่สามารถบอกความเกี่ยวข้องกันเรื่องข้างต้นได้หรือเป็นการโต้ตอบเพียงเพื่อต้องการให้เกิดปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกลับเท่านั้น เนื่องจากผู้สนทนายังคงต้องการมีส่วนร่วมในการสนทนาต่อไป โดยไม่ได้คำนึงว่าการโต้ตอบจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนามากน้อยเพียงใด

5) การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกันเรื่องสนทนาโดยไม่จงใจหรือผลัดที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ตั้งใจ (accidental turns or intentionally no coherence: IR5) คือ การสนทนาโต้ตอบที่เกิดขึ้น โดยมีได้ตั้งใจ อาจเกิดจากการโต้ตอบผิดคน เนื่องจากผู้สนทนากำลังสนทนากับคนหลายคนในเวลาเดียวกัน หรือตอบผิดห้องสนทนา เนื่องจากผู้สนทนาสนทนากับผู้อื่นในหลายห้องสนทนาในเวลาเดียวกัน เป็นต้น

6) การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่หรือไม่มีความเกี่ยวข้องกันเรื่องที่สนทนาเลย (introduce new topic or irrelevance: IR6) คือ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้เป็นหัวข้อใหม่ ซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาก่อนหน้านั้น

²⁰ R ย่อมาจาก Relevance หมายถึง ความเกี่ยวข้อง

²¹ IR ย่อมาจาก Irrelevance หมายถึง ความไม่เกี่ยวข้อง

ความแตกต่างของ R1 จนถึง IR6 เปรียบได้กับมาตราส่วน (scale) โดยเริ่มต้นจากการโต้ตอบในเรื่องที่เกี่ยวข้องกันมากที่สุดไปจนถึงไม่เกี่ยวข้องกันเลย กล่าวคือ

R1 เป็นการตอบที่ตรงประเด็นมากที่สุด ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ในทันที

R2 ผู้ฟังต้องใช้การตีความเพิ่มขึ้นอีก 1 ชั้น แต่ผู้ฟังก็ยังสามารถเข้าใจได้ไม่ยากนัก

R3 ผู้ฟังต้องใช้การตีความที่มากกว่า R2 การตอบยังคงเป็นการตอบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนากัน ถึงแม้ว่าจะยากในการเข้าใจ ผู้ฟังต้องมีความรู้เบื้องหลังและวัฒนธรรมร่วมกัน จึงจะสามารถเข้าใจได้

IR4 การตอบจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาซึ่งเกิดจากความงุนงงของผู้สนทนาหรือเป็นการโต้ตอบที่ต้องการเพียงปฏิสัมพันธ์ตอบกลับเท่านั้น ซึ่งผู้พูดไม่คำนึงว่าเรื่องที่ตอบจะเกี่ยวข้องกันหรือไม่

IR5 เป็นการตอบที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาเลย เป็นการโต้ตอบที่ผิดห้อง ตอบผิดคน ด้วยเหตุเพราะระบบการสนทนาในห้องสนทนาเอื้ออำนวยให้ผู้พูดสามารถพูดกับคนหลายคนในเวลาเดียวกันได้

IR6 เป็นการเริ่มเรื่องสนทนาใหม่เลย ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการสนทนาเดิมเลย อย่างไรก็ตาม เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ผู้วิจัยจะใช้ R1 - IR5 เท่านั้น เนื่องจากการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเป็นการศึกษาเฉพาะข้อความที่โต้ตอบกลับเท่านั้น IR6 ซึ่งเป็นการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ จึงไม่ใช่ข้อความโต้ตอบกลับ ดังนั้น เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจึงไม่มี IR6

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ของการเชื่อมโยงความ เพื่อให้เข้าใจเกี่ยวกับกลไกเชื่อมโยงความที่ใช้ในห้องสนทนา และนำเสนอผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ และในบทที่ 5 และบทที่ 6 ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์การมอดผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาตามลำดับ

บทที่ 4

การเชื่อมโยงความ

ในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาการศึกษาการเชื่อมโยงความเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกองค์ประกอบหนึ่ง เนื่องจากการเชื่อมโยงความเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ทราบว่าข้อความมีความต่อเนื่องกัน และกลไกเชื่อมโยงความเป็นสิ่งแรกที่บอกถึงการเชื่อมโยงของข้อความ เพราะสามารถเห็นได้จากโครงสร้างผิวของข้อความ กล่าวคือ เห็นได้จากรูปแบบต่างๆ ที่ปรากฏ ได้แก่ 1) การอ้างถึง 2) การแทนที่ 3) การละ 4) การใช้คำเชื่อม 5) การเชื่อมโยงคำ และ 6) ดัชนีปริจเฉท ดังนั้น กลไกเชื่อมโยงความจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ทั้งผู้พูดและผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายที่ปรากฏให้เห็นบนข้อความที่สนทนาได้ การศึกษาการเชื่อมโยงความจึงช่วยในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดี และจากการศึกษาการสนทนาในห้องสนทนา ผู้วิจัยจะนำเสนอผลที่ได้ใน 2 ประเด็น คือ 1) กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา และ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 กลไกเชื่อมโยงความ

ในการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความ ผู้วิจัยจะนำเสนอกลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา และแสดงผลการนับจำนวนความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความเพื่อทำให้ทราบว่ากลไกเชื่อมโยงความใดที่ผู้สนทนาเลือกใช้ในการสนทนาในห้องสนทนา จากนั้นผู้วิจัยจะนำเสนอให้เห็นว่าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความมีความสัมพันธ์กันอย่างไร เพื่อตรวจสอบว่า "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความจะมีมากชนิด" เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่

● กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา

จากการพิจารณากลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา ซึ่งใช้เกณฑ์ของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1976) และวิกา ฉานวงังสะ (Wipah Chanawangsa, 1986) เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบกลไกเชื่อมโยงความที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในห้อง

สนทนา 6 กลไก ได้แก่ กลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละ กลไกการใช้คำเชื่อม กลไกการเชื่อมโยงคำ และกลไกที่เป็นดัชนีปริจเฉท ดังมีรายละเอียดและตัวอย่างในตารางที่ 4.1¹

ตารางที่ 4.1 กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา

กลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนา		
การอ้างถึง (Reference - R)	ตัวอย่าง	รหัส
1. การอ้างถึงบุคคล		R1
1.1 บุรุษสรรพนาม	ฉัน เรา ผม คำ เธอ คุณ นาย เธอ แก	R1.1
1.2 การเรียกชื่อ	Roy พริม คะน้ำ พิมจำ	R1.2
1.3 คำเรียกญาติ	พี่ น้อง	R1.3
1.4 สรรพนามไว้รูป	ไม่ปรากฏรูปของคำสรรพนาม	R1.4
2. การอ้างถึงสิ่งที่ชี้เฉพาะ	นี้ นี้ ที่นั่น โน้น	R2
3. การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ	กว่า	R3
การแทนที่ (Substitution - S)	ตัวอย่าง	รหัส
	ทำนองนั้น อย่างนั้น เหมือนกัน	S1
การละ (Ellipsis - E)	ตัวอย่าง	รหัส
1. การละหน่วยเดิมที่เป็นนาม	การละหน่วยนามที่เป็นประธานหรือกรรม	E1
2. การละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา	การละหน่วยกริยา ซึ่งอาจจะละกริยาหลัก กริยาช่วย หรือกริยาทุกตัวที่ปรากฏ	E2
3. การละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์	การละทั้งอนุพากย์	E3
การใช้คำเชื่อม (Conjunction - C)	ตัวอย่าง	รหัส
1. การใช้คำเชื่อมคล้ายตามกัน	และ หรือ	C1
2. การใช้คำเชื่อมขัดแย้งกัน	แต่ ถ้า...ก็	C2
3. การใช้คำเชื่อมเป็นเหตุเป็นผล	เพราะ	C3
4. การใช้คำเชื่อมในการลำดับเวลา	แล้ว จึง แล้วก็	C4
การเชื่อมโยงคำ (Lexical - L)	ตัวอย่าง	รหัส
1. การซ้ำรูปเดิม (same item)	กิน...กิน เมล...เมล	L1
2. คำปรากฏร่วมกัน (collocation)	ถาม...ตอบ เค็ม...เกลือ	L2
3. คำพ้องความหมาย (synonym)	หวัดดี...ดี ²	L3
ดัชนีปริจเฉท (Discourse Marker - DM)	ตัวอย่าง	รหัส
1. ดัชนีปริจเฉทแสดงการเชื่อมโยงความ	ก็ (ก็้อ) แล้ว	DM 1
2. ดัชนีปริจเฉทแสดงปฏิกริยาโต้ตอบ	โห อืม ว้า	DM 2

¹ คอลัมน์สุดท้ายแสดงรหัสที่ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์ในงานวิทยานิพนธ์นี้

² คำว่า "ดี" จัดเป็นคำพ้องความหมายกับ "หวัดดี" เนื่องจากผู้สนทนาในห้องสนทนามักจะกล่าวคำทักทายที่หมายถึง "หวัดดี" โดยใช้คำว่า "ดี" แทน

เมื่อทราบถึงกลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนาแล้ว ต่อไปผู้วิจัยจะเสนอจำนวนความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนาว่ากลไกใดที่ผู้ร่วมสนทนาเลือกใช้มากที่สุดและน้อยที่สุด

จากผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมพบว่ากลไกการอ้างถึงพบมากที่สุดในห้องสนทนาทั้งสองห้องสนทนา คือ มีการใช้ 49.43% ในห้องจ๊ะจ๋า 3 และ 51.69% ในห้องจ๊ะจ๋า 5 ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาทั้งสองห้องมีการเลือกใช้ที่แตกต่างกัน คือ อันดับที่ 2 อันดับ ที่ 3 และอันดับที่ 4 กล่าวคือ กลไกเชื่อมโยงความที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในห้องจ๊ะจ๋า 3 ได้แก่ กลไกการละ (17.90%) กลไกการเชื่อมโยงคำ (16.12%) ดชนีปริจเฉท (12.36%) การใช้คำเชื่อม (3.70%) การแทนที่ (0.50%) ตามลำดับ ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในห้องจ๊ะจ๋า 5 ได้แก่ กลไกการเชื่อมโยงคำ (19.62%) ดชนีปริจเฉท (13.08%) การละ (12.46%) การใช้คำเชื่อม (2.85%) การแทนที่ (0.31%) ตามลำดับ ดูรายละเอียดได้จากตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมในห้องจ๊ะจ๋า 3 และห้องจ๊ะจ๋า 5

กลไกเชื่อมโยงความ	ห้องจ๊ะจ๋า 3		ห้องจ๊ะจ๋า 5	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การอ้างถึง	696	¹ 49.43	672	¹ 51.69
การแทนที่	7	⁶ 0.50	4	⁶ 0.31
การละ	252	² 17.90	162	⁴ 12.46
การใช้คำเชื่อม	52	⁵ 3.70	37	⁵ 2.85
การเชื่อมโยงคำ	227	³ 16.12	255	² 19.62
ดัชนีปริจเฉท	174	⁴ 12.36	170	³ 13.08
รวม	1,408	100	1,300	100

หมายเหตุ ตัวเลข ¹(...) ²(...) ³(...) หมายถึง อันดับที่ของการใช้กลไกเชื่อมโยงความ

จากตารางที่ 4.2 พบว่ากลไกการอ้างถึงเป็นกลไกเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุดในการสนทนาในห้องสนทนา เหตุผลเนื่องมาจากการสนทนาในห้องสนทนาจะมีผู้ร่วมสนทนาเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ ดังนั้น จึงมีการอ้างถึงตัวบุคคลมาก

ส่วนกลไกการละมีการใช้ในอันดับรองลงมาในห้องจ๊ะจ๋า 3 เนื่องจากภายในการสนทนาจะมีการรับรู้ร่วมกันระหว่างผู้ร่วมสนทนา เพื่อเชื่อมโยงกับสิ่งที่พูดก่อนหน้านี้ จึงทำให้มี

การใช้กลไกการละในการสนทนาในห้องสนทนา อย่างไรก็ตาม กลไกการละในห้องจะจำ 5 กลับอยู่ในอันดับที่ 4

กลไกอันดับที่ 2 ของห้องจะจำ 5 และเป็นกลไกอันดับที่ 3 ในห้องจะจำ 3 คือ กลไกเชื่อมโยงคำ เหตุผลที่ทำให้การสนทนาในห้องสนทนาจึงพบกลไกเชื่อมโยงคำมาก โดยเฉพาะการซ้ำรูปเดิม (ดูรายละเอียดในตารางที่ 4.3) อาจเนื่องมาจากการซ้ำรูปเดิมช่วยให้ผู้สนทนาสามารถเชื่อมโยงข้อความที่ผู้ร่วมสนทนาสนทนาได้อย่างรวดเร็ว เพราะการสนทนาในห้องสนทนาข้อความจะเรียงลำดับตามระบบ จึงทำให้เกิดข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้สนทนาค้นหาข้อความโต้ตอบระหว่างกันได้อย่างรวดเร็ว คือ การซ้ำรูปเดิม นอกจากนี้ การสนทนาในห้องสนทนาเป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ซึ่งมีการเคลื่อนที่ของข้อความอย่างรวดเร็วทำให้ผู้สนทนามีเวลาในการพิมพ์ข้อความและแก้ไขข้อความในการสื่อสารน้อยมาก และยังมีข้อความอื่นๆ แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น ผู้สนทนาจึงใช้การซ้ำรูปเดิม เพื่อไม่ต้องเสียเวลาในการคิดหาคำศัพท์ใหม่ เพราะมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา และการซ้ำรูปเดิมในการสนทนาในห้องสนทนาทำให้การโต้ตอบเป็นที่สังเกตได้ง่ายแก่ผู้ที่สนทนาด้วย กล่าวคือ ทำให้ผู้สนทนาทราบได้ว่าข้อความนั้นได้ตอบข้อความของตน เพราะมีการซ้ำรูปเดิมที่ตนใช้มาก่อน การซ้ำรูปเดิมจึงทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการสนทนาโต้ตอบกันของผู้สนทนา และยังทำให้การสนทนามีความต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน (ดูตัวอย่าง (5))

กลไกเชื่อมโยงความในอันดับที่ 4 และ 3 ในห้องจะจำ 3 และห้องจะจำ 5 ตามลำดับ คือ ดัชนีปริจเฉท ซึ่งเป็นอีกกลไกหนึ่งที่ชิฟฟริน (Schiffirin, 1987) กล่าวว่าทำให้เกิดความต่อเนื่องในการสนทนา โดยดัชนีปริจเฉทที่พบบ่อยในห้องสนทนา ได้แก่ ดัชนีปริจเฉทแสดงการเชื่อมโยงความและดัชนีปริจเฉทแสดงปฏิกริยาโต้ตอบ (จะกล่าวรายละเอียดในผลการวิเคราะห์ของกลไกเชื่อมโยงความย่อยในแต่ละกลไก)

ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่พบในปริมาณน้อยในทั้งสองห้องสนทนา ได้แก่ กลไกการใช้คำเชื่อม กลไกการเชื่อมโยงคำ ตามลำดับ จากการศึกษาพบว่าผู้สนทนาทั้งสองห้องสนทนาใช้กลไกการใช้คำเชื่อมในปริมาณที่ค่อนข้างน้อย เหตุผลอาจเนื่องมาจากหน้าที่ของคำเชื่อม คือ เชื่อม 2 อนุพากย์ วลี หรือคำให้เข้ากัน ซึ่งจะทำให้ประโยคมีความซับซ้อนขึ้น แต่ลักษณะของการสนทนาในห้องสนทนาข้อความส่วนใหญ่จะสั้น ดังจะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยของความยาวของข้อความ³ ในทั้งสองห้องสนทนา ซึ่งอยู่ที่ประมาณ 27-28 ตัวอักษร หรือประมาณ

³ ความยาวต่อข้อความในห้องจะจำ 3 ได้จาก ความยาวของข้อความในทุกข้อความ = 14,813 / จำนวนข้อความโต้ตอบกลับทั้งหมด = 536 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 27.64 ตัวอักษร/ข้อความ ส่วนความยาวต่อข้อความในห้อง

6 คำ ต่อหนึ่งข้อความ และข้อความส่วนใหญ่ก็จะเป็นประโยคที่ไม่ซับซ้อนมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแฮริง (Herring, 2001) ที่พบว่าข้อความที่ใช้ในห้องสนทนาส่วนใหญ่จะไม่ค่อยมีความซับซ้อนเท่าภาษาเขียน เพราะการโต้ตอบด้วยข้อความที่ยาวจะทำให้เสียเวลา และจะทำให้เกิดช่องว่างระหว่างคู่ถ้อยคำมาก มีผลทำให้เกิดการแทรกของข้อความมาก ด้วยเหตุนี้ การใช้คำเชื่อมจึงเกิดขึ้นไม่มาก นอกจากกลไกการใช้คำเชื่อม จากข้อมูลยังพบว่าผู้สนทนาเลือกใช้กลไกการแทนที่ในปริมาณที่น้อยมาก เนื่องจากในภาษาไทยกลไกการแทนที่ที่พบในปริมาณที่น้อยมากอยู่แล้ว และภาษาไทยจะการใช้การซ้ำหรือการตัดมากกว่าจะการใช้การแทนที่ด้วยคำอื่น (Wipah Chanawangsa, 1986)

สรุป กลไกเชื่อมโยงความที่พบมากในการสนทนาในห้องสนทนา ได้แก่ การอ้างถึง การเชื่อมโยงคำ การละ และดัชนีบริจเฉท ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่พบในปริมาณที่น้อย ได้แก่ การใช้คำเชื่อม และการแทนที่ ตามลำดับ

หลังจากวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์จำนวนความถี่และร้อยละของกลไกเชื่อมโยงความย่อยในแต่ละกลไกใหญ่ เพื่อให้ทราบว่าการสนทนาในห้องสนทนามีกลไกเชื่อมโยงใดที่มีความแตกต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน (ดูรายละเอียดได้จากตารางที่ 4.3) โดยในการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนา ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบกับกลไกเชื่อมโยงความในการสนทนาในชีวิตประจำวันที่วิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986)⁴ ได้ศึกษาไว้ เนื่องจากงานวิจัยของวิภา ฌาณวงศ์เป็นการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในภาษาไทยที่ละเอียดกว่างานวิจัยอื่นๆ และยังใช้เกณฑ์การศึกษาของฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday & Hasan, 1986) เช่นเดียวกับการศึกษาในงานวิทยานิพนธ์นี้

จะจำ 5 ได้จาก ความยาวของข้อความในทุกข้อความ = 13,678 / จำนวนข้อความโต้ตอบกลับทั้งหมด = 480 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 28.5 ตัวอักษร/ข้อความ

⁴ จากการศึกษาของวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) พบว่าในการสนทนาในชีวิตประจำวันพบกลไกการอ้างถึงมากที่สุด คือ 48.37% (119 ครั้ง) รองลงมา ได้แก่ กลไกการซ้ำ (27.24% หรือ 67 ครั้ง) กลไกการใช้คำเชื่อม (15.85% หรือ 39 ครั้ง) กลไกการละ (6.5% หรือ 16 ครั้ง) กลไกการเชื่อมโยงคำ (2.03% หรือ 5 ครั้ง) ตามลำดับ ส่วนกลไกการแทนที่ไม่ปรากฏการใช้ในข้อมูล ในงานวิจัยของวิภา ฌาณวงศ์ ได้แยกกลไกการซ้ำออกจากกลไกการเชื่อมโยงคำ เนื่องจากวิภา ฌาณวงศ์เห็นว่าการซ้ำในภาษาไทยมีหลายรูปแบบ จึงควรแยกเป็นกลไกเชื่อมโยงความอีกประเภทหนึ่ง ไม่ควรรวมไว้ในกลไกการเชื่อมโยงคำ

ตารางที่ 4.3 ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความแต่ละชนิดในห้องจีาะจำ 3 และห้องจีาะจำ 5

กลไกเชื่อมโยงความ	ห้องจีาะจำ 3		ห้องจีาะจำ 5	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
● การอ้างถึง				
1. การอ้างถึงบุคคล				
1.1 บุรุษสรรพนาม	62	4.40	76	5.85
1.2 การเรียกชื่อ	245	² 17.40	241	² 18.54
1.3 คำเรียกญาติ	7	0.50	85	⁵ 6.54
1.4 สรรพนามไร้รูป	366	¹ 26.03	263	¹ 20.23
2. การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ	14	1	7	0.54
3. การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ	2	0.14	0	0
● การแทนที่	7	0.50	4	0.31
● การละ				
1. การละหน่วยนาม	119	⁴ 8.45	68	5.23
2. การละหน่วยกริยา	76	5.40	54	4.15
3. การละหน่วยอนุพากย์	57	4.05	40	3.08
● การใช้คำเชื่อม				
1. คำเชื่อมคล้องตาม	10	0.71	13	1
2. คำเชื่อมขัดแย้งกัน	33	2.34	15	1.15
3. คำเชื่อมเป็นเหตุเป็นผล	3	0.21	3	0.23
4. คำเชื่อมในการลำดับเวลา	6	0.43	6	0.46
● การเชื่อมโยงคำ				
1. การซ้ำรูปเดิม	167	³ 11.86	197	³ 15.15
2. คำปรากฏร่วมกัน	50	3.55	47	3.62
3. คำพ้องความหมาย	10	0.71	11	0.85
● ดัชนีปริจเจท				
1. ดัชนีปริจเจทแสดงการเชื่อมโยงความ	111	⁵ 7.89	82	6.31
2. ดัชนีปริจเจทแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ	63	4.47	88	⁴ 6.77
รวม	1,408	100	1,300	100

หมายเหตุ ตัวเลข ¹(...) ²(...) ³(...) หมายถึง อันดับที่ใช้ของการใช้กลไกเชื่อมโยงความ

จากตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณาในประเภทย่อยของกลไกการเชื่อมโยงความกลไกเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุดในห้องสนทนา คือ การใช้คำสรรพนามไว้รูป รองลงมา คือ การเรียกชื่อ และการซ้ำรูปเดิม ตามลำดับ จากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.2 พบว่าผู้สนทนาที่มีการใช้กลไกการอ้างถึงมากที่สุดทั้งสองห้องสนทนา จะเห็นได้ว่าเป็นผลจากการใช้คำสรรพนามไว้รูปและการเรียกชื่อ ซึ่งผู้สนทนามีการใช้เป็นจำนวนมาก ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาใช้รองลงมาในห้องจะจำ 5 และเป็นกลไกที่อยู่ในอันดับที่ 3 ในห้องจะจำ 3 คือ กลไกการเชื่อมโยงคำ ซึ่งเป็นผลมาจากการซ้ำรูปเดิมนั่นเอง ดังนั้น จะเห็นได้ว่าทั้งการสนทนาในห้องสนทนาและการสนทนาในชีวิตประจำวัน ผู้สนทนามีการใช้กลไกเชื่อมโยงความคล้ายกันในอันดับที่หนึ่งและอันดับที่สอง คือ กลไกการอ้างถึง และกลไกการเชื่อมโยงคำ ตามลำดับ

เมื่อผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบผลที่ได้จากการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในการสนทนาในห้องสนทนากับผลการวิจัยของวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) ที่ศึกษาการใช้กลไกเชื่อมโยงความในชีวิตประจำวัน พบว่ากลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนาที่มีความแตกต่างจากกลไกเชื่อมโยงความที่พบในการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะการสนทนาที่เห็นหน้ากัน คือ การเรียกชื่อ ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนาที่มีการใช้เหมือนกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน คือ การใช้สรรพนามไว้รูป และการซ้ำรูปเดิม

จากการศึกษาของวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa, 1986) พบว่าการใช้สรรพนามไว้รูปในการสนทนาในชีวิตประจำวันมีมากเช่นเดียวกับการสนทนาในห้องสนทนา เนื่องจากในโครงสร้างของภาษาไทย ผู้สนทนาจะมีการใช้สรรพนามไว้รูปบ่อยมากในการสนทนา นอกจากนั้น จากผลการศึกษาในงานวิทยานิพนธ์นี้กับผลการศึกษาของวิภา ฌาณวงศ์ ยังให้ผลที่สอดคล้องกับการศึกษาการใช้สรรพนามไว้รูปในการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ในงานวิจัยของเมอร์รี่ (Murray, 1990 อ้างใน Herring, 2001) ซึ่งพบว่าการสนทนาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันของผู้สนทนาส่วนใหญ่จะมีการละคำสรรพนาม เนื่องจากการสื่อสารประเภทนี้มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา ผู้สนทนาจะมีเวลาในการพิมพ์โต้ตอบไม่มากนัก ผู้สนทนาจึงใช้การละคำสรรพนาม เพื่อความสะดวกและประหยัดเวลาในการพิมพ์ ดังนั้น จึงมีการใช้คำสรรพนามไว้รูปบ่อยทั้งในการสนทนาในชีวิตประจำวันและการสนทนาในห้องสนทนา

ส่วนการใช้กลไกการเรียกชื่อในการสนทนาในชีวิตประจำวันกับการสนทนาในห้องสนทนา มีความต่างกัน คือ การสนทนาที่เห็นหน้ากันจะไม่เรียกชื่อกันตลอดเวลา การเรียกชื่อจะเกิดขึ้นในการสนทนาที่ไม่เห็นหน้ากันมากกว่า เช่น การพูดคุยกันทางโทรศัพท์ (Crystal, 2001)

การสนทนาในชีวิตประจำวันที่มีการเห็นหน้ากัน ผู้สนทนาจะไม่เรียกชื่อของผู้สนทนาด้วยตลอดเวลา เนื่องจากผู้สนทนาเห็นหน้ากัน ได้ยินเสียง และเห็นท่าทางของกันและ

กัน จึงทำให้การสนทนาไม่จำเป็นต้องเรียกชื่อกันบ่อยนัก ดังคำกล่าวของคริสตัล (Crystal, 2001) ที่กล่าวว่า การเรียกชื่อไม่จำเป็นมากนักในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ตัวอย่างการสนทนาที่เห็นหน้ากันระหว่าง Mary และ John

(1) Mary: John, are you going to rehearsal tonight?

John: Mary, yes I am.

Mary: John, what time?

John: Mary, about six.

คริสตัล (Crystal, 2001) กล่าวว่า การเรียกชื่อเช่นนี้คงแปลก ถ้าเราเรียกชื่อกันตลอดเวลาในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ในชีวิตประจำวัน การสนทนาที่มีการเรียกชื่อบ่อยครั้ง มักจะพบในการสนทนาที่ผู้พูดไม่เห็นหน้ากัน เช่น การประชุมผ่านทางโทรศัพท์ หรือการโทรศัพท์พูดคุยกันในรายการทางวิทยุ เช่น

(2) Frank Smith, what are your views on this?

การศึกษาที่สอดคล้องกับการศึกษาของคริสตัลในภาษาไทย เช่น การศึกษาของ มยุรี สวัสดิ์เมือง (2540) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับภาษาสนทนาทางโทรศัพท์ทางสถานีวิทยุข่าวสารและการจรรยา จากการศึกษาของมยุรี สวัสดิ์เมือง พบว่าการเรียกชื่อบ่อยมากในการสนทนาทางโทรศัพท์ ซึ่งมักจะเป็นผลัดการพูดของผู้โทรเข้ามาร่วมรายการที่เรียกชื่อของผู้ดำเนินรายการ โดยมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการเรียกให้อีกฝ่ายคอยติดตามคำพูดของตนหรือเป็นการเรียกเพื่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนา ส่วนการเรียกชื่อที่ปรากฏในผลัดการพูดของผู้ดำเนินรายการ ส่วนใหญ่ใช้เรียกเพื่อเปิดการสนทนา เช่น

(3) ผู้ดำเนินรายการ: คุณปิงคะ

ผู้โทร: สวัสดิ์ครับคุณอัจฉรา¹

ผู้ดำเนินรายการ: สวัสดิ์คะ

ผู้โทร: และเพื่อนสมาชิกยามเช้าครับผม ... ขอจบแค่นี้ครับคุณอัจฉรา²

ผู้ดำเนินรายการ: ขอบคุณคะ

จากตัวอย่าง (3) ผู้ดำเนินรายการเรียกชื่อผู้โทรตอนเปิดการสนทนาเท่านั้น ส่วนการที่ผู้โทรเรียกชื่อผู้ดำเนินรายการ คุณอัจฉรา¹ เป็นการเรียกชื่อเพื่อทักทายตอบกลับ ส่วน คุณอัจฉรา² เป็นการเรียกชื่อในการปิดท้ายการสนทนา และเป็นการส่งผลัดให้แก่ผู้ดำเนินรายการ

จากผลการวิเคราะห์การสนทนาในห้องสนทนา พบว่าผู้สนทนามีการใช้กลไกการเรียกชื่อบ่อยมาก เนื่องจากการเรียกชื่อช่วยในการค้นหาผลัดในการสนทนาและทำให้เกิดความต่อเนื่องของการสนทนา นอกจากนี้ เดวิสและบรูเวอร์ (Davis & Brewer, 1997) กล่าวว่า การสนทนาในห้องสนทนามีลักษณะที่คล้ายการพูดคุยทางโทรศัพท์ เนื่องจากไม่เห็นหน้าผู้สนทนา เช่นเดียวกัน แต่ต่างกันที่การสนทนาในห้องสนทนาใช้การพิมพ์เท่านั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการ

พูดคุยทางโทรศัพท์ที่มีการใช้เสียงได้ การเรียกชื่อในการสนทนาทางโทรศัพท์จึงน่าจะมีการใช้ที่น้อยกว่าการสนทนาในห้องสนทนา ซึ่งผู้สนทนามองไม่เห็นหน้าและไม่ได้ยินเสียงกันเลย

ผลที่ได้จากการสนทนาในห้องสนทนาที่ว่า การเรียกชื่อเป็นสิ่งสำคัญนั้น

สอดคล้องกับการศึกษาของเวอรี่ (Werry, 1996) ที่กล่าวว่า การเรียกชื่อเป็นกลไกที่สำคัญที่ช่วยจัดความกำกวมและความไม่ต่อเนื่องของผลัดในการสนทนา เนื่องจากการเรียกชื่อจะทำให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร การเรียกชื่อเป็นสิ่งทดแทนข้อบกพร่องในการสื่อสารที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่สามารถเห็นหน้ากันได้ การเรียกชื่อจะทำให้ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารทราบได้ว่าข้อความนั้นส่งถึงใครหรือได้ตอบกลับไปหาผู้ใดในห้องสนทนา ทั้งยังช่วยในการสังเกตการสนทนาบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่มีข้อความอื่นแทรกอยู่ตลอดเวลา เมื่อพบชื่อของเรบบนหน้าจอก็ช่วยให้ทราบว่าข้อความนั้นส่งถึงตัวเรา การเรียกชื่อจึงจะก่อให้เกิดความต่อเนื่องของข้อความในการสนทนาในห้องสนทนา ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง (4)

(4) บทสนทนาช่วงหนึ่งในห้องจะจำ 3

588. เพลง +O [235] : "จำลับสนหรือป่าวtp"

589. ลินดา +O [99] : "ไม่แน่ใจอะตั้ม"

590. แบลมแบม [247] : "อะหน่านะ **นกแมน** เดี่ยวเปลืองขนมจีบแยอะ อะจะได้เอาไว้วางขายหน้าสาวอื่นอะ"

591. NOKMAN O-> [139] : "I just logged on สวัสดีจ้า"

592. บักจ๋อย O-> [136] : "เกือบ10000000000นะ"

593. Kryro [147] : "I just logged on สวัสดีจ้า"

594. NOKMAN O-> [139] : "ก็อได้ **แบมแบม**"

595. Kryro [147] : "หวัดดีครับ...ทุกคน.... (smile)"

596. tp [19] : "สงสัยอะ ..แะๆ .. สมองเรายิ่งเบลอๆ อะ .. อ้อออ .. นึกออกรั้ว .. นันมันบางปุ อะ .. ฮีฮี .. จำได้แล้ว"

597. ลินดา +O [99] : "**ลิน** เล่นเกือบทุกวันไม่แน่นะ"

598. เพลง +O [235] : "**tp** เรียนหรือทำงานคะ"

599. บักจ๋อย O-> [136] : "9600บาท ต่อเดือนนะครับ"

600. แนน [147] : "**หนุ่ม** ไม่อยู่แล้ว แนนก็ไปแล้วนะคะ"

601. แบลมแบม [247] : "**ฮัท** หวัดดีมาสามรอบแล้ว"

602. tp [19] : "เรา ทำงาน อะ**เพล** .. แล้ว**เพลง** หละ .. เรียนอยู่อะดิ .. ไรปะ .."

ตัวอย่าง (4) เป็นบทสนทนาช่วงหนึ่งที่เกิดขึ้นในการสนทนาที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้สนทนาจะมีการเรียกชื่ออยู่เสมอ เนื่องจากคู่คุยค่าจะถูกแทรกจากข้อความของผู้สนทนาอื่น การเรียกชื่อจึงช่วยทำให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร เช่น การสนทนายระหว่าง tp กับ เพลง ทั้งสองคนจะเรียกชื่อของทั้งสองฝ่ายอยู่

เสมอ ดังจะเห็นได้ในข้อความที่ 588 598 และ 602 (ยกเว้นข้อความที่ 596 เพียงข้อความเดียว) ส่วนแบบแบบสนทนากับ NOKMAN และ ฮัทไปพร้อมกัน ดังนั้น ในทุกข้อความของแบบแบบจะมีการเรียกชื่ออยู่เสมอ เพื่อให้ทั้งคู่สนทนาทั้งสองคนไม่เกิดความสับสนว่าข้อความของแบบแบบโต้ตอบกับใคร

กลไกเชื่อมโยงความที่ใช้มากเป็นอันดับที่ 3 ในการสนทนาในห้องสนทนา คือ การซ้ำรูปเดิม กลไกนี้มีการใช้มากในการสนทนาในชีวิตประจำวันเช่นเดียวกัน แต่การซ้ำในการสนทนาที่วิภา ฌาณวังสะ (Wipah Chanawangsa, 1986) ศึกษาในภาษาไทยในการสนทนาในชีวิตประจำวันมีรูปแบบหลากหลายมากกว่าที่ค้นพบในการสนทนาในห้องสนทนา กล่าวคือ มีทั้งการซ้ำคำ การซ้ำวลี และการซ้ำโครงสร้าง จุดประสงค์ของการซ้ำรูปเดิมในการสนทนาในชีวิตประจำวัน (Wipah Chanawangsa, 1986) ได้แก่ 1) การซ้ำรูปเดิมจะเกิดในการพูดที่ไม่มี การวางแผนไว้ล่วงหน้า 2) การซ้ำรูปเดิมจะช่วยลดความสับสนในการอ้างถึงสิ่งต่างๆ และ 3) การซ้ำรูปเดิมจะทำให้สามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น จุดประสงค์ดังกล่าวคล้ายกับการสนทนาในห้องสนทนา คือ การสนทนาในห้องสนทนาไม่มีการวางแผนล่วงหน้า การซ้ำรูปเดิมทำให้ไม่เสียเวลาในการโต้ตอบ เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนามีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาที่ใช้ในการพิมพ์ ผู้สนทนาจำเป็นต้องพิมพ์ข้อความโต้ตอบอย่างรวดเร็ว เพราะหน้าจอการสนทนาบนคอมพิวเตอร์เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว จึงทำให้ผู้สนทนามีเวลาในการคิดคำที่ใช้ในการโต้ตอบและแก้ไขคำพูดไม่มากนัก ซึ่งสอดคล้องกับที่บาร์อน (Baron, 1984 อ้างใน Herring, 2001) ได้คาดการณ์ไว้ว่าใน อนาคตการใช้คำศัพท์ในการสนทนาที่ผ่านทางคอมพิวเตอร์จะมีการใช้คำศัพท์ที่แคบลง ซึ่งสนับสนุนโดยอ้อมกับผลงานวิทยานิพนธ์นี้ คือ ผู้สนทนามีการใช้การซ้ำรูปเดิมมาก เนื่องจากผู้สนทนาไม่มีเวลาในการคิดคำศัพท์ใหม่ในการสนทนามากนัก มีผลทำให้คำศัพท์ที่ใช้แคบลง จึงก่อให้เกิดการซ้ำรูปเดิมมากขึ้น และเนื่องจากผู้สนทนาเคยใช้คำศัพท์เหล่านี้มาแล้ว จึงสามารถนึกได้โดยทันที ช่วยย่นระยะเวลาในการพิมพ์โต้ตอบกัน ทั้งยังมีผลช่วยให้ไม่สูญเสียคู่สนทนาไป เนื่องจากสามารถโต้ตอบได้โดยทันที ทำให้ไม่ทิ้งช่วงการสนทนามากนัก นอกจากนี้ การซ้ำรูปเดิมในการสนทนาในห้องสนทนายังช่วยลดความสับสนในการอ้างถึงสิ่งต่างๆ และทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นเหมือนกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน การซ้ำรูปเดิมในการสนทนาในห้องสนทนายังช่วยให้ผู้ร่วมสนทนาสามารถเชื่อมโยงข้อความที่สนทนากันได้อย่างรวดเร็ว ช่วยในการค้นหาผลัดที่เกี่ยวข้องกันได้ง่ายขึ้น และง่ายแก่การสังเกต เมื่อการซ้ำรูปเดมนั้นปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ตัวอย่างเช่น

(5) บทสนทนาช่วงหนึ่งในห้องจ๊ะจ๋า 5⁵

91. พี่แฉว..... [153] : "มีเป็นกระตักจริง ๆ จ๊ะ—อ้อพิมถามไรหน่อยได้มะครับ"
92. พิม [4] : "พูดไม่ออกหรือ roy ช่วยเอาม๊ะ"
93. ค่ะน้ำ [165] : "ขอทำงานก่อนนะจ๊ะ พิมจ๋า อีอิ จู๊ปๆๆๆ"
94. [[TAR]] [30] : "ฮัลโหล มีใครว่าปะครับ คุยด้วยได้ปะ"
95. พิมจ๋า [64] : "ได้สิ นิดเดียวนะ ถามเยอะไม่ตอบอะ"
96. ค่ะน้ำ [165] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
97. o ROY o O-> [49] : "ช่วย เลย"
98. พิมจ๋า [64] : "จ๋า ค่ะน้ำจ๋า แล้วจามาอีกป่าว"
99. พิมจ๋า [64] : "อ้าว ไปชะละ บายจ๋า ค่ะน้ำ"
100. [[TAR]] [30] : "พิม หรือ"
101. พี่แฉว..... [153] : "แบบว่า--ที่พิมเล่นอยู่—ใช้เบรอันเซอร์อะไรดูนะ-ไออีหรือครับ-แล้วไออีรุ่นไหน"
102. dul [171] : "ไอ้วๆๆนมนโตๆๆ555"
103. dul [171] : "ไอ้วๆๆนมนโตๆๆ555"
104. dul [171] : "ไอ้วๆๆนมนโตๆๆ555"
105. dul [171] : "ไอ้วๆๆนมนโตๆๆ555"
106. พิม [4] : "I just logged on สวิสดีจ๋า"
107. POOH BEAR [28] : "ตกลงชื่อจริงๆคือพี่พิมกับพี่royเลยใช่มี๊"
108. พี่แฉว..... [153] : "ไออี4 หรือ ไออี 5 หรือไออี5.5"
109. พิมจ๋า [64] : "ดีจ๋า ตาร์"
110. พิมจ๋า [64] : "ไออีอารัยหรือ พี่แฉว ไม่รู้จักอะ"
111. POOH BEAR [28] : "ทำไมพี่พิมหลุดบ่อยอะ"
112. น้ำฝน [229] : "I just logged on สวิสดีจ๋า"
113. [[TAR]] [30] : "หัดดีเหมือนกัน"
114. พิมจ๋า [64] : "น่านๆๆ อีตาตุล ตบะแตกแล้วละสิ"
115. POOH BEAR [28] : "ว่างัยตอบด้วย"
116. o ROY o O-> [49] : "พี่ ไม่ใช่ ชื่อนี้หรือครับ ชื่อนี้ คิดมา สดๆ"
117. POOH BEAR [28] : "แล้วชื่ออะไรละ"
118. พิม [4] : "ก๊อของพริ่นน้อง..มันก๊อไม่ดียังเงี้ยะแหละ"
119. พี่แฉว..... [153] : "ไม่รู้จักไออี—ก๊ออินเตอร์เน็ตเอ็กซ์โพลเลอร์เง-หน้าตางนะหน้าตางที่เล่นแช้ทอยู่นี่เง"

⁵ ผู้วิจัยใช้ตัวอักษรหนาในการสนทนาระหว่างพี่แฉวและพิมจ๋า เพื่อช่วยในการสังเกตและอธิบายข้อมูล

ตัวอย่าง (5) จะเห็นได้ว่าบทสนทนานี้มีคู่สนทนาหลายคู่มาก แต่การสนทนาของทุกคนก็ยังดำเนินต่อไปได้ ถึงแม้ว่าจะมีการแทรกของข้อความอื่นระหว่างคู่ถ้อยคำ อย่างเช่น การสนทนายระหว่างพี่แหวกับพิมจำ (ข้อความที่ 91 95 101 108 110 และ 119) การสนทนาของทั้งสองคนเชื่อมโยงกัน ซึ่งสามารถสังเกตได้จากการซ้ำรูปเดิมในการสนทนา กล่าวคือ ข้อความที่ 95 พิมจำซ้ำรูปเดิมว่า "ถาม" ซึ่งเป็นคำที่พี่แหวพูดในข้อความที่ 91 และในข้อความที่ 108 พี่แหวก็ซ้ำรูปเดิมว่า "ไออี" ที่ปรากฏในข้อความที่ 101 ในการถามพิมจำ ส่วนพิมจำก็ซ้ำรูปเดิมว่า "ไออี" และใช้คำว่า "ไม่รู้จัก" ในข้อความที่ 110 เพื่อโต้ตอบพี่แหว และในข้อความที่ 119 พี่แหวก็ซ้ำรูปเดิมว่า "ไออี" และคำว่า "ไม่รู้จัก" เพื่อถามพิมจำ นอกจากนี้ ทั้งพี่แหวกับพิมจำ ยังใช้การเรียกชื่อในการมอบผลัดอยู่เสมอ (จะกล่าวรายละเอียดในบทที่ 5 ระบบผลัด) การสนทนาของทั้งพี่แหวกับพิมจำจึงต่อเนื่องและเชื่อมโยงกัน ถึงแม้ว่าพิมจำจะพูดกับคนทั่วไปพร้อมกันก็ตาม

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ยังพบว่าผู้สนทนาของทั้งสองห้องมีการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความที่แตกต่างกันในลำดับที่ 4 และ 5 กล่าวคือ ในห้องจ๊ะจ๋า 3 มีการใช้กลไกการละหน่วยนาม และดัชนีปริจเฉทแสดงการเชื่อมโยงความ ตามลำดับ ส่วนในห้องจ๊ะจ๋า 5 มีการใช้ดัชนีปริจเฉทแสดงปฏิกริยาโต้ตอบ และการใช้คำเรียกญาติ ตามลำดับ ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่นอกเหนือจากที่กล่าวมาเป็นกลไกเชื่อมโยงความที่มีปริมาณการใช้ไม่มากนัก จากผลการวิเคราะห์เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ร่วมสนทนามีการใช้ดัชนีปริจเฉทในการเชื่อมโยงความเป็นอันดับที่ 4 และ 5 ในสองห้องสนทนา ดัชนีปริจเฉทเป็นอีกกลไกหนึ่งที่น่าสนใจ เนื่องจากเป็นกลไกที่ก่อให้เกิดความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ (Schiffirin, 1987) ในการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในการสนทนาในชีวิตประจำวันส่วนใหญ่ได้รวมเอาดัชนีปริจเฉทในกลไกเชื่อมโยงความ แต่เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าดัชนีปริจเฉทเป็นอีกรูปภาษาหนึ่งที่ทำให้เห็นความต่อเนื่องของข้อความได้ จึงรวมดัชนีปริจเฉทให้เป็นหนึ่งในกลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนา ซึ่งส่วนใหญ่ดัชนีปริจเฉทที่พบจะเป็นดัชนีปริจเฉทที่แสดงการเชื่อมโยงของข้อความ เช่น คำว่า "แล้ว" เพื่อสื่อให้อีกฝ่ายทราบว่าตนเองยังต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมอีก และใช้คำว่า "ก็" เพื่อต้องการให้เกิดความต่อเนื่องของข้อความ เช่น

ตัวอย่าง (6) การสนทนาของ ROY POOH BEAR และพริม ซึ่งมีการใช้คำว่า "แล้ว" และ "ก็" ทำหน้าที่เป็นดัชนีปริจเฉท กล่าวคือ POOH BEAR ใช้คำว่า "แล้ว" เพื่อ

⁶ จากข้อมูลไม่พบดัชนีปริจเฉทที่แสดงการเชื่อมโยงเนื้อความเปลี่ยนแปลงนัยความ เช่น "ส่วน" ดัชนีปริจเฉทที่แสดงการเชื่อมโยงเนื้อความแสดงเหตุและผล เช่น "เพราะ" "เนื่องจาก" "เพราะฉะนั้น" และดัชนีปริจเฉทที่แสดงการเชื่อมโยงเนื้อความแสดงจุดมุ่งหมาย เช่น "เพื่อ"

เชื่อมโยงความเพิ่มเติม หลังจากที่ยี่ROYตอบตนเอง ส่วนพริมาใช้คำว่า "ก้อ (ก็)" เพื่อทำให้เกิดความต่อเนื่องของข้อความ

- (6) POOH BEAR [28]: "ตกลงชื่อจริงคือพี่ปริมกับพี่ปริยเลยใช่ไหม"
 o ROY o O-> [49]: "พี่ปริไม่ใช่ชื่อนี้หรือครับ ชื่อนี้ คิดมา สดๆ"
 POOH BEAR [28]: "แล้วชื่ออะไรละ"
 พริม [4]: "สดๆ อะไรยะ เห็นตั้งแต่เช้าแล้ว"
 POOH BEAR [28]: "พี่ปริมีชื่ออะไร"
 พริม [4]: "ก้อชื่อพี่ปริมไงคะ..น้องหมี"

นอกจากนั้น ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ได้ชี้แจงบริบทที่พบมากยังรวมถึงการเลียนเสียงที่เกิดขึ้นในการสนทนาในชีวิตประจำวัน เพื่อใช้ในการโต้ตอบกลับ เช่น "เฮ้อ" "ว้า" "อึ้งย" "อ้าว" ซึ่งเรียกว่าการใช้ถ้อยคำเออออ (back channels) ที่ผู้รับสารใช้ในการโต้ตอบกลับไปยังข้อความก่อนหน้านั้น ซึ่งผลที่ได้นี้สอดคล้องกับงานวิจัยของเชอร์นี่ (Cherny, 1999) ที่พบว่า การสนทนาในมัด มีการใช้ถ้อยคำเออออเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน เนื่องจากถ้อยคำเออออเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ทราบว่าผู้สนทนาเข้าใจข้อความที่ผู้พูดพูด และถ้อยคำเออออยังเป็นถ้อยคำที่แสดงให้เห็นความมีส่วนร่วมและการรับรู้ร่วมกัน (co-presence and awareness) ของผู้สนทนาในการสนทนา ไม่ใช่เป็นเพียงสัญญาณที่แสดงถึงความเข้าใจ หรือการยอมรับของอีกฝ่ายเท่านั้น

ส่วนการใช้คำเรียกญาติจะเห็นได้ว่ามีการใช้ในอันดับที่ 5 ในห้องจ๊ะจ๋า 5 คือ 6.54% แต่ในห้องจ๊ะจ๋า 3 การใช้คำเรียกญาติอยู่ในอันดับเกือบสุดท้าย (0.50%) จากกลไกเชื่อมโยงความทั้งหมด 19 ชนิดย่อย จึงทำให้เห็นความแตกต่างที่อาจตั้งเป็นข้อสังเกตได้ว่าในห้องจ๊ะจ๋า 5 ผู้ร่วมสนทนาแสดงความสนิทสนมและมีความเป็นกันเองมากกว่าในห้องจ๊ะจ๋า 3 เนื่องจากมีการใช้คำว่า "พี่ปริ" และ "น้อง" ในการเรียกผู้ที่สนทนาด้วย

สรุป ผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความในการสนทนาในห้องสนทนากับการสนทนาในชีวิตประจำวันที่มีการใช้เหมือนกัน คือ การใช้สรรพนามไว้รูป การซ้ำรูปเดิม ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่แสดงความแตกต่างระหว่างการสนทนาในห้องสนทนากับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน คือ กลไกการเรียกชื่อ ซึ่งเป็นกลไกที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน แต่เกิดขึ้นในการสนทนาที่ไม่เห็นหน้ากัน (Crystal, 2001) เช่น การสนทนาทางโทรศัพท์ การเรียกชื่อถือได้ว่าเป็นกลไกที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างความเชื่อมโยงในการสนทนาในห้องสนทนา และก่อให้เกิดความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา

หลังจากที่ได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่ได้ของการใช้กลไกเชื่อมโยงความในทั้งสองห้องสนทนาแล้ว ในหัวข้อถัดไป ผู้วิจัยจะเป็นนำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิด และความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความแยกตามแต่ละชนิด โดยใช้โปรแกรม GLMStat ในการหาความสัมพันธ์

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความ

หลังจากที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่พบในห้องสนทนา ต่อไปผู้วิจัยจะวิเคราะห์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกเชื่อมโยงความ เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความจะมีมากชนิด" ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับกลไกเชื่อมโยงความ โดยใช้โปรแกรม GLMStat ในการวิเคราะห์สถิติแบบ Log-linear ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 แบบ ได้แก่

แบบแรก วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ ซึ่งจะพิจารณาโดยรวม กล่าวคือ พิจารณาว่าในแต่ละข้อความมีการใช้กลไกเชื่อมโยงความกี่ชนิด เพื่อตรวจสอบว่า "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมีมากชนิด" เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่

แบบที่สอง วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิด⁷ โดยดูความสัมพันธ์ของทุกกลไกรวมกันในทั้งสองห้องสนทนา

แบบที่สาม วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความแยกตามแต่ละชนิด เพื่อแสดงรายละเอียดของความสัมพันธ์ที่ละกลไกในทั้งสองห้องสนทนา

⁷ จำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดต่างจากจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ คือ จำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดเป็นการนับความถี่ทุกความถี่ของการใช้กลไกเชื่อมโยงความ แต่จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความเป็นการนับ Token ตัวอย่างเช่น ในข้อความที่ 31 ในห้องจะจำ 3 มีการใช้การเรียกชื่อ 1 ครั้ง และคำสรรพนามไว้รูป 2 ครั้ง ดังนั้น จำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดจะเท่ากับ 3 ครั้ง ส่วนจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความจะเท่ากับ 2 ชนิด

การวิเคราะห์แบบที่หนึ่ง วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ โดยใช้โปรแกรม GLMStat และกำหนดให้จำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำเป็นตัวแปรต้น และจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความเป็นตัวแปรตาม เพื่อตรวจสอบว่า "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความจะมีมากขึ้น" ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ โดยผลการวิเคราะห์ได้จากรายการที่ 4.4 และรายการที่ 4.5

ตารางที่ 4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรก (messages in between หรือ msg. in bet.) กับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความในห้องจีจะจำ 3

a. Effect⁸

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	2.118	1	2.118	0.1456

b. Estimate⁹

	Estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	0.7535	4.310e-2	17.48	<0.0001
Msg. in bet.	6.641e-3	4.464e-3	1.488	0.1369

จากรายการที่ 4.4 a. Effect พบว่าค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare มีค่าเท่ากับ 0.1456 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าจำนวนข้อความที่

⁸ ตาราง Effect แสดงให้ทราบว่าผลการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปรที่กำหนดสามารถวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของทั้งสองได้หรือไม่ โดยพิจารณาเฉพาะค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare กล่าวคือ ถ้าค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าสามารถหาความสัมพันธ์ได้ เช่น สามารถหาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความได้ ในทางกลับกัน ถ้าค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่าไม่สามารถหาความสัมพันธ์ของตัวแปรดังกล่าวได้

⁹ หลังจากพิจารณาค่าที่ได้จากรายการ Effect จากนั้น จะเป็นการวิเคราะห์ค่าในรายการ Estimate ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสองตัวแปรว่าจะมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางใด โดยมีวิธีการตีความค่าที่ได้ ดังนี้ อันดับแรกจะต้องพิจารณาค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob > |z| ว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่น้อยกว่า 0.05 หรือไม่ หลังจากนั้น ให้พิจารณาที่ estimate ในช่องของจำนวนข้อความที่แทรก (Msg. in bet.) โดยพิจารณาว่าถ้าตัวเลขในจำนวนข้อความที่แทรกมีค่าบวกจะหมายถึงความสัมพันธ์มีทิศทางไปทางเดียวกัน เช่น ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกมาก จะมีการใช้กลไกการอ้างถึงมากตามไปด้วย แต่ถ้าตัวเลขมีค่าเป็นลบ ความสัมพันธ์จะมีทิศทางกลับกัน เช่น ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกมาก จะมีการใช้กลไกการอ้างถึงน้อย ส่วนค่าที่ได้ในช่อง se (est.) z ratio และ Constant ไม่ได้ใช้ในการตีความ

แทรกและจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความในห้อยจะจำ 3 ไม่สามารถหาความสัมพันธ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับค่าที่ได้ในตารางที่ 4.4 b. Estimate กล่าวคือ ค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>|z| เท่ากับ 0.1369 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงไม่นับสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ไม่สามารถตีความได้ว่าถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความจะมีมากชนิด ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความในห้อยจะจำ 5

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	9.737	1	9.737	0.0018

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	0.7697	4.050e-2	19.01	<0.0001
Msg. in bet.	1.871e-2	5.613e-3	3.334	0.0009

จากตารางที่ 4.5 a. Effect พบว่าค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare มีค่าเท่ากับ 0.0018 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าจำนวนข้อความที่แทรกและจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความในห้อยจะจำ 5 มีความสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่าที่ได้ในตารางที่ 4.5 b. Estimate กล่าวคือ ค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>|z| เท่ากับ 0.0009 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงมีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าที่ได้ของจำนวนข้อความที่แทรกใน estimate ติดค่าบวก จึงสามารถตีความได้ว่าถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมีมากชนิด ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุป จากผลการวิเคราะห์แบบแรกในสองห้องสนทนา ไม่สามารถสรุปได้ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากมีเพียงห้อยจะจำ 5 เพียงห้องสนทนาเดียวเท่านั้นที่ผลเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมีมากชนิด ส่วนห้อยจะจำ 3 จำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความไม่สามารถหาความสัมพันธ์ได้ จากผลการวิเคราะห์แบบแรก ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิเคราะห์แบบที่สอง โดยพิจารณาว่าจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดกับจำนวนข้อความที่แทรก จะมีผลที่สอดคล้องกับการวิเคราะห์แบบแรกหรือไม่ เพื่อเป็นการยืนยันผลที่ได้จากการวิเคราะห์แบบแรก

การวิเคราะห์แบบที่สอง ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิด (รวมจำนวนกลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละ กลไกการใช้คำเชื่อม กลไกการเชื่อมโยงคำ และกลไกที่เป็นดัชนีปริเฉทเข้าด้วยกัน) โดยใช้โปรแกรม GLMStat กำหนดให้จำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำเป็นตัวแปรต้น และจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดเป็นต้นแปรตาม ผลการวิเคราะห์ได้จากตารางที่ 4.6 และตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดในห้องจีจ๋า 3

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	Df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	1.832	1	1.832	0.1759

b. Estimate

	Estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	0.9243	3.979e-2	23.23	<0.0001
Msg. in bet.	5.725e-3	4.151e-3	1.379	0.1678

จากตารางที่ 4.6 a. Effect พบว่าค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare มีค่าเท่ากับ 0.1759 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าจำนวนข้อความที่แทรกและจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดในห้องจีจ๋า 3 ไม่สามารถหาความสัมพันธ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับค่าที่ได้ในตารางที่ 4.6 b. Estimate กล่าวคือ ค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>|z| เท่ากับ 0.1678 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถตีความได้ว่าถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก จำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดก็ไม่ได้มีการใช้มากตามไปด้วย

ตารางที่ 4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดในห้องจีจ๋า 5

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	17.76	1	17.76	<0.0001

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	0.8902	3.731e-2	23.86	<0.0001
Msg. in bet.	2.281e-2	4.978e-3	4.583	<0.0001

จากตารางที่ 4.7 a. Effect พบว่าค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare มีค่าเท่ากับ <0.0001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าจำนวนข้อความที่แทรกและจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดในห้องจะจำ 5 มีความสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งสอดคล้องกับค่าที่ได้ในตารางที่ 4.7 b. Estimate กล่าวคือ ค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>|z| เท่ากับ <0.0001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถตีความได้ว่าถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก จำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดก็จะมีการใช้มากตามไปด้วย

สรุป จากการวิเคราะห์แบบที่สอง ผลที่ได้สอดคล้องกับการวิเคราะห์แบบแรก คือ มีเพียงห้องจะจำ 5 เท่านั้นที่ผลที่ได้มีความสัมพันธ์กัน ดังนั้น จึงไม่สามารถสรุปได้ว่า "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก จำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดก็จะมีมากตามไปด้วย" จากผลที่ได้ทั้งการวิเคราะห์แบบแรกและแบบที่สองทำให้ทราบว่าทั้งสองห้องสนทนาไม่ผลที่ไม่สอดคล้องกัน ดังนั้น จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความมีความสัมพันธ์กัน เช่นเดียวกับที่ไม่สามารถสรุปได้ว่าจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิดมีความสัมพันธ์กัน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังคงทำการวิเคราะห์แบบที่สาม เพื่อพิจารณาว่าภายในกลไกเชื่อมโยงความแต่ละชนิดจะมีกลไกเชื่อมโยงความใดที่มีความสัมพันธ์กับจำนวนข้อความที่แทรกบ้าง

การวิเคราะห์แบบที่สาม คือ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความแยกตามแต่ละชนิด¹⁰ กล่าวคือ เป็นการหาความสัมพันธ์ของทั้งสองห้องสนทนา ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการอ้างถึง กับกลไกการแทนที่ กับกลไกการละ กับกลไกการใช้คำเชื่อม กับกลไกการเชื่อมโยงคำ และกับกลไกที่เป็นดัชนีปริเฉท วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรม GLMStat กำหนดให้

¹⁰ จำนวนของกลไกเชื่อมโยงความแยกตามแต่ละชนิดใช้การนับความถี่เช่นเดียวกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวมทุกชนิด

จำนวนข้อความที่แทรกเป็นตัวแปรต้น และจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความแยกตามแต่ละชนิดเป็นตัวแปรตาม เพื่อดูว่ากลไกเชื่อมโยงความชนิดใดที่แปรไปตามระยะห่างของจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ ดูรายละเอียดได้จากตารางที่ 4.8 ถึงตารางที่ 4.19

- การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความแยกตามแต่ละชนิดในห้องจี๋จำ 3

ตารางที่ 4.8 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการอ้างถึงในห้องจี๋จำ 3

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	1.533	1	1.533	0.2157

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	0.2094	5.632e-2	3.719	0.0002
Msg. in bet.	7.361e-3	5.800e-3	1.269	0.2044

ตารางที่ 4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการแทนที่ในห้องจี๋จำ 3

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	1.609	1	1.609	0.2047

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-3.661	0.6368	-5.749	<0.0001
Msg. in bet.	-0.1230	0.1109	-1.108	0.2678

ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการละในห้องจี๋จำ 3

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	1.174	1	1.174	0.2785

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-0.8291	9.278e-2	-8.936	<0.0001
Msg. in bet.	1.048e-2	9.317e-3	1.125	0.2607

ตารางที่ 4.11 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการใช้จ่ายเชื่อมโยงในห้องจ๊ะจ๋า
3

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	1.257	1	1.257	0.2622

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-2.140	0.2199	-9.730	<0.0001
Msg. in bet.	-3.004e-2	2.849e-2	-1.055	0.2917

ตารางที่ 4.12 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการเชื่อมโยงคำในห้องจ๊ะจ๋า
3

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	4.718e-2	1	4.718e-2	0.8281

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-0.8514	0.1012	-8.416	<0.0001
Msg. in bet.	-2.421e-3	1.121e-2	-0.2160	0.8290

ตารางที่ 4.13 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับดัชนีปริจเฉทในห้องจ๊ะจ๋า 3

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	1.011	1	1.011	0.3146

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-1.208	0.1112	-10.86	<0.0001
Msg. in bet.	1.161e-2	1.108e-2	1.048	0.2948

จากตารางที่ 4.8 - 4.13 ทั้งตาราง a. Effect และตาราง b. Estimate พบว่าค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare และค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>|z| มากกว่า 0.05 จึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าในห้องจะจำ 3 จำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกเชื่อมโยงความทั้งหมดกลไกไม่สามารถหาความสัมพันธ์ได้

- การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความแยกตามแต่ละชนิดในห้องจะจำ 5

ตารางที่ 4.14 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการอ้างถึงในห้องจะจำ 5

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	7.078	1	7.078	0.0078

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	0.2391	5.231e-2	4.572	<0.0001
Msg. in bet.	2.044e-2	7.138e-3	2.864	0.0042

ตารางที่ 4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการแทนที่ในห้องจะจำ 5

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	2.528	1	2.528	0.1118

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-3.779	0.7343	-5.147	<0.0001
Msg. in bet.	-0.3459	0.2660	-1.300	0.1935

ตารางที่ 4.16 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการละในห้องจ๊ะจ๋า 5

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	0.8049	1	0.8049	0.3696

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-1.148	0.1069	-10.74	<0.0001
Msg. in bet.	1.467e-2	1.507e-2	0.9733	0.3304

ตารางที่ 4.17 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการใช้คำเชื่อมในห้องจ๊ะจ๋า 5

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	3.030	1	3.030	0.0818

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-2.793	0.2082	-13.42	<0.0001
Msg. in bet.	4.533e-2	2.127e-2	2.131	0.0331

ตารางที่ 4.18 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการเชื่อมโยงคำในห้องจ๊ะจ๋า 5

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	8.128	1	8.128	0.0044

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-0.7929	8.218e-2	-9.649	<0.0001
Msg. in bet.	3.224e-2	9.940e-3	3.243	0.0012

ตารางที่ 4.19 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับดัชนีปริจเฉทในห้องจีจะจำ 5

a. Effect

Effect	Scaled Deviance	df	Chisquare	Prob>ChiSquare
Msg. in bet.	0.5951	1	0.5951	0.4405

b. Estimate

	estimate	se (est.)	z ratio	Prob> z
Constant	-1.095	0.1060	-10.34	<0.0001
Msg. in bet.	1.248e-2	1.552e-2	0.8041	0.4214

จากผลการวิเคราะห์ที่ได้ในตารางที่ 4.14 - 4.19 พบว่าตารางที่ 4.15 - 4.16 และตารางที่ 4.19 ค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare และค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>|z| ในตาราง a. Effect และตาราง b. Estimate มากกว่า 0.05 จึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงตารางที่ 4.14 และตารางที่ 4.18 ที่ทั้งตาราง a. Effect และตาราง b. Estimate ค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare และค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>|z| น้อยกว่า 0.05 จึงมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่าในห้องจีจะจำ 5 จำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการอ้างถึง และกับกลไกการเชื่อมโยงคำมีความสัมพันธ์ กล่าวคือ ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกมาก กลไกการอ้างถึงและกลไกการเชื่อมโยงคำก็จะมากด้วย อย่างไรก็ตาม ตารางที่ 4.17 ให้ผลที่ต่างไป คือ พบว่าในตาราง a. Effect ค่าที่ได้ในคอลัมน์ Prob>ChiSquare มากกว่า 0.05 จึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่าจำนวนข้อความที่แทรกและกลไกการใช้คำเชื่อมในห้องจีจะจำ 5 ไม่สามารถหาความสัมพันธ์ได้ แต่ค่าที่ได้ในตารางที่ 4.17 b. Estimate น้อยกว่า 0.05 เมื่อผลในตารางที่ 4.17 ของทั้งตาราง a. Effect และตาราง b. Estimate ไม่สอดคล้องกัน จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าถ้าจำนวนข้อความที่แทรกมาก กลไกการใช้คำเชื่อมจะมากด้วย

สรุป จากผลการวิเคราะห์ที่ตรงข้ามกันของทั้งสองห้องสนทนา ไม่ว่าจะเป็นการวิเคราะห์แบบที่หนึ่ง แบบที่สอง และแบบที่สาม ผลที่ได้ในห้องจีจะจำ 3 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เลย ซึ่งตรงข้ามกับผลที่พบในห้องจีจะจำ 5 ที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1 คือ ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกมาก กลไกเชื่อมโยงความจะมีมากขึ้น นั่นคือ ทั้งจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความมีความสัมพันธ์กัน นอกจากนั้น ผลที่ได้ในห้องจีจะจำ 5 ยังบอกให้ทราบว่าจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนของกลไกเชื่อมโยงความรวม

ทุกชนิดก็สัมพันธ์กัน ซึ่งพบว่าเมื่อผลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกการอ้างถึง และกลไกการเชื่อมโยงคำ

อย่างไรก็ดี จากผลการวิเคราะห์ที่ตรงข้ามกันของทั้งสองห้องสนทนาทำให้ไม่สามารถสรุปได้ว่าจำนวนข้อความที่แทรกมีผลต่อการใช้จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความของผู้ร่วมสนทนา ความสัมพันธ์ที่พบในห้องจะจำ 5 อาจเป็นเพียงเหตุบังเอิญ จำเป็นต้องมีการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติม แต่ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอสรุปในเบื้องต้นว่าไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมากชนิด" ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะจากข้อมูลพบผู้สนทนาใช้กลไกไม่มากชนิดในคู่ถ้อยคำที่อยู่ห่างกันมาก (ดูตัวอย่าง (7)) และพบข้อมูลในลักษณะที่เกิดขึ้นตรงข้ามกันด้วย (ดูตัวอย่าง (8)) ดังแสดงในตัวอย่างต่อไปนี้

(7) ตัวอย่างจำนวนข้อความที่แทรกมาก จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความน้อย

797. หงส์ [52] : "บ้านหงส์ก็อยู่แถว ๆ สาย 2 นะ"
 798. 555.. [154] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
 799. เคโกะ +O [236] : "คุยไปคุยมา ชักจะไม่มีเพื่อนแล้ว"
 800. ling [60] : "พี่หงส์เรียนหรือทำงานคะ"
 801. หงส์ [52] : "หว่าดี ห่า ห่า ห่า"
 802. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
 803. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
 804. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
 805. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
 806. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
 807. เคโกะ +O [236] : "เหงา เหงา เหงา แล้วก็เหงา"
 808. หงส์ [52] : "เรียน และทำงานหนะ"
 809. ling [60] : "เรียนอยู่คะ"
 810. เคโกะ +O [236] : "เหงา เหงา แล้วก็เหงา"
 811. เจท O-> [91] : "เรียนที่ไหนคับ"
 812. เจท O-> [91] : "เรียนที่ไหนคับ"
 813. เจท O-> [91] : "เรียนที่ไหนคับ"
 814. เจท O-> [91] : "เรียนที่ไหนคับ"
 815. เจท O-> [91] : "☺"
 816. เจท O-> [91] : "☺"
 817. ling [60] : "อยู่ใกล้บ้านหนูเลย"

จากตัวอย่าง (7) ในข้อความที่ 797 หงส์พูดกับlingว่าบ้านของตนเองอยู่แถวพุทธมณฑลสาย 2 กว่าlingจะได้ตอบกลับมีข้อความที่แทรกถึง 19 ข้อความ และlingใช้กลไกเชื่อมโยงความเพียง 2 ชนิด เท่านั้น คือ การละหน่วยนาม (บ้านของหงส์) และการซ้ำรูปเดิม (อยู่)

(8) ตัวอย่างจำนวนข้อความที่แทรกน้อย จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความมาก

382. ลินดา +O [99] : "อ่าวเมลล์ตัวเองก็ลืม"

383. tammy +O [189] : "ใครว่างบ้างคะ"

384. แบลมแบม [247] : "ซ้ำบายดีป่าววววววว"

385. บักจ๋อย O-> [136] : "ถ้าจำไม่ผิดก็ tum23@mweb.com"

จากตัวอย่าง (8) จะเห็นได้ว่าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างการสนทนาของลินดาในข้อความที่ 382 กับบักจ๋อยในข้อความที่ 385 มีจำนวนข้อความที่แทรกเพียง 2 ข้อความ แต่ในข้อความที่ 385 บักจ๋อยใช้กลไกเชื่อมโยงความถึง 4 ชนิด ได้แก่ การใช้สรรพนามไว้รูป (ผม) การใช้คำปรากฏร่วมกัน (ลืม...จำ) การละหน่วยนาม (ละคำว่า "เมล" ซึ่งหมายถึง "อีเมลหรือที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์" นั่นเอง) และการใช้คำเชื่อมขัดแย้งกัน (ถ้า...ก็)

สาเหตุที่ทำให้เกิดตัวอย่าง (7) และตัวอย่าง (8) อาจจะเป็นเนื่องมาจากการเลือกใช้จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความของผู้สนทนามีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับผู้สนทนาแต่ละคน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับถ้าจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมีมาก ผู้สนทนาจำเป็นต้องเลือกใช้จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความมาก เพื่อเป็นการเชื่อมโยงระยะห่างที่เกิดขึ้นในคู่ถ้อยคำให้มีความต่อเนื่องกัน และนอกจากนั้น จำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำก็ไม่ได้เกิดการแทรกในปริมาณที่สม่ำเสมอ กล่าวคือ บางช่วงเวลาถ้ามีผู้ร่วมสนทนาบ่อย จำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำก็อาจจะน้อย ในทางกลับกัน ถ้าในช่วงเวลาการสนทนานั้นมีผู้ร่วมสนทนาจำนวนมาก จำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำก็มีโอกาสมากตามไปด้วย ดังนั้น จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความที่ผู้ร่วมสนทนาเลือกใช้จึงมีได้มากหรือน้อยตามระยะห่างของจำนวนข้อความที่แทรก แต่ขึ้นอยู่กับลักษณะการเลือกใช้ของแต่ละบุคคล

จากความไม่สัมพันธ์กันระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ หากพิจารณาในแง่ของความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์อาจสรุปได้ว่าระยะห่างของคู่ถ้อยคำซึ่งเกิดจากข้อความที่แทรกจากผู้สนทนาอื่นไม่ได้เป็นอุปสรรคในการสนทนา เนื่องจากในตอนแรกของการทำวิจัยผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้สนทนาจะทดแทนการแทรกของคู่ถ้อยคำ ซึ่งเป็นเหตุทำให้ไม่เกิดความต่อเนื่องของข้อความของผู้สนทนาแต่ละคู่ โดยการใช

จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความในการเชื่อมโยงให้มากขึ้น จึงตั้งสมมติฐานว่า "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมากขึ้น" แต่จากการวิเคราะห์ ผลที่ได้ มิได้แสดงความสัมพันธ์ของจำนวนข้อความที่แทรกกับจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความ กล่าวคือ การเลือกใช้จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความมิได้ขึ้นอยู่กับจำนวนข้อความที่แทรก ดังนั้น ในการสร้างความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาในห้องสนทนา จำนวนข้อความที่แทรกจึงมิได้เป็นอุปสรรคต่อการเชื่อมโยงข้อความของคู่สนทนา แต่เป็นอุปสรรคในการมองข้อความที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ เพราะทำให้คู่ถ้อยคำของคู่สนทนาอยู่ห่างกัน อย่างไรก็ตาม ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ยังสามารถพิจารณาจากปัจจัยอื่น อย่างเช่น ในเรื่องของการมอบผลัดและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ซึ่งจะกล่าวในบทถัดไป ตามลำดับ

บทต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงการวิเคราะห์การมอบผลัด ซึ่งการวิเคราะห์ดังกล่าวจะช่วยทำให้เห็นความต่อเนื่องของข้อความในแง่ของการปฏิสัมพันธ์ คือ การมอบผลัดจะทำให้เห็นว่าผลัดต่างๆ เชื่อมโยงกันได้อย่างไร โดยพิจารณาจากผลัดส่งไปผลัดรับ ซึ่งตรงข้ามกับการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่วิเคราะห์การสนทนาจากข้อความโต้ตอบกลับไปยังข้อความก่อนหน้าของคู่ถ้อยคำ ในการวิเคราะห์การมอบผลัด ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ว่ากลวิธีมอบผลัดที่พบในห้องสนทนามีอะไรบ้าง กลวิธีใดที่ผู้สนทนาเลือกใช้มากที่สุด ผลัดที่มีผู้รับและไม่มีผู้รับเกิดจากกลวิธีมอบผลัดใด เพราะเหตุใด

บทที่ 5

ระบบผลัด

การศึกษาระบบผลัดในการสนทนาในห้องสนทนาจะทำให้เข้าใจลักษณะการสนทนาในห้องสนทนาได้ชัดเจนขึ้น ทั้งยังช่วยในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา โดยเฉพาะการศึกษาเรื่องของการมอบผลัดในห้องสนทนา เนื่องจากในการสนทนาในห้องสนทนามีทั้งผลัดที่ผู้สนทนาส่งแล้วมีผู้รับและไม่มีผู้รับ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณากลวิธีมอบผลัดจากการศึกษาผลัดที่มีผู้รับและไม่มีผู้รับ การศึกษาการมอบผลัดจะช่วยให้ทราบว่าผู้สนทนาเชื่อมโยงข้อความต่างๆ ได้ด้วยกลวิธีใด ซึ่งการศึกษาการมอบผลัดเป็นการศึกษาที่มองความต่อเนื่องของข้อความในทางตรงข้ามกับการศึกษากลไกเชื่อมโยงความ กล่าวคือ การศึกษาการมอบผลัดจะพิจารณาข้อความจากผลัดที่ส่งไปยังผลัดรับของคู่ถ้อยคำ แต่การศึกษากลไกเชื่อมโยงความจะพิจารณาจากข้อความโต้ตอบไปยังข้อความที่อยู่ก่อนหน้าของคู่ถ้อยคำ จากการศึกษาทั้งการเชื่อมโยงความและการมอบผลัดจึงทำให้เห็นความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในสองทิศทาง

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะเสนอผลการศึกษาระบบผลัดในห้องสนทนาว่ามีลักษณะอย่างไร และทำการเปรียบเทียบกับระบบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน เพื่อพิจารณาว่ามีความเหมือนและแตกต่างกันอย่างไร และนำเสนอต่อไปว่าระบบผลัดที่เกิดขึ้นมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีมอบผลัดหรือไม่ อย่างไร และสุดท้ายจะเป็นการนำเสนอความสำคัญของการเรียกชื่อในห้องสนทนา โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1 ระบบผลัด

5.1.1 ระบบผลัดในห้องสนทนา

ก่อนที่จะกล่าวเปรียบเทียบระบบผลัดในการสนทนาในห้องสนทนายกับระบบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ผู้วิจัยจะกล่าวเกี่ยวกับระบบผลัดในห้องสนทนา เพื่อให้เห็นภาพรวมก่อน กล่าวคือ ระบบการสื่อสารในห้องสนทนาเอื้ออำนวยให้ผู้สนทนาในห้องสนทนาสามารถเลือกตนเองในการพูดได้ตลอดเวลา ผู้สนทนาสามารถพูดได้ทุกเวลาที่ต้องการ ผู้สนทนาไม่จำเป็นต้องรอให้ผลัดว่าง หรือรอให้ผู้สนทนาอื่นส่งผลัดให้ หรือรอให้ถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัด จึงสามารถรับผลัดได้เหมือนกับการสนทนาโดยทั่วไป และการสนทนาในห้องสนทนาไม่สามารถเห็น

การพูดซึ่งผลัดของผู้สนทนาได้เหมือนกับการสนทนาโดยทั่วไป เนื่องจากข้อความที่ส่งจะถูกเรียงลำดับตามระบบ โดยไม่ได้พิจารณาว่าข้อความใดเป็นคู่ถ้อยคำกับข้อความใด อย่างไรก็ตาม การสนทนาในห้องสนทนายังคงเกิดการรับและส่งผลัดเหมือนการสนทนาโดยทั่วไป เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาเป็นการปฏิสัมพันธ์ จากข้อมูลพบว่าลักษณะการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในห้องสนทนามีทั้งความเหมือนและความต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ผู้วิจัยจึงได้ทำการเปรียบเทียบระบบผลัดที่เกิดในห้องสนทนาด้านระบบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน โดยใช้ระบบผลัดทั้ง 14 ข้อ ของแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) เป็นตัวเปรียบเทียบ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การเปลี่ยนผู้พูด ในการสนทนาที่เห็นหน้ากันการเปลี่ยนตัวผู้พูดจะเรียงลำดับจากกฎที่ 1 ผู้พูดคนปัจจุบันเลือกผู้พูดคนถัดไป ถ้าไม่มีการเลือกผู้พูดคนถัดไป กฎที่ 2 ผู้ร่วมสนทนาที่จะเลือกตนเองในการพูด แต่ถ้าไม่มีทั้งการเลือกผู้พูดคนถัดไปและการเลือกตนเองในการพูด จะเป็นกฎที่ 3 คือ ผู้พูดคนปัจจุบันดำเนินการพูดต่อไป ซึ่งการเปลี่ยนผู้พูดจะไม่เกิดขึ้น ส่วนการสนทนาในห้องสนทนาเป็นการสนทนาที่มีการเปลี่ยนผู้พูดเช่นเดียวกัน แต่การเปลี่ยนตัวผู้พูดเกิดจากผู้พูดเลือกตนเองในการพูดเท่านั้น เนื่องจากทุกคนในห้องสนทนามีสถานะเท่าเทียมกัน ทุกคนสามารถพูดตอนไหนที่ตนต้องการก็ได้ ทุกคนมีโอกาสในการพูดเท่าเทียมกัน การเปลี่ยนตัวผู้พูดมิได้เกิดขึ้นเรียงตามลำดับกฎทั้งสามข้อเหมือนการสนทนาที่เห็นหน้ากัน แต่อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลทำให้ทราบว่าถึงแม้ว่าในห้องสนทนาผู้สนทนาสามารถเลือกตนในการพูดได้ตลอดเวลา แต่สิ่งที่พบ คือ ผู้สนทนายังคงมีการเลือกผู้พูดคนถัดไป โดยการเรียกชื่อ การถาม เนื่องจากความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์คงไม่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้าทุกคนต้องการพูดตลอดเวลา โดยไม่ใส่ใจตอบรับคู่สนทนา

2. ในแต่ละผลัดของการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนาจะมีผู้พูดเพียงคนเดียว แต่เหตุผลต่างกัน เนื่องจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน การเรียงลำดับการพูดจะเป็นไปตามกฎทั้งสามข้อ จึงมีผู้พูดเพียงคนเดียว ยกเว้น ในกรณีที่มีผู้เลือกตนเองในการพูดหลายคน ซึ่งจะทำให้เกิดการพูดซ้อนกันขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้พูดก่อนก็จะได้สิทธิ์ในการพูดนั้น ส่วนการสนทนาในห้องสนทนา ข้อความที่ส่งจะถูกเรียงลำดับโดยระบบ ดังนั้น จะไม่สามารถเห็นการพูดซ้อนกันหรือการพูดซึ่งผลัดได้

3. การมีผู้พูดมากกว่า 1 คน สามารถเกิดขึ้นได้ใน 1 ผลัด ในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ซึ่งเกิดจากการพูดซ้อนกันของผู้สนทนาหลายคน เช่น ผู้ที่กำลังพูดไม่หยุดพูดและไม่ส่งผลัด ก็มีผู้พูดอีกคนพูดซ้อนขึ้นมา ลักษณะดังกล่าวไม่สามารถเห็นได้ในการสนทนาในห้องสนทนา เนื่องจากข้อความที่ส่งจะถูกเรียงลำดับโดยระบบ แต่อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลสามารถสังเกตได้ ในกรณีที่ข้อความของผู้สนทนาสองคนอยู่ใกล้กัน แต่เป็นคนละเรื่อง ตัวอย่างเช่นการ

สนทนาระหว่างเจกับSAK/ ในข้อความที่ 486 เจถามSAK/ว่า "อยู่ไหน" ในข้อความต่อมา ข้อความที่ 487 SAK/มิได้ตอบคำถามของเจ แต่กลับพูดกับเจว่า "หวัดดีว่างป่าว" จากข้อความ ทั้งสองข้อความซึ่งอยู่ต่อกัน จึงอาจสันนิษฐานได้ว่าเกิดการพูดซ้อนของผู้สนทนาขึ้น (ดู รายละเอียดได้ในบทที่ 6 หัวข้อ 6.2 การซ้อนเรื่องที่สนทนา)

4. การสนทนาที่เห็นหน้ากัน การเปลี่ยนผลัดสามารถเปลี่ยนโดยไม่มีช่องว่าง (gap) และไม่มี การพูดซ้อนกันได้ หากการเปลี่ยนผลัดเป็นไปตามกฎทั้งสาม ส่วนการสนทนาในห้องสนทนาเกิดช่องว่างได้ แต่แตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน กล่าวคือ ช่องว่างระหว่างผลัดเกิดจากการแทรกของข้อความอื่นระหว่างคู่ถ้อยคำ และช่องว่างที่เกิดจากการพิมพ์ข้อความของผู้สนทนา คือ หากผู้สนทนาพิมพ์ข้อความโต้ตอบช้า ก็จะทำให้เกิดช่องว่างในการโต้ตอบได้

5. การเรียงลำดับของผลัดไม่เฉพาะเจาะจง แต่มีความหลากหลาย ทั้งในการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนา

6. ทั้งการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนา ขนาดของผลัดสามารถยาวหรือสั้นก็ได้ อย่างไรก็ตาม ขนาดของผลัดในการสนทนาในห้องสนทนาจะจำใน เว็บไซต์ของพันธุทิพย์มีขนาดกำหนดโดยระบบ คือ ไม่เกิน 150 ตัวอักษรต่อข้อความ

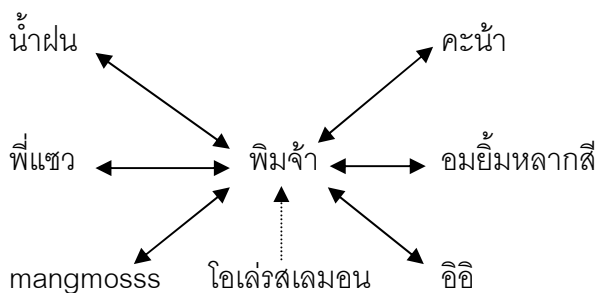
7. ทั้งการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนาไม่มีการกำหนดความยาวของการสนทนาด่วงหน้า

8. ทั้งการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนาไม่มีการกำหนดเนื้อหาของการพูดล่วงหน้า

9. ทั้งการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนา การแจกจ่ายผลัดไม่มีการกำหนดล่วงหน้า กล่าวคือ ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเป็นผู้พูดคนถัดไปทุกคน

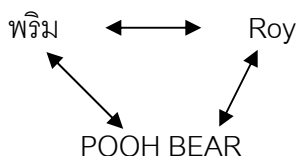
10. ทั้งการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนาสามารถสนทนากับคนเป็นจำนวนมากได้ ลักษณะการสนทนาที่ผู้วิจัยพบในข้อมูล คือ ผู้สนทนาหนึ่งคนสามารถพูดกับผู้สนทนาหลายคนได้ในเวลาเดียวกัน เห็นได้จากแผนภูมิที่ 5.1¹

¹ ↔ หมายถึง ผู้สนทนาทั้งสองคนพูดโต้ตอบกัน ส่วน ◀..... หรือ▶ หมายถึง ผู้สนทนาพูดเพียงฝ่ายเดียว แต่อีกฝ่ายไม่มีการพูดโต้ตอบกลับ

แผนภูมิที่ 5.1 การปฏิสัมพันธ์ของผู้สนทนาหนึ่งคนกับผู้สนทนาหลายคน

จากแผนภูมิที่ 5.1 แสดงให้เห็นว่าผู้พูดหนึ่งคนสามารถพูดกับใครก็ได้ในเวลาเดียวกัน กล่าวคือ พิมจำพูดกับน้ำฝน คะน้ำ พีแซว mangmossss อมยิ้มหลากหลายสี และอิลี ส่วนโอเล่รสเดมอนพูดกับพิมจำ แต่ไม่ได้รับการโต้ตอบกลับ คนเหล่านี้มิได้พูดคุยกันเป็นกลุ่ม แต่การสนทนาที่ปรากฏ คือ ผู้สนทนาจะสนทนากันเป็นคู่ ได้แก่ พิมจำกับน้ำฝน พิมจำกับคะน้ำ พิมจำกับพีแซว พิมจำกับmangmossss พิมจำกับอมยิ้มหลากหลายสี พิมจำกับอิลี ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นได้ เนื่องจากผู้สนทนาในห้องสนทนามีสิทธิ์ที่จะสนทนากับใครหรือไม่โต้ตอบกับใครก็ได้ แต่ในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน คงจะเป็นการสนทนาที่เป็นไปอย่างลำบาก และเป็นสนทนาที่ไม่สุภาพนัก เช่น ถ้าเราทักทาย ก แล้วตอบคำถามของ ข และนัดไปดูหนังกับ ค และถาม ง ว่ากินข้าวหรือยัง ไปพร้อมๆ กันทุกคน แต่การสนทนาในห้องสนทนาสามารถมีลักษณะที่กล่าวได้ เนื่องจากการสนทนาเป็นการพิมพ์โต้ตอบกันและผู้สนทนาไม่เห็นหน้ากัน ผู้สนทนาเพียงแคว่รอว่าใครสนทนามาหาตนเอง แล้วจึงโต้ตอบกลับไป หรือไม่ก็ถามคำถาม หรือพูดเรื่องหลายเรื่องกับคนหลายคนในเวลาเดียวกันหรือใกล้เคียงกันได้ และไม่ถือว่าเป็นการไม่สุภาพ การสนทนาดังกล่าวเป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นเป็นปกติในห้องสนทนา นอกจากการปฏิสัมพันธ์ที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จากข้อมูล ผู้วิจัยยังพบการสนทนาเป็นกลุ่ม แต่พบเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น คือ การสนทนาพร้อมกัน 3 คน ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิที่ 5.2

แผนภูมิที่ 5.2 การปฏิสัมพันธ์เป็นกลุ่มของผู้สนทนา 3 คน

จากแผนภูมิที่ 5.2 จะเห็นได้ว่า ผู้สนทนาทั้งสามคนสนทนาด้วยกัน ซึ่งการสนทนาลักษณะนี้ก็พบในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน โดยอาจเป็นการพูดคุยกันเป็นกลุ่มเล็กๆ หรือการประชุมย่อย เป็นต้น

11. การสนทนาที่เห็นหน้ากันผู้สนทนาสามารถพูดได้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ได้ เช่นเดียวกับการสนทนาในห้องสนทนา แต่ทั้งการพูดที่ต่อเนื่องและไม่ต่อเนื่องในการสนทนาในห้องสนทนามักจะมีข้อความของผู้สนทนาคนอื่นแทรกอยู่เสมอ

12. การมอบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากันเป็นไปตามกฎ 3 ข้อ คือ ถ้าเป็นผู้พูดคนปัจจุบันเลือกผู้พูดคนถัดไป ผู้สนทนาอาจจะใช้การเรียกด้วยการมอง การใช้ท่าทาง หรือใช้น้ำเสียงต่างๆ ในการส่งผลัด หรือการพิจารณาจากคู่ถ้อยคำในการเลือกผู้พูดคนถัดไป เช่น ผู้สนทนาใช้การถามในการส่งผลัด คู่ถ้อยคำที่สามารถคาดการณ์ได้ ก็คือ คำตอบจากผู้สนทนาอีกฝ่าย ถ้าผู้พูดคนปัจจุบันไม่ได้เลือกผู้พูดคนถัดไป ผู้พูดสามารถเลือกตนเองในการพูดได้ ในกรณีที่มีผู้พูดหลายคนเลือกตนเองในการพูดพร้อมกัน ผู้พูดที่เริ่มพูดก่อนก็จะได้ผลัดนั้นไป และถ้าผู้พูดคนปัจจุบันไม่ได้เลือกผู้พูดคนถัดไป และไม่มีผู้ใดเลือกตนเองในการพูด ผู้พูดคนปัจจุบันสามารถดำเนินการพูดต่อไปได้

ส่วนการสนทนาในห้องสนทนา เมื่อพิจารณาจากระบบการสื่อสารจะพบว่าทุกคนมีสิทธิ์เลือกตนเองในการพูดได้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังคงพบว่าผู้สนทนามีการเลือกผู้พูดคนถัดไป โดยการเรียกชื่อ การถาม และยังพบว่าผู้สนทนามีการดำเนินการพูดต่อไปด้วย แต่ไม่ใช่ลักษณะเดียวกับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน กล่าวคือ มิได้เกิดเสียงลำดับจากไม่มีผู้ที่ถูกเลือกให้เป็นผู้พูดคนถัดไปและไม่มีผู้ใดเลือกตนเองในการพูด แต่ลักษณะที่พบในห้องสนทนาคือ ผู้สนทนาจะดำเนินการพูดต่อไป เนื่องจากในข้อความที่แล้วยังพูดไม่ครบในสิ่งที่ตนต้องการหรือพูดไม่ชัดเจน ซึ่งอาจเกิดจากการพิมพ์ผิด หรือผู้พูดต้องการครองผลัดนั้นไว้ หรืออาจเกิดจากผู้สนทนาต้องการรีบส่งข้อความไปก่อน เพื่อคู่สนทนาจะได้ไม่ต้องรอนาน หรือเพื่อรักษาการสนทนาไว้ไม่ให้ขาดช่วงไป นอกจากนี้ การดำเนินการพูดต่อไปอาจเกิดจากความตั้งใจของผู้สนทนาที่ต้องการให้อีกฝ่ายตั้งใจรอข้อความที่ยังส่งมาไม่ครบ อย่างไรก็ตาม การที่ผู้สนทนาดำเนินการพูดต่อไปจะต้องเป็นการสนทนาในเรื่องเดียวกัน จากข้อมูลพบว่าการดำเนินการสนทนาต่อไปมักจะถูกแทรกโดยข้อความอื่นเสมอ ซึ่งแตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน ที่ผู้สนทนาสามารถดำเนินการพูดได้โดยทันที ตัวอย่างผู้สนทนาที่ดำเนินการพูดในห้องสนทนา เช่น

(1) บทสนทนาระหว่างแนนกับหนุ่ม

5. แนน [147] : "หนุ่มชื่อเหมือนเพื่อนแนนเลยคะ"

13. หนุ่ม [193] : "ชายยย..."

22. หนุ่ม [193] : "ใช้หรือเปล่าน้อออ"

ในข้อความที่ 13 *หนุ่ม* ต้องการครองผลัดในการพูด *หนุ่ม* อาจตั้งใจพูดไม่จบ โดยการลากเสียงซึ่งเป็นการเลียนเสียงการสนทนาในชีวิตประจำวัน และดำเนินการสนทนาต่อในข้อความที่ 22

(2) บทสนทนายาระหว่าง *บักจ๋อย* กับ *ลินดา*

315. ลินดา +O [99] : "แล้วตั้มมีแฟนยังคะ"

321. บักจ๋อย O-> [136] : "ยังโสดครับเรียนจบมาได้เกือบ 2 ปี แล้ว"

328. บักจ๋อย O-> [136] : "ทำแต่งงานไม่มีเวลาหาหรรอครับ"

จากตัวอย่าง (2) ในข้อความที่ 321 *บักจ๋อย* ยังคงดำเนินการพูดต่อไป เนื่องจากเรื่องที่ *บักจ๋อย* ต้องการพูดยังไม่หมด *บักจ๋อย* จึงพูดต่อไปในข้อความที่ 328 หรืออาจเกิดจาก *บักจ๋อย* ไม่ต้องการให้ *ลินดา* คอยคำตอบนาน จึงส่งข้อความที่ 321 ไปก่อน แล้วจึงส่งข้อความที่เหลือภายหลังในข้อความที่ 328

(3) บทสนทนาของ *หนุ่ม* กับ *แนน*

72. หนุ่ม [193] : "ทำงานนานหรือยังครับ"

75. หนุ่ม [193] : "งานนะครับ"

ตัวอย่าง (3) ในข้อความที่ 72 *หนุ่ม* ต้องการถาม *แนน* ว่าทำงานนานหรือยัง แต่พิมพ์คำว่า "งาน" เป็น "วาน" จึงดำเนินการพูดต่อไป เพื่อแก้คำที่พิมพ์ผิดให้ถูกต้องในข้อความที่ 75

13. ทั้งการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนามีหน่วยย่อยในผลัด (turn-constructual units: TCU) เหมือนกัน ซึ่งประกอบด้วยประโยค อนุภาคย์ วลี และคำ

14. การพูดแก้ไข (repair) เกิดทั้งในการสนทนาที่เห็นหน้ากันและการสนทนาในห้องสนทนา เช่น การพิมพ์แก้คำพูดที่ผู้สนทนาพิมพ์ผิด เช่น *หนุ่ม* ถาม *แนน* ว่า "ทำงานนานหรือยังครับ" แล้วแก้ไขโดยพิมพ์ว่า "งานนะครับ"

สรุป ระบบผลัดในการสนทนาในห้องสนทนาแตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน แต่มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกัน ความแตกต่างกันเกิดจากข้อจำกัดที่เกิดขึ้นโดยระบบ และสื่อที่ใช้ ซึ่งเป็นการพิมพ์ข้อความผ่านคอมพิวเตอร์ จึงทำให้เกิดความล่าช้าได้ มีผลให้ขาดการโต้ตอบโดยทันทีทันใด

ในการศึกษาความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา ผู้วิจัยพบว่ากลวิธีการมอบผลัดในห้องสนทนามีความแตกต่างจากการสนทนาที่เห็นหน้ากันดังที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น ในการศึกษาการสนทนาที่เห็นหน้ากันของแซคส์และคณะ (Sacks et al., 1974) พบกฎในการมอบผลัด 3 ข้อ คือ 1) ผู้พูดคนปัจจุบันเลือกผู้พูดคนถัดไป 2) ผู้พูดคนถัดไปเลือกตนเองในการพูด และ 3) ผู้พูดคนปัจจุบันดำเนินการพูดต่อไป จากการศึกษาข้อมูลในห้องสนทนาพบว่าการสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนามีสิทธิเสรีภาพที่จะพูดเมื่อไรที่ตนเองต้องการก็ได้ เพราะระบบเอื้ออำนวยให้ผู้สนทนาสามารถพูดได้ตลอดเวลาตามที่ต้องการ และผู้พูดก็ไม่จำเป็นต้องรอให้อีกฝ่ายหยุดพูดก่อน จึงเริ่มพูด การมอบผลัดในห้องสนทนาไม่ได้เกิดเรียงตามลำดับ 1 2 และ 3 ตามที่แซคส์และคณะได้ค้นพบในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน การมอบผลัดในห้องสนทนาเกิดจากผู้พูดเลือกตนเองในการพูด แต่อย่างไรก็ตาม หากทุกคนเลือกตนเองในการพูดอยู่ตลอดเวลา การพูดก็คงไม่เกิดความต่อเนื่องอย่างแน่นอน จากผลการวิเคราะห์พบว่าผู้สนทนาใช้กลวิธีการเรียกชื่อมากที่สุด (จะกล่าวรายละเอียดในหัวข้อ 5.2 และ 5.3) ซึ่งกลวิธีดังกล่าวเป็นกลวิธีที่มีการเลือกผู้พูดคนถัดไป ดังนั้น ถึงแม้ว่าระบบจะเอื้ออำนวยให้ทุกคนเลือกตนเองในการพูดได้ แต่ผู้สนทนายังใช้กลวิธีที่มีการเลือกผู้พูดคนถัดไป เพื่อสร้างความต่อเนื่องของการสนทนา และนอกจากกลวิธีการเรียกชื่อแล้ว ผู้สนทนายังใช้กลวิธีการถามมากเป็นอันดับต่อมา ซึ่งการถามก็เป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ได้ตอบกลับ

5.1.2 หน้าที่ของผลัดที่พบในการสนทนาในห้องสนทนา

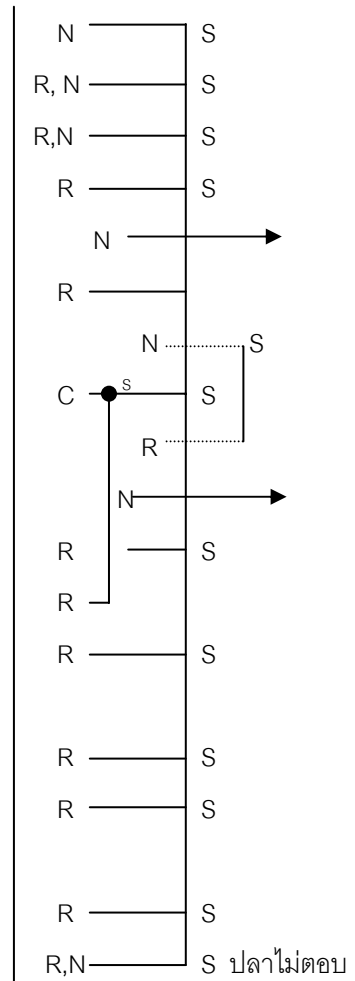
ผู้วิจัยจำแนกหน้าที่ของผลัดในการสนทนาในห้องสนทนา โดยพิจารณาจากลักษณะของการสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนา ซึ่งผู้วิจัยพบว่าข้อความการสนทนาในห้องสนทนามีลักษณะ 3 แบบ ได้แก่ 1) ข้อความที่เป็นการโต้ตอบข้อความที่อยู่ก่อนหน้าของคุณ์ถ้อยคำ ผู้วิจัยจึงจัดให้ข้อความเหล่านี้เป็นผลัดที่เป็นการโต้ตอบ 2) ข้อความที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อความที่อยู่ก่อนหน้าของคุณ์ถ้อยคำเลย ซึ่งข้อความเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องใหม่ ผู้วิจัยจึงจัดให้เป็นผลัดที่เป็นการขึ้นเรื่องใหม่ และ 3) ข้อความที่เป็นการพูดต่อเนื่องกับข้อความที่อยู่ก่อนหน้า ผู้วิจัยจึงจัดให้เป็นผลัดที่ผู้พูดดำเนินการพูดต่อไป

จากลักษณะของข้อความที่พบในห้องสนทนา ผู้วิจัยจึงแบ่งเป็นหน้าที่ของผลัดในการสนทนาในห้องสนทนาออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ผลัดที่เป็นการขึ้นเรื่องใหม่ (New topic: N) ผลัดที่เป็นการโต้ตอบ (Response message: R) และผลัดที่ผู้พูดดำเนินการพูดต่อไป (Continuing speaker: C) (ดูตัวอย่างบทสนทนา (4) และแผนภูมิที่ 5.3) โดยมีรายละเอียดดังนี้

- ผลัดที่เป็นการขึ้นเรื่องใหม่ (New topic: N) เป็นผลัดที่ผู้สนทนาพูดเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อความก่อนหน้า เรื่องที่ผู้สนทนาสนทนาในผลัดนี้จึงจัดให้เป็นการขึ้นเรื่องใหม่ของการสนทนา เช่น ตัวอย่าง (4) จะพบผลัดที่เป็นการขึ้นเรื่องใหม่ ในข้อความที่ 406 พี่แซวกว่าว่า "สวัสดิ์ครับปลา" ซึ่งเป็นข้อความแรกที่พี่แซวสนทนากับปลา ในงานวิทยานิพนธ์นี้จะจัดว่าเป็นผลัดที่เป็นการขึ้นเรื่องใหม่ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการสนทนาในห้องสนทนาจะพบการขึ้นเรื่องใหม่อยู่เสมอ เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาผู้สนทนาสามารถพูดเรื่องอะไรก็ได้ตลอดเวลา จึงมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงประเด็นบ่อย เช่น การสนทนาระหว่างพี่แซวกับปลา มีการขึ้นเรื่องใหม่ทั้งหมด 7 เรื่อง ภายในข้อความทั้งหมด 17 ข้อความ เรื่องที่มีการพูดคุยต่อมี 4 เรื่อง ได้แก่ การตกท้าย การเล่นรูป เล่นอินเทอร์เน็ตอยู่ที่ไหน ที่ทำงาน และเรื่องที่ไม่ได้รับการสานต่อมี 3 เรื่อง ได้แก่ มีแฟนหรือยัง อายุเท่าไร เรียนปีอะไร ส่วนเรื่องที่ทั้งสองคนพูดได้อย่างต่อเนื่อง คือ เล่นอินเทอร์เน็ตอยู่ที่ไหน เรื่องที่ไม่ได้รับการสานต่ออาจไม่ได้ขึ้นอยู่กับกลวิธียอมรับผลัด แต่อาจเนื่องมาจากเรื่องที่พี่แซวถามเป็นเรื่องที่ปลาอาจคิดว่าเป็นเรื่องส่วนตัวจึงไม่ต้องการได้ตอบ อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลส่วนใหญ่ การถามเรื่องแฟน อายุ และสถานศึกษาเป็นคำถามที่ผู้ร่วมสนทนานิยมถามเป็นจำนวนมาก และส่วนใหญ่จะได้รับคำตอบ

(4) ตัวอย่างบทสนทนาในห้องสนทนาระหว่างพี่แฉวกับปลา

- 406. พี่แฉว..... [153] : "สวัสดีครับปลา"
- 416. ปลา [11] : "สวัสดีค่ะพี่แฉว ... เล่นรูปอยู่เหวอ"
- 418. พี่แฉว..... [153] : "ครับ-ปลา-----เล่นที่ไหนครับ"
- 426. ปลา [11] : "เล่นอยู่บ้าน... กะลังเบือๆ"
- 434. พี่แฉว..... [153] : "ปลามีแฟนยังครับพี่แฉวขอจับน้องปลาได้มั๊ยครับ"
- 436. พี่แฉว..... [153] : "เบือเรื่องอะไรเหวอครับน้องปลา"
- 439. ปลา [11] : "พี่แฉวอยู่ที่ทำงานเหวอ"
- 441. พี่แฉว..... [153] : "เบือมากๆก็คุยกับแฉวได้นะครับ"
- 446. พี่แฉว..... [153] : "พี่แฉวอยู่ที่บ้านครับ----น้องปลา--"
- 449. พี่แฉว..... [153] : "น้องปลาอายุเท่าไรรแล้วละครับเนี่ย"
- 450. ปลา [11] : "อ่านหนังสือมากๆ มั่น"
- 453. ปลา [11] : "ก็กะลังคุยอยู่เนี่ยจ้ะ"
- 454. พี่แฉว..... [153] : "อ่านหนังสือสอบเหวอครับ---เรียนมหาลัยแล้วเหวอครับ--อ่านเข้าไปเอะเหนื่อยก็พัก-เพื่ออนาคตตัวเองนะครับ"
- 458. ปลา [11] : "อึ้งย สอนเป็นชุดเลย"
- 461. พี่แฉว..... [153] : "อ้าว-โทษที่--ๆแหะแหะแหะ----หม่มๆ-คนแก่ก็เงี้ยะแหละ-อย่าว่ากันนะครับ"
- 464. ปลา [11] : "อิอิ ... ไม่บังอาจเจ้าค่ะ"
- 465. พี่แฉว..... [153] : "งั้นเอะแล้วปลาเรียนปีอะไรแล้วละครับเนี่ย"

แผนภูมิที่ 5.3 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างพี่แฉวกับปลา

- ผลัดที่เป็นการโต้ตอบ (Response message: R) เป็นผลัดที่ผู้สนทนาใช้ในการโต้ตอบข้อความก่อนหน้าของคุณ้อัยคำ ซึ่งจะเป็นการสนทนาในเรื่องเดียวกัน จากตัวอย่าง (4) ผลัดที่เป็นการโต้ตอบ เช่น ในข้อความที่ 416 ปลาทักทายโต้ตอบกลับข้อความที่ 406 ของพี่แฉว และในข้อความที่ 418 นอกจากจะมีผลัดที่เป็นการโต้ตอบแล้ว ยังมีผลัดที่เป็นการขึ้นเรื่องใหม่คือ ปลาถามพี่แฉวว่า "...เล่นรูปอยู่เหวอ"

- ผลัดที่ผู้พูดดำเนินการพูดต่อไป (Continuing speaker: C) เป็นผลัดที่ผู้สนทนาจะเป็นคนเดิมและพูดเรื่องเดิมที่ต่อเนื่องกับผลัดก่อนหน้าของตนเอง เช่น จากตัวอย่าง (4) ในข้อความที่ 436 ของพี่แฉว พี่แฉวยังมีเรื่องที่ ต้องการพูดกับปลาต่อ จึงดำเนินการพูดต่อไปในข้อความที่ 441 สาเหตุของการเกิดผลัดที่ผู้พูดดำเนินการพูดต่อไป อาจเนื่องจากผู้พูดต้องการ

ส่งมอบผลัดไปก่อน เพื่อผู้สนทนาอีกฝ่ายจะได้ไม่ต้องรอ หรือเรื่องที่ต้องการพูดคุยยังไม่จบ เป็นต้น (ดูรายละเอียดในหัวข้อ 5.1.1 ข้อที่ 12)

จากผลการวิเคราะห์การสนทนาในห้องสนทนานอกจากจะพบหน้าที่ของผลัดแล้ว ผู้วิจัยยังทำการวิเคราะห์ว่าจุดใดที่จะทราบว่าผู้พูดมีการมอบผลัด โดยจุดที่ใช้ในการพิจารณา คือ จุดที่มีการเปลี่ยนผู้พูด ซึ่งจากปรากฏตัวอักษร S บนแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ จุดที่มีการเปลี่ยนผู้พูดในห้องสนทนาจะเกิดขึ้น ก็ต่อเมื่อ ในข้อความถัดไปของคู่ถ้อยคำในการสนทนา ผู้สนทนา มิใช่ผู้พูดคนเดิม เช่น จากตัวอย่าง (4) ในข้อความที่ 406 เป็นข้อความของพีแชนว ซึ่งเป็นการ ทักทาย มีการเกิดคู่ถ้อยคำขึ้น คือ ข้อความที่ 416 ซึ่งปลาทักทายกลับ จากทั้งสองข้อความมี การเปลี่ยนตัวผู้พูดจากพีแชนวมาเป็นปลา ดังนั้น บนแผนภูมิปฏิสัมพันธ์จะปรากฏตัวอักษร S ซึ่ง แสดงให้ทราบว่าเป็นจุดที่มีการเปลี่ยนตัวผู้พูดและมีการมอบผลัดให้ผู้สนทนาอีกฝ่าย

การเปลี่ยนผู้พูดในการสนทนาที่เห็นหน้ากันอาจเกิดขึ้นหลังการหยุดพูดของผู้พูด หรือจุดฟังเปลี่ยนผลัด ซึ่งอาจจะเกิดการชิงผลัดได้ ถ้ามีผู้ที่เลือกตนเองในการพูดพร้อมกันหลายคน แต่ในการสนทนาในห้องสนทนาเราไม่สามารถมองเห็นได้ว่าการชิงผลัดหรือการพูดซ้อนขึ้น เนื่องจากข้อความถูกเรียงลำดับโดยระบบ อย่างไรก็ตาม เราอาจพิจารณาการพูดซ้อนของผู้ สนทนา โดยพิจารณาจากการเรียงลำดับของข้อความและเรื่องที่สนทนากันขณะนั้นได้ หาก ข้อความที่ส่งอยู่ใกล้และเนื้อหาของเรื่องที่สนทนาไม่ใช่เรื่องเดียวกันหรือไม่ใกล้เคียงกัน อาจกล่าว ได้ว่าผู้พูดพูดซ้อนกันหรือส่งข้อความในเวลาใกล้เคียงกัน เช่น ข้อความที่ 436 กับข้อความที่ 439 ในตัวอย่าง (4) ซึ่งห่างกันเพียง 2 ข้อความ ในข้อความที่ 436 พีแชนวถามปลาว่า "เปื้อ เรื่องอะไรหะรอครับน้องปลา" อีก 2 ข้อความต่อมา ปลาไม่ได้ตอบคำถามว่าตนเปื้ออะไร แต่กลับ ถามคำถามใหม่ว่า "พีแชนวอยู่ที่ทำงานหะรอ" ซึ่งเป็นคนละเรื่องกัน ดังนั้น ทั้งสองข้อความอาจ เกิดการพูดซ้อนกันขึ้น เพราะในขณะที่พีแชนวส่งข้อความของตน ปลาที่กำลังพิมพ์เรื่องที่จะ สนทนาใหม่หรือกำลังจะส่งข้อความเช่นกัน เพียงแต่การทำงานของตัวให้บริการทางอินเทอร์เน็ต (server) ของปลาอาจช้ากว่าของพีแชนว จึงทำให้ข้อความของพีแชนวปรากฏก่อนข้อความของปลา อย่างไรก็ตาม การพูดซ้อนของผู้สนทนาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้จากข้อความที่ปรากฏบน หน้าจอคอมพิวเตอร์ ดังนั้น จึงเป็นเพียงข้อสังเกตที่ผู้วิจัยพบในข้อมูลเท่านั้น เพราะเราไม่ สามารถบ่งบอกจุดที่มีการพูดซ้อนกันได้อย่างชัดเจนเหมือนกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน และ อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการพูดซ้อนกัน คือ การสนทนาในห้องสนทนาเป็นการส่งข้อมูลแบบ ทางเดียว (one-way transmission) กล่าวคือ ผู้สนทนาต้องกดส่งข้อความก่อน และรอ จนกระทั่งข้อความที่ส่งปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผู้สนทนาอีกฝ่ายจึงจะทราบว่าข้อความ

ส่งถึงตนเอง ในขณะที่รอการส่งข้อความ ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายอาจกำลังพิมพ์ข้อความอยู่ โดยไม่มีใครรู้ จึงเกิดการพูดซ้อนกันขึ้นได้ (ดูรายละเอียดในหัวข้อ 6.2 การซ้อนเรื่องที่สนทนา)

หลังจากที่ได้นำเสนอระบบผลัดที่พบในห้องสนทนา และหน้าที่ของผลัดในห้องสนทนาแล้ว ต่อไปผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์กลวิธีมอบผลัดที่พบในห้องสนทนา

5.2 กลวิธีมอบผลัดที่พบในการสนทนาในห้องสนทนา

จากการศึกษาแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาในห้องสนทนาจะพบจุดที่มีการเปลี่ยนผู้พูด (S) ซึ่งเปรียบได้กับตำแหน่งที่มีการมอบผลัดดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ว่าในตำแหน่งที่มีการมอบผลัดนี้ ผู้สนทนามีการเลือกใช้กลวิธีมอบผลัดใดเป็นพิเศษ เพื่อเป็นการตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "กลวิธีมอบผลัดที่พบมากที่สุดในห้องสนทนา คือ การเรียกชื่อ" นอกจากนั้น จากข้อมูลการสนทนาในห้องสนทนาพบผลัดที่มีผู้รับและผลัดที่ไม่มีผู้รับ ในการศึกษาการเกิดผลัดดังกล่าวสามารถพิจารณาได้จากกลวิธีมอบผลัดที่ผู้สนทนาเลือกใช้ จากข้อมูลพบกลวิธีมอบผลัดในการสนทนาในห้องสนทนา ดังนี้ กลวิธีการเรียกชื่อ กลวิธีการถาม กลวิธีการทักทาย กลวิธีการลา กลวิธีการบอกเล่า และกลวิธีอื่นๆ (ซึ่งรวมถึงการขอร้อง การสั่ง การอวยพร การขอโทษ การว่ากล่าว เป็นต้น) ดังจะเห็นรายละเอียดได้จากตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 ความถี่และร้อยละของจำนวนการใช้กลวิธีมอบผลัดโดยรวม²ในห้องจ๊ะจ๋า 3 และห้องจ๊ะจ๋า 5

กลวิธีมอบผลัด	ห้องจ๊ะจ๋า 3		ห้องจ๊ะจ๋า 5	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การเรียกชื่อ	255	¹ 34.74	263	¹ 36.13
2. การถาม	246	² 33.51	253	² 34.75
3. การทักทาย	48	⁴ 6.54	65	⁴ 8.93
4. การลา	16	⁶ 2.18	23	⁶ 3.16
5. การบอกเล่า	136	³ 18.53	86	³ 11.81
6. อื่นๆ	33	⁵ 4.5	38	⁵ 5.22
รวม	734	100	728	100

หมายเหตุ ตัวเลข ¹(...) ²(...) ³(...) ⁴(...) ⁵(...) ⁶(...) หมายถึง อันดับที่ใช้ของการใช้กลวิธีมอบผลัด

ตารางที่ 5.1 แสดงให้ทราบว่ากลวิธีมอบผลัดที่ผู้ร่วมสนทนาเลือกใช้มากที่สุดทั้งสองห้องสนทนา คือ กลวิธีการเรียกชื่อ รองลงมา คือ กลวิธีการถาม กลวิธีการบอกเล่า กลวิธีการทักทาย กลวิธีอื่นๆ และกลวิธีการลา ตามลำดับ จากผลดังกล่าวสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "กลวิธีมอบผลัดที่พบมากที่สุดในห้องสนทนา คือ กลวิธีการเรียกชื่อ" ซึ่งจากข้อมูลพบว่ากลวิธีการเรียกชื่อจะเกิดร่วมกับกลวิธีแบบต่างๆ เป็นจำนวนมาก เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาขาดการมองเห็น ได้ยินเสียง และท่าทางต่างๆ และยังมีข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำอยู่เสมอ กลวิธีการเรียกชื่อเป็นกลวิธีที่สามารถทดแทนสิ่งที่ขาดไปเหล่านี้ได้ เพราะกลวิธีการเรียกชื่อเป็นกลวิธีที่เจาะจงผู้พูดคนถัดไป หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นกลวิธีที่มีการกำหนดผู้รับอย่างชัดเจน ซึ่งกลวิธีการเรียกชื่อสามารถแทนการมอบผลัดในการสนทนาในชีวิตประจำวันที่สามารถใช้การมองหรือท่าทางต่างๆ ในการมอบผลัด กลวิธีการเรียกชื่อจึงลดความกำกวมของข้อความว่าส่งถึงใคร ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการขาดอวัจนภาษาในห้องสนทนาจึงไม่เป็นอุปสรรคในการสนทนา

ผลการวิเคราะห์ที่พบว่ากลวิธีการเรียกชื่อมีการใช้มากในการมอบผลัดสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความ กล่าวคือ กลไกการเรียกชื่อก็เป็นกลไกที่ผู้สนทนาใช้มาก

² การนับจำนวนความถี่ของกลวิธีมอบผลัด จะนับกลวิธีทั้งที่เกิดร่วมกับกลวิธีแบบต่างๆ และกลวิธีที่เกิดเดี่ยวๆ รวมกัน เช่น กลวิธีการเรียกชื่อ มีการใช้ทั้งหมด 255 ครั้ง เกิดจากการนับกลวิธีการเรียกชื่อที่เกิดร่วมกับกลวิธีการถาม กลวิธีการเรียกชื่อที่เกิดร่วมกับกลวิธีทักทาย กลวิธีการเรียกชื่อที่เกิดร่วมกับกับกลวิธีบอกเล่า และกลวิธีการเรียกชื่อเพียงอย่างเดียว เป็นต้น

ในการโต้ตอบข้อความ เพื่อให้ผู้สนทนาสามารถเข้ากันได้ง่ายขึ้นว่าตนเองโต้ตอบกับใคร และช่วยผู้สนทนาในการเชื่อมโยงผลัดต่างๆ เพราะผู้สนทนาสามารถพูดกับคนหลายคนได้ในเวลาเดียวกัน จึงอาจเกิดความสับสนได้ ถ้าไม่มีการเรียกชื่อ จากผลที่สอดคล้องกันดังกล่าว สรุปได้ว่าผู้สนทนาจะใช้การเรียกชื่อทั้งในการมอบผลัดและในการโต้ตอบ (ดูตัวอย่าง (5)) จึงทำให้เกิดความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ ดังนั้น การเรียกชื่อจึงมีความสำคัญมากในการสนทนาในห้องสนทนา

(5) ตัวอย่างบทสนทนาช่วงหนึ่งในห้องจ๊ะจ๋า 3

848. มาไม่บอก [165] : "หวัดดีคับพี่แหมมคนจ๋วย อีอิอิ"

849. แหมมแหมม [247] : "มายู้จิ้นะ ฮัท"

850. Kryro [212] : "ดีครับ....มาไม่บอก....อีอิอิ.. (smile)"

851. แหมมแหมม [247] : "ดีนัทดี"

852. tp [19] : "บางที่ เรา ชื่อ ทะหลิว .. ชื่อ ผีขนุน อะเพลง .. นกกะปูด ก้อบางที่อะ .."

853. อีรพัฒน์ O-> [244] : "I just logged on สวัสดิ์จ๋า"

854. เพลง +O [235] : "แล้วเพลงจะรู้ได้จ้ะว่าเป็นtp (เฉย)"

855. มาไม่บอก [165] : "หวัดดีคับ kryro"

856. แหมมแหมม [247] : "ฮัททท ฝ้ายถามว่าว่างตอนไหนจะโทรไปหา"

จากตัวอย่าง (5) จะเห็นการแทรกระหว่างคู่ถ้อยคำตลอด แต่ผู้สนทนายก็สามารถเข้าใจกันได้ เนื่องจากผู้สนทนามีการเรียกชื่อของคู่สนทนาอยู่ตลอดเวลาทั้งการมอบผลัดและการโต้ตอบ เช่น การสนทนายระหว่างมาไม่บอก (นัทดี) กับแหมมแหมม ในข้อความที่ 848 กับข้อความที่ 851 ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองฝ่ายมีการเรียกชื่อของคู่สนทนาทั้งการมอบผลัดและการโต้ตอบกลับ และการสนทนายระหว่างKryroกับมาไม่บอก ในข้อความที่ 850 Kryroทักทายมาไม่บอกด้วยการเรียกชื่อของมาไม่บอก ส่วนในข้อความที่ 855 มาไม่บอกก็ทักทายตอบโดยการเรียกชื่อของKryroเช่นเดียวกัน และการสนทนายระหว่างtpกับเพลง ในข้อความที่ 852 กับข้อความที่ 854 ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองฝ่ายมีเรียกชื่อซึ่งกันและกัน เพื่อเป็นการเชื่อมโยงข้อความการสนทนาของทั้งสองฝ่าย

ในหัวข้อถัดไป ผู้วิจัยจะนำเสนอความสำคัญของการเรียกชื่อในห้องสนทนา โดยจะพิจารณาจากการเกิดร่วมกับกลวิธีมอบผลัดแบบต่างๆ แล้วพิจารณาว่าถ้าข้อความที่ใช้กลวิธีการเรียกชื่อร่วมด้วยในการมอบผลัดกับข้อความที่มีได้มีกลวิธีการเรียกชื่อร่วมด้วยในการมอบผลัด ผลการวิเคราะห์จะเป็นอย่างไร

5.3 ความสำคัญของการเรียกชื่อในระบบผลัดในห้องสนทนา

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอความสำคัญของการเรียกชื่อในระบบผลัดในห้องสนทนา เนื่องจากจากการศึกษาพบกลวิธีการเรียกชื่อมากที่สุดในการมอบผลัด ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ต่อไปว่าการที่มีการใช้กลวิธีการเรียกชื่อมีบทบาทสำคัญต่อการมอบผลัดสำเร็จหรือไม่ โดยผู้วิจัยจะศึกษาผลัดที่มีกลวิธีที่จัดได้ว่าเป็นการมอบผลัดที่ชัดเจน ได้แก่ การถาม การทักทาย เพราะการเรียกชื่อทั้งสองนี้ ผู้พูดย่อมคาดหวังว่าจะได้รับการตอบกลับ ซึ่งดูรายละเอียดได้จากตารางที่ 5.2 และตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.2 การเปรียบเทียบจำนวนการใช้กลวิธีมอบผลัดที่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม กับกลวิธีมอบผลัดที่ไม่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม ในห้องจ๊ะจ๋า 3

ก. กลวิธีมอบผลัดที่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม³

กลวิธีมอบผลัด	ผลัดที่มีผู้รับ		ผลัดที่ไม่มีผู้รับ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ถาม+ชื่อ	119	78.29	33	21.71	152	100
2. ทักทาย+ชื่อ	18	66.67	9	33.33	27	100

หมายเหตุ ตัวเลขที่ขีดเส้นใต้แสดงให้ทราบว่าเป็นตัวเลขที่มีจำนวนมากกว่าตัวเลขที่ไม่ได้ขีดเส้นใต้

ข. กลวิธีมอบผลัดที่ไม่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม⁴

กลวิธีมอบผลัด	ผลัดที่มีผู้รับ		ผลัดที่ไม่มีผู้รับ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ถาม-ชื่อ	68	72.34	26	27.66	94	100
2. ทักทาย-ชื่อ	2	9.52	19	90.48	21	100

หมายเหตุ ตัวเลขที่ขีดเส้นใต้แสดงให้ทราบว่าเป็นตัวเลขที่มีจำนวนมากกว่าตัวเลขที่ไม่ได้ขีดเส้นใต้

³ กลวิธีการถามที่เกิดร่วมกับกลวิธีการเรียกชื่อ จะมีกลวิธีแบบต่างๆ รวมอยู่ด้วย เช่นเดียวกับกลวิธีการทักทายที่เกิดร่วมกับกลวิธีการเรียกชื่อ ก็จะมีกลวิธีแบบต่างๆ รวมอยู่ด้วย

⁴ กลวิธีการถามที่ไม่ได้เกิดร่วมกับกลวิธีการเรียกชื่อ จะมีกลวิธีแบบต่างๆ รวมอยู่ด้วย เช่นเดียวกับกลวิธีการทักทายที่ไม่ได้เกิดร่วมกับกลวิธีการเรียกชื่อ ก็จะมีกลวิธีแบบต่างๆ รวมอยู่ด้วย

ตารางที่ 5.3 การเปรียบเทียบจำนวนการใช้กลวิธีมอบผลัดที่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม กับกลวิธีมอบผลัดที่ไม่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม ในห้องจ๊ะจ๋า 5

ก. กลวิธีมอบผลัดที่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม

กลวิธีมอบผลัด	ผลัดที่มีผู้รับ		ผลัดที่ไม่มีผู้รับ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ถาม+ชื่อ	104	67.53	50	32.47	154	100
2. ทักทาย+ชื่อ	25	60.98	16	39.02	41	100

หมายเหตุ ตัวเลขที่ขีดเส้นใต้แสดงให้ทราบว่า เป็นตัวเลขที่มีจำนวนมากกว่าตัวเลขที่ไม่ได้ขีดเส้นใต้

ข. กลวิธีมอบผลัดที่ไม่มีกลวิธีการเรียกชื่อเกิดร่วม

กลวิธีมอบผลัด	ผลัดที่มีผู้รับ		ผลัดที่ไม่มีผู้รับ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ถาม-ชื่อ	63	63.64	36	36.36	99	100
2. ทักทาย-ชื่อ	6	25	18	75	24	100

หมายเหตุ ตัวเลขที่ขีดเส้นใต้แสดงให้ทราบว่า เป็นตัวเลขที่มีจำนวนมากกว่าตัวเลขที่ไม่ได้ขีดเส้นใต้

สรุป จากตารางที่ 5.2 และ 5.3 แสดงให้ทราบว่าการเรียกชื่อมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในการมอบผลัด ซึ่งพิจารณาได้จากร้อยละที่เห็นในทั้งสองห้อง คือ ถ้าการมอบผลัดมีการเรียกชื่อร่วมด้วย อัตราความสำเร็จในการมอบผลัดก็จะมากตามไปด้วย เหตุผลเนื่องมาจากกลวิธีการเรียกชื่อเป็นการกำหนดผู้รับอย่างชัดเจน การเรียกชื่อในห้องสนทนาทำหน้าที่เสมือนการใช้สายตาซึ่งใช้ในการมอบผลัดในการสนทนาที่เห็นหน้ากัน (Cherny, 1999) ดังนั้น ผู้สนทนาในห้องสนทนาจึงใช้กลวิธีนี้ร่วมกับกลวิธีแบบต่างๆ เป็นจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลยังพบว่ากลวิธีการถามเพียงอย่างเดียวก็เกิดขึ้นบ่อยเช่นเดียวกัน เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาส่วนใหญ่ผู้สนทนาจะไม่รู้จักรักกันมาก่อน การถามข้อมูลของแต่ละฝ่ายจึงเป็นการสร้างความสัมพันธ์และผูกมิตรอีกวิธีหนึ่ง นอกจากนั้น การถามยังก่อให้เกิดคู่ถ้อยคำ คือ การตอบ ดังนั้น การถามจึงเป็นกลวิธีมอบผลัดที่มีแนวโน้มทำให้ผู้สนทนาอีกฝ่ายได้ตอบกลับมากเช่นเดียวกัน

เมื่อกลวิธีการถามเกิดร่วมกับกลวิธีการเรียกชื่อ จะทำให้ความเป็นไปได้ในการได้รับการโต้ตอบกลับเพิ่มขึ้น แต่ไม่มากนัก กล่าวคือ ในห้องจ๊ะจ๋า 3 ถ้าผู้สนทนาใช้กลวิธีการถามโดยปราศจากการเรียกชื่อ ความเป็นไปได้ที่จะได้รับการตอบกลับมีประมาณ 72% แต่เมื่อกลวิธี

การถามเกิดร่วมกับกลวิธีการเรียกชื่อ ความเป็นไปได้ที่จะได้รับการตอบกลับมีเพิ่มเป็น 78% ส่วนในห้องจะจำ 5 ถ้าผู้สนทนาใช้กลวิธีการถามโดยปราศการเรียกชื่อ ความเป็นไปได้ที่จะได้รับการตอบกลับมีประมาณ 63% แต่เมื่อกลวิธีการถามเกิดร่วมกับกลวิธีการเรียกชื่อ ความเป็นไปได้ที่จะได้รับการตอบกลับมีเพิ่มเป็น 67%

ในการสนทนาในห้องสนทนา นอกจากจะมีการถาม เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลของผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายแล้ว ในการเข้าห้องสนทนาผู้สนทนาจะมีการทักทายผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาด้วย เพื่อเป็นการนำเสนอตนเองเข้าไปในการสนทนานั้นๆ จากตารางที่ 5.2 และตารางที่ 5.3 พบว่าหากผู้สนทนาใช้กลวิธีการทักทายเพียงกลวิธีเดียวในการมอบผลัดจะไม่ได้รับการโต้ตอบกลับมากนัก เช่น ถ้าผู้สนทนาทักทายผู้ร่วมสนทนาในห้องว่า "สวัสดีทุกคน" "ดีจ๊ะ" "หวัดดี" เป็นต้น การทักทายดังกล่าวไม่ได้มีการเจาะจงบุคคลที่ต้องการพูดด้วย กล่าวคือ ไม่ได้มีการกำหนดเป้าหมายอย่างชัดเจน จึงไม่ค่อยได้รับการโต้ตอบ ผู้สนทนาส่วนใหญ่จะคิดว่าเป็นการทักทายทุกคนในห้องสนทนาเท่านั้น แต่หากผู้สนทนาเรียกชื่อของอีกฝ่ายพร้อมกับการทักทายข้อความนั้นก็จะได้รับการโต้ตอบ ดังนั้น การสนทนาในห้องสนทนาใช้กลวิธีการเรียกชื่อจึงมีความสำคัญมาก เพราะเป็นกลวิธีที่กำหนดผู้รับอย่างชัดเจน จึงทำให้เกิดความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา

สรุป การเรียกชื่อมีความสำคัญมากในการสนทนาในห้องสนทนา เนื่องจากเป็นการกำหนดผู้รับอย่างชัดเจน จึงทำให้เกิดผลัดที่มีผู้รับ และผู้สนทนาเลือกใช้กลวิธีการเรียกชื่อเป็นจำนวนมากที่สุดในบรรดากลวิธีมอบผลัดต่างๆ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ กลวิธีการเรียกชื่อยังเป็นกลวิธีที่ช่วยลดความกำกวมในการสนทนาในห้องสนทนา ซึ่งมีข้อความแทรกระหว่างคู่ถ้อยคำอยู่ตลอดเวลา และกลวิธีการเรียกชื่อยังทำหน้าที่ทดแทนการมองไม่เห็นและการไม่ได้ยินเสียงของผู้สนทนา การเรียกชื่อจึงมีบทบาทที่สำคัญมากในระบบผลัดในห้องสนทนา ทั้งยังทำให้เกิดผลัดที่มีผู้รับและทำให้เกิดความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาอีกด้วย ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการขาดอวัจนภาษาในการสนทนาในห้องสนทนาไม่ได้เป็นอุปสรรคในการสนทนาในห้องสนทนา เนื่องจากผู้สนทนามีการเรียกชื่อในการสนทนาจึงทำให้ระบบการมอบผลัดในห้องสนทนาชัดเจนขึ้น นอกจากกลวิธีการเรียกชื่อ กลวิธีการถามก็เป็นอีกกลวิธีที่ก่อให้เกิดการโต้ตอบกลับหรือมีผู้รับมากเช่นเดียวกัน เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนาส่วนใหญ่ไม่รู้จักกันมาก่อน การสนทนาจึงเป็นการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้สนทนาอีกฝ่ายเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น เมื่อผู้สนทนาใช้กลวิธีการถามในการสนทนา จึงมีความเป็นไปได้ที่จะได้รับการโต้ตอบกลับหรือมีผู้ตอบรับมากเช่นเดียวกัน

จากตารางที่ 5.2 และตารางที่ 5.3 แสดงให้เห็นว่าการมอบผลัดในห้องสนทนา ถ้าผู้สนทนาใช้กลวิธีการเรียกชื่อร่วมกับกลวิธีการถาม ผลัดนั้นมักจะได้รับคำตอบ แต่อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลก็พบว่าการใช้กลวิธีการเรียกชื่อร่วมกับกลวิธีการถาม ผลัดนั้นก็อาจไม่มีผู้ตอบได้เช่นกัน ผู้วิจัยพบว่าสาเหตุไม่ได้ขึ้นอยู่กับทางเลือกใช้กลวิธีมอบผลัดเพียงอย่างเดียว แต่มีปัจจัยอื่นร่วมด้วย ดังต่อไปนี้

1. การไม่ได้เรียกชื่อผู้สนทนาทำให้ผู้สนทนาอีกฝ่ายไม่ทราบแน่ชัดว่าต้องการพูดกับใคร ดังจะเห็นได้ชัดจากการใช้กลวิธีการทักทาย ถ้าผู้สนทนาทักทายอีกฝ่ายเฉยๆ โดยไม่มีการระบุชื่อ เช่น "ดีทุกคน" "ดีจ๊ะ" "หวัดดี" มักจะไม่ได้รับคำตอบ เนื่องจากผู้ร่วมสนทนาส่วนใหญ่จะคิดว่า ผู้สนทนาคนนั้นต้องการทักทายทุกคนในห้องสนทนาเท่านั้น

2. ปัจจัยที่เกิดจากภายนอก เช่น การแทรกของข้อความอื่น ทำให้ผู้สนทนามองไม่เห็นข้อความหรือสังเกตข้อความได้ยากขึ้น หรือผู้สนทนามองไม่เห็นข้อความนั้น ซึ่งอาจเกิดจากการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วของหน้าจอคอมพิวเตอร์ เช่น มาไม่บอกถามฮั้วว่าฮั้วถามอะไรตอนหรือเปล่า เพราะตนเองมองไม่เห็น (ดูตัวอย่าง (6)) หรือหินถามคนในห้องว่าใครคุยกับตนเอง เพราะตนดูหน้าจอไม่ทัน (ดูตัวอย่าง (7))

(6) มาไม่บอก [165]: "ฮั้วถามไฉนผมป่าวคับ อธิ ผมไม่เห็นคับ โทษทีนะ"

(7) หิน O-> [18]: "ใครคุยกับผมครับดูไม่ทัน"

3. ผู้สนทนามีคู่สนทนาแล้ว จึงไม่สนใจที่จะสนทนากับผู้ร่วมสนทนาคนอื่น เช่น น้ำฝนถามหนุ่ม ในขณะที่หนุ่มกำลังสนทนาอยู่กับแนน

(8) น้ำฝน [99]: "หวาดิคะหนุ่มหายไปไหนมาคะคิดถึงจังเลย"

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่หนุ่มไม่ตอบอาจมาจากการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วของข้อความที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ จึงทำให้หนุ่มไม่เห็นข้อความของน้ำฝน หรือสาเหตุอาจมาจากหนุ่มมิได้สนใจกับข้อความของผู้ร่วมสนทนาคนอื่น นอกจากข้อความของแนน เนื่องจากตนกำลังพูดคุยกันอยู่ จึงมองหาเฉพาะข้อความจากแนนเท่านั้น

4. ผู้สนทนาพูดแทรกการสนทนาของผู้ร่วมสนทนาคนอื่น เช่น ปิ่นพูดแทรกการสนทนายหว่างหนุ่มกับแนน

(9) ปิ่น [222]: "คีย์บอร์ดหนุ่มแย่จังเลยให้ยืมไม้"

ปิ่นพูดเช่นนี้ เนื่องจากปิ่นเห็นการสนทนายหว่างหนุ่มกับแนนบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ซึ่งแนนกำลังต่อว่าหนุ่มว่า "ถามอะไรไม่ยอมตอบเลย" หนุ่มจึงตอบกลับว่า "keyboard ไม่มีภาษาไทย จึงตอบช้า เห็นใจกันบ้างนะ" การพูดของปิ่นเป็นการพูดที่แทรกเข้าไปในการสนทนา แต่หนุ่มไม่ตอบ เนื่องจากหนุ่มมิได้พูดถ้อยคำดังกล่าวกับปิ่น จึงมิได้สนใจ

ข้อความของปีน ประกอบกับข้อความที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์มีมากมาย ผู้สนทนาส่วนใหญ่จึงสนใจเฉพาะข้อความของคู่สนทนาเท่านั้น จึงเป็นเหตุให้ข้อความของปีนมอดผลัดแล้วไม่มีผู้รับ

5. เรื่องที่สนทนา ถ้าเรื่องที่สนทนาเป็นเรื่องที่ผู้สนทนาไม่ต้องการตอบก็อาจจะทำให้เกิดผลัดที่ไม่มีผู้รับได้ ดังจะเห็นได้จากการสนทนาระหว่างพี่แหวกับปลา

(10) พี่แหว [153]: "ปลามีแฟนยังครับพี่แหวขอจับน้องปลาได้มั๊ยครับ"

ปลาไม่ได้ตอบคำถามดังกล่าว แต่พูดเรื่องอื่นแทน อย่างไรก็ตาม พี่แหวก็ยังพยายามถามคำถามอื่น แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบอีก ดังตัวอย่าง (11)

(11) พี่แหว [153]: "น้องปลาอายุเท่าไรแล้วล่ะครับเนี่ย"

การสนทนาในห้องสนทนาทุกคนมีเสรีภาพในการสนทนา การไม่ตอบจึงดูไม่เสียมารยาทเท่ากับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน และการไม่ตอบของปลา พี่แหวอาจคิดว่ามาจากการมองข้อความที่ถามไม่ทันก็ได้ เนื่องจากไม่ปรากฏข้อความที่ต่อว่าปลาแต่อย่างใด

6. ผู้สนทนาถามผู้สนทนาที่เพิ่งเข้าห้องสนทนา ผู้สนทนาที่เพิ่งเข้ามาใหม่อาจยังไม่ได้สังเกตข้อความของผู้อื่น จึงไม่ได้ตอบคำถามของอีกฝ่าย เช่น

(12) หิน O-> [18]: "แพรวคนที่ไหนครับ"

แพรวเพิ่งเข้าห้องสนทนาไม่นาน หินก็ถามคำถามกับแพรว ซึ่งแพรวก็ได้ตอบคำถาม อาจเกิดจากแพรวไม่เห็นคำถามหรือไม่คิดว่าจะมีผู้ที่ต้องการสนทนาด้วยในเวลาไม่นานนัก จึงทำให้เกิดผลัดที่ไม่มีผู้รับ

7. ผู้ที่ต้องการสนทนาด้วยไม่ได้อยู่ในห้องสนทนา เช่น ฟางบอกวีว่าตนจะไปดื่มน้ำสักพัก เมื่อวีว่ารอได้สักพัก จึงเรียกชื่อฟาง เพื่อตรวจสอบว่าฟางกลับมาหรือยัง แต่ในขณะนั้นฟางยังไม่กลับมา วีว่าจึงไม่ได้รับการโต้ตอบกลับ

(13) วีว่า [66]: "ฟาง กลับมาหรือยัง"

นอกจากนั้น ยังมีกรณีที่ผู้สนทนาคิดว่าเพื่อนที่ตนต้องการสนทนาเข้ามาในห้องสนทนาแล้ว แต่จริงๆ เพื่อนยังไม่เข้ามาในห้องสนทนา เช่น

(14) ปลาเค็ม [165]: "ดี...แอบเค้าทำไม ออิ"

จากการวิเคราะห์บทสนทนาทั้งหมดไม่พบคนที่ชื่อ "ดี" ได้ตอบปลาเค็มเลย การมอดผลัดดังกล่าวจึงเกิดผลัดที่ไม่มีผู้รับ

สาเหตุทั้ง 7 ข้อ ที่ได้กล่าวมาเป็นสาเหตุที่ผู้วิจัยพบในการมอดผลัดแล้วไม่มีผู้รับผลัด จากการที่การสนทนาในห้องสนทนาทุกคนมีสิทธิ์ที่จะพูดหรือไม่พูดก็ได้ตลอดเวลาที่มีผลทำให้ถึงแม้ว่าผู้สนทนาจะมีการระบุชื่อผู้ที่ต้องการสนทนาด้วย หรือระบุชื่อร่วมกับการถาม

ผู้สนทนาก็อาจไม่สนใจที่จะโต้ตอบกลับได้ ความเกรงใจและการรักษาความสุภาพในการสนทนาโต้ตอบกันในห้องสนทนาอาจมีความสำคัญน้อยลงเมื่อเทียบกับการสนทนาที่เห็นหน้ากัน จึงกล่าวได้ว่าการมอบผลัดที่ไม่มีผู้รับ อาจไม่ได้เกี่ยวข้องกับกลวิธีมอบผลัดอย่างเดียว อาจเกี่ยวข้องกับปัจจัยอื่นๆ เช่น เรื่องที่สนทนา จังหวะในการเข้าไปสนทนากับผู้อื่นที่มีคู่สนทนาอยู่แล้ว⁵ และยังเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วของข้อความบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว พบว่าผู้สนทนาของทั้งสองห้องสนทนา เมื่อใช้กลวิธีการเรียกชื่อร่วมกับกลวิธีแบบต่างๆ แล้ว จะเกิดผลัดที่มีผู้รับมากกว่าผลัดที่ไม่มีผู้รับ การเรียกชื่อจึงมีบทบาทสำคัญมากในระบบผลัดในห้องสนทนา

ในบทถัดไป ผู้วิจัยจะนำเสนอความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เพื่อพิจารณาว่าผู้สนทนามีวิธีการในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเป็นอย่างไร และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ จากนั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอลักษณะการสนทนาที่เกิดขึ้นบ่อยในห้องสนทนา คือ การซ้อนเรื่องที่สนทนา เพื่อพิจารณาว่ารูปแบบของการซ้อนเรื่องที่สนทนาเป็นอย่างไร

⁵ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าถ้าคู่สนทนาของอีกฝ่ายออกจากห้องสนทนา ผู้สนทนาอีกคนที่เหลือจะพยายามหาคู่สนทนาใหม่ทันที ถ้าผู้ที่เพิ่งเข้ามาสนทนาเลือกผู้สนทนาเหล่านี้ความเป็นไปได้ที่จะได้รับการตอบรับจะเป็นไปได้มากกว่าเข้าไปสนทนากับผู้อื่นที่มีคู่สนทนาอยู่แล้ว

บทที่ 6

ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

การศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนารวมด้วย เนื่องจากความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเป็นเกณฑ์ที่พิจารณาในด้านของเนื้อหาที่ผู้สนทนาสนทนากัน และเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยในการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความและการมอบคุณ นอกจากนั้น การศึกษาการสนทนาโดยปราศจากการศึกษาเรื่องที่ผู้สนทนาพูดคุยกัน อาจทำให้ผลเกิดผิดพลาดได้ ดังนั้น การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกองค์ประกอบหนึ่งในการศึกษาความต่อเนื่องของข้อความ

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในห้องสนทนาว่าผู้สนทนามีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาอย่างไร โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา และ 2) การซ้อนเรื่องที่สนทนา โดยมีรายละเอียดดังนี้

6.1 ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

ก่อนที่จะเสนอผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ผู้วิจัยจะทบทวนเกี่ยวกับการพิจารณาข้อมูลที่จะศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาก่อน กล่าวคือ ในการศึกษาผู้วิจัยจะศึกษาข้อความการสนทนาของผู้สนทนาแต่ละคู่ในแต่ละคู่โดยดูว่ามีความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาอย่างไร โดยพิจารณาแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ ซึ่งพิจารณาจากข้อความโต้ตอบไปยังข้อความก่อนหน้าของคู่สนทนา นั้นๆ ในการศึกษาผู้วิจัยจะตัดจำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่สนทนา ก่อน เพื่อสะดวกในการทำความเข้าใจเรื่องที่สนทนาของผู้สนทนาแต่ละคู่ เนื่องจากข้อความการสนทนาของผู้สนทนาทุกคนที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์จะเกิดการแทรกระหว่างคู่สนทนาอยู่เสมอ ดังนั้น การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาที่ผู้สนทนาแต่ละคู่ใช้ในแต่ละคู่สนทนา การตัดข้อความที่แทรกของผู้สนทนาอื่นจะช่วยให้เข้าใจและเห็นความต่อเนื่องของการสนทนาของผู้สนทนาแต่ละคู่ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง (1)

สนทนาระหว่างบักจ๋อยและลินดา เมื่อตัดข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำแล้ว จะเห็นการเกิดคู่ถ้อยคำ ซึ่งมีการสนทนาดังนี้

- (1') 52. บักจ๋อย O-> [136]: "ปกตินะไม่ค่อยมีใครคุยกับจ๋อยหรอกวันนี้มีลินดาคนแรกนี่แหละที่คุย"
 59. ลินดา +O [99]: "หรือคะทำไมละคะรู้เหตุผลรีเปลาที่เค้าไม่คุยด้วยนะ"
 63. บักจ๋อย O-> [136]: "สงสัยชื่อคงเซยมั้ง"
 78. ลินดา +O [99]: "ก็ไม่ใช่เซยนิคะ"

จากตัวอย่าง (1') จะเห็นได้ว่าหากเราตัดข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำออก จะทำให้สามารถศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาได้ง่ายขึ้น

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เพื่อที่จะสรุปว่า "วิธีการที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ได้แก่ การรักษากฎ (R1) การทำกฎ (R2) และการละเมิดกฎโดยจงใจ (R3)" เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ โดยพิจารณาจากความถี่และร้อยละที่ผู้สนทนาใช้ในการเลือกวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจะเริ่มจากการโต้ตอบที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนามากที่สุดไปจนถึงการโต้ตอบที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่สนทนา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6.1 ความถี่และร้อยละในการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา¹

ความเกี่ยวข้องของ เรื่องที่สนทนา	ห้องจะจำ 3		ห้องจะจำ 5	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
R1	309	¹ 59.77	261	¹ 52.62
R2	169	² 32.69	169	² 34.07
R3	21	³ 4.06	45	³ 9.07
IR4	15	⁴ 2.9	19	⁴ 3.83
IR5	3	⁵ 0.58	2	⁵ 0.4
รวม	517	100	496	100

หมายเหตุ ตัวเลข ¹(...) ²(...) ³(...) ⁴(...) ⁵(...) หมายถึง อันดับของวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

จากผลในตารางที่ 6.1 พบว่าผลการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของผู้สนทนาทั้งสองห้องสนทนามีผลตรงกัน กล่าวคือ วิธีการที่ผู้ร่วมสนทนาใช้มากที่สุด คือ การรักษาภว (R1) รองลงมา คือ การทำภว (R2) การละเมิดภวโดยจงใจ (R3) การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ (IR4) และการโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่สนทนาโดยไม่จงใจหรือผลัดที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ตั้งใจ (IR5) ตามลำดับ ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "วิธีการที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ได้แก่ การรักษาภว การทำภว และการละเมิดภวโดยจงใจ" ผู้ร่วมสนทนาเลือกใช้วิธีการโต้ตอบเรียงตามลำดับจากการโต้ตอบที่มีความเกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่สนทนามากที่สุดไปถึงไม่มีความเกี่ยวข้อง

¹ การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ประกอบด้วย

1. การรักษาภว (R1) เป็นการตอบที่ตรงประเด็นมากที่สุด ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ในทันที
2. การทำภว (R2) เป็นการตอบไม่ตรงประเด็น ผู้ฟังต้องใช้การตีความเพิ่มขึ้นอีก 1 ชั้น แต่ผู้ฟังก็ยังสามารถเข้าใจได้ไม่ยากนัก
3. การละเมิดภวโดยจงใจ (R3) เป็นการตอบไม่ตรงประเด็น ผู้ฟังต้องใช้การตีความที่มากกว่า R2 การตอบยังคงเป็นการตอบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาถึงแม้ว่าจะยากในการเข้าใจ ผู้ฟังต้องมีความรู้เบื้องหลังและวัฒนธรรมร่วมกัน จึงจะสามารถเข้าใจได้
4. การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ (IR4) การตอบจะไม่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่สนทนาหรือเป็นการโต้ตอบที่ต้องการเพียงปฏิสัมพันธ์ตอบกลับเท่านั้น ซึ่งผู้พูดอาจไม่คำนึงว่าเรื่องที่ตอบจะเกี่ยวข้องกันหรือไม่
5. การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่สนทนาโดยไม่จงใจหรือผลัดที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ตั้งใจ (IR5) เป็นการตอบที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันกับเรื่องที่สนทนาเลย เป็นการโต้ตอบที่ผิดห้อง ตอบผิดคน ด้วยเหตุเพราะระบบการสนทนาในห้องสนทนาเลือกอำนาจให้ผู้พูดสามารถพูดกับคนหลายคนในเวลาเดียวกันได้

กัน ซึ่งผลที่ได้ทำให้ทราบว่าถึงแม้ว่าการสนทนาในห้องสนทนาจะมีการแทรกของคู่ถ้อยคำ มีจำนวนผู้ร่วมสนทนาเป็นจำนวนมาก และทุกคนมีสิทธิเสรีภาพที่จะพูดเรื่องอะไรและพูดเมื่อไรก็ได้ แต่ผู้สนทนายังคงเลือกที่จะใช้วิธีการโต้ตอบที่รักษาภูมิมากที่สุด คือ ตอบตรงประเด็น เพื่อให้ผู้สนทนาด้วยจะสามารถเข้าใจกันได้โดยง่าย เพราะการสนทนาในห้องสนทนามีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาในการพิมพ์ข้อความโต้ตอบกัน ทั้งยังขึ้นอยู่กับจำนวนผู้ร่วมสนทนาในห้องอีกด้วย ถ้ามีผู้ร่วมสนทนาเป็นจำนวนมาก หน้าจอคอมพิวเตอร์ก็จะเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ดังนั้น ในการโต้ตอบผู้ร่วมสนทนาจำเป็นต้องโต้ตอบอย่างรวดเร็ว และการโต้ตอบนั้นก็ควรจะเป็นข้อความที่เชื่อมโยงกับข้อความก่อนหน้าของผู้ถ้อยคำ เพราะถ้าเป็นการโต้ตอบที่ไม่ค่อยเชื่อมโยงกับข้อความก่อนหน้า คู่สนทนาอาจไม่ได้ตอบกลับ เพราะไม่เข้าใจในเรื่องที่อีกฝ่ายโต้ตอบ มีผลทำให้เสียคู่สนทนาได้ หรือเกิดช่องว่างในการโต้ตอบกลับมาก ซึ่งอาจมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนประเด็นในการสนทนาได้

ตัวอย่างการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

● ตัวอย่างการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ประเภท R1 หรือการรักษาภูมิ

(1)	52. บักจ๋อย O-> [136]: "ปกตินะไม่ค่อยมีใครคุยกับจ๋อยหรอกวันเนี่ยมีลินดาคนแรกนี่แหละที่คุย"		
	59. ลินดา +O [99]: "หรือคะทำไมละคะรู้เหตุผลรีปเล่าที่เค้าไม่คุยด้วยนะ"	R1	←
	63. บักจ๋อย O-> [136]: "สงสัยชื่อคงเซยมั้ง"	R1	←
	78. ลินดา +O [99]: "ก็ไม่ใช่เซยนิคะ"	R1	←

ตัวอย่าง (1) ข้อความที่ 52 เป็นการเริ่มหัวข้อใหม่ ในข้อความนี้จึงไม่มีการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เนื่องจากในการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจะศึกษาเฉพาะข้อความที่เป็นข้อความโต้ตอบกลับ ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ที่แสดงให้เห็นว่าข้อความที่เป็นการโต้ตอบกลับจะปรากฏตัวอักษร R (response)

ส่วนในข้อความที่ 59 63 และ 78 เรื่องในการสนทนายังคงเกี่ยวข้องกัน เป็นการโต้ตอบที่ตรงประเด็น สามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน ดังนั้น วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของทั้งสามข้อความจึงเป็น R1 หรือการรักษาภูมิ จะเห็นได้ว่าข้อความที่ 63 และ 78 มิได้เป็นการถามและตอบเหมือนดังเกณฑ์ที่แฮริง (Herring, 2002) ใช้ แต่ผู้วิจัยวิเคราะห์ให้เป็น R1 เนื่องจากข้อความที่ 78 ได้ตอบกลับไปยังข้อความที่ 63 ซึ่งเป็นการโต้ตอบที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนา มาก โดยไม่ต้องใช้การอนุมานช่วยในการตีความ ดังนั้น วิธีการรักษาภูมิ จึงเหมาะสมที่สุดในการวิเคราะห์ข้อความนี้ การวิเคราะห์ข้อความอื่นก็ใช้วิธีการเดียวกัน คือ พิจารณาว่าข้อความนั้นมีความเกี่ยวข้องกับข้อความก่อนหน้าของผู้ถ้อยคำในระดับใด ต้องใช้การอนุมานมากแค่ไหน ผู้ฟังจึงจะเข้าใจความหมายของข้อความนั้นได้

● ตัวอย่างการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ประเภท R2 หรือการทำกฎ

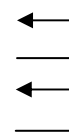
(2) 500. NOKMAN [139] : "แบบมีแฟน แล้วหรือยังครับ"

507. แบบแบบ [247] : "ม่่ายมีอะนกกแมน"

512. NOKMAN [139] : "อ้าวว ก้อสวยดิ"

R1

R2

ตัวอย่าง (2) ข้อความที่ 507 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา คือ การรักษา กฎ (R1) เนื่องจากแบบแบบตอบตรงประเด็นว่ายังไม่มีแฟน ส่วนในข้อความที่ 512 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา คือ การทำกฎ (R2) เนื่องจากNOKMANได้ตอบข้อความกลับไปยังข้อความที่ 507 ว่า "อ้าวว ก้อสวยดิ" ซึ่งผู้ฟังจะต้องใช้การอนุมานมากกว่าการตอบในข้อความที่ 507 กล่าวคือ NOKMANหมายความว่า การที่แบบแบบยังไม่มีแฟน เขาก็สามารถจีบหรือขอเป็นแฟนของแบบแบบได้ (เนื่องจากในข้อความที่ 518 NOKMANพูดต่อไปว่า "จะจีบแบบ จะจีบแบบ") ซึ่งการตอบมิได้เกี่ยวข้องกับความสวยงามแต่อย่างใด

● ตัวอย่างการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ประเภท R3 หรือการละเมิดกฎโดยจงใจ

(3) 727. tp [19] : "แล้วเพลง ชอบ สาขาที่ตัวเองเรียนอยู่อะปะ .. เพลง .."

729. เพลง +O [235] : "ชีวิตคือสิ่งไม่แน่นอน"

R3

ตัวอย่าง (3) ในข้อความที่ 729 เพลงมิได้ตอบว่าตนชอบสาขาที่ตนเรียนอยู่หรือไม่ เนื่องจากเพลงอาจจะไม่ต้องการตอบคำถามนี้โดยตรงหรือเพลงอาจต้องการเลี่ยงการตอบโดยเพลงตอบว่า "ชีวิตคือสิ่งไม่แน่นอน" tpสามารถอนุมานได้ว่าที่เพลงตอบเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน เนื่องจากtpกล่าวว่า "ช่ายย แร่วว.. เพลงพูดถูกอะ .. ชีวิตคือสิ่งไม่แน่นอน .. อีอิ .. เพลงเนี่ย น่าจะไปเรียนพวกปรัชญาเนอะ .." คำพูดของเพลงสามารถตีความได้ คือ เพลงต้องการหมายความว่าเรียนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ชีวิตคือสิ่งที่ไม่แน่นอน ดังนั้น การชอบสาขาที่เรียนหรือไม่จึงไม่สำคัญนัก ทุกสิ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ ข้อความนี้ใช้การอนุมานและการทำความเข้าใจมาก จึงจัดให้เป็นวิธีการรักษาความเกี่ยวข้อง ประเภท R3 หรือการละเมิดกฎโดยจงใจ

นอกเหนือจากการได้ตอบที่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาแล้ว จากผล การศึกษาการสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนามีการได้ตอบที่ไม่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาด้วย ได้แก่ การได้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ (IR4) และการได้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยไม่จงใจหรือผลัดที่เกิเกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ตั้งใจ (IR5) ตามลำดับ แต่วิธีการทั้งสองก็มิได้มีการเลือกใช้ในปริมาณที่มากเลย

● ตัวอย่างการโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ ประเภท IR4

(4)	61. dul [171]: "หลงก็ยิ่งทุกซี้ใหญ่เลย"	IR4	←
	62. พิมจำ [64]: "จ๋า คุณ คุณทำงานมากี่ปีแล้วอะ"	IR4	←
	68. dul [171]: "ถามมั้ยละ"	R2	←
	70. พิมจำ [64]: "ก้ออยากรู้อะ ว่าซึ่มซึบไปแคไหนแล้ว"	R3	←
	76. dul [171]: "พอกก็ค้อรู้จักพอเพียง"	IR4	←
	80. พิมจำ [64]: "เราถามว่าทำงานมากี่ปีแล้วตะหากนะ คุณ"	IR4	←
	88. dul [171]: "จынดีจะเป็นผู้ให้และดีกว่าจะรอเป็นผู้รับ"	IR4	←

ตัวอย่าง (4)² ข้อความของ *dul* ส่วนใหญ่เป็นการโต้ตอบที่ไม่ค่อยจะเกี่ยวข้องกับข้อความที่อยู่ก่อนหน้า ยกเว้นข้อความที่ 68 อย่างไรก็ตาม เนื่องจาก *dul* ต้องการรักษาลัดในการพูดไว้ จึงพูดโต้ตอบ *พิมจำ* ถึงแม้ว่าตนจะตอบในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ *พิมจำ* ถาม ส่วนข้อความก่อนหน้าข้อความที่ 61 เป็นการพูดของ *dul* ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ *พิมจำ* พูด เช่นเดียวกัน เนื่องจากข้อความก่อนหน้านั้น ในข้อความที่ 38 และ 39 *dul* พูดเกี่ยวกับ "รู้จักพอเพียงก็ไม่จนครับสินโดษดีกว่า" และในข้อความที่ 59 *dul* พูดเกี่ยวกับ "โลก ฎีทุกซี้ โกรธ ก็ทุกซี้"³ แต่ในข้อความที่ 62 *พิมจำ* ก็ยังพยายามรักษาคู่สนทนาในการสนทนาโดยตอบว่า "จ๋า" ซึ่งเป็นการโต้ตอบในลักษณะที่ *พิมจำ* ต้องการแสดงให้ *dul* ทราบว่า *พิมจำ* ฟังสิ่งที่ *dul* พูดอยู่ และในข้อความเดียวกัน *พิมจำ* ถาม *dul* ต่อว่า "คุณทำงานมากี่ปีแล้วอะ" ซึ่งข้อความนี้มีได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ *dul* พูดก่อนหน้าเลย *พิมจำ* พูดเพื่อต้องการให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาขึ้น โดยไม่ได้สนใจว่าข้อความจะเกี่ยวข้องกับข้อความก่อนหน้าหรือไม่ ส่วนในข้อความที่ 80 ของ *พิมจำ* เป็น IR4 ด้วย เนื่องจากข้อความนี้เป็นการโต้ตอบข้อความที่ 76 ซึ่งเป็นการโต้ตอบที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการพูดของ *dul* เช่นกัน แต่ *พิมจำ* ยังคงต้องการลัดในการพูด จึงไม่สนใจว่า *dul* จะพูดอะไร

จากตัวอย่าง (4) จะเห็นได้ว่าการสนทนาในห้องสนทนาผู้สนทนาไม่จำเป็นต้องสนใจเรื่องที่ผู้สนทนาอีกฝ่ายพูดเหมือนในการสนทนาที่เห็นหน้ากันหรือการสนทนาในชีวิตประจำวัน ในชีวิตประจำวันเราคงไม่สนทนากับ *dul* ใช้อย่างแน่นอน แต่ในห้องสนทนา *พิมจำ* ยังคงสนทนากับ *dul* ถึงแม้ว่าทั้งสองคนจะพูดกันคนละเรื่อง โดยที่ *พิมจำ* ก็ไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องที่ *dul* พูดมากนัก เห็นได้จากการที่ *พิมจำ* พูดในสิ่งที่ตนเองต้องการ การสนทนาของทั้งสองคนจึงทำให้

² ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า *dul* พูดกับ *พิมจำ* เนื่องจากในข้อความก่อนหน้าข้อความที่ 38 *dul* ได้เรียกชื่อ *พิมจำ* เสมอ และจากการศึกษาบทสนทนาในช่วงแรก *dul* มิได้สนทนากับใครนอกจาก *พิมจำ* เลย

³ ข้อความการสนทนาเป็นข้อความที่คัดลอกมาจากบทสนทนาที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งผู้สนทนาอาจมีการพิมพ์ผิดได้ เช่น พิมพ์คำว่า "ก็" เป็นคำว่า "ฎี"

เกิด IR4 เช่นเดียวกัน ส่วนการสนทนาคำเนินต่อไป ถึงแม้ว่าทั้งสองคนจะพูดกันคนละเรื่อง อาจเนื่องจากทั้งสองคนยังคงต้องการคู่สนทนาจึงยังคงสนทนากันต่อไป ซึ่งดูเหมือนเป็นการพูดโต้ตอบกัน กล่าวคือ พิมจำพูด "จำ" ตอบรับการพูดของdul แต่ก็พูดเรื่องอื่นต่อตามที่พิมจำต้องการพูด ส่วนdulก็พูดโต้ตอบในเรื่องที่ตนต้องการพูดเช่นกัน ซึ่งบทสนทนาดังกล่าวไม่มีความต่อเนื่องของเรื่องที่สนทนาเลย อาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมการสนทนาของdulเป็นการเรียกกร้องความสนใจของอีกฝ่าย ซึ่งใช้ได้ผล เนื่องจากพิมจำยังสนทนาด้วย ส่วนพฤติกรรมการสนทนาของพิมจำก็แปลก เนื่องจากอีกฝ่ายไม่ได้ตอบในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนา แต่พิมจำก็ยังสนทนาในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องเช่นเดียวกัน นี่เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นชัดว่าผู้สนทนาในห้องสนทนามีสติทริเสรีภาพในการสนทนา ผู้สนทนาจึงพูดอะไรก็ได้ตามที่ตนต้องการ ถึงแม้ว่าเรื่องที่สนทนาจะไม่เกี่ยวข้องกัน ลักษณะการสนทนาดังกล่าวเป็นสิ่งที่แตกต่างจากสิ่งที่ไกรซ์ (Grice, 1975) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา คือ ผู้สนทนาจะพยายามพูดในสิ่งที่เกี่ยวข้องกันในการสนทนา แต่การสนทนาในห้องสนทนาที่พบในตัวอย่างนี้เรื่องที่สนทนาไม่ได้เกี่ยวข้องกัน การพูดโต้ตอบที่เกิดขึ้น เพื่อต้องการมิให้สูญเสียคู่สนทนาไป ซึ่งแตกต่างการสนทนาในชีวิตประจำวันอย่างสิ้นเชิง

● **ตัวอย่างการโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยไม่ตั้งใจหรือผลลัพท์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ตั้งใจ ประเภท IR5**

(5) 723. เหมือนสวย [44]: “ค่า คีซันแยะ”

724. เหมือนสวย [44]: “พิมพิดห้อง ออิ”

ตัวอย่าง (5) ข้อความที่ 723 เหมือนสวยโต้ตอบกับผู้สนทนาในห้องอื่น ซึ่งวิเคราะห์ได้จากข้อความที่ 724 เหมือนสวยกล่าวว่า “พิมพิดห้อง ออิ” นอกจากนั้น การโต้ตอบในข้อความที่ 723 ก็ได้มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนากับคู่สนทนาที่เหมือนสวยกำลังสนทนาอยู่ในห้องสนทนา การโต้ตอบเช่นนี้เกิดขึ้นได้ในการสนทนา เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาเอื้ออำนวยให้ผู้สนทนาสามารถพูดคุยกับคนหลายคนหรือสามารถสนทนากับผู้สนทนาในห้องอื่นหลายห้องได้ในเวลาใกล้เคียงกัน การโต้ตอบผิดคน ผิดห้อง จึงไม่ได้เป็นการเสียมารยาทนัก และผู้ร่วมสนทนาส่วนใหญ่ก็สามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นได้ เห็นได้จากคู่สนทนาในห้องสนทนาโต้ตอบเหมือนสวยว่า “...ที่ห้องเนี่ยพูดดูชะมัด หุหุ” และหลังจากนั้น ทั้งเหมือนสวยและผู้ที่ยังเหมือนสวยสนทนาด้วยในห้องนี้ก็สนทนากันต่อไป โดยมีได้มีความเข้าใจผิดแต่อย่างใด ดังนั้นในตัวอย่างนี้ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ว่าเหมือนสวยไม่ได้รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเนื่องจากการโต้ตอบผิดห้อง

สรุป วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในห้องสนทนาที่พบ ได้แก่ การรักษากฎ การทำกฎ และการละเมิดกฎโดยจงใจ เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากข้อมูลวิธีการรักษากฎหรือการตอบตรงประเด็นพบในปริมาณที่มากกว่าวิธีการอื่นมาก แสดงให้ทราบว่าถึงแม้ว่าการสนทนาในห้องสนทนาจะเื้อ้อำนวยให้ผู้สนทนาพูดอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ แต่ผู้สนทนายังคงต้องการรักษาคู่สนทนาไว้โดยการตอบตรงประเด็นเป็นส่วนใหญ่ ประกอบกับการสนทนาในห้องสนทนาจะดำเนินไปอย่างรวดเร็ว การได้ตอบส่วนใหญ่จึงเป็นข้อความที่สั้น กระชับ ดังนั้น การตอบตรงประเด็นจึงช่วยทำให้สะดวกในการพิมพ์ได้ตอบและไม่เสียเวลาในการได้ตอบมากนัก อย่างไรก็ตาม ผู้สนทนายังมีการได้ตอบที่ไม่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในห้องสนทนา และแตกต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน คือ การได้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ เกิดขึ้นเนื่องจากผู้สนทนาไม่จำเป็นต้องพูดในเรื่องเดียวกัน แต่การสนทนาที่เกิดขึ้นกลับเป็นเสมือนผู้สนทนาได้ตอบกัน ทั้งๆ ที่ไม่ได้พูดในเรื่องเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง (4) อย่างไรก็ตาม การได้ตอบเช่นนี้ก็ได้เกิดขึ้นมากในห้องสนทนา เนื่องจากผู้ร่วมสนทนายังคงพูดในสิ่งที่เชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกันมากกว่าการพูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกัน เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการปฏิสัมพันธ์ และป้องกันการสูญเสียคู่สนทนา

ในหัวข้อต่อไปจะเป็นการนำเสนอลักษณะที่เกิดขึ้นบ่อยในการสนทนาในห้องสนทนา นั่นก็คือ การซ้อนเรื่องที่สนทนา ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากข้อความที่ผู้สนทนาส่งมาจะถูกเรียงลำดับโดยระบบ และการส่งข้อมูลในการสนทนาในห้องสนทนาเป็นการส่งข้อมูลแบบทางเดียว จึงทำให้เกิดการซ้อนเรื่องที่สนทนาขึ้น ซึ่งจะกล่าวในหัวข้อถัดไป

6.2 การซ้อนเรื่องที่สนทนา

การสนทนาในห้องสนทนาผู้สนทนาสามารถเลือกตนเองในการพูดได้ตลอดเวลา และการสนทนายังเป็นการส่งข้อมูลแบบทางเดียว ทำให้ผู้สนทนาไม่สามารถได้ตอบได้โดยทันทีทันใดเหมือนกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน จึงเป็นเหตุที่ทำให้เกิดการซ้อนเรื่องที่สนทนาขึ้น เนื่องจากผู้สนทนาไม่จำเป็นต้องรอฟังคำตอบของอีกฝ่าย ผู้สนทนาสามารถถามในเรื่องที่ตนเองต้องการได้โดยทันที ซึ่งแตกต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวันที่ผู้สนทนาจะต้องรอจังหวะที่คิดว่าจะเป็นจุดฟังเปลี่ยนผลัด หรือจุดที่ผู้สนทนาสามารถพูดหรือเลือกตนเองในการพูด

ได้ อย่างไรก็ตาม การสนทนาในชีวิตประจำวันก็มีการพูดซ้อนเกิดขึ้นเมื่อผู้ร่วมสนทนาเลือกตนเองในการพูดพร้อมกันหลายคน ซึ่งโดยปกติผู้ที่เริ่มผู้ก่อนจะได้สิทธิ์ในการพูดนั้น (Sacks et al. 1974) แต่ต่างจากการสนทนาในห้องสนทนา เพราะในห้องสนทนาเราไม่สามารถทราบได้ว่าใครพูดซ้อนกับใคร ใครพูดก่อนใคร เนื่องจากข้อความที่ผู้สนทนาส่งมาจะถูกจัดเรียงตามลำดับโดยระบบ ซึ่งมีได้พิจารณาว่าข้อความเหล่านั้นเป็นคู่ถ้อยคำกันหรือไม่ (Herring, 1999) แต่จากการศึกษาข้อมูลในห้องสนทนา การซ้อนเรื่องที่สนทนายังเป็นผลมาจากการพูดซ้อนของผู้สนทนา เนื่องจากผู้ร่วมสนทนาสามารถพิมพ์ข้อความการสนทนาในเวลาใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นไปได้ว่าผู้สนทนาอีกคนกำลังพิมพ์เรื่องที่โต้ตอบกันอยู่ ส่วนผู้สนทนาอีกคนก็พิมพ์เรื่องใหม่ที่ตนสนใจหรือต้องการถาม หรือผู้สนทนาทั้งสองพิมพ์เรื่องใหม่พร้อมกันทั้งสองคนก็ได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงนำไปสู่การซ้อนเรื่องที่สนทนา นอกจากนั้น การที่ผู้สนทนาไม่จำเป็นต้องรอคำตอบของอีกฝ่าย การโต้ตอบที่ล่าช้า เนื่องจากผู้สนทนาพิมพ์ช้า หรือการทำงานของตัวให้บริการทางอินเทอร์เน็ตที่ใช้มีประสิทธิภาพการทำงานที่ล่าช้ากว่าอีกฝ่ายก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกิดการซ้อนเรื่องที่สนทนาได้ และการซ้อนเรื่องที่สนทนายังมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนเรื่องในการสนทนา (topic decay) ได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

จากข้อมูลที่ทำการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบการซ้อนเรื่องที่สนทนาในห้องสนทนา 2 รูปแบบ ได้แก่ การซ้อนเรื่อง 2 เรื่อง และการซ้อนเรื่อง 3 เรื่อง

- รูปแบบของการซ้อนเรื่อง 2 เรื่อง ได้แก่

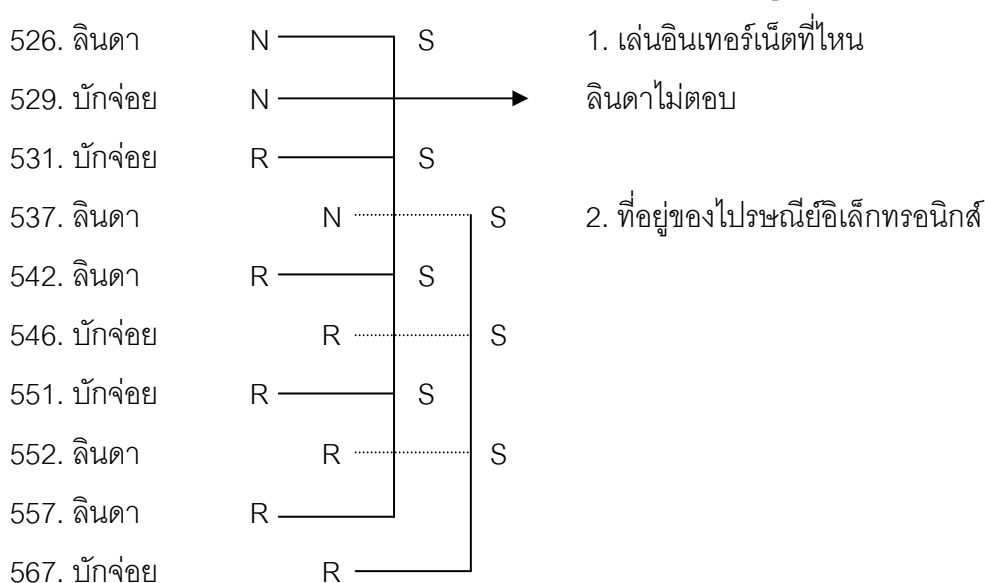
1. ในระหว่างการสนทนาเรื่องที่ 1 ก็มีเรื่องที่ 2 ซ้อนขึ้นมา แต่เรื่องที่ 1 จบลงก่อน (ดูตัวอย่าง (6) และแผนภูมิที่ 6.1)
2. ในระหว่างการสนทนาเรื่องที่ 1 ก็มีเรื่องที่ 2 ซ้อนขึ้นมา แต่ซ้อนขึ้นมาเพียงชั่วขณะและจบลงก่อนที่เรื่องที่ 1 จะจบ (ดูตัวอย่าง (7) และแผนภูมิที่ 6.2)
3. ในระหว่างการสนทนาเรื่องที่ 1 ก็มีเรื่องที่ 2 ซ้อนขึ้นมา แต่เรื่องที่ 2 ซ้อนขึ้นมาเพียงชั่วขณะและจบลงก่อนที่เรื่องที่ 1 จะจบ ส่วนเรื่องที่ 3 ซ้อนขึ้นมาในช่วงท้ายของเรื่องที่ 1 แต่เรื่องที่ 1 จบลงก่อน (ดูตัวอย่าง (8) และแผนภูมิที่ 6.3)
4. ในระหว่างการสนทนาเรื่องที่ 1 ก็มีเรื่องที่ 2 ซ้อนขึ้นมาในช่วงท้ายของเรื่องที่ 1 และเรื่องที่ 1 จบลงก่อน เรื่องที่ 2 ยังคงดำเนินต่อไป และเกิดเรื่องที่ 3 ในช่วงท้ายของเรื่องที่ 2 และเรื่องที่ 2 จบลงก่อน เรื่องที่ 3 ยังคงดำเนินต่อไป (ดูตัวอย่าง (9) และแผนภูมิที่ 6.4)

- รูปแบบของการซ้อนเรื่อง 3 เรื่อง จากข้อมูลพบเพียงรูปแบบเดียว คือ ในระหว่างการสนทนาเรื่องที่ 1 ก็มีเรื่องที่ 2 ซ้อนขึ้นมา และเรื่องที่ 3 ก็เกิดขึ้นมาซ้อนอยู่ในการสนทนาเรื่องที่ 1 และ 2 (ดูตัวอย่าง (10) และแผนภูมิที่ 6.5)

(6) บทสนทนายาระหว่างลินดา กับ บักจ่อย ซึ่งมีการซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง

526. ลินดา +O [99] : "แล้วตอนนี้ตั้มเล่นที่ไหน"
 529. บักจ่อย O-> [136] : "พอจะมีเบอร์โทรไหม"
 531. บักจ่อย O-> [136] : "เล่นอยู่ที่ทำงานครับ"
 537. ลินดา +O [99] : "แล้วตั้มแน่ใจป่าวว่าเมลล์นี่ไม่ผิดเดียวลินพิมพ์ไปผิดหน้าแตกนะ"
 542. ลินดา +O [99] : "ที่สถานีดับเพลิงเนี่ย"
 546. บักจ่อย O-> [136] : "ก็ลองดูซิเดี๋ยวจะเข้าไปเช็ค"
 551. บักจ่อย O-> [136] : "ครับผมในบริษัทครับไม่ใช่ในสถานีดับเพลิง"
 552. ลินดา +O [99] : "แหมต้องรอให้ลินหน้าแตกก่อนใช่ไหมเนี่ย"
 557. ลินดา +O [99] : "อ้อหรอ"
 567. บักจ่อย O-> [136] : "ไม่ใช่อย่างนั้นจะได้รู้ว่าเมลล์ยังอยู่หรือปล่าว"

จากบทสนทนาในตัวอย่าง (6) สามารถสร้างแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 6.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างลินดา กับ บักจ่อย

แผนภูมิที่ 6.1 แสดงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างลินดา กับ บักจ่อย เมื่อพิจารณาแผนภูมิจะเห็นว่ามีการซ้อนเรื่องที่สนทนาอยู่ 2 เรื่อง คือ เล่นอินเทอร์เน็ตที่ไหน กับที่อยู่ของไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเรื่องนี้ลินดาได้ถามบักจ่อยไปก่อนหน้านี้อีกหนึ่งครั้งแล้ว แต่ลินดาไม่

กลับมาถามใหม่อีกครั้ง⁴ รูปแบบการซ้อนเรื่องที่สนทนาดังกล่าวจะเห็นได้ว่าผู้สนทนาทั้งสองคน จะพูดสองเรื่องสลับกันไป คือ เมื่อลินดาถามที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เสร็จ ในข้อความถัดไป ลินดาก็ได้ตอบเกี่ยวกับเรื่องสถานที่เล่นอินเทอร์เน็ต เมื่อบักจ๋อยได้ตอบเรื่องที่อยู่ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ของตนเสร็จ ในข้อความถัดไปบักจ๋อยก็ได้ตอบเกี่ยวกับเรื่องสถานที่เล่นอินเทอร์เน็ต การพูดเรื่องสองเรื่องสลับกันไปเช่นนี้ มีความเป็นไปได้ว่าผู้สนทนามีการซ้อนเรื่องพร้อมกันได้ เช่น ข้อความที่ 551 กับ 552 เห็นการพูดซ้อนได้อย่างชัดเจน เนื่องจากเป็นข้อความที่ต่อกัน โดยไม่มีข้อความใดมาคั่นกลาง แต่เป็นคนละเรื่องกัน และข้อความที่ 526 ที่ลินดาถามบักจ๋อย ว่าเล่นอินเทอร์เน็ตตอนไหนกับข้อความที่ 529 ซึ่งบักจ๋อยมิได้ตอบคำถามของลินดา แต่บักจ๋อย กลับถามลินดาว่ามีเบอร์โทรศัพท์ใหม่ แสดงให้เห็นว่าทั้งลินดาและบักจ๋อยอาจพิมพ์ข้อความหรือ ส่งข้อความในเวลาใกล้เคียงกัน เนื่องจากมีข้อความที่แทรกเพียง 2 ข้อความ เท่านั้น และใน ข้อความที่ 542 กับ 546 ซึ่งเป็นข้อความที่อยู่ใกล้กัน แต่เป็นข้อความที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน ดัง เห็นได้จากแผนภูมิที่ 6.1

อย่างไรก็ตาม การพูดหลายเรื่องพร้อมกันส่วนใหญ่ ทำยที่สุดแล้วจะมีเพียงเรื่อง เดียวที่จะดำเนินการพูดต่อไป เช่น การสนทนาระหว่างNOKMANกับวุ้น

(7) บทสนทนาระหว่างNOKMANกับวุ้น ซึ่งมีการซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง

287. NOKMAN [139]: "วุ้นผมจะสร้างหนัง ความ รัก มือที่สาม จงเจริญ"

300. วุ้นนนนนนนนนน [28]: "เหออออออออออเราจะดูนะ ดูไปก็สมน้ำหน้า พระเอกไป ก๊ากกกกกกกกก"

302. NOKMAN [139]: "วุ้นไปทำอะไรแถวนั้น นะ"

311. วุ้นนนนนนนนนน [28]: "เหออออออออออ ไปปลุกข้าวมั่ง นกแมน อธิ"

319. NOKMAN [139]: "อ้อ ตอนสุดท้าย พระเอกเจอ วุ้นกระเทียมอร่อยนะ"

324. NOKMAN [139]: "เลย จบแบบheppy"

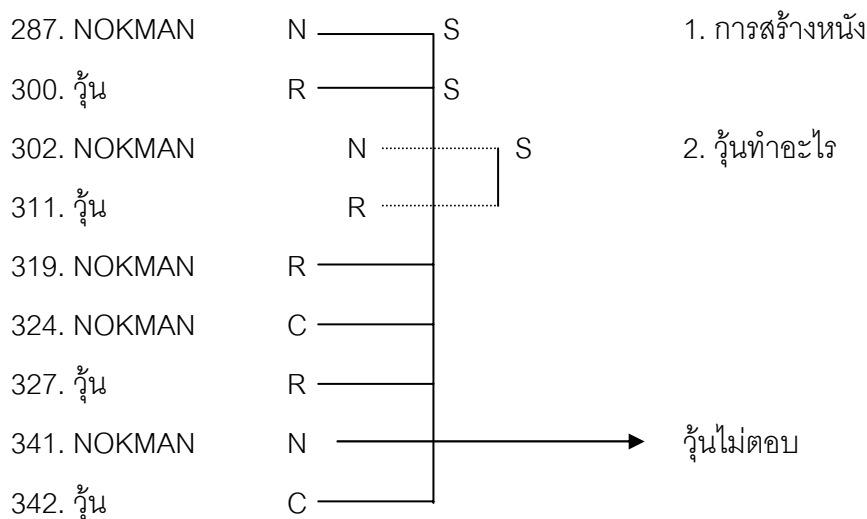
327. วุ้นนนนนนนนนน [28]: "เหออออออออออ หารู้ไม่ว่าวุ้นอะ ร้ายยยยยยกว่าาาาา อธิ"

341. NOKMAN [139]: "วุ้น จ้า"

342. วุ้นนนนนนนนนน [28]: "ก๊ากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก"

⁴ ในงานวิทยานิพนธ์นี้จะนับว่าเป็นการขึ้นเรื่องใหม่ เนื่องจากกระยะห่างของข้อความที่ถามครั้งแรกห่างจากการถามครั้งสองเป็นจำนวนมาก กล่าวคือ ลินดาถามครั้งแรกในข้อความที่ 368 และกลับมาพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก ในข้อความที่ 537 ซึ่งห่างกันประมาณ 170 ข้อความ

จากบทสนทนาในตัวอย่าง (7) สามารถสร้างแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 6.2 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างNOKMANกับวุ่น

แผนภูมิที่ 6.2 แสดงให้เห็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างNOKMANกับวุ่น ซึ่งเป็นการซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง คือ 1) การสร้างหนังสือ กับ 2) วุ่นทำอะไร จะเห็นได้ว่าเรื่องการสร้างหนังสือได้รับการสานต่อในการสนทนา แต่เรื่องที่NOKMANถามในข้อความที่ 302 ว่าวุ่นทำอะไรไม่ได้รับการสานต่อ ลักษณะการสนทนาที่ไม่ได้รับการสานต่อมักจะปรากฏบ่อยครั้งในการสนทนาในห้องสนทนา และเป็นธรรมชาติของการสนทนา เพราะผู้สนทนาไม่สามารถที่จะรักษาการพูดหลายเรื่องในเวลาเดียวกันได้ตลอดไป นอกจากนั้น การซ้อนเรื่องที่สนทนาสามารถพิจารณาได้จากการพูดซ้อนของผู้สนทนา กล่าวคือ เป็นไปได้ว่าข้อความที่ 302 ซึ่งNOKMANถามวุ่นว่าทำอะไร เป็นข้อความที่NOKMANพูดซ้อนกันกับข้อความที่ 300 ที่วุ่นตอบNOKMANก็ได้ เพราะเป็นผลัดที่เกิดขึ้นใกล้กันห่างกันเพียง 1 ข้อความ เท่านั้น ทั้งยังเป็นคนละเรื่องกันอีกด้วย

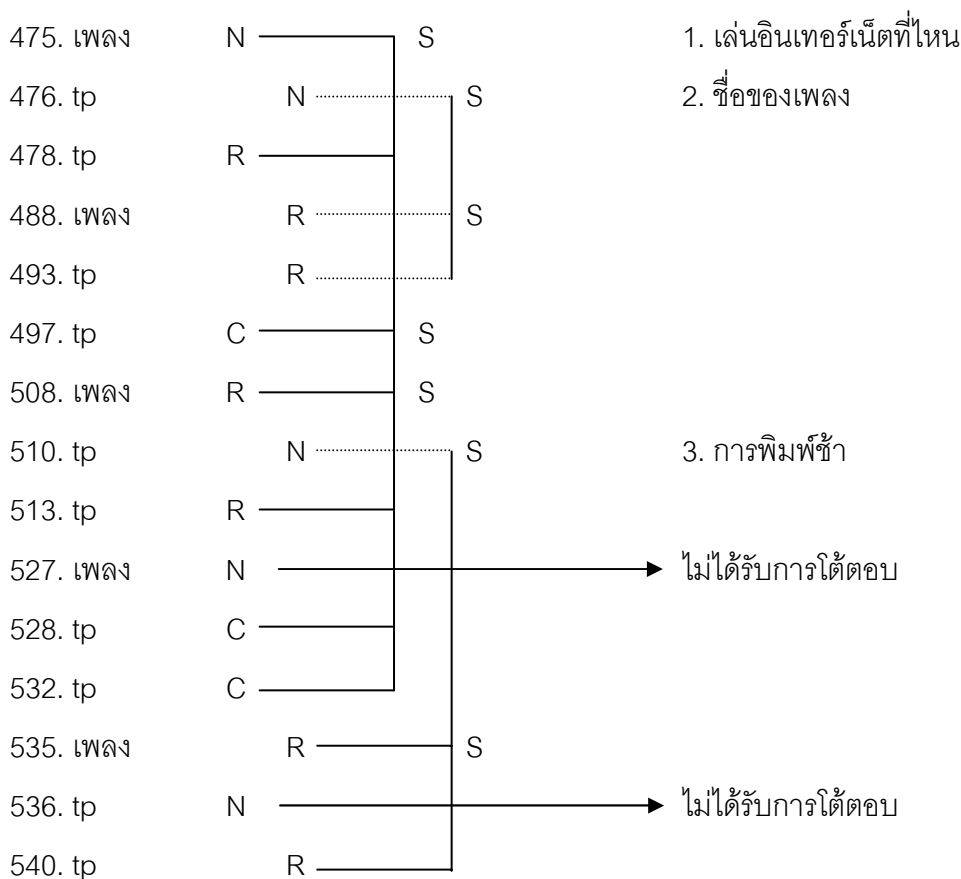
การสนทนาอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการพูดซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง ซึ่งพบบ่อยในการสนทนาในห้องสนทนาเช่นเดียวกัน เช่น การสนทนาระหว่างเพลงกับtp

(8) บทสนทนาระหว่างเพลงกับtp ซึ่งมีการซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง

475. เพลง +O [235] : "เล่นที่ไหนหรอคะ☺"
476. tp [19] : "เพลง ใช้ชื่อเพลง ทุกที่ที่เล่นอะปะ .."
478. tp [19] : "แถวๆงามวงศ์วานอะ .. เพลงหละ .."
488. เพลง +O [235] : "เพลงเพิ่งเข้ามาคะ"
493. tp [19] : "หรอ .. เราก็อเพิ่งเข้ามาอะ .. เพลง .."

497. tp [19] : "เพลงเล่นแถวไหนอะ .. ไกลๆกันอะปะ .. "
 508. เพลง +O [235] : "ที่บ้านคะใกล้มั้ยละคะ"
 510. tp [19] : "เพลง พิมพ์ ช้าเนอะ .. ฮีฮี .. "
 513. tp [19] : "สงสัยจะใกล้อะนะ .. เหมะๆง. "
 527. เพลง +O [235] : "โทษที่เราไปทำธุระนิดหน่อย"
 528. tp [19] : "แถวไหนอะ .. เพลง .. บ้อมปราบ อะปะ .. "
 532. tp [19] : "บ้านเพลงนะ .."
 535. เพลง +O [235] : "เหม่ว่าเราพิมพ์ช้าเรงอนแล้วนะ"
 536. tp [19] : "เรายังงงงอยู่เล"
 540. tp [19] : "พิมพ์ ช้า เนี่ย .. เราอาจจะชงมก้อได้อะ .. ฮีฮี.. ช้าแต่ชัวร์ะ .. ไม่เหมือนเรา เร็วตะว่าผิดบ่อยอะนะ.."

จากบทสนทนาในตัวอย่าง (8) สามารถสร้างแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 6.3 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพลงกับ tp

แผนภูมิที่ 6.3 แสดงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพลงกับ tp ซึ่งมีเรื่องที่สนทนา 3 เรื่อง ได้แก่ 1) เล่นอินเทอร์เน็ตที่ไหน 2) ชื่อของเพลง และ 3) การพิมพ์ช้า ซึ่งการพูดทั้งสาม

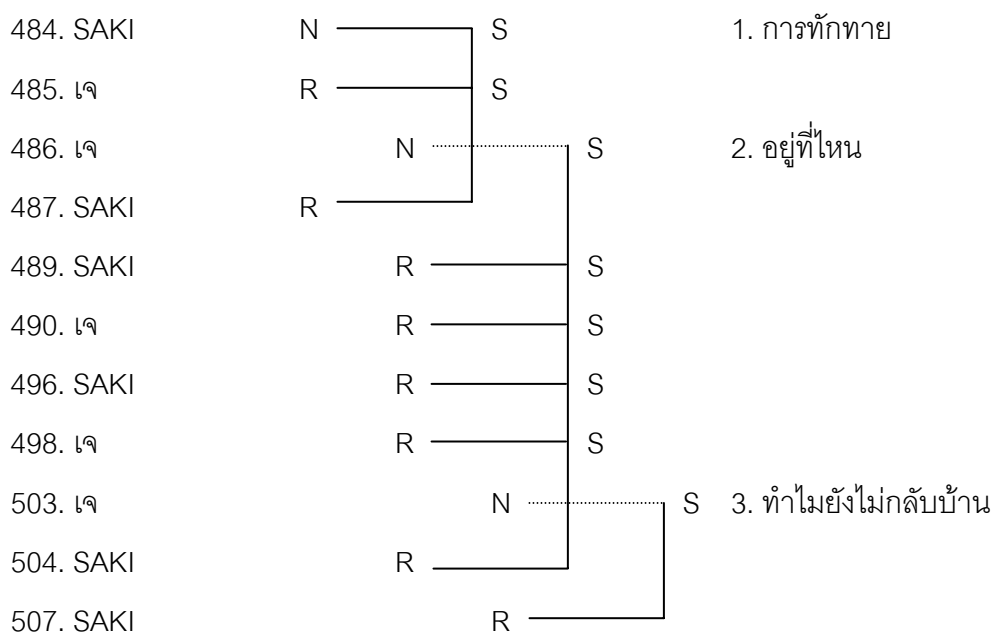
เรื่องเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน แต่มีการซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง กล่าวคือ เรื่องชื่อของเพลง ซ้อนกับเรื่องเล่นอินเทอร์เน็ตที่ไหน ซึ่งเรื่องชื่อของเพลงจบลงก่อน หลังจากนั้น เรื่องการพิมพ์ซ้ำ จึงเกิดขึ้นตามมาซ้อนกับเรื่องเล่นอินเทอร์เน็ตที่ไหน จะเห็นได้ว่าการสนทนาในห้องสนทนาเกิดการขึ้นเรื่องใหม่เสมอ แต่เรื่องที่เกิดขึ้นจะไม่ยาวนานนัก ปกติจะมีเพียงหนึ่งหรือสองเรื่องเท่านั้นที่สามารถดำเนินเรื่องต่อไปได้ และในระหว่างการสนทนาของเพลงกับtpก็ปรากฏการพูดซ้อนของทั้งสองคน ได้แก่ ในข้อความที่ 475 กับ 476 ซึ่งทั้งสองคนเริ่มเรื่องใหม่ในเวลาใกล้เคียงกัน และในข้อความที่ 508 กับ 510 ซึ่งเพลงกำลังได้ตอบคำถามของtp แต่ในข้อความที่ 510 tpกลับถามเรื่องใหม่ ซึ่งข้อความทั้งสองเกิดขึ้นใกล้กัน ห่างกันเพียง 1 ข้อความ เท่านั้น การพูดซ้อนของผู้สนทนายังพบในข้อความที่ 527 ซึ่งเพลงกล่าวว่าจะไปทำธุระ ในข้อความถัดไปtpก็ถามว่าบ้านอยู่แถวไหน ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดการพูดซ้อนขึ้น และในข้อความที่ 535 กับ 536 ซึ่งเป็นข้อความที่อยู่ติดกัน ผู้สนทนาสองคนพูดกันคนละเรื่อง กล่าวคือ เพลงงอนที่tpว่าตนเองพิมพ์ซ้ำ ส่วนในข้อความต่อมา tpกล่าวว่าตนเองยังง่วงนอนอยู่เลย จากการพิจารณาเรื่องที่มีการสนทนาและลำดับที่ของข้อความการสนทนา ทำให้ผู้วิจัยสามารถคาดการณ์ได้ว่าการพูดซ้อนขึ้น ถึงแม้ว่าการสนทนาในห้องสนทนาจะไม่เห็นการพูดซ้อนได้อย่างการสนทนาในชีวิตประจำวัน

จากข้อมูลพบการซ้อนเรื่อง 2 เรื่อง หลายรูปแบบ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว จากข้อมูลยังพบรูปแบบที่เป็นการซ้อนเรื่อง 2 เรื่อง ต่อเนื่องกันไป เช่น เรื่องแรกซ้อนกับเรื่องที่สอง เรื่องที่สองซ้อนกับเรื่องที่สาม ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง (9)

(9) บทสนทนายระหว่างSAKIกับเจ ซึ่งมีการซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง

484. SAKI [167] : "เจหวัดดี"
 485. เจ [216] : "หวัดดี saki"
 486. เจ [216] : "อยู่ที่ไหน"
 487. SAKI [167] : "หวัดดีว่างป่าว"
 489. SAKI [167] : "ร้านคะ"
 490. เจ [216] : "ร้านที่ไหนหรอ"
 496. SAKI [167] : "แถวเทพารักษ์"
 498. เจ [216] : "กทม เหรอ"
 503. เจ [216] : "ทำไมยังไม่กลับบ้านอีก "
 504. SAKI [167] : "เปล่าสมุทรปราการ"
 507. SAKI [167] : "เจถามใคร"

จากบทสนทนาในตัวอย่าง (9) สามารถสร้างแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 6.4 การซ้อนกันอย่างต่อเนื่องของเรื่องที่สนทนา

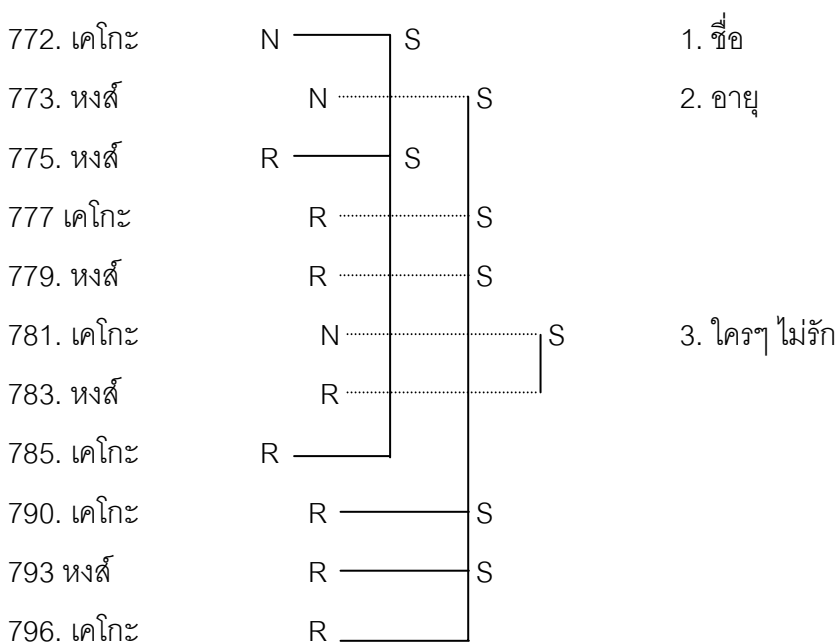
ตัวอย่าง (9) เป็นบทสนทนายาระหว่างSAK/กับเจ ซึ่งมี 3 เรื่อง โดยมีการซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง และซ้อนอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ เรื่องการตกทายซ้อนกับเรื่องอยู่ที่ไหน และเรื่องอยู่ที่ไหนซ้อนกับเรื่องทำไมยังไม่กลับบ้าน ซึ่งเรื่องที่ 1 และ 3 มีการสนทนาที่ไม่ยาวนาน เรื่องที่ได้รับการสานต่อ คือ เรื่องที่ 2 (เรื่องอยู่ที่ไหน) จากบทสนทนาพบการพูดซ้อนของผู้สนทนา ได้แก่ ในข้อความที่ 486 กับ 487 ซึ่งเป็นเวลาใกล้เคียงกับที่เจขึ้นเรื่องใหม่ คือ ถามว่าSAK/อยู่ที่ไหน และSAK/ถามเจาะว่าวงหรือเปล่า และในข้อความที่ 503 กับ 504 ซึ่งเป็นข้อความที่เจขึ้นเรื่องใหม่ และในข้อความถัดไปSAK/ยังคงตอบเรื่องเดิมที่เจถามอยู่ ส่วนในข้อความที่ 484 กับ 485 และในข้อความที่ 489 กับ 490 ไม่จัดว่าเป็นการพูดซ้อนของผู้สนทนา เนื่องจากข้อความที่ 485 ได้ตอบกลับข้อความที่ 484 และข้อความที่ 490 ก็ได้ตอบกลับข้อความที่ 489 ซึ่งพิจารณาได้จากเรื่องที่สนทนา และการเกิดคู่ถ้อยคำ คือ การตกทาย - การตกทาย และการถาม - การตอบ

ส่วนการซ้อนเรื่อง 3 เรื่อง จากข้อมูลไม่พบรูปแบบที่หลากหลายเท่าการซ้อนเรื่อง 2 เรื่อง กล่าวคือ มีรูปแบบการซ้อนเรื่องที่สนทนาเพียงรูปแบบเดียวเท่านั้น ดังเห็นได้จากตัวอย่างเช่น

(10) การสนทนาระหว่างหงส์กับเคโกะ

772. เคโกะ +O [236] : "ชื่อเพราะนะ 'ใครตั้งให้'"
 773. หงส์ [52] : "อายุก็ขวบแล้ว หลิง กะ เคโกะ"
 775. หงส์ [52] : "ปะป้าตั้งให้ แบบว่าชอบดูหนังจีนนะ 😊"
 777. เคโกะ +O [236] : "ก็ประมาณ 13 23 13 14-46 คิดเอาเองนะ 😊"
 779. หงส์ [52] : "OH MY GOD เคโกะ อายุเยอะจังนี่ อี อี"
 781. เคโกะ +O [236] : "ตอนนี้ใครๆก็ไม่รัก"
 783. หงส์ [52] : "อกหักเหรอเคโกะ"
 785. เคโกะ +O [236] : "หงส์ก็เหมือนกัน ชื่อโบราณนะ"
 790. เคโกะ +O [236] : "หงส์ อายุเท่าไร อยู่บอคนะ 14-18 ไม่เอา เด็กจืด"
 793. หงส์ [52] : "อายุ 21"
 796. เคโกะ +O [236] : "หงส์ก็ยังไม่เด็กอยู่เลย อยากเห็นจัง คงน่ารัก"

จากบทสนทนาในตัวอย่าง (10) สามารถสร้างแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 6.5 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างหงส์กับเคโกะ

แผนภูมิที่ 6.5 แสดงให้เห็นการซ้อนเรื่องที่สนทนา พร้อมกัน 3 เรื่อง ได้แก่ 1) ชื่อ 2) อายุ และ 3) ใครๆ ก็ไม่รัก สังเกตได้ว่าเมื่อเริ่มสนทนาหลายเรื่องในเวลาใกล้เคียงกัน จะต้องมียุ่อย่างน้อยหนึ่งเรื่องที่จะไม่ได้รับการสานต่อ และยังคงมีอีกเรื่องที่ได้รับการสานต่อไป อย่างไรก็ตาม จากบทสนทนาต่างๆ ที่ได้พบในข้อมูลพบว่าเรื่องในการสนทนาในห้องสนทนาจะมี

การเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา มิได้มีเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ผู้สนทนาสามารถพูดคุยกันได้โดยตลอด และมีหลายเรื่องที่ผู้สนทนาจำกลับมากล่าวอีกครั้ง เนื่องจากผู้สนทนายังไม่ได้ข้อมูลที่ต้องการ และหลายครั้งที่ผู้สนทนาไม่ได้รับข้อความโต้ตอบ เนื่องจากผู้สนทนาอีกฝ่ายไม่ต้องการตอบ หรือมองไม่เห็นข้อความดังกล่าว และจากปัจจัยอื่นๆ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นบ่อยมากในการสนทนาในห้องสนทนา จึงถือได้ว่าเป็นเรื่องปกติในการสนทนาในห้องสนทนา

สรุป การซ้อนในการสนทนาห้องสนทนาสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ การพูดซ้อนของผู้สนทนา ซึ่งไม่สามารถมองเห็นได้จากข้อความที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ แต่สามารถพิจารณาได้จากเรื่องที่สนทนาและระยะห่างระหว่างข้อความที่เกิดขึ้น การพูดซ้อนของผู้สนทนามักจะมีผลทำให้เกิดการซ้อนกันอีกประเภท คือ การซ้อนเรื่องที่สนทนา การซ้อนเหล่านี้เป็นผลมาจากการที่ผู้สนทนาในห้องสนทนาสามารถที่จะเลือกตนเองในการพูดได้ตลอดเวลา โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงว่าอีกฝ่ายต้องหยุดพูดก่อน หรือต้องรอจนถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัดเหมือนการสนทนาในชีวิตประจำวัน ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งของการซ้อนเรื่องที่สนทนา คือ การขาดการโต้ตอบโดยทันทีทันใด เนื่องมาจากการสนทนาในห้องสนทนาเป็นการส่งข้อมูลแบบทางเดียว จึงทำให้เกิดการพูดซ้อนของผู้สนทนาและการซ้อนเรื่องที่สนทนาได้ อย่างไรก็ตาม การซ้อนเรื่องที่สนทนาที่พบจากข้อมูลมี 2 รูปแบบ ได้แก่ การซ้อนเรื่อง 2 เรื่อง ซึ่งมีหลายรูปแบบ และการซ้อนเรื่อง 3 เรื่อง พร้อมกัน ซึ่งพบเพียงรูปแบบเดียวเท่านั้น เนื้อหาของเรื่องที่ซ้อนเรื่องที่สนทนามักจะซ้อนกันไม่ยาวมากนัก เป็นที่น่าสังเกตว่าระบบการสนทนาในห้องสนทนาเอื้ออำนวยให้ผู้สนทนาสามารถพูดได้ตามที่ตนต้องการ ซึ่งน่าจะปรากฏการซ้อนของเรื่องที่ยาว หรือน่าจะเกิดการซ้อนเรื่องที่สนทนามากกว่า 2 และ 3 เรื่อง แต่จากข้อมูลมิได้พบรูปแบบดังกล่าว น่าจะเป็นเพราะว่าตามธรรมชาติของการสนทนา ผู้สนทนาไม่สามารถพูดหลายเรื่องไปพร้อมกันในช่วงเวลาที่ยาวนานได้ ดังนั้น จึงพบว่าเรื่องที่ขึ้นเรื่องใหม่หลายเรื่องมีข้อความเพียง 2-3 ข้อความเท่านั้น โดยมิได้รับการสานต่อ นอกจากเป็นเรื่องที่ผู้สนทนาต้องการทราบและนึกขึ้นได้ จึงเกิดการถามซ้ำอีกครั้ง โดยมีทั้งเรื่องที่ไม่ได้รับการตอบและเรื่อง que เมื่อถามอีกครั้งก็ได้รับการโต้ตอบเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม การซ้อนเรื่องที่สนทนาถือได้ว่าเป็นเรื่องปกติในการสนทนาในห้องสนทนา เพราะเกิดขึ้นบ่อยมาก จากลักษณะต่างๆ ที่กล่าวมาทำให้เห็นว่าการสนทนาในห้องสนทนามีความแตกต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าเรื่องข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำ การซ้อนเรื่องที่สนทนา การไม่ได้รับการโต้ตอบของผู้สนทนา แต่ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ก็ยังคงมีในการสนทนาในห้องสนทนา ซึ่งพิจารณาได้จากผู้สนทนามีความเข้าใจกันในการสนทนา ผู้สนทนาโต้ตอบการสนทนาในห้องสนทนาโดยการตอบตรงประเด็นเป็นส่วนใหญ่ ผู้สนทนาสามารถค้นหาผลัดที่เชื่อมโยงกันได้ ถึงแม้ว่าจะมีข้อจำกัดต่างๆ ซึ่งสิ่งนี้ช่วยในการสร้างความต่อเนื่องของ

ปฏิสัมพันธ์นอกจากเรื่องที่สนทนาแล้ว กลไกเชื่อมโยงความ และกลวิธีมอบผลัดก็มีส่วนช่วยเป็นอย่างมากเช่นเดียวกัน

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะนำเสนอบทสรุปของงานวิทยานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นการสรุปเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา และการส่งผลต่อกัน ระหว่างการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์เป็นผลมาจากการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา" นอกจากนั้น จะเป็นการอภิปรายผลการวิจัย และการนำเสนอข้อเสนอแนะต่างๆ ในการทำงานวิจัยต่อไป

บทที่ 7

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการวิจัย

ในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา ผู้วิจัยพิจารณาจาก 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยมีผลสรุปรวม ดังต่อไปนี้

7.1.1 การเชื่อมโยงความ

จากการศึกษากลไกเชื่อมโยงความทั้งสองห้องสนทนา พบกลไกเชื่อมโยงความทั้งหมด 6 กลไก ได้แก่ กลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละ กลไกการใช้คำเชื่อม กลไกการเชื่อมโยงคำ และกลไกที่เป็นดัชนีปริจเฉท และเมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์ในกลไกเชื่อมโยงความย่อย พบว่าผู้สนทนาทั้งสองห้องสนทนาเลือกใช้กลไกการใช้คำสรรพนามไร้รูปมากที่สุด รองลงมา คือ กลไกการเรียกชื่อ และกลไกการซ้ำรูปเดิม ตามลำดับ การที่ทั้งสามกลไกนี้ ผู้สนทนามีการเลือกใช้มากที่สุด เกี่ยวข้องกับระบบการสื่อสารในห้องสนทนา กล่าวคือ การสื่อสารในห้องสนทนาเป็นการสื่อสารที่ต้องการความรวดเร็วในการสนทนาได้ตอบ ผู้สนทนาใช้เวลาในการคิด แก้ไข หรือสร้างคำศัพท์ใหม่น้อยมาก ผู้สนทนาไม่สามารถมองเห็นและไม่สามารถได้ยินเสียงของผู้สนทนาอีกฝ่ายได้ ข้อความการสนทนาจะเรียงลำดับโดยระบบ โดยปราศจากการพิจารณาในเรื่องของคู่ถ้อยคำ จึงทำให้เกิดการแทรกของข้อความอื่นระหว่างคู่ถ้อยคำ จากลักษณะการสื่อสารดังกล่าว ผู้สนทนามีการปรับตัวให้เข้ากับลักษณะดังกล่าว กล่าวคือ ผู้สนทนามีการใช้สรรพนามไร้รูป เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการโต้ตอบในการสนทนาในห้องสนทนา แต่อย่างไรก็ตาม เหตุผลหลักอีกประการหนึ่ง คือ โครงสร้างภาษาไทยจะมีการใช้สรรพนามไร้รูปในการสนทนาเป็นจำนวนมากอยู่แล้ว การสนทนาในห้องสนทนาจึงมีการใช้สรรพนามไร้รูปเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน

ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาเลือกใช้รองลงมา คือ กลไกการเรียกชื่อ ผู้สนทนามีการใช้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนาไม่สามารถมองเห็นหรือได้ยินเสียงของผู้สนทนาอีกฝ่ายได้ และข้อความการสนทนาในห้องสนทนา มีการ

แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำอยู่ตลอดเวลา กลไกที่เชื่อมโยงข้อความได้ตอบกับข้อความก่อนหน้าที่เป็นคู่ถ้อยคำที่ดีที่สุด คือ การเรียกชื่อของผู้ที่สนทนาด้วย เพื่อให้ผู้สนทนาทราบว่าใครได้ตอบข้อความกับใคร กลไกการเรียกชื่อจึงเป็นกลไกที่ช่วยลดความกำกวมในการอ้างถึงและการเชื่อมโยงข้อความต่างๆ เข้าด้วยกัน และลดช่องว่างในการสื่อสาร กล่าวคือ ทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถเข้ากันได้ง่ายขึ้น

กลไกเชื่อมโยงความที่สำคัญอีกกลไกหนึ่ง คือ กลไกการซ้ำรูปเดิม เนื่องจาก การสนทนาในห้องสนทนาดำเนินไปอย่างรวดเร็ว เวลาในการคิดคำพูดใหม่ จึงมีไม่มากเท่าการเขียน ซึ่งผู้เขียนมีเวลาในการคิด ทบทวนคำพูด และตกแต่งคำได้อย่างสวยงาม แต่การสนทนาในห้องสนทนาผู้สนทนาไม่มีเวลามากนักในการคิดข้อความได้ตอบ เพราะหน้าจอการสนทนาจะเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ดังนั้น วิธีการหนึ่งที่ทำให้ผู้สนทนาสามารถสนทนาได้อย่างรวดเร็วและเสียเวลาในการได้ตอบน้อยที่สุด คือ การซ้ำรูปเดิม เนื่องจากการซ้ำรูปเดิมจะช่วยย่นระยะเวลาในการได้ตอบ นอกจากนั้น การซ้ำรูปเดิมอาจจะทำให้ผู้สนทนาสามารถสังเกตได้ว่าผู้ที่สนทนาด้วยสนทนาได้ตอบกับตนเอง โดยสังเกตจากการซ้ำรูปเดิม ดังนั้น การซ้ำรูปเดิมจึงทำให้การสนทนามีความต่อเนื่องกัน

นอกจากการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาใช้ในการสนทนาในห้องสนทนาแล้ว ผู้วิจัยยังศึกษาว่าในการสนทนาในห้องสนทนาที่มีข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมากมาย ผู้สนทนามีการใช้กลไกเชื่อมโยงความมากชนิดขึ้นหรือไม่ เพื่อช่วยในการเชื่อมโยงข้อความ จากผลการศึกษาไม่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ "ถ้าจำนวนข้อความที่แทรกมาก กลไกเชื่อมโยงความก็จะมากชนิด" เนื่องจากการศึกษาห้องสนทนา 2 ห้อง พบว่ามีเพียงห้องสนทนาเดียวเท่านั้นที่ให้ผลสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ผลที่ได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกเชื่อมโยงความ ในขณะที่อีกห้องสนทนาผลที่ได้ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนข้อความที่แทรกกับกลไกเชื่อมโยงความ ดังนั้น จึงไม่สามารถสรุปตามสมมติฐานที่ตั้งได้

สรุป จำนวนข้อความที่แทรกระหว่างคู่ถ้อยคำมิได้เป็นอุปสรรคในการสนทนาในห้องสนทนา เนื่องจากผู้สนทนามิได้มีการเลือกใช้จำนวนชนิดกลไกเชื่อมโยงความตามจำนวนข้อความที่แทรก และไม่ว่าข้อความที่แทรกจะมากหรือน้อย ความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ในการสนทนามิยังคงอยู่ เนื่องจากผู้สนทนามิมีการใช้กลไกเชื่อมโยงความในการเชื่อมโยงข้อความต่างๆ ให้สัมพันธ์กัน

7.1.2 การมอบผลัด

การศึกษาในเรื่องการมอบผลัดก็เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา จากผลการศึกษาพบว่ากลวิธีที่ผู้สนทนาเลือกใช้มากที่สุดในการมอบผลัด คือ กลวิธีการเรียกชื่อ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ถึงแม้ว่าผู้สนทนาในห้องสนทนาจะมีอิสระในการเลือกตนเองในการพูดได้ตลอดเวลา แต่ผู้สนทนายังคงเลือกใช้กลวิธีที่เลือกผู้สนทนาคนถัดไปในการสนทนาเหมือนกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการสนทนาจะไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ ถ้าผู้สนทนาทุกคนเลือกตนเองในการพูดตลอดเวลา

จากผลการศึกษาพบว่า การเรียกชื่อมีบทบาทสำคัญมากในการมอบผลัด เนื่องจากการเรียกชื่อจะเป็นการกำหนดผู้รับอย่างชัดเจน จึงทำให้เกิดผลัดที่มีผู้รับมากกว่าผลัดที่ไม่มีผู้รับ ดังจะเห็นได้ชัดจากการศึกษาการกลวิธีการทักทาย ถ้าผู้สนทนาใช้กลวิธีการทักทายเพียงกลวิธีเดียวในการมอบผลัด ข้อความนั้นมักจะไม่มีการรับ ในทางตรงกันข้าม หากผู้สนทนาใช้กลวิธีการเรียกชื่อร่วมกับกลวิธีการทักทาย ข้อความนั้นจะมีผู้รับมากขึ้น ดังนั้น การเรียกชื่อจึงมีความสำคัญมากในการสนทนาในห้องสนทนา

นอกจากการกลวิธีการเรียกชื่อที่ทำให้เกิดผลัดที่มีผู้รับแล้ว กลวิธีคำถามก็ทำให้เกิดผลัดที่มีผู้รับมากเช่นเดียวกัน เนื่องจากการถามเป็นกลวิธีที่ก่อให้เกิดคู่ถ้อยคำ คือ การตอบ ผู้สนทนาส่วนใหญ่ไม่รู้จักรักกันมาก่อน การถามจึงเป็นวิธีผูกมิตรได้ดีในการทำความรู้จักรื่องราวของผู้ที่สนทนาด้วย การสนทนาในห้องสนทนาส่วนใหญ่จึงเป็นการถาม และเมื่อกลวิธีคำถามเกิดร่วมกับกลวิธีการเรียกชื่อจึงทำให้ข้อความนั้นๆ ยิ่งได้รับการโต้ตอบหรือมีผู้รับผลัดมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม การใช้กลวิธีการเรียกชื่อร่วมกับกลวิธีคำถามก็ยังเกิดผลัดที่ไม่มีผู้รับเช่นเดียวกัน สาเหตุมีทั้งที่เกี่ยวข้องกับระบบการสื่อสารในห้องสนทนาที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น การเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วของหน้าจอคอมพิวเตอร์ การแทรกของข้อความอื่นระหว่างคู่ถ้อยคำ เป็นต้น และสาเหตุที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับระบบการสื่อสาร เช่น เรื่องที่สนทนา การพูดแทรกการสนทนาของผู้สนทนาคนอื่น เป็นต้น

สรุป การสนทนาในห้องสนทนา การเรียกชื่อมีความสำคัญมากในการมอบผลัด เนื่องจากการกำหนดผู้รับอย่างชัดเจน ทำให้เกิดผลัดที่มีผู้รับ นอกจากนั้น การเรียกชื่อยังทำให้เกิดความต่อเนื่องของข้อความในการสนทนา การเรียกชื่อจะช่วยลดความกำกวมของข้อความต่างๆ ทำให้ทราบว่าผู้สนทนาต้องการส่งข้อความถึงใคร และช่วยในการค้นหาผลัดการสนทนาของผู้สนทนา

7.1.3 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

จากผลการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา พบว่าผู้สนทนาส่วนใหญ่ยังคงรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนามากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ "วิธีการที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ได้แก่ การรักษากฎ การทำกฎ และการละเมิดกฎโดยจงใจ" ซึ่งผลที่ได้พบว่าผู้สนทนารักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยเลือกใช้วิธีการที่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนามากที่สุดไปยังการไม่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเลย กล่าวคือ เรียงจาก การรักษากฎ การทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจ การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ และการโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องับเรื่องที่สนทนาโดยไม่จงใจหรือผลลัพท์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ตั้งใจ ตามลำดับ

วิธีการรักษากฎเกิดขึ้นมากที่สุด ซึ่งปริมาณการใช้วิธีการนี้มากเกือบเท่าตัวเมื่อเทียบกับวิธีการทำกฎ อาจเนื่องมาจากการสนทนาในห้องสนทนาผู้สนทนามีเวลาในการคิดหรือวางแผนในการโต้ตอบน้อย การโต้ตอบจึงเป็นการตอบตรงประเด็นมากกว่า เพื่อให้เสียเวลาในการพิมพ์น้อยที่สุด ทั้งยังช่วยในการโต้ตอบกับคนหลายคนในเวลาเดียวกันได้ เพราะการตอบตรงประเด็นมักจะเป็นการตอบที่ไม่ซับซ้อน จึงสามารถโต้ตอบได้อย่างรวดเร็วและโต้ตอบได้หลายคนในเวลาเดียวกัน

7.2 อภิปรายผล

● ภาพรวมของความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา

ผู้วิจัยจะกล่าวถึงภาพรวมของความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา ซึ่งเป็นการศึกษาจากการส่งผลต่อกันระหว่างกลไกเชื่อมโยงความ กลวิธีมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยมีรายละเอียดดังนี้

จากการศึกษาการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา พบว่าความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาเป็นผลมาจากการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาจากแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนา (ดูภาคผนวก ง) จะเห็นได้ว่าจำนวนข้อความที่แทรกไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อความต่อเนื่องหรือการเชื่อมโยงของข้อความเลย และสิ่งที่ทำให้ข้อความต่างๆ มีความต่อเนื่องกัน คือ การเรียกชื่อ ซึ่งผู้สนทนาจะใช้การเรียกชื่อ ไม่ว่าจะในกลไกเชื่อมโยงความ และกลวิธีมอบผลัด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ผู้สนทนาจะใช้การเรียกชื่อ ไม่ว่าจะ เป็นข้อความที่เป็นผลลัพท์และข้อความที่เป็นการโต้ตอบ ซึ่งอาจตีความได้ว่าถ้าผู้สนทนาใช้กลวิธี

เรียกชื่อในการมอบผลัด ข้อความโต้ตอบก็มักจะมีการใช้กลไกการเรียกชื่อด้วย จึงทำให้เกิดความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์หรือความต่อเนื่องของข้อความในการสนทนา

นอกจากนั้น การเรียกชื่อในการมอบผลัดยังสัมพันธ์กับข้อความที่เป็นการโต้ตอบ กล่าวคือ ทำให้เกิดผู้รับในการสนทนา เนื่องจากมีการกำหนดผู้รับอย่างชัดเจน จากการศึกษาพบว่าถ้าผู้สนทนาใช้การเรียกชื่อในการมอบผลัดจะเกิดผลัดที่มีผู้รับเป็นจำนวนมาก

ส่วนในการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ถึงแม้ว่าจะเกิดการซ้อนเรื่องที่สนทนาบ่อยมากในการสนทนาในห้องสนทนา แต่ผู้สนทนายังคงเข้าใจได้ว่าผู้สนทนาโต้ตอบเรื่องใดอยู่ ซึ่งพิจารณาได้จากทั้งกลไกเชื่อมโยงความและกลวิธีมอบผลัด หรือกล่าวได้ว่าทั้งกลไกเชื่อมโยงความและกลวิธีมอบผลัดส่งผลกระทบต่อการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง (1) การสนทนาระหว่างเคโกะกับหงส์

(1) การสนทนาระหว่างเคโกะกับหงส์

772. เคโกะ +O [236] : "ชื่อเพราะนะ ใครตั้งให้"

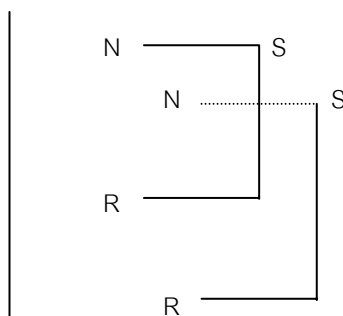
773. หงส์ [52] : "อายุก็ขวบแล้ว หลัง กะ เคโกะ"

774. ling [60] : "8ขวบคะ"

775. หงส์ [52] : "ปะป้าตั้งให้ แบบว่าชอบดูหนังจีนนะ"

776. เจท O-> [91] : "หวสสดีคับling"

777. เคโกะ +O [236] : "ก็ประมาณ13 23 13 14-46 คิดเอาเองนะ"

แผนภูมิที่ 7.1 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเคโกะกับหงส์

จากตัวอย่าง (1) จะเห็นได้ว่าการซ้อนเรื่องที่สนทนาในการสนทนาระหว่างเคโกะกับหงส์ โดยที่เคโกะถามถึงชื่อของหงส์ ส่วนหงส์ก็ถามถึงอายุของเคโกะ ผู้สนทนาทั้งสองคนสามารถเชื่อมโยงเรื่องที่สนทนาให้ต่อเนื่องกันได้ เนื่องจากในการโต้ตอบผู้สนทนามีการใช้กลไกเชื่อมโยงความ ซึ่งการสนทนาทั้งสองเรื่อง ผู้สนทนามีการใช้กลไกเชื่อมโยง ดังนี้ ในการโต้ตอบข้อความที่ 772 หงส์ใช้กลไกการซ้ำรูปเดิม (ตั้งให้) กลไกการใช้คำสรรพนามไว้รูป (ปะป้า) และในการโต้ตอบข้อความที่ 773 เคโกะใช้กลไกการละค่านาม (อายุ) กลไกที่เป็นดัชนีปริจเจท (ก็) และกลไกการใช้คำสรรพนามไว้รูป (หงส์) นอกจากนั้น ยังสามารถพิจารณาการเชื่อมโยงได้จากการศึกษาการมอบผลัด กล่าวคือ ในข้อความที่ 772 เคโกะมอบผลัดโดยใช้กลไกการถาม ส่วนในข้อความที่ 773 หงส์มอบผลัดโดยใช้กลไกการถามและกลไกการเรียกชื่อ จากการใช้กลไกเชื่อมโยงความและกลวิธีมอบผลัดดังกล่าวมีส่วนช่วยให้ผู้สนทนาทั้งสองคนไม่สับสนว่าข้อความที่ส่ง ซึ่งประกอบด้วยเรื่อง 2 เรื่อง ข้อความนั้นๆ เชื่อมโยงกับเรื่องใด การสนทนาจึงดำเนินต่อไป

ได้ ถึงแม้ว่าผู้สนทนาจะสนทนาเรื่องซ้อนกันหลายเรื่องก็ตาม จึงมีผลทำให้เกิดความต่อเนื่องในการปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาขึ้น

สรุป การเรียกชื่อมีบทบาทสำคัญมากในการศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในการสนทนาในห้องสนทนา เนื่องจากการเรียกชื่อจะปรากฏทั้งในการมอบผลัดและในการโต้ตอบอยู่เสมอในการสนทนาในห้องสนทนา จึงทำให้ข้อความการสนทนาที่มีความต่อเนื่องกัน นอกจากนั้น การศึกษากลไกเชื่อมโยงความและกลวิธีมอบผลัดช่วยในการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยเฉพาะในการพิจารณาการซ้อนเรื่องที่สนทนา ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาเป็นผลมาจากการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

● **บทบาทของกลไกเชื่อมโยงความ กลวิธีมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในห้องสนทนา**

บทบาทที่สำคัญของกลไกเชื่อมโยงความและกลวิธีมอบผลัด คือ การทำให้เกิดความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลไกและกลวิธีการเรียกชื่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีบทบาทมากในการสนทนาในห้องสนทนา เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาขาดอวัจนภาษา ผู้สนทนาไม่สามารถมองเห็นซึ่งกันและกัน ผู้สนทนามืออิสระเสรีที่จะพูดอะไรกับใครก็ได้ และยังมี การแทรกของคู่ถ้อยคำ การเรียกชื่อสามารถทดแทนการมองไม่เห็นของผู้สนทนา การเรียกชื่อทั้งข้อความที่ส่งและข้อความโต้ตอบ จึงทำให้ข้อความเชื่อมโยงกัน การเรียกชื่อจึงช่วยลดความกำกวมในการอ้างถึง และทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถเข้าใจกันได้

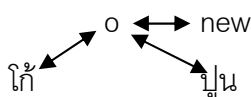
เมื่อเปรียบเทียบกลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนากับกลไกเชื่อมโยงความในการสนทนาในชีวิตประจำวัน พบว่ากลไกการใช้คำสรรพนามไว้รูปกับกลไกการซ้ำรูปเดิมมีการใช้มากในการสนทนาในชีวิตประจำวันเช่นเดียวกัน (Wipah Chanawangsa, 1986) เนื่องจากโดยธรรมชาติของการสนทนา ในภาษาไทยจะมีการใช้สรรพนามไว้รูปในการสนทนาเป็นจำนวนมากอยู่แล้ว ส่วนการซ้ำรูปเดิมทั้งการสนทนาในชีวิตประจำวันและการสนทนาในห้องสนทนามีจุดประสงค์คล้ายคลึงกัน คือ การซ้ำรูปเดิมจะเกิดในการพูดที่ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า การซ้ำรูปเดิมจะช่วยลดความสับสนในการอ้างถึงสิ่งต่างๆ การซ้ำรูปเดิมจะช่วยประหยัดเวลาในการโต้ตอบ และไม่ต้องเสียเวลาในการคิดหาคำศัพท์ใหม่ในเวลาที่ยึด การซ้ำรูปเดิมจึงทำให้ผู้สนทนาสามารถเข้าใจกันได้ง่ายขึ้น (Wipah Chanawangsa, 1986)

กลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนาที่แตกต่างจากกลไกเชื่อมโยงความในการสนทนาในชีวิตประจำวันที่มีการเห็นหน้ากัน คือ กลไกการเรียกชื่อ เนื่องจากการสนทนาที่เห็นหน้ากัน การเรียกชื่อจะไม่จำเป็นมากนักในการสนทนาโต้ตอบกัน เพราะผู้สนทนาเห็นหน้ากันจึงทำให้ทราบว่าผู้สนทนาโต้ตอบไปหาใครโดยไม่ต้องกล่าวชื่อของผู้นั้น แต่การสนทนาในห้องสนทนาผู้สนทนาไม่สามารถเห็นหน้าและได้ยินเสียงซึ่งกันและกันได้ ประกอบกับผู้สนทนาสามารถพูดคุยกับคนหลายคนได้ในเวลาเดียวกัน และมีการแทรกของข้อความอื่นระหว่างคู่ถ้อยคำอยู่ตลอดเวลา กลไกที่สามารถเชื่อมโยงและทดแทนการมองไม่เห็นและไม่ได้ยินเสียงได้ คือ การเรียกชื่อของผู้สนทนาอีกฝ่าย การเรียกชื่อจึงทำให้ข้อความของผู้สนทนาสามารถเชื่อมโยงกันได้โดยง่าย

ส่วนในเรื่องของระบบผลัดในห้องสนทนา พบว่าระบบผลัดในห้องสนทนาแตกต่างจากระบบผลัดในการสนทนาในชีวิตประจำวัน คือ ผู้สนทนาไม่จำเป็นต้องรอให้ผู้สนทนาคนใดส่งผลัดให้ หรือรอให้ถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัด การสนทนาในห้องสนทนา ผู้สนทนามีสติทวิเสรีภาพที่จะพูดได้ตลอดเวลา ผู้สนทนาสามารถเลือกตนเองในการพูดได้ตลอดเวลา และผู้สนทนายังสามารถพูดกับคนหลายคนในเวลาใกล้เคียงกัน จากการวิเคราะห์ข้อมูลนอกเหนือจากความแตกต่างดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยยังพบข้อสังเกตในระบบผลัดในการสนทนาในห้องสนทนา กล่าวคือ จากการวิเคราะห์การสนทนาในห้องสนทนาพบว่ารูปแบบการสนทนาของผู้สนทนาจะมีทั้งแบบ 1) คนหนึ่งคนพูดกับคนเพียงหนึ่งคน (one to one) แบบ 2) คนหนึ่งคนพูดกับคนหลายคน (one to many) และแบบ 3) คนหลายคนพูดกับคนหลายคน (many to many) โดยมีรายละเอียดดังนี้

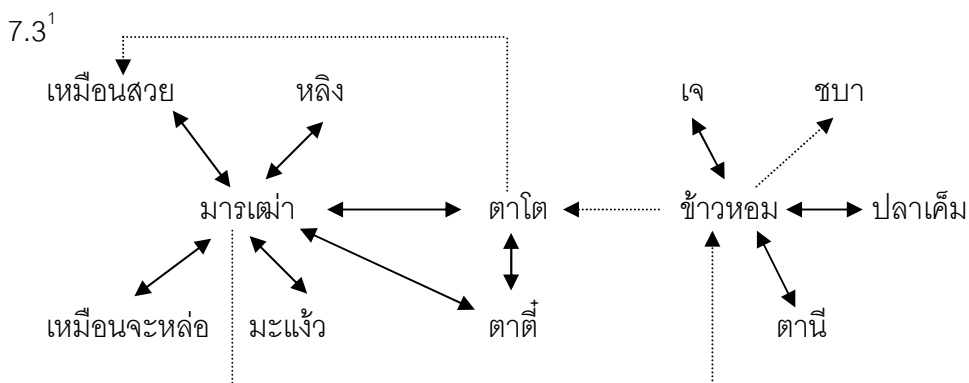
- การสนทนาแบบคนหนึ่งคนพูดกับคนเพียงหนึ่งคน เช่น *football* พูดกับ *เมย์* เท่านั้น กล่าวคือ *football* ↔ *เมย์*

- การสนทนาแบบคนหนึ่งคนพูดกับคนหลายคน เช่น *o* พูดกับ *new* *โก้* และ *ปุ่น* ในช่วงเวลาเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้จากแผนภูมิที่ 7.2

แผนภูมิที่ 7.2 การเชื่อมโยงการสนทนายาระหว่าง *o* *โก้* *new* และ *ปุ่น*

- การสนทนาแบบคนหลายคนพูดกับคนหลายคน ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิที่

แผนภูมิที่ 7.3 การเชื่อมโยงการสนทนายาระหว่างผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาที่มีผู้ร่วมสนทนาจำนวนหลายคน

จากแผนภูมิที่ 7.3 อธิบายได้ว่า *มารเด๋มา* สนทนากับผู้ร่วมสนทนาหลายคน ได้แก่ *เหมือนสวย* *หลัง* *เหมือนจะหล่อ* *มะแง้ว* *ตาดี* และ *ตาโต* (*มารเด๋มา* สนทนากับ *ข้าวหอม* แต่ *ข้าวหอม* ไม่ตอบ) และในขณะเดียวกัน *ตาโต* ก็สนทนากับ *ตาดี* (*ตาโต* สนทนากับ *เหมือนสวย* แต่ไม่ได้รับการคำตอบ) ส่วน *ข้าวหอม* สนทนากับ *ตาโต* แต่ *ตาโต* ไม่ตอบ อย่างไรก็ตาม *ข้าวหอม* ก็ยังสนทนากับ *เจ* *ปลาเค็ม* *ตาโต* (*ข้าวหอม* สนทนากับ *ชบา* แต่ไม่ได้รับการโต้ตอบกลับ) เป็นต้น

จากแผนภูมิที่ 7.3 จะเห็นว่า *มารเด๋มา* จะเป็นผู้ที่สนทนากับคนหลายคนและได้รับการโต้ตอบมากที่สุด (พิจารณาได้จากปลายลูกศรที่มีทั้งสองทาง ซึ่งแสดงการโต้ตอบซึ่งกันและกันของผู้สนทนาทั้งสองฝ่าย) ซึ่งดูเหมือนว่า *มารเด๋มา* เป็นศูนย์กลางการสนทนา จากข้อมูลพบว่า *มารเด๋มา* มีจำนวนข้อความในการสนทนามากที่สุดจากผู้สนทนาทั้งหมดในแผนภูมิที่ 7.3 แต่อย่างไรก็ตาม จำนวนข้อความที่มากที่สุดก็ได้บอกได้เสมอไปว่าผู้สนทนาผู้นั้นจะครอบครองการสนทนามากที่สุด เพราะในห้องสนทนาผู้สนทนาสามารถพูดอะไรก็ได้ ดังนั้น การมีจำนวนข้อความมากที่สุดอาจมาจากผู้สนทนาส่งข้อความซ้ำเป็นจำนวนมากหรือส่งข้อความโดยไม่มีผู้โต้ตอบก็ได้ จึงต้องพิจารณาการได้รับการโต้ตอบด้วย และการที่ผู้สนทนาดูเหมือนเป็นศูนย์กลางการสนทนาของผู้สนทนาอื่นไม่สามารถพิจารณาจากแผนภูมิได้อย่างเดียว เพราะจากข้อมูลพบว่าผู้สนทนาบางคนดูเหมือนจะเป็นศูนย์กลางการสนทนา คือ มีผู้สนทนาด้วยหลายคน และปลาย

¹ ถ้าอีกฝ่ายไม่ตอบกลับ จะเป็นลูกศรที่เป็นเส้นประ โดยที่หัวลูกศรชี้ไปทางใด แสดงว่าผู้สนทนาพูดกับฝ่ายที่มีหัวลูกศรชี้อยู่ ถ้าผู้สนทนามีการโต้ตอบกัน ลูกศรจะเป็นเส้นทึบ และเส้นจะมีหัวลูกศรทั้งสองทาง

ลูกศรก็มีทั้งสองทิศทาง (ซึ่งหมายถึงมีการปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกัน) แต่การสนทนาที่เกิดขึ้นอาจมีการปฏิสัมพันธ์เพียง 2-3 ข้อความ เท่านั้น เช่น ผู้สนทนาทักทายผู้สนทนาอีกฝ่าย และผู้สนทนาอีกฝ่ายก็ทักทายกลับเป็นอันจบการสนทนา ดังนั้น การจะพิจารณาว่าผู้สนทนาคนใดเป็นศูนย์กลางการสนทนาไม่สามารถพิจารณาจากจำนวนผู้ที่สนทนาด้วย จำนวนข้อความที่สนทนาและแผนภูมิปฏิสัมพันธ์ แต่ต้องพิจารณาว่าการปฏิสัมพันธ์มีการโต้ตอบกันมากน้อยเพียงใด และยังต้องพิจารณาว่าผู้สนทนาทักทายผู้สนทนาอื่นเป็นจำนวนเท่าใด เพราะผู้สนทนามักจะทักทายกับคนหลายคนไปพร้อมกันในการสนทนา แต่ส่วนใหญ่การสานต่อการสนทนาจะไม่ได้เกิดขึ้นกับผู้สนทนาทุกคน

จากงานวิจัยของนิยะดา รสิทวรรณ (2544) ที่ศึกษาการครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยแบ่งการวิเคราะห์การครอบครองการสนทนาเป็น 2 แบบ ได้แก่ การวิเคราะห์ในเชิงปริมาณและการวิเคราะห์เชิงปฏิสัมพันธ์ การวิเคราะห์การครอบครองการสนทนาเชิงปริมาณจะศึกษาจากการวิเคราะห์ความถี่ในการพูดด้วยจำนวนผลัด การวิเคราะห์ปริมาณในการพูดด้วยการนับจำนวนคำ และการวิเคราะห์ความยาวผลัดโดยเฉลี่ย ส่วนการวิเคราะห์การครอบครองการสนทนาในเชิงปฏิสัมพันธ์จะศึกษาจากการพูดแทรก ซึ่งแบ่งเป็นการพูดแทรกสำเร็จและไม่สำเร็จ และศึกษาจากวัจนกรรมชี้แนะหรือการแสดงเจตนาให้ผู้ฟังทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยถ้อยคำ

การสนทนาในห้องสนทนาการวิเคราะห์การครอบครองการสนทนาในเชิงปริมาณ ยังไม่สามารถสรุปผลได้อย่างชัดเจนดังที่ได้กล่าวไว้ แต่อย่างไรก็ตาม การพิจารณาการครอบครองการสนทนายังสามารถพิจารณาได้จากการวิเคราะห์ในเชิงปฏิสัมพันธ์ ดังที่งานวิจัยของนิยะดา รสิทวรรณได้กล่าวไว้ แต่ในการสนทนาในห้องสนทนาการพิจารณาการพูดแทรกไม่สามารถทำได้ เนื่องจากข้อมูลที่ส่งจะถูกเรียงตามลำดับโดยระบบ เราไม่สามารถเห็นการพูดแทรกได้อย่างการสนทนาในชีวิตประจำวัน จากที่ได้กล่าวมาการศึกษาการครอบครองการสนทนาในห้องสนทนาไม่สามารถใช้เกณฑ์ตามการสนทนาในชีวิตประจำวันได้ เนื่องจากข้อจำกัดในการสื่อสาร ดังนั้น การศึกษาการครอบครองการสนทนาในห้องสนทนาจึงต้องปรับเปลี่ยนให้เข้ากับการสื่อสารในห้องสนทนาเป็นสำคัญ

ส่วนบทบาทของการดำเนินเรื่องในการสนทนา การสนทนาในห้องสนทนาส่วนใหญ่จะมีการซ้อนเรื่องที่สนทนาบ่อย และพบการขึ้นเรื่องใหม่บ่อยเช่นเดียวกัน จากข้อมูลพบทั้งการขึ้นเรื่องเรื่องใหม่ที่มีการสานต่อและไม่มีการสานต่อ แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะเกิดลักษณะต่างๆ ที่กล่าวมา แต่จากการศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาพบว่าผู้สนทนายังคงตอบตรงประเด็นเป็นส่วนใหญ่ ถึงแม้ว่าระบบการสนทนาในห้องสนทนาจะเอื้ออำนวยให้ผู้สนทนา

สามารถพูดได้อย่างเสรี แต่ผู้สนทนายังได้ตอบในเรื่องที่ตรงประเด็นมากกว่าการโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนา เนื่องจากผู้สนทนาต้องการรักษาคู่สนทนาของตนไว้การโต้ตอบจึงยังเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ไม่เป็นการโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกัน ส่วนการซ้อนเรื่องที่สนทนา จากข้อมูลเป็นที่น่าสังเกตว่าผู้วิจัยไม่พบการซ้อนเรื่องที่สนทนามากกว่า 2-3 เรื่อง ทั้งที่การสนทนาในห้องสนทนาเป็นการสนทนาที่เปิดโอกาสให้ผู้สนทนาทุกคนสามารถที่จะพูดได้ตลอดเวลาที่ต้องการ ซึ่งจากลักษณะดังกล่าวน่าจะเกิดการซ้อนเรื่องที่สนทนามากกว่า 2-3 เรื่อง เหตุผลอาจเนื่องมาจากตามธรรมชาติของการสนทนา ผู้สนทนาไม่สามารถสานต่อเรื่องที่สนทนาหลายเรื่องไปพร้อมกันในเวลาที่ใกล้เคียงกันได้ ดังนั้น จากข้อมูล ถึงแม้ว่าจะพบการซ้อนเรื่องที่สนทนา 2-3 เรื่อง แต่การซ้อนเรื่องที่สนทนา 2 เรื่อง ก็พบเป็นจำนวนมากมากกว่าการซ้อนเรื่องที่สนทนา 3 เรื่อง ซึ่งพบไม่มากนัก สรุป คือ ผู้สนทนาในห้องสนทนามักจะพูดเรื่องที่สนทนาซ้อนกัน 2 เรื่อง เป็นส่วนใหญ่

สรุป จากการศึกษาบทบาทของกลไกเชื่อมโยงความ กลวิธีมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ทำให้ทราบว่าสิ่งที่ค้นพบในการศึกษาทั้ง 3 องค์ประกอบ ทำให้การสนทนาในห้องสนทนามีความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นกลไกและกลวิธีการเรียกชื่อที่ลดความกำกวมของข้อความและช่วยในการเชื่อมโยงข้อความ กลวิธีการถามที่ก่อให้เกิดคู่ถ้อยคำ คือ การตอบ และการโต้ตอบที่ตรงประเด็น ซึ่งทำให้เกิดความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา สิ่งที่ค้นพบเหล่านี้ช่วยขจัดข้อจำกัดในการสื่อสารประเภทนี้ ไม่ว่าจะเป็นการขาดอวัจนภาษา การขาดการมองเห็น การแทรกของข้อความระหว่างคู่ถ้อยคำ เป็นต้น สิ่งที่ค้นพบเหล่านี้จึงทำให้การสื่อสารในห้องสนทนามีความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์

7.3 ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตในภาษาไทยยังมีน้อยมากที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษา ดังนั้น จึงยังมีงานวิจัยอีกมากมายที่สามารถทำต่อจากงานวิทยานิพนธ์นี้ได้ อาทิเช่น

1. การศึกษาความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์โดยใช้ข้อมูลที่มีการส่งข้อมูลแบบสองทาง เช่น การสนทนาในระบบทอล์ค แวกซ์ การสนทนาที่เกิดขึ้นในไอซีคิว เนื่องจากการสนทนาดังกล่าวจะคล้ายกับการสนทนาในชีวิตประจำวันมากกว่าการสนทนาในห้องสนทนาที่เป็นการส่ง

ข้อมูลแบบทางเดียว การศึกษาข้อมูลที่มีการส่งข้อมูลแบบสองทางจะสามารถมองเห็นการพูด
ซ้อกันได้อย่างชัดเจน

2. การศึกษาการครอบครองการสนทนาก็เป็นอีกงานวิจัยหนึ่งที่น่าสนใจ
เนื่องจากการแผนผังการสนทนาของผู้ร่วมสนทนาในภาคผนวก ค พบว่ามีผู้สนทนาหลายคนดู
เหมือนจะเป็นศูนย์การสนทนาของผู้สนทนาคนอื่น จึงน่าที่จะศึกษาว่าลักษณะการครอบครองการ
สนทนาในห้องสนทนามีลักษณะเป็นอย่างไร และวิธีการศึกษาการครอบครองการสนทนาในห้อง
สนทนาจะมีวิธีการที่แตกต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวันหรือไม่ อย่างไร

3. ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยพบว่าผู้สนทนาในห้องสนทนามีการใช้จำนวนชนิด
ของกลไกเชื่อมโยงความประมาณ 2-3 ชนิดต่อข้อความ แต่ผู้วิจัยมิได้พิจารณาว่าในแต่ละ
ข้อความมีการใช้ชนิดของกลไกเชื่อมโยงความชนิดใดร่วมกันบ้าง จึงควรศึกษาถึงความซับซ้อนใน
การใช้ข้ออย่างละเอียดกว่าผลที่ได้จากงานวิทยานิพนธ์นี้ เพื่อช่วยในการอธิบายการใช้กลไก
เชื่อมโยงความในการวิเคราะห์ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์

4. การศึกษาดัชนีปริจเฉทก็เป็นอีกงานวิจัยหนึ่งที่น่าจะทำการศึกษาเพิ่มเติมจาก
ที่งานวิทยานิพนธ์นี้ได้ศึกษา ผู้วิจัยพบว่าดัชนีปริจเฉท อย่างเช่น คำว่า "นะ" "นะ" "อะ" "ละ"
"ละ" เป็นต้น มีปัญหาในการตัดสินหน้าที่ของดัชนีปริจเฉท เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนา
ไม่สามารถได้ยินเสียงที่แท้จริงของผู้สนทนา และผู้สนทนามักจะสะกดคำเหล่านี้ไม่ตรงกับเสียงที่
ผู้สนทนาต้องการ จึงทำให้ยากในการศึกษา แต่ก็ยังเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่น่าจะทำการศึกษาต่อไป

5. การศึกษาการสนทนาที่มีได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน เช่น กระหู่ ไปรษณีย์
อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อดูความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ ระบบผลัด กลไกเชื่อมโยงความที่ใช้ และ
วิธีการที่ใช้ในการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา นอกจากนี้ การศึกษาในไปรษณีย์
อิเล็กทรอนิกส์ยังน่าสนใจที่จะศึกษาไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการว่าจะ
มีลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันเพียงไร

6. การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในห้องสนทนา น่าสนใจที่จะ
ศึกษากลไกที่ใช้ในการเปลี่ยนประเด็นในการสนทนาว่าแตกต่างจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน
อย่างไร เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ให้มากยิ่งขึ้น

7. ในงานวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยไม่ได้พิจารณาเกี่ยวกับสัญลักษณ์และรูปภาพ
ต่างๆ ที่ใช้ในการแสดงอารมณ์และความรู้สึกของผู้ร่วมสนทนา จึงเป็นที่น่าสนใจที่จะศึกษาว่า
สัญลักษณ์เหล่านี้มีผลต่อการวิเคราะห์ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์หรือไม่ อย่างไร

8. ศึกษาและเปรียบเทียบวัจนกรรมต่างๆ ที่ใช้ในการสนทนาในห้องสนทนากับ
การสนทนาที่เห็นหน้ากัน ไม่ว่าจะเป็นวัจนกรรมการถาม วัจนกรรมการขอโทษ วัจนกรรมการ

ขอรับรอง เป็นต้น เพื่อดูว่าวัจนกรรมในห้องสนทนามีเงื่อนไขที่แตกต่างจากวัจนกรรมในการสนทนาที่เห็นหน้ากันหรือไม่

9. การศึกษาเกี่ยวกับคำทักทายที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการเข้าห้องสนทนาเป็นครั้งแรก การทักทายรูปแบบใดที่จะได้รับการโต้ตอบกลับและได้รับความสนใจจากผู้ร่วมสนทนา ตลอดจนการศึกษาการใช้ชื่อของผู้ร่วมสนทนาว่ามีผลต่อการได้รับการโต้ตอบหรือไม่ อย่างไร

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรภัทร์ สุทธิธิดารา. 2544. ก้าวสู่โลกอินเทอร์เน็ต. นนทบุรี : สำนักพิมพ์อินโฟเพรส.
- กรภัทร์ สุทธิธิดารา และคุณพล กิ่งสุคนธ์. 2542. Chat : Pirch, mIRC, Comic Chat, Web Chat, Webboard. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อินโฟเพรส.
- กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์. 2542. บทที่ 1 วัจนปฏิบัติศาสตร์: แนวทางใหม่ในการศึกษาภาษา. (การอ้างอิงหนังสือ: เอกสารประกอบการสอนวิชาวัจนปฏิบัติศาสตร์).
- กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์. 2542. บทที่ 4 ความสุภาพในภาษา. (การอ้างอิงหนังสือ: เอกสารประกอบการสอนวิชาวัจนปฏิบัติศาสตร์).
- ดารินทร์ สวัสดิ์เสวี. 2545. การแปลงตัวตนในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิยะดา รสิทวรรณ. 2544. การครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มยุรี สวัสดิ์เมือง. 2540. การศึกษาภาษาสนทนาทางโทรศัพท์ทางสถานีวิทยุข่าวสารและการจรรยา (จส.100). วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- เย็น ภู่วรรณ (บรรณาธิการ). 2545. พจนานุกรมคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต. กรุงเทพฯ : บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- รัตนาวลี เกียรตินิยมศักดิ์. 2542. มณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์: กรณีศึกษา www.pantip.com และ www.sanook.com. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ. 2543. Cyber Being: ผมคือไซเบอร์. กรุงเทพฯ : บริษัท เอช. เอ็น. กรุ๊ป จำกัด.
- วัชรพล บุญนิมิตร. 2539. ดัชนีปริจเฉทในบทสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุณิสา ทดลา. 2542. รูปแบบพฤติกรรมการสื่อสารในห้องสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุมนา อุษณีย์มาศ. 2543. สัญญาะทางเพศในห้องสนทนาทางคอมพิวเตอร์ในกรอบจิตวิทยายุคสมัยใหม่ของ IRC.WEBMASTER.COM. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาย นำประเสริฐชัย. 2541. Inside Internet. กรุงเทพฯ : บริษัท ซีอีเคยูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2541. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Anderson, Jefferey F., Beard, Fred K., & Walther, Joseph B. 2003. Turn-taking and the local management of conversation in a two-way computer-mediated communication system. In S. Herring (Ed.), Computer-Mediated Conversation.
- Brown, Gillian & Yule, George. 1983. Discourse Analysis. Cambridge : Cambridge University Press.
- Chanawangsa, Wipah. 1986. Cohesion in Thai. Ph.D. Dissertation of Georgetown University.
- Cherny, Lynn. 1999. Conversation and Community: Chat in a Virtual World. California : CSLI Publications.
- Cho, N. 2003. Linguistic features of electronic mail. In S. Herring (Ed.), Computer-Mediated Conversation.
- Chuwicha, Yajai. 1986. Cohesion in Thai. Master's Thesis, Mahidol University.
- Coulthard, Malcolm. 1977. An Introduction to Discourse Analysis. Hong Kong : Longman.
- Crystal, David. 2001. Language and the Internet. Cambridge : Cambridge University Press.
- Davis, Boyd H. & Brewer, Jeutonne P. 1997. Electronic Discourse: Linguistic Individuals in Virtual Space. New York : State University of New York Press.
- de Beaugrande, Robert-Alain & Dressler, Wolfgang Wirich. 1981. Introduction to Text Linguistics. London : Longman.
- Duncan, S., Jr. 1972. Some signals and rules for taking speaking turns in conversations. Journal of Personality and Social Psychology 23, pp. 283-292.

- Duncan, S., Jr. & Niederehe, G. 1974. On signalling that it's your turn to speak. Journal of Experimental Social Psychology 10, pp. 234-247.
- Egins, Suzanne. 1994. An Introduction to Systemic Functional Linguistic. London : Pinter.
- Grice, Paul. 1975. Logic and conversation. In P. Cole & J.L. Morgan (eds.), Syntax and Semantics 3: Speech act, pp. 41-58. New York : Academic Press.
- Grice, Paul. 1991[1989]. Studies in the Way of Words. United States of America : Harvard University Press.
- Halliday, M.A.K. & Hasan, Ruqaiya. 1976. Cohesion in English. Hong Kong : Longman.
- Herring, Susan C. 1999. Interactional coherence in CMC. Journal of Computer-Mediated Communication 4(4) [Online]. Available from:
<http://www.ascusc.org/jcmc/vol4/issue4/herring.html>.
- Herring, S.C. 2000. Course Syllabus - Communication in Electronic Environments: Computer-Mediated Communication. Indiana University, Bloomington.
- Herring, Susan C. 2001. Computer-mediated discourse. In D. Tannen, D. Schiffrin & H. Hamilton, The Handbook of Discourse Analysis, pp. 612-634. Cambridge, MA : Blackwell Publishers.
- Herring, S. C. 2002. A Classification Scheme for Computer-Mediated Discourse. Under consideration.
- Herring, S. C. 2002. Personal Communication (Relevance).
- Herring, S. C. Forthcoming. Computer-mediated communication on the Internet. Annual Review of Information Science and Technology.
- Keenan, O. & Schieffelin, B. 1976. Topic as a discourse notion: A study of topic in the conversations of children and adults. In C.N. Li (ed.), Subject and Topic, pp. 337-383. New York: Academic Press.
- Levinson, Stephen C. 1983. Pragmatics. Cambridge : Cambridge University Press.
- Lunsford, Wayne. 1996. Turn-taking Organization in Internet Relay Chat. Unpublished ms, University of Texas at Arlington.
- McLaughlin, Margaret L. 1984. Conversation: How Talk is Organized. United States of America : Sage Publications, Inc.
- Mey, Jacob L. 1993. Pragmatics: An Introduction. Oxford : Blackwell Publishers.

- Mongpin, Nantawan. 1989. Cohesion in Thai Conversation. Master's Thesis, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- Murray, Denise E. 1989. When the medium determines turns: turn-taking in computer conversation. In Coleman (Ed.), Working with Language, pp. 319-338. New York : Mouton de Gruyter.
- Panyametheekul, Siriporn & Herring, Susan. 2003. Gender and Turn Allocation in a Thai Chatroom. Journal of Computer-Mediated Communication 9(1) [Online]. Available from: http://www.ascusc.org/jcmc/vol9/issue1/panya_herring.html.
- Quirk, Randolph, Greenbaum, Sidney, Leech, Geoffrey, & Svartvik, Jan. 1972. A Grammar of Contemporary English. London : Longman.
- Renkema, Jan. 1993. Discourse Studies: An Introductory Textbook. Amsterdam/Philadelphia : John Benjamins Publishing Company.
- Sacks, Harvey, Schegloff, Emanuel A. & Jefferson, Gail. 1974. A simplest systematics for the organization of turn-taking for conversation. Language 50 (4), pp. 696-734.
- Saville-Troike, Muriel. 1986. The Ethnography of Communication: An Introduction. New York : Basic Blackwell.
- Schegloff, Emanuel A. 1968. Sequencing in Conversational Openings. American Anthropologist 70, pp. 1075-1095.
- Schiffrin, Deborah. 1987. Discourse Markers. New York : Cambridge University Press.
- Stubbs, Michael. 1983. Discourse Analysis: the Sociolinguistic Analysis of Natural Language. Great Britain : Basil Blackwell Publisher Limited.
- Thomas, Jenny, 1995. Meaning in Interaction: an Introduction to Pragmatics. London : Longman.
- Vongvipanond, Peansiri. 1988. Macro - and micro - cohesive devices in Thai expository discourses. Proceeding to the Second International Symposium on Language and Linguistics. Bangkok : Thammasat University Press.
- Werry, Christopher C. 1996. Linguistic and interactional features of Internet Relay Chat. In S. Herring (Ed.), Computer-Mediated Communication: Linguistic, Social and Cross-Cultural Perspectives, pp. 47-63. Amsterdam/Philadelphia : John Benjamins Publishing Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
วิธีการเข้าห้องสนทนาในเว็บไซต์พันธุทิพย์

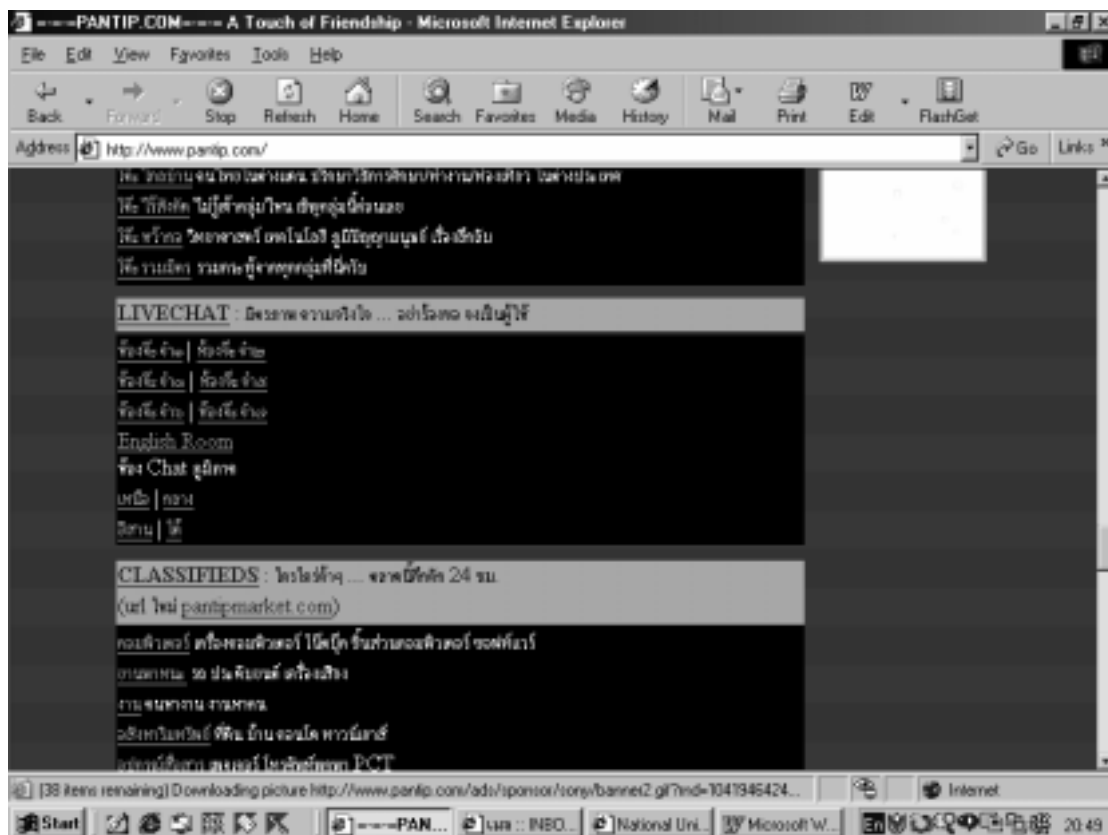
วิธีการเข้าห้องสนทนาในเว็บไซต์พันทิพย์

1. กดไปที่ Live Chat

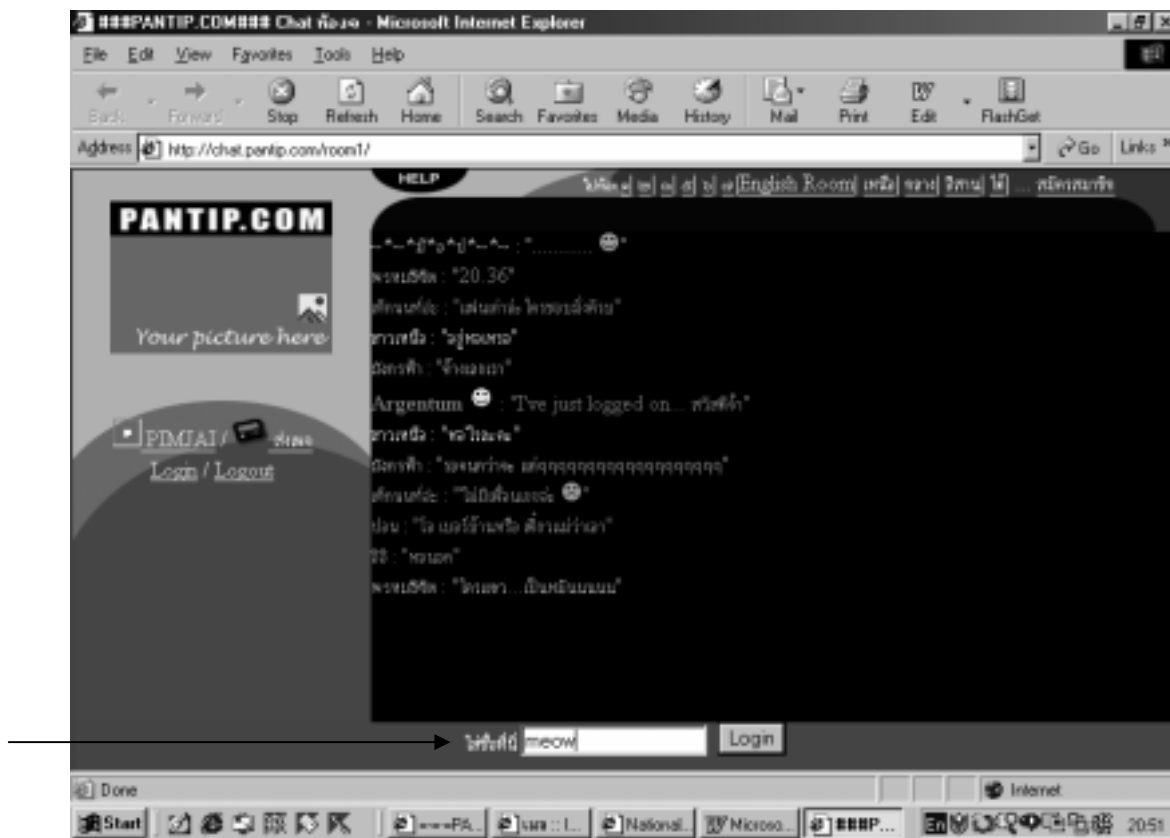
ภาพที่ 1 แสดงหน้าจอหลักของเว็บไซต์พันทิพย์

2. หลังจากนั้นเลือกห้องสนทนา

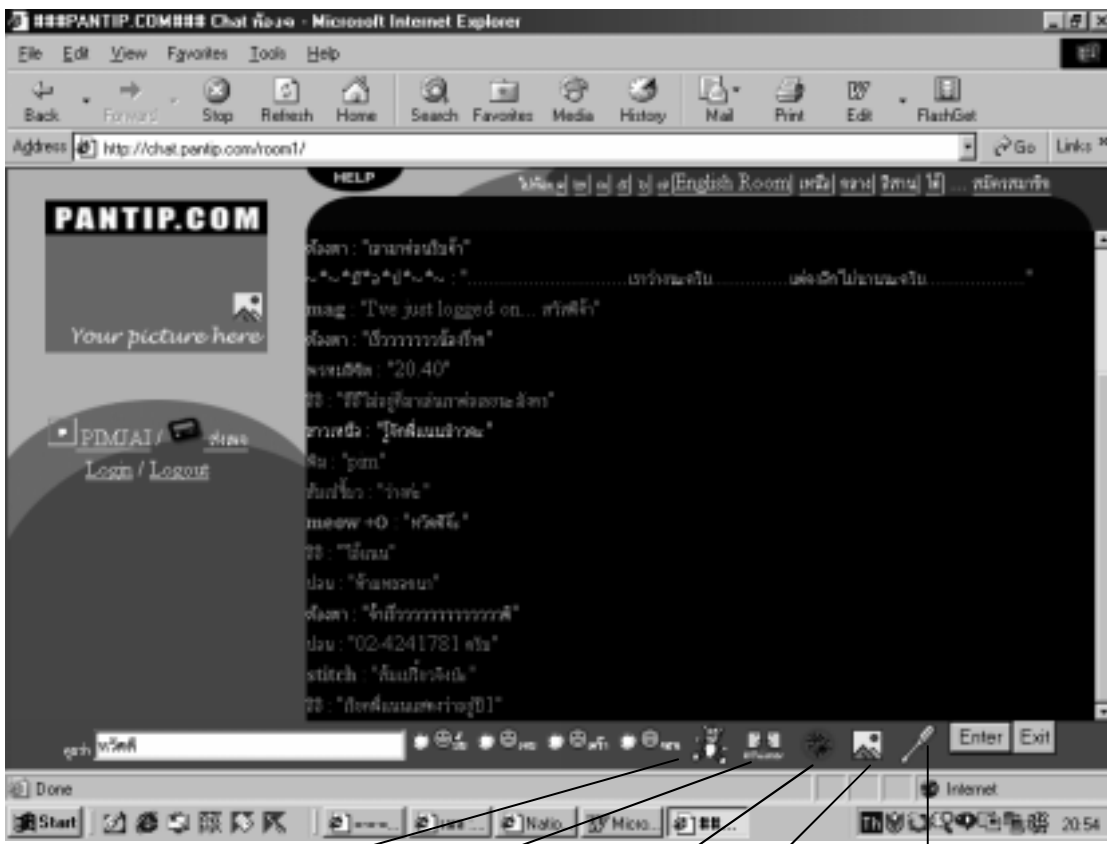
ภาพที่ 2 ห้องสนทนาในเว็บไซต์พันธุทิพย์

3. เมื่อเลือกห้องสนทนาได้แล้ว ผู้สนทนาจะต้องใส่ชื่อผู้สนทนา ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นชื่อเล่น

ภาพที่ 3 แสดงการเริ่มต้นในการเข้าห้องสนทนาในเว็บไซต์พันทิพย์

4. หลังจากที่ผู้สนทนา Log in แล้ว หน้าจอด้านล่างจะเปลี่ยนเป็นให้ใส่ข้อความที่ผู้สนทนาต้องการจะพูด ถัดไปเป็นรูปที่แสดงอารมณ์ ซึ่งผู้สนทนาสามารถเลือกและส่งไปพร้อมกับข้อความของตนเองได้ เพียงแค่กดไปที่รูปนั้น เช่น ยิ้ม เศร้า และงอน แล้วกด Enter นอกจากนั้น ผู้สนทนายังสามารถส่งภาพแสดงความรู้สึกอื่นๆ ได้ โดยกดไปที่รูปหมี ซึ่งเรียกภาพเหล่านั้นว่า Pantip Toy ถัดจากรูปหมีเป็นรูปหน้าคนสองคนหันหน้าเข้าหากัน ถ้าผู้สนทนาคนที่ผู้สนทนาจะสามารถพูดคุยเป็นการส่วนตัวกับผู้สนทนาที่ต้องการพูดได้ โดยที่สมาชิกคนอื่นจะไม่เห็นข้อความเหล่านั้น ซึ่งระบบเรียกการสนทนาที่ว่า กระซิบ (whisper) ถัดไปเป็นรูปตัวแมลงถูกเครื่องหมายขีดฆ่า ถ้าผู้สนทนาต้องการกำจัดตัวป่วน ซึ่งอาจเป็นผู้สนทนาที่มีความพฤติกรรมที่รบกวนการสนทนาในห้องสนทนาหรือใช้คำพูดหยาบคาย เมื่อกดไปที่นี้จะมีรายชื่อของผู้สนทนาทุกคนปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผู้สนทนาสามารถเลือกผู้สนทนาที่ไม่พึงปรารถนา แล้วผู้สนทนาผู้นั้นก็จะไม่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์อีกเลย ถัดไปเป็นรูปภูเขาและดวงอาทิตย์ ผู้สนทนาสามารถส่งรูปภาพที่ต้องการโดยเลือกไปที่นี้ และภาพก็จะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้านซ้ายมือบน ตรงบริเวณที่เขียนว่า "Your picture here" สุดท้ายเป็นรูปไข่ควง ผู้สนทนาสามารถเลือกเพศ สีที่ตนต้องการให้ปรากฏในข้อความของตน และจำนวนบรรทัดของข้อความที่ผู้สนทนาต้องการให้ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ของตน โดยกดที่นี้และเลือกตามที่ต้องการ

Pantip Toy กระซิบ (whisper) การกำหนดตัวป้อน ส่งรูป เลือกเพศ สี จำนวนบรรทัด

ภาพที่ 4 บทสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนา

- Toy ภาพแสดงอารมณ์ของผู้สนทนา

ผู้สนทนาพิมพ์ // ตามด้วยชื่อของรูปข้างล่างนี้ ลงไปในช่อง chat แล้วรูปจะปรากฏออกมาในข้อความของผู้สนทนาในห้องสนทนา เช่น พิมพ์ว่า "สวัสดีครับ //haha" ข้อความที่ปรากฏจะเป็น "สวัสดีครับ"

ภาพที่ 5 ตัวอย่าง Pantip Toy

ภาคผนวก ข

บทสนทนาในห้องสนทนาจะจำ 3 และห้องจะจำ 5

บทสนทนาในห้องจะจำ 3 วันที่ 13 ก.ค. 44 เวลา 18.00-20.00 น.

1. กาน [253] : "เล่นที่ไหนครับแอม "
2. NOKMAN [139] : "เล่นที่ไหนวุ่น"
3. yoyi [91] : "ฮะฮะ(smile)"
4. B O-> [19] : "งั้นให้ผมไปส่งขึ้นเครื่องนะครับ"
5. แนน [147] : "หนุ่มชื่อเหมือนเพื่อนแนนเลยคะ"
6. ลินดา +O [99] : "แล้วบักจ๋อยเรียนหรือทำงานคะ"
7. ryu [204] : "อารายกาน"
8. yoyi [91] : "โยยิคะ"
9. แอม +O [44] : "ที่บ้านเพื่อนคะ"
10. บักจ๋อย O-> [136] : "ยังเรียนหรือว่าทำงานครับ"
11. น้ำฝน [99] : "มีนโปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปไปไหน"
12. วุ่นนนวนนวนนวนนวน [28] : "ที่บ้านนวนนวนนวนนะดิ"
13. หนุ่ม [193] : "ช่วยยย...."
14. แนน [147] : "หนุ่มเล่นนานหรือยัง"
15. บักจ๋อย O-> [136] : "ทำงานแล้วครับ"
16. B O-> [19] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
17. NOKMAN [139] : "เจอคำถามbasic"
18. มีนโป O-> [115] : "ยังอยู่จะ"
19. ryu [204] : "อ้อ เป็นชาวญี่ปุ่นหรือ"
20. แอม +O [44] : "ยังไม่บอกเลยว่ากานเรียนสาขาไหน"
21. yoyi [91] : "เปล่าคะ"
22. หนุ่ม [193] : "ใช้หรือเปล่าน้อออ"
23. ลินดา +O [99] : "เรียนคะบักจ๋อย"
24. แนน [147] : "หนุ่มทำทางเข้ามาเล่นบ่อย เลยมีเพื่อนมากนะ"
25. วุ่นนนวนนวนนวนนวนนวน [28] : "เหออออออออ อามอยากจังอะ"
26. บักจ๋อย O-> [136] : "เรียนที่ไหนครับ"
27. ryu [204] : "อ้อ ใ้ย text feild หายย"
28. B O-> [19] : "ป็นหายออออออออออออออออออออออออ"
29. NOKMAN [139] : "มีแฟนแล้วยัง อายุเท่าไร ชอบผมรีเปล่า555555"
30. หนุ่ม [193] : "เพิ่งเล่นครับ"
31. น้ำฝน [99] : "หวาดิคะหนุ่มหายไปไหนมาคะคิดถึงจังเลย"
32. กาน [253] : "แอมเล่นที่ไหนบ้านหรือ ☺"
33. yoyi [91] : "ริวเรียนไหนหรือ(love)"
34. นิน่า +O [99] : "ไม่ได้คะเดี่ยวแม่ว่านะบี"

103. ลินดา +O [99] : "มีคะ"
104. มินโป O-> [115] : "บอกแล้วไง มินโป (คำ) อะNEVERDIEน้ำฝน"
105. ปิ่น [222] : "สวัสดิ์คะ ว่างอยู่คะ"
106. วุ้นนนนนนนนน [28] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
107. หนุ่ม [193] : "ที่ไหนดีล่ะครับ"
108. ลินดา +O [99] : "ทำไมหรอคะบักจ๋อยไม่มีชื่อเล่นหรอ"
109. เนรี [176] : "หวัดดีลินดา"
110. หิน O-> [18] : "เนรีหวาดดีคราบ"
111. ปิ่น [222] : "ใครว่างก็คุยกันได้นะ ไม่หวงหรอ"
112. วุ้นนนนนนนนน [28] : "เหออออออออออ จายเย็นนกกแมน ออิ"
113. NOKMAN [139] : "นัดเจอกัน ดีฝ้า วุ้นนนนน"
114. น้ำฝน [99] : "พูดไม่เพราะเลยคะ"
115. บักจ๋อย O-> [136] : "ไอ้โสน้อยจ๋อยนี้แทบจะเป็นน้ำได้เลยนะเนี่ย 23 ปีครับ"
116. แนน [147] : "กลัวเจออหรือคะ มาแล้วจะไม่อยากกลับนะ"
117. ปิ่น [222] : "ว่างจังเลยละ"
118. หนุ่ม [193] : "หวัดดีปิ่นโต"
119. หิน O-> [18] : "ปิ่นครับคุยกันใหม่ครับ"
120. บักจ๋อย O-> [136] : "มีครับชื่อตั้มครับ"
121. วุ้นนนนนนนนน [28] : "เหออออออออออ เจออรายยยยยย เจออฝนหรือ ออิ"
122. เด็กองค์การ [234] : "เรากี่ว่างครับ คุณปิ่น"
123. ลินดา +O [99] : "หวาดดีเนรี"
124. B O-> [19] : "จันเจออกันที่เมกานะครับนี่น้ำ"
125. หนุ่ม [193] : "แนน....."
126. ปิ่น [222] : "หวัดดีจ๊ะหนุ่ม(แก่มาก)"
127. NOKMAN [139] : "ของเรา เดิน ฝ้า5555555555"
128. หิน O-> [18] : "ปิ่นปิ่นปิ่นปิ่นปิ่นปิ่นปิ่น"
129. ปิ่น [222] : "เด็กองค์การเป็นใครหรอ"
130. มินโป O-> [115] : "NOKMAN เมาแล้วไปนอนดีกว่า"
131. ปิ่น [222] : "ดีจ๊ะหิน"
132. B O-> [19] : "ปิ่นหายไปไหนมาครับ"
133. ลินดา +O [99] : "ชื่อเซอริ์คะ"
134. วุ้นนนนนนนนน [28] : "เหออออออออออ"
135. เด็กองค์การ [234] : "เราชื่อ ขวัญครับ ทำงานครับผม"
136. มินโป O-> [115] : "ใครครับน้ำฝน"
137. เนรี [176] : "หวัดดีปิ่น"

138. เด็กองค์การ [234] : "แต่ตอนนี้ เรียบอยู่อะ"
139. แน่น [147] : "นี่ก็ไม่อยากคุยกับเราแล้วเสียอีก"
140. หิน O-> [18] : "(cry 6)"
141. ปีน [222] : "ไปทำธุระส่วนตัวมาจ้ะ"
142. มินโป O-> [115] : "ใครพูดไม่เพราะ"
143. B O-> [19] : "ปีนยังไม่ตอบเลยว่าทำงานที่ไหน"
144. หนุ่ม [193] : "ไม่ซ้ำยย..."
145. ปีน [222] : "ดีจ้ะเนรี"
146. ปีน [222] : "หินเป็นคนขี้แงหรือ"
147. แน่น [147] : "ทักทายเพื่อนเก่าหรือคะ"
148. มินโป O-> [115] : "น้ำฝน"
149. ปีน [222] : "ทำแถวพระประแดง ปี่ละ"
150. น้ำฝน [99] : "nokmanคะ"
151. NOKMAN [139] : "ของเรานะ เจอกันcenter point ครัวทานโทษ"
152. หิน O-> [18] : "ใครคุยกับผมครับดูไม่ทัน"
153. รุ้นนนนนนนนนน [28] : "แป้ววววรววรววรววรววรววรวว"
154. หนุ่ม [193] : "นี่ก็เพื่อนเก่า"
155. B O-> [19] : "และทำเกี่ยวกับอะไร"
156. เนรี [176] : "ปีนเรียนอยู่ที่ไหน"
157. แน่น [147] : "หนุ่มทำทางคุยไม่เก่ง"
158. NOKMAN [139] : "เนอะ รุ้"
159. ปีน [222] : "ปีไม่คุยกับลินดาแล้วหรือ"
160. นิน่า +O [99] : "ปีทำไมไม่ไปด้วยกันละจ้ะ"
161. ปีน [222] : "ปีนทักหินเอง"
162. บักจ๋อย O-> [136] : "แต่...มีแต่..ภาษาอังกฤษเรียกยากจัง"
163. หนุ่ม [193] : "แนนนนนนน"
164. ลินดา +O [99] : "ไปไหนแล้วคะบักจ๋อย"
165. มินโป O-> [115] : "เมมาแล้วไปนอนดีกว่า NOKMAN"
166. ปีน [222] : "เป็น CUSTOMER SERVICE จ้ะ ปี่ละตอบด้วยละ"
167. รุ้นนนนนนนนนน [28] : "เหออออออออออ ดูวัยน้อยนะ เด๋วเขาก็เรียกปุ้ อะ อธิ"
168. บักจ๋อย O-> [136] : "ขอเรียกอย่างอื่นได้ไหม"
169. หิน O-> [18] : "((((((((((((((((((((((((((เหงา))))))))))))))))))"
170. ลินดา +O [99] : "เรียกอะไรก็ได้คะ"
171. NOKMAN [139] : "มายยยยยมาวววววว(beer 2)//berr"
172. B O-> [19] : "I just logged on สวัสดีจ้ะ"

173. อสูร [206] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
174. แนน [147] : "ถามอะไรไม่ยอมตอบเลยนะ"
175. รุ่นนนนนนนนนนน [28] : "ตัวเขาใส่เกาะอกนะ ตัวเองละะ นกแมนนนนนนน "
176. บักจ๋อย O-> [136] : "ครับก็ได้ครับ รี ก็ รี"
177. ปีน [222] : "น็อคแมนเป็นอะไรหรือ ดิมเปียร์ด้วยหรือ"
178. หิน O-> [18] : "(flower 8)"
179. มินโป O-> [115] : "น้ำฝนไปไหนทำไมช้าจัง"
180. มินโป O-> [115] : "น้ำฝนไปไหนทำไมช้าจัง"
181. ปีน [222] : "ปีทำงานรีเปล่า"
182. ปีน [222] : "ปีๆๆๆ"
183. นีน่า +O [99] : "บปีหลุดหรือ"
184. หมุ่ม [193] : "keyboard ไม่มีภาษาไทยนะ"
185. น้ำฝน [99] : "มินโปจะคุยกับใครกันแน่คะ"
186. ลินดา +O [99] : "แล้วเราเรียกบักจ๋อยว่าต๊มได้ไหม"
187. นีน่า +O [99] : ""
188. แนน [147] : "หายไปไหนแล้วคะ"
189. หมุ่ม [193] : "เลยจ้า"
190. หิน O-> [18] : "((((((((((((((((เหงา))))))))))))))"
191. บักจ๋อย O-> [136] : "จ๋อยเคยเห็นชื่อเซอรินี่เล่นบ๋อยนะครับ"
192. นีน่า +O [99] : "ปีหลุดหรือ"
193. ปีน [222] : "คีย์บอร์ดหมุ่มแยจ้เลยให้ยืมไหม"
194. น้ำฝน [99] : "nokmanหรือฝนคะ"
195. มินโป O-> [115] : "มินโปคุยกะสาวพาดิขมิคนคนเดียว 😊 "
196. หมุ่ม [193] : "เห็นใจกันบ้างน๊ะครับ"
197. B O-> [19] : "ก็ผมต้องไปเรียนที่สเปนครับ"
198. บักจ๋อย O-> [136] : "ได้ครับ"
199. ปีน [222] : "ว่างคะ"
200. รุ่นนนนนนนนนนน [28] : "ปี้ๆๆๆๆๆๆๆๆๆ เคาะหัวตัวเอง ง่วงๆๆๆๆๆๆ"
201. แนน [147] : "จิ้นให้กัยคะ"
202. แนน [147] : "เล่นถึ"
203. อสูร [206] : "ดีทุกคน 😊 "
204. ปีน [222] : "ใครว่างคุยกันหน่อยนะ"
205. หิน O-> [18] : "((((((((((((เหงา))))))))))))ป"
206. เนรี [176] : "หวัดดีปีน 😊 "
207. รุ่นนนนนนนนนนน [28] : "ไปตึกว่าๆๆๆๆๆๆๆ บายนะ นกแมนนนนน เมากาาาาาาาาต้อไปนะ"

เหอๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ

208. ปิ่น [222] : "ดีจ๊ะอสูร เรียน-ทำงาน"
209. ลินดา +O [99] : "ค่อยง่ายหน่อย"
210. แนน [147] : "เล่นถึงกี่โมงคะ"
211. ปิ่น [222] : "ดีจ๊ะเนรี เรียน-ทำงาน"
212. หนุ่ม [193] : "ไป นครปฐมแล้วจะเจอหรือเปล่านะ"
213. NOKMAN [139] : "เดี่ยว จะใส่เอวलयนะ วุ้น"
214. Kitty Jang(rai) [230] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
215. บักจ๋อย O-> [136] : "รืออยู่ที่ไหนครับ"
216. เนรี [176] : "เรียน"
217. ลินดา +O [99] : "ตั้มเรียนหรือทำงานอะ"
218. วุ้นนนวนนวนนวนนวน [28] : "ไปละนะทุกคน อธิ บายยยยยยยยยยยยยยย"
219. ปิ่น [222] : "ดีทุก ๆ คน(flower 2)"
220. Kitty Jang(rai) [230] : "ดีทุกคน"
221. Kitty Jang(rai) [230] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
222. หนุ่ม [193] : "แนนให้ไปเจอที่โมงก็เลิกตอนนั้นแหละ"
223. ลินดา +O [99] : "บายจะวุ้น"
224. ปิ่น [222] : "ดีทุกคน"
225. NOKMAN [139] : "อย่าเพิ่งไปดี แล้วจะละบายกับครายยยยยละ"
226. อสูร [206] : "เรียนจ้า"
227. ปิ่น [222] : "ดีทุกคน"
228. แพร +O [35] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
229. บักจ๋อย O-> [136] : "ทำงานแล้วครับอยู่ที่ระยอง"
230. หิน O-> [18] : "คุยด้วยคราบๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ"
231. วุ้นนนวนนวนนวนนวน [28] : "เหอๆๆๆๆๆ เอวलय เหอๆๆๆๆๆๆๆ"
232. ปิ่น [222] : "ปิ่นทำงานแล้วเนรี"
233. Kitty Jang(rai) [230] : "บักจ๋อย เราเคยคุยกันมาก่อนหรือป่าว"
234. เนรี [176] : "ปิ่นอายุเท่าไร"
235. นีน่า +O [99] : "จบเมกาไปเที่ยวสเปน 5 ปี"
236. ปิ่น [222] : "แก่กว่าอยู่แล้ว"
237. น้ำฝน [99] : "มีนโปต้องออกด้วยเดี๋ยวกุ้ยกับคนอื่น"
238. ปิ่น [222] : "แล้วเนรีละ"
239. NOKMAN [139] : "ทำไม ใส่เอวलयไม่ได้เหอ"
240. หนุ่ม [193] : "แล้วอยู่แถวไหนหรือครับ"
241. หิน O-> [18] : "แพรคนที่ไหนครับ"

242. เนรี [176] : "15ปีคะ"
243. ปิ่น [222] : "ใครว่างคุยกันหน่อยดิ"
244. คง [23] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
245. แพร [35] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
246. น้ำฝน [99] : "ได้ไหมคะ"
247. นีน่า +O [99] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
248. วุ่นนนวนนวนนวนนวน [28] : "ได้อะ แต่ระวัง ไปอะเห็นชาติอ อิติ "
249. ลินดา +O [99] : "ไม่เนไหนน้ำฝนเดี๋ยวดูให้"
250. บักจ๋อย O-> [136] : "อ้าวเซอรีไปไหนแล้ว"
251. หิน O-> [18] : "รู้สีกว่ามาใหม่ใช่ป่าว"
252. ปิ่น [222] : "ปิ่นเป็นพี่เนรี"
253. เนรี [176] : "ปิ่นก้อคุยกับเรา"
254. ปิ่น [222] : "เนรีเรียนไหนหรอ"
255. หนุ่ม [193] : "เข้ามาเล่นบ่อยหรือเปล้าครับ"
256. ลินดา +O [99] : "ยังอยู่คะต้ม"
257. น้ำฝน [99] : "ถ้ามีนโปไม่ออกฝนู้ไม่ออกตอบด่วนเลยคะ"
258. เนรี [176] : "ปิ่นพี่ปีละ"
259. NOKMAN [139] : "วุ่น อยู่ไหนจะไปหา"
260. B O-> [19] : "ปิ่นอายุเท่าไรแล้วครับ"
261. หนุ่ม [193] : "รอใครบอกรบทอยู่หรอ"
262. ปิ่น [222] : "10 กว่าปีนะ"
263. บักจ๋อย O-> [136] : "อ้าวแล้วไม่ตอบหรือว่าอยู่ที่ไหนครับ"
264. คง [23] : "สวัสดี นีน่า"
265. หนุ่ม [193] : "จ๊ะ"
266. วุ่นนนวนนวนนวนนวน [28] : "จิงอะ เราอยู่เที่ยงรายยยยยยยยยอะ อิติ มาดิ "
267. ปิ่น [222] : "ปีถามอายุเลยหรอ แล้วปีละ"
268. มินโป [115] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
269. เนรี [176] : "พนัชราชดำเนิน"
270. นีน่า +O [99] : "รออีก 11 ปีที่สเปนเดี่ยวไปจะ"
271. หนุ่ม [193] : "แนนวนนวนนวนนวน....."
272. ลินดา +O [99] : "ต้มถามรึหรอ"
273. ปิ่น [222] : "หนุ่มคุยกับใครหรอ"
274. B O-> [19] : "23 ครับ"
275. NOKMAN [139] : "จี้กกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกครับ"
276. มินโป [115] : "มินโปหลุดครั้งแรก"

277. น้ำฝน [99] : "ถ้ามีนโปไม่ออกฝนก็ไม่ออกตบต่วนเลยคะ"
278. ปิ่น [222] : "มีสระวายน้ำด้วยนี่ เนรี แล้วไปวายบ้างเหรอเปล่า"
279. แนน [147] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
280. บักจ๋อย O-> [136] : "ครับผม"
281. หนุ่ม [193] : "อ้ออ... แฟนมาละ!"
282. รุ่นนนนนนนนน [28] : "ก้าาาาาาาาาาาาาก ตกใจหมก เลยอิอิ"
283. เนรี [176] : "ไป"
284. ลินดา +O [99] : "อยู่ที่บ้านคะ"
285. น้ำฝน [99] : "มีนโปจะอยู่หรือออกคะ"
286. B O-> [19] : "ไปเรียนแค่ 3 ปีเอง"
287. NOKMAN [139] : "รุ่นผมจะสร้างหนัง ความ รัก มือที่สาม จงเจริญ"
288. หนุ่ม [193] : "แนนนนน....."
289. แนน [147] : "ไม่ใช่เครื่องดับนะ"
290. มีนโป [115] : "แล้วจะโทรมารีเปล่าละ"
291. น้ำฝน [99] : "โทรสิคะ"
292. บักจ๋อย O-> [136] : "มีบ้านรึนะอยู่จังหวัดอะไรครับ"
293. รุ่นนนนนนนนน [28] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
294. เนรี [176] : "ปิ่นมีแฟนหรือยัง"
295. หนุ่ม [193] : "อ้อนี่กว่าแฟนมาซะอีก"
296. ลินดา +O [99] : "อ้อ อยู่กรุงเทพคะ"
297. แนน [147] : "แนนยังไม่มีแฟนสักหน่อย"
298. มีนโป [115] : "ฝนอยากให้มีไปออกจริงอะ"
299. นีน่า +O [99] : "ไปเที่ยวรอกก็ได้แค่ 8 ปีเอง"
300. รุ่นนนนนนนนน [28] : "เหออๆๆๆๆๆเราจะดูนะ ดูไปก็สมน้ำหน้า พระเอกไป ก้ากกกกกกกกก กกกก"
301. แนน [147] : "หาแฟนยังไม่ได้เลย"
302. NOKMAN [139] : "รุ่นไปทำอะไรแถวนั้น นะ"
303. น้ำฝน [99] : "แล้วแต่คะ"
304. หนุ่ม [193] : "แล้วอยู่ที่ไหนล่ะครับ"
305. เนรี [176] : "หวัดดีรุ่น"
306. บักจ๋อย O-> [136] : "แหม หน้าจะบอกตั้งที่แรก"
307. แนน [147] : "จะมาหาตอนนี้หรือคะ"
308. หนุ่ม [193] : "จริงป่าว..."
309. มีนโป [115] : "ได้ครับเพื่อน้ำฝน ☺ "
310. น้ำฝน [99] : "แต่อยากให้อยู่คุยกับฝนก่อนเพราะฝนไม่ออกแล้วคะ"

311. วุ้นนนนนนนนนน [28] : "เหออออออออออ ไปปลุกข้าวมั่ง นกแมน ออิอิ"
312. บักจ๋อย O-> [136] : "อยู่กับใครละ"
313. มินโป [115] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
314. B O-> [19] : "เรียนจบก็ต้องกลับมาทำงานเลยครับ"
315. ลินดา +O [99] : "แล้วตั้มมีแฟนยังคะ"
316. วุ้นนนนนนนนนน [28] : "ดีจ๊ะ เนรี"
317. เนรี [176] : "หวัดดีหุ่ม"
318. ลินดา +O [99] : "อยู่กับพ่อแม่น้องและกี่ป้าคะ"
319. NOKMAN [139] : "อ้อ ตอนสุดท้าย พระเอกเจอ วุ้นกระที่แสนอร่อยนะ"
320. แนน [147] : "หายอีกแล้ว"
321. บักจ๋อย O-> [136] : "ยังโสดครับเรียนจบมาได้เกือบ 2 ปี แล้ว"
322. น้ำฝน [99] : "บาย บาย บาย"
323. หุ่ม [193] : "ไม่รู้จะไปถูกที่โอเปล่า ไม่รู้จะโทรถามใครดี"
324. NOKMAN [139] : "เลย จบแบบheppy"
325. นีน่า +O [99] : "เจอกันหลัง 16 ปีหลังนะ"
326. tam O-> [189] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
327. วุ้นนนนนนนนนน [28] : "เหออออออออออ หนูไม่ว่าวุ้นอะ ร้ายยยยยยกว่าาาาาา ออิอิ"
328. บักจ๋อย O-> [136] : "ทำแต่งงานไม่มีเวลาหาหรรอกครับ"
329. แนน [147] : "ถาม 1133 สีคะ"
330. น้ำฝน [99] : "บาย บาย"
331. ลินดา +O [99] : "แล้วตั้มทำงานอะไรคะ"
332. ชุกชน +O [114] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
333. tam O-> [189] : "hi everybody"
334. NOKMAN [139] : "byeจ๊ะน้ำฝน ขอให้มีความสุขกับแควนใหม่นะ ☺"
335. บักจ๋อย O-> [136] : "พอดีเห็นเขาเล่นเน็ตกันก็เล่นด้วย"
336. หุ่ม [193] : "นี่กว่าแนนจะเป็นคนบอกทางซะอีก"
337. แนน [147] : "หุ่มทำงานที่ไหนไม่ยอมบอก เป็นคนกรุงเทพหรือเปล่า"
338. B O-> [19] : "23 16=39 นะครับ"
339. บักจ๋อย O-> [136] : "ทำเกี่ยวกับดับเพลิงครับ"
340. Minpo [115] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
341. NOKMAN [139] : "วุ้น จ้า"
342. วุ้นนนนนนนนนน [28] : "ก๊ากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก"
343. tam O-> [189] : "ว่าง"
344. Minpo [115] : "น้ำฝนไปจริงอะ"
345. Minpo [115] : "น้ำฝนไปจริงอะ"

346. Minpo [115] : "น้ำฝนไปจริงอะ"
347. Minpo [115] : "น้ำฝนไปจริงอะ"
348. บักจ๋อย O-> [136] : "เป็นของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในระยองครับ"
349. NOKMAN [139] : "หากเราต้องจากกัน"
350. แนน [147] : "บอกทางให้หะ จำไว้ขึ้นรถที่สายใต้ ขึ้นรถนครปฐมก็มาได้แล้วคะ"
351. หมุ่ม [193] : "ไม่ให้ถามทางแล้วจะไปถูกได้ยังไงละเนี่ย"
352. tam O-> [189] : "คุยกันหน่อยสิ"
353. วุ่นนนนนนนนน [28] : "เหออออออออออ เราจะไปละ"
354. บักจ๋อย O-> [136] : "อ้าวเซอร์รี่ไปไหนแล้ว"
355. วุ่นนนนนนนนน [28] : "จะเป็นด้วยเหตุใดดดดดดดดดดด"
356. NOKMAN [139] : "จะเป็นด้วยสิ่งใด"
357. ลินดา +O [99] : "ยังอยู่คะต้ม"
358. วุ่นนนนนนนนน [28] : "ก้ากกกกกกกกก ครายร้องผิดอะ อี้"
359. NOKMAN [139] : "เก็บความคิดที่คล้ายกัน"
360. B O-> [19] : "I just logged on สวัสดิ์จ๋า"
361. หมุ่ม [193] : "แล้วขับรถไปต้องไปยังไงละ"
362. นีน่า +O [99] : "บายจะเดียวเจอกันใหม่นะ"
363. วุ่นนนนนนนนน [28] : "เก็บความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันนั้นไว้"
364. Minpo [115] : "เอา Nokman ครับ(beer 2)"
365. NOKMAN [139] : "กับความสัมพันธ์ ที่ดีนั้นไว้"
366. แนน [147] : "ขับตามรถนครปฐมก็มาได้คะ"
367. บักจ๋อย O-> [136] : "อยากรู้อะไรถามได้โดยครับอยากตอบ"
368. ลินดา +O [99] : "ต้มมีเมลล์ปะขอหน่อยดิ"
369. tammy +O [189] : "I just logged on สวัสดิ์จ๋า"
370. tammy +O [189] : "หวัดดีคะ"
371. หมุ่ม [193] : "มีเบอร์รี่ให้ถามทางหรือป้า"
372. NOKMAN [139] : "มายยยไหวแล้ว thank minpo"
373. วุ่นนนนนนนนน [28] : "คร้อกกกกกกกกก ร้องจบบอกด้วยนะ อี้"
374. บักจ๋อย O-> [136] : "มีแต่ลิ้มไม่ค่อยได้ใช้หะ"
375. NOKMAN [139] : "55555555"
376. แนน [147] : "บอกทางให้ยังมาไม่ถูก จุ้นเดียวช่วงท่ายจะให้หะคะ"
377. แบนมแบนม [247] : "I just logged on สวัสดิ์จ๋า"
378. แบนมแบนม [247] : "วุ่นนนนนนนนน"
379. Minpo [115] : " น้ำฝนไปแล้วชั้ยมีัยครับ Nokman"
380. Minpo [115] : " น้ำฝนไปแล้วชั้ยมีัยครับ Nokman"

381. Minpo [115] : " น้ำฝนไปแล้วชัยมั้ยครับ Nokman"
382. ลินดา +O [99] : "อ่าวเมลล์ตัวเองก็ลืม"
383. tammy +O [189] : "ใครว่างบ้างคะ"
384. แบลมแบม [247] : "ซำบายดีปาววววววว"
385. บักจ๋อย O-> [136] : "ถ้าจำไม่ผิดก็ tum23@mweb.com"
386. ภู่นนนนนนนนน [28] : "ดีอะแบมมมมมมมมมมมมมจ๋า"
387. แนน [147] : "มาที่ จ.นครปฐม จะมาเที่ยวที่บริเวณไหนคะ"
388. น้ำฝน [99] : "เขามาแล้วคะ"
389. NOKMAN [139] : "โชคดีครับ ภู่น เชียงใหม่จิงเจริญ"
390. หนุ่ม [193] : "มีวิธีที่คุยสะดวกกว่านี้มั้ยครับ"
391. บักจ๋อย O-> [136] : "แล้วเซอริล่ะครับ"
392. แนน [147] : "จะได้แนะนำที่เที่ยวถูก"
393. ภู่นนนนนนนนนนน [28] : "ซำบายดีเด้อออออออออออออออ แบลม"
394. แบลมแบม [247] : "ไปไงมาไงอะภู่นนนนนนนนนนนนนนน"
395. แบลมแบม [247] : "นีนานานก่าจะเจอออออออ"
396. หนุ่ม [193] : "มันเมื่อยแล้วนะ"
397. Minpo [115] : "น้ำฝน"
398. Minpo [115] : "น้ำฝน"
399. Minpo [115] : "น้ำฝน"
400. ลินดา +O [99] : "sukritta@chaiyo.comคะ"
401. tammy +O [189] : "หวัตีหนุ่มคะ"
402. น้ำฝน [99] : " "
403. ภู่นนนนนนนนนนน [28] : "จ้ำาาาาาาาาาาาา อิติ นกแมนด้วยเด้อ อิติ"
404. แนน [147] : "ไม่ชอบพิมพ์หรือคะฝึกหัดมือไปด้วย"
405. น้ำฝน [99] : "ทำไมมีนโปโกหกว่าจะออก"
406. Minpo [115] : "แล้วบอกจะออกแล้วไงครับ☺"
407. ภู่นนนนนนนนนนน [28] : "อิติ มานั่งนานแล้ว กำลังจะไปแล้วว มามี๊า เรียกกกกกกกกก แล้วอิติ"
408. NOKMAN [139] : "thank ภู่น (flower 3)"
409. หนุ่ม [193] : "ชอบฝึกคุยมากกว่านะ"
410. แบลมแบม [247] : "จ่าไปแล้วเหออออ ว้าาาาา"
411. บักจ๋อย O-> [136] : "แล้วจะเมลไปหาครับ"
412. Minpo [115] : "ก็ฝนบอกไม่ยากออกแล้วไงครับ"
413. น้ำฝน [99] : "ก็รองเข้ามาดู"
414. tp [19] : "I just logged on สวัสดีจ๋า"
415. ภู่นนนนนนนนนนน [28] : "ปวดหลังอะ แบลมมมมมมมมม แม่ค้อนแล้ว ค้อนอีกอะ อิติ"

416. Minpo [115] : "มีนโปะไม่เคยพูดเท็จนะ"
417. tp [19] : "หวัดดีคับบ .."
418. แบนแบน [247] : "มาแบบสวนกันตลอดเลย"
419. NOKMAN [139] : "และแล้ว น้ำเน่าก็เกิดขึ้นอีกครั้ง"
420. ลินดา +O [99] : "แล้วจะเมลลี่ไปหาคะ"
421. หมุ่ม [193] : "อยากคุยต่อ ที่ (01)639-9232 โทรเลยนะครับบาย"
422. แนน [147] : "จะเอาเบอร์ทำงานไม่คะ"
423. aod O-> [101] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
424. วุ้นนนนนนนนน [28] : "มะเบิ้งรายอะ นกแมนนนนนนนน อิติ ทำจายยยยย ชะ แล้วอย่าร้องไห้ซี้มูกไปงอีกนะ นกแมน อิติ"
425. บักจ๋อย O-> [136] : "จะรอนะครับแต่ถ้าเมลไปเข้าต้องขอกัยนะครับ"
426. แนน [147] : "จะไปแล้วหรือคะ"
427. Minpo [115] : "มาแล้วไปไหนละครับ"
428. ลินดา +O [99] : "แล้วต้มไม่คิดจะมารุงเตพบ้างหรอ"
429. aod O-> [101] : "สวัสดีครับทุกคน ผมยังว่างครับ"
430. NOKMAN [139] : "วุ้น บอกคุณแม่ด้วยนะ จะได้ลูกเขย ตาคำๆแล้ว"
431. tp [19] : "ดีกับบ .."
432. วุ้นนนนนนนนน [28] : "นกแมนนนนนนนน ยยังไม่ออกคุยกับแบนแบนดิ อิติ"
433. หมุ่ม [193] : "เอาเร็ว สายจะหลุดแล้ว"
434. ลินดา +O [99] : "ไม่เป็นไรคะ"
435. บักจ๋อย O-> [136] : "ก็อยากไปอยู่"
436. tp [19] : "ฮัลโล่ๆ .."
437. บักจ๋อย O-> [136] : "ถ้าไปหาเชอริ่นะครับ"
438. NOKMAN [139] : "แบนแบนสวยหรอ"
439. น้ำฝน [99] : "บ้าย บาย ถ้ามีนโปะอยู่ต่อฝนไม่ว่านะแต่ฝนจะออก"
440. Minpo [115] : "น้ำฝนไปไหนแล้วครับ"
441. แนน [147] : "สายอะไรคะ จดเบอร์ไม่ทันนะ"
442. วุ้นนนนนนนนน [28] : "สวยดิอิติ"
443. น้ำฝน [99] : ""
444. ลินดา +O [99] : "ถ้าลินเมลลี่ไปเข้าก็ต้องขอกัยไว้ณที่นี่นะคะ"
445. Minpo [115] : "ทำไมละครับ"
446. ลินดา +O [99] : "แมรีดูนะ"
447. tp [19] : "ซาหวาดดดดดดดดี อ๊ะ .."
448. แบนแบน [247] : "ไม่สวยแล้วคุยไม่ได้ ไม่เป็นไรอะนกแมนเพอญุมะใช้นางงามอะ"
449. NOKMAN [139] : "นายยยยยอยู่ไหน"

450. น้ำฝน [99] : "โกรธมึนไปแล้วออกดีกว่า"
451. หนุ่ม [193] : "01-6399232"
452. เพลง +O [235] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
453. tp [19] : "หวักลีเก้านบบบบบบบบ"
454. Minpo [115] : "เห็นน้ำฝนบอกไม่อยากจะออกมึนไปเลยตามเข้ามา"
455. tp [19] : "หวัดี เพลง .."
456. ลินดา +O [99] : "ลองมาหาใจแม่เอามีดีได้ฟินแน่"
457. บักจ๋อย O-> [136] : "ครับผมไม่เป็นครับแต่อย่าช้านักนะครับเดี๋ยวรอแก้"
458. NOKMAN [139] : "มี ฅากงอนกันด้วย วุ่น555555"
459. tp [19] : "โห .."
460. tp [19] : "น่ากลัว"
461. เพลง +O [235] : "มีใครอยากคุยกับเราบ้างห้องนี้ ☺"
462. tp [19] : "หวัดี เพลง"
463. วุ่นนนวนนวนนวนนวน [28] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
464. หนุ่ม [193] : "แล้วเบอร์เนนละครับ"
465. บักจ๋อย O-> [136] : "โหดล้าย"
466. Minpo [115] : "รักเกิดในตลาดมึน"
467. แบนแบน [247] : "ไม่ได้งอนอะ บอกไว้ก่อนนะกแมน"
468. เพลง +O [235] : "อือดีจ้าtp☺"
469. NOKMAN [139] : "ครบทุกรสชาติ"
470. แบนแบน [247] : "เดี๋ยวจาว่าหลอกหลง และแหกตากันอะ"
471. tp [19] : "ดีกับบบบบบบ"
472. วุ่นนนวนนวนนวนนวน [28] : "เหออๆๆๆๆๆๆ ตานกแมนนวนนวนเน้ย พี่ทำจายยังไม่ได้อีกนะ อือ"
473. แนน [147] : "ตอนนี้โทรคุยคงไม่ได้หลอกนะเพราะที่บริษัทโทรออกไม่ได้คะ"
474. ลินดา +O [99] : "เป็นกรรมพันธุ์ด้วยนะคะแม่ดูลูกก็ดู"
475. เพลง +O [235] : "เล่นที่ไหนเธอคะ ☺"
476. tp [19] : "เพลง ใช้ชื่อเพลง ทุกที่ที่เล่นอะปะ .."
477. Minpo [115] : "น้ำฝน"
478. tp [19] : "แถวๆงามวงศ์วานอะ .. เพลงหละ .."
479. วุ่นนนวนนวนนวนนวน [28] : "ไปดีก้าาาาาาาาาาา บายนะ แบนมมมมมม นกแมนนวนนวนนวน"
480. หนุ่ม [193] : "โทรเข้าได้นะครับ"
481. เนรี [176] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
482. NOKMAN [139] : "แบบไม่ใช่ อย่างที่แบบคิดนะ ผมกำลังกัดแฟนเก่าอยู่"
483. วุ่นนนวนนวนนวนนวน [28] : "ทำจายยยยยยยยยยยย ชะ เหออๆๆๆๆๆๆ"
484. แบนแบน [247] : "บายวุ่นนวนนวนนวน"

519. **แนน** [147] : "ตอนนี้ก็คุยกันอย่างนี้ไปก่อนนะค่ะ"
520. **แบมแบม** [247] : "เหออออ นกแมน"
521. **บักจ๋อย** O-> [136] : "ยินดีต้อนรับอีกครั้งครับ"
522. **หนุ่ม** [193] : "สายจะหลุดแล้วน้■ครับ"
523. **แบมแบม** [247] : "อย่าเลยอะ เดี่ยวคุยมะได้นาน"
524. **แนน** [147] : "โทรศัพท์ไม่อยู่กับตัวหรือคะ ถึงต้องไปรอ"
525. **NOKMAN** [139] : "ทามมายยยยย"
526. **ลินดา** +O [99] : "แล้วตอนนี้ต้มเล่นที่หนาย"
527. **เพลง** +O [235] : "โทษที่เราไปทำธุระนิดหน่อย"
528. **tp** [19] : "แถวไหนอะ .. เพลง .. บ้อมปราบ อะปะ .."
529. **บักจ๋อย** O-> [136] : "พอจะมีเบอร์โทรไหม"
530. **แนน** [147] : "สายอะไรหลุดคะสงสัยมาก สายไฟหรือเปล่า"
531. **บักจ๋อย** O-> [136] : "เล่นอยู่ที่ทำงานครับ"
532. **tp** [19] : "บ้านเพลงนะ .."
533. **แบมแบม** [247] : "เป็นเพื่อนดีก่าอะ นกแมนยึดยาวก่า"
534. **หนุ่ม** [193] : "แนนครับโทรมาเลยผมรอบ้าง"
535. **เพลง** +O [235] : "แหมว่าเราพิมพ์ช้าเรงอนแล้วนะ"
536. **tp** [19] : "เรายังง่วงอยู่เล"
537. **ลินดา** +O [99] : "แล้วต้มแน่ใจป่าวว่าเมลล์นี้ไม่ผิดเดี๋ยวลินพิมพ์ไปผิดหน้าแตกนะ"
538. **HUT** [147] : "หวัดดีครับ...ทุกคน.... (smile)"
539. **หนุ่ม** [193] : "แนนครับว่าอย่างไรครับ"
540. **tp** [19] : "พิมพ์ช้า เนี่ย ..เราอาจจะชมก้อได้อะ ..อิอิ.. ช้าแต่ขัวร์จะ ..ไม่เหมือนเรา เร็วตะว่าผิดบ่อยอะนะ.."
541. **NOKMAN** [139] : "เพื่อน อีกละ เบื่อๆๆๆๆๆ"
542. **ลินดา** +O [99] : "ที่สถานีดับเพลิงเนี่ยนะ"
543. **แนน** [147] : "แล้วจะโทรไปหานะคะ"
544. **เพลง** +O [235] : "tpบ้านอยู่แถวไหนคะ"
545. **แบมแบม** [247] : "ไมอะ นกแมน"
546. **บักจ๋อย** O-> [136] : "ก็ลองดูซิเดี๋ยวจะเข้าไปเช็ค"
547. **แบมแบม** [247] : "นกแมนขายขนมจีบมากที่ที่แล้วอะ"
548. **tp** [19] : "อยู่นนท์ จำ .. เพลง .. แล้วเพลงหล"
549. **NOKMAN** [139] : "น่านะ แบมแบม"
550. **tp** [19] : "เฮ้ออ .. ดูดิ ..เราเผลล กด เอ็นเตอร์ ก่อนพิมพ์เสร็จอีกแระ .. อิอิ"
551. **บักจ๋อย** O-> [136] : "ครับผมในบริษัทครับไม่ใช่ในสถานีดับเพลิง"
552. **ลินดา** +O [99] : "แหมต้องรอให้ลินหน้าแตกก่อนใช่ใหมเนี่ย"
553. **เพลง** +O [235] : "อยู่บางพลีรู้จักอะป่าว"

554. yoyi [91] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
555. หนุ่ม [193] : "บ้าย บ้าย อย่าลืมโทรมานะครับจะรอรอนานไม่ตื่นครับ"
556. HUT [147] : "แอ้มมมมมมมมมม....."
557. ลินดา +O [99] : "อ้อหรอ"
558. แบลมแบม [247] : "มะฮยากเป็นลูกค้าขนมจีบ"
559. NOKMAN [139] : "i swear แบลมแบมคนเดียว"
560. แนน [147] : "จะกลับบ้านหรือยังคะ แต่แนนยังไม่กลับนะจะกลับประมาณ 18.30 น."
561. yoyi [91] : "ดี"
562. HUT [147] : "(เฉย) "
563. แบลมแบม [247] : "ฮัท หัวดี"
564. NOKMAN [139] : "นะครับ แบลมแบม"
565. tp [19] : "บางพลี .. เคยได้ยิน นะ เพลง ตะว่า ไม่เคยไปอะ ..ไกลจากนนท์ มัย เพลง .."
566. แนน [147] : "ประมาณ 20.00 น.นะคะ"
567. บักจ๋อย O-> [136] : "ไม่ใช่ช่างนั้นจะรู้ว่าเมลล์ยังอยู่หรือป่าว"
568. แบลมแบม [247] : "เดี่ยวฟ้าผ่าลงหัวหอกอะนกกแมนสาบตสาบานเนี่ย"
569. ลินดา +O [99] : "ใช้ชื่อนี้ประจำรีเปล่าคะต้ม"
570. HUT [147] : ".....(ดูอยู่เฉยๆ)..... (เฉย)"
571. เพลง +O [235] : "ก็ไกลอยู่น่าจังหวัดสมุทรปราการ"
572. tp [19] : "แล้ววันนี้เพลงทำรัยมั่งอะเพลง ทั้งวันนะ...เรา นีอนน นอนๆ อะ...แหะๆ ..เพ็งจะตื่นเนี่ยแหละ .."
573. หนุ่ม [193] : "อย่างลืมโทรมานะครับ จะรออย่าให้รอนานนะ"
574. แบลมแบม [247] : "ฮัท จะไม่คุยหรออะ หือออ"
575. HUT [147] : "..... (เฉย)"
576. NOKMAN [139] : "มายยยกิ้วเพื่อความรัก (love 2)"
577. tp [19] : "อ้อๆ .. นึกออกระะ .. ที่ๆมี นก นางนวล เยอะๆ ใช้ปะ เพลง .."
578. ลินดา +O [99] : "ถ้าลินจำไม่ผิดนะลินเคยเจอต้มแล้วแต่ลินไม่ได้ทัก"
579. หนุ่ม [193] : "บายยย...."
580. บักจ๋อย O-> [136] : "ส่วนมากใช้ชื่อนี้ครับบักจ๋อยเนี่ยละ"
581. แนน [147] : "เดินทางระวังนะคะ"
582. เพลง +O [235] : "อู๊ยเป็นผู้ชายทำไมเอาแต่นอนละคะเนี่ย"
583. บักจ๋อย O-> [136] : "แนใจนะ"
584. ลินดา +O [99] : "ต้มได้เงินเดือนเท่าไรอะ"
585. แนน [147] : "ได้ยินเสียงแล้วอย่าตกใจนะคะ"
586. บักจ๋อย O-> [136] : "ผมเพ็งจะเข้ามาเล่นได้ไม่ถึงเดือนเลย"
587. tp [19] : "เรา ก้อจี้แหละ เพลง . .บางที่ นึกๆอยากจะนอนๆ.. ก้อนอนอะ .บางที่ก้อ ออก ตะลอน ทั่ววัน.."
588. เพลง +O [235] : "จำสับสนหรือป่าวtp"

589. ลินดา +O [99] : "ไม่แน่ใจอะตั้ม"
590. แบลมแบม [247] : "อะหน่านะ นกแมน เดี่ยวเปลืองขนมจีบแยอะ จะได้อาใจว่างขายหน้าสาวอื่นอะ"
591. NOKMAN O-> [139] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
592. บักจ๋อย O-> [136] : "เกือบ100000000000นะ"
593. Kryro [147] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
594. NOKMAN O-> [139] : "ก้อได้ แบลมแบม"
595. Kryro [147] : "หวัดดีครับ...ทุกคน.... (smile)"
596. tp [19] : "สงสัยอะ ..แหะๆ .. สมองเวียงเบลอๆ อะ .. อ้อออ .. นึกออกแล้ว .. นันมันบางปู อะ .. อีอิ .. จ้าได้แล้ว"
597. ลินดา +O [99] : "ลนเล่นเกือบทุกวันไม่แน่นอน"
598. เพลง +O [235] : "tpเรียนหรือทำงานคะ"
599. บักจ๋อย O-> [136] : "9600บาท ต่อเดือนนะครับ"
600. แนน [147] : "หนุ่มไม่อยู่แล้ว แนนก็ไปแล้วนะคะ"
601. แบลมแบม [247] : "ฮั้ว หวัดดีมาสามรอบแล้ว"
602. tp [19] : "เรา ทำงาน อะเพล .. แล้วเพลง หละ .. เรียนอยู่อะดิ .. ไชปะ .."
603. Kryro [147] : ".....(ยังดู..แต่จะไม่เคย)....."
604. ลินดา +O [99] : "ค่าเทอมลินแพงกว่าอีก"
605. แบลมแบม [247] : "นกแมนทำงานหรือเรียนอะ"
606. แนน [147] : "I just logged off ... บ้ายบาย!"
607. tp [19] : "เพลงๆ .. เพลง มาแ"
608. ลินดา +O [99] : "ตำแหน่งอะไรอะตั้ม"
609. เพลง +O [235] : "ที่ทำงานคงหยุดเสาร์อาทิตย์ซินะ"
610. Kryro [147] : "ดีจ้าาาาาาาาาา..... แบลมๆ.....(เคย) "
611. บักจ๋อย O-> [136] : "เหรอครบแล้วเกี่ยวอะไรกับค่าเทอมครับ"
612. tp [19] : "อีอิ .. กตผิดอีกแระ เรา .. อีอิ"
613. NOKMAN O-> [139] : "ทำงานครับ "
614. แบลมแบม [247] : "แบมทักไปตั้งหลายรอบแล้วอะฮั้ว"
615. แบลมแบม [247] : "ทำงานไรเหرونกแมน"
616. tp [19] : "บางเสาร์ ก้อมีงานนะเพลง .. แต่ว่าเสาร์นี้ไม่มีอะ .."
617. NOKMAN O-> [139] : "ออกแบบ บ้านให้คนอยู่คับ"
618. Kryro [147] : "โทษทีจ๊ะ.....แบมๆ.."
619. tp [19] : "เพลงรู้ปะ .. แต่ก่อน เราก้อเคยๆ นึกๆว่าจะใช้ชื่อ เพลง เวลา แชน อะ .."
620. ลินดา +O [99] : "ก็ค่าเทอมลินแพงกว่าเงินเดือนตั้มนะสิ"
621. เพลง +O [235] : "อ้อขยันทำงานนะเอาใจช่วย"
622. บักจ๋อย O-> [136] : "ก็ดับเพลิงนะครับตำแหน่งเล็กๆแต่ใจไม่เล็กนะ"

623. NOKMAN O-> [139] : "สนใจไหมแบบแบบ"
624. แบบแบบ [247] : "แล้วทำไรอยู่อะฮั้ท"
625. นกแมนซี่จู้ อือ [28] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
626. แบบแบบ [247] : "สถาปนิกอะหะหรอ นกแมน"
627. ลินดา +O [99] : "ถ้าใจเล็กก็ทำไม่ได้อยู่แล้ว"
628. tp [19] : "แล้วเพลงหละ .. ทำงาน หรือว่า เรียน รัย ที่ไหนอะ .. เพลง .."
629. แบบแบบ [247] : "อึๆมีคนที่ว่านกแมนซี่จู้แล้วอะ แก้วไปก็แล้วกันนะนกแมน"
630. NOKMAN O-> [139] : "yes"
631. บักจ๋อย O-> [136] : "ลินเรียนละดับไหนแล้วเนี่ย"
632. ลินดา +O [99] : "เป็นลินให้ตายก็ไม่ทำกลัวรัย"
633. บักจ๋อย O-> [136] : "ขอบคุณครับ"
634. ลินดา +O [99] : "ป.6เอง"
635. เพลง +O [235] : "เอ้อtpรู้จักบางปู้ด้วยหะรอใกล้บ้านเราแล้วนะ"
636. แบบแบบ [247] : "ฮั้ท ไปไหนแล้วอะ"
637. NOKMAN O-> [139] : "ครายยยยยยยยยใจรัย ว่าเรา"
638. บักจ๋อย O-> [136] : "เล่นคอมเก่งเหมือนกันนะ"
639. tp [19] : "ู้สิ .. เราเคยไปบางปู้ อะ เพลง .. ไปดูนกนางนวล .. สวยดี .."
640. บักจ๋อย O-> [136] : "เพลงเพราะดีนะ"
641. ลินดา +O [99] : "ที่บ้านเป็นร้านคอมนี่ไม่เก่งได้ไงเล่นทุกวัน"
642. Kryro [147] : ".....(ดูอยู่เฉยๆ)....."
643. เพลง +O [235] : "เพลงเรียนอยู่คะไม่ได้ทำงาน"
644. ดิกๆๆๆๆๆๆๆ [28] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
645. Kryro [147] : "แบบๆ มานานยังอะครับ"
646. NOKMAN O-> [139] : "จั้น คุณคุยกับ hut เอะ ในเมื่อจายยคุณไม่อยู่กับผม"
647. tp [19] : "เราไม่น่า นอน มากเลยย วันเนี่ยะ .. ดูดี .. เลยออกอาการสลิ้มสลิ้อ เลยอะ .. อีอิ .."
648. แบบแบบ [247] : "เพิ่งมาเมื่อตอนหกโมงอะฮั้ท"
649. Kryro [147] : "ไม่ทำ OT เหรอวันนี้ะ....."
650. บักจ๋อย O-> [136] : "หะรอถ้าผมยากได้สักเครื่องนึงละ"
651. NOKMAN O-> [139] : "(cry 3 beer 2)"
652. ออกหักตามเคย [28] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
653. tp [19] : "หะรอๆ .. จั้นก้ออวยพร ให้เพลง เรียนจบเร็วๆ ได้เกรด ดีๆ เหมือนกันอะ .."
654. แบบแบบ [247] : "วันนี้อะทำแล้วฮั้ท วันนี้เลิกครึ่งวันงัยก็ทำไอทีไปชม. นึงอะ กลับมาเมื่อตอนบ่ายสามอะ"
655. Kryro [147] : "ดีครับ.....NOKMAN..... (smile)"
656. เพลง +O [235] : "สาธุ (งอน)"
657. แบบแบบ [247] : "นกแมน ไม่ขายขนมจิบอะนกแมน"

658. ก้ากกกกกกกกกกกก [28] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
659. NOKMAN O-> [139] : "สงสาร ตัวเองงงงงงงง"
660. ลินดา +O [99] : "ร้านเน็ตคะไม่ใช่ร้านชยคอม"
661. Kryro [147] : "แล้ว..แบบๆ..ทานข้าวยัง...."
662. ลินดา +O [99] : "แต่ถ้าจะเขาก็ได้นะแต่แพงนะจะบอกไว้ให้"
663. NOKMAN O-> [139] : "โทษ ยังไงผมก็อไม่ชอบผู้ชายครับ"
664. แบบแบบ [247] : "ทานไปเมื่อตอนสามโมงอะฮั้ตอนกลับมาอะ"
665. tp [19] : "เพลง .. แล้วเพลง จะเรียนจบเมื่อไหร่ อะ .. เพลง .."
666. บักจ๋อย O-> [136] : "เหรอครับขอโทษที"
667. บักจ๋อย O-> [136] : "ขอบคุณครับ"
668. Kryro [147] : "ดีครับ....อห้ก.....ก้ากกกกกกกกกก..... (smile)"
669. เพลง +O [235] : "ป็นหน้าคะ ☺"
670. บักจ๋อย O-> [136] : "แล้วจะติดต่อดีใจครับ"
671. tp [19] : "นี่ๆ ..เพลง .. เพลง เข้ามาเล่นที่นี้ ห้องนี้บ่อยมัย อะเพลง .. เราไม่เคยเห็นเพลงเลยอะ .."
672. NOKMAN O-> [139] : "จะปายยยยยย บวช"
673. ลินดา +O [99] : "แล้วเมื่อไรจะหาแฟนได้ละตั้ม"
674. ลินดา +O [99] : "แน่ใจนะว่าจะซื่อ"
675. Kryro [147] : "แล้ววันนี้เป็นไงมั่งอะ..แบบๆ..."
676. NOKMAN O-> [139] : "เข้าพรรษา เนี่ยแหละ"
677. บักจ๋อย O-> [136] : "ยังอีกนานครับใครจะมาสน"
678. tp [19] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
679. เพลง +O [235] : "แสดงtpเข้ามาเล่นบ่อยซินะ"
680. บักจ๋อย O-> [136] : "ครับผม"
681. tp [19] : "เหะๆ .. เพ"
682. tp [19] : "เหะๆ .. เพ"
683. แบบแบบ [247] : "งานเหรออะ ไปไม่ถึงไหนเท่าไรเลยอะ ฮั้ แบบว่าจับงานหลายอย่างนะ เคยมะได้ดีซักกะอย่าง"
684. ลินดา +O [99] : "ไม่เห็นเหมือนดินเลยตามมาขายขนมจีบกันไม่เว้นแต่ละวัน"
685. tp [19] : "เหะๆ .. เพลง แข่ง เราปะเนี่ย .. เราหลุดเลยอะ .. อีอิ"
686. แบบแบบ [247] : "นกแมน โมทนาสาธุอะ ให้ได้บุญเยอะๆ"
687. tp [19] : "จันทร์ ถึง สุกร์ ก้อบ่อยอะ .. เพลง ส่วนเสาร์ ทิพย์ ก้อบางทีอะนะ .."
688. เพลง +O [235] : "tpเป็นรายหงะ"
689. NOKMAN O-> [139] : "และทุกๆคนก้อเข้ากันได้ดี ยกเว้นเรา(beer 6)"
690. แบบแบบ [247] : "ฮั้ททท ดอกฟ้าฝักบอกว่าคุณคิดถึงอะ โทรไปหาสามรอบแล้วมะติด"
691. Kryro [147] : "อ้าว..ก็ แบบๆ อะชอบโลเลอะ.....อิอิอิ...."

692. tp [19] : "เพลง จบแล้วจะทำงานเลยหรือ .. หรือว่า จะเรียนต่ออะ เพลง "
693. NOKMAN O-> [139] : "555555555555"
694. NOKMAN [139] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
695. บักจ๋อย O-> [136] : "คนสเน่ห์แรงก็อย่างเนี้ยแหละ"
696. Kryro [147] : "....ล้อเล่นนะจ๊ะ..... (haha)"
697. ลินดา +O [99] : "เท่าที่นับนะก็ประมาณ15คนนะ"
698. เพลง +O [235] : "เออเราจบปริญญาแล้วก็คงต้องทำงานแล้วแหละ"
699. แบนมแบนม [247] : "ฮั๊ท ไหงมาว่าจ้ะ โกรธธธธธธธ"
700. tp [19] : "หรือ .. ๆ เรายังอยากต่อโทร"
701. แบนมแบนม [247] : "งานไม่ทำเจ้านายก็เชิญออกอะจ๊ะ"
702. บักจ๋อย O-> [136] : "ผมคนไม่หล่อพอกก็ไม่รวยแต่มีกิน"
703. tp [19] : "เรายังอยากต่อโท เลยอะเพลง ตระว่าต้องทำงานก่อนอะ ..แหะๆ .. มะมีกะตั้งค์ .. อีอิ .."
704. บักจ๋อย O-> [136] : "อืมดีแล้วที่มีคนสนเราดีกว่าไม่มีใครสน"
705. ลินดา +O [99] : "แมกก็ไม่รวยพอกก็ไม่รวยแต่ลูกสวยก็พอไปได้นะ อีอิ"
706. tp [19] : "แถว ๆ บางพลี ที่ทำงานน่าจะเยอะนะอะ .. โรงงานอุตสาหกรรมก็เยอะอะ อะ .. เพลง .."
707. เพลง +O [235] : "เหมือนกันงัย"
708. Kryro [248] : "อ้าว...แบนมๆ..เจอ..ดอกฝ้าย..ตอนไหนอะ.."
709. tp [19] : "เพลง น่าจะหางานง่ายนะ .."
710. tp [19] : "เพลง .. คิดว่า ตัวเอง อยากจะทำงานด้านไหนอะ เพลง .."
711. เพลง +O [235] : "ทำไมคิดว่างั้นแหละจ๊ะ"
712. ลินดา +O [99] : "ชมตัวเองมากไปไหมหนอ"
713. Kryro [248] : "..โอ้ๆๆ...แบนมๆ..อย่าโกรธนะ..ล้อเล่นหน่อยเดี๋ยวงเองอะ.... (flower haha)"
714. แบนมแบนม [247] : "อยู่ในไอซีดีวงะ ฮั๊ทฝ้ายอะ"
715. neo O-> [197] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
716. ลินดา +O [99] : "เดี๋ยวมานะแม่เรียก"
717. บักจ๋อย O-> [136] : "กินข้าวเย็นหรือยังนะระวังปวดท้องนะ"
718. บักจ๋อย O-> [136] : ""
719. neo O-> [197] : "ลินดาขี้จู้ๆๆๆๆๆๆๆ"
720. บักจ๋อย O-> [136] : "ครับจะรอ"
721. Kryro [248] : "ตอนนี้...แบนมๆ..เล่น icq อยู่หรือ....."
722. neo O-> [197] : "ลินดาจะหนีไปไหน"
723. แบนมแบนม [247] : "เปิดพอดี้เจอยายฝ้ายอะฮั๊ท"
724. tp [19] : "แล้ว เพลง คิดว่า ทำงานอีกนาน ปะ ..ถึงจะต่อโท อะ .."
725. neo O-> [197] : "มู่เก่านะ"
726. เพลง +O [235] : "มาแล้วหรือจะประกาศหาอยู่พอดี้"

727. tp [19] : "แล้วเพลง ชอบ สาขาที่ตัวเองเรียนอยู่อะปะ .. เพลง .. "
728. nick [189] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
729. เพลง +O [235] : "ชีวิตคือสิ่งไม่แน่นอน ☺"
730. เต๋ O-> [78] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
731. tp [19] : "เรา อะ.. ชอบพวก ดนตรี ศิลปะ รัยเงียะ ตะว่า ต้องมาเรียนด้านไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ อะ.. ดูดิ.. "
732. nick [189] : "หวัดดีคับบ...☺ "
733. เพลง +O [235] : "เราให้นายทายว่าเราเรียนสาขาอะไรเอ่ย"
734. tp [19] : "ซ่ายย แร่วว .. เพลงพูดถูกอะ .. ชีวิตคือสิ่งไม่แน่นอน .. อีอิ .. เพลงเนียน่าจะไปเรียนพวกปรัชญาเนอะ .."
735. tp [19] : "ปรัชญาเรา ก้อชอบเรียนอะ .. "
736. por +O [1] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
737. แบบมแบบม [247] : "ฮั้ทททท"
738. tp [19] : "สาขา หรือ .. ก้อพวก คหกรรม ทำอาหาร .. หรือไม่ก้อ ด้าน ไฟฟ้า .. หรือว่าพวก ศิลปะ อะ .."
739. บักจ๋อย O-> [136] : "ไปละจะใช้เครื่องเดียวมานะเซอร์"
740. nick [189] : "ฮาไหลpor"
741. บักจ๋อย [136] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
742. por +O [1] : "สวัสดิ์คะ ☺ "
743. tp [19] : "จิงอะปะ .. เพลง .. อีอิ .. ไม่น่าจะเป็น พวก บัญชี หรือว่า บริหารอะ .. "
744. เพลง +O [235] : "หน้าตาเราไม่เข้าพอจะเรียนปรัชญาดอก"
745. nick [189] : "สบายดีมั๊ยจ๊ะตอนนี้"
746. ลินดา [99] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
747. nick [189] : "อยู่ที่ไหนเอ่ย นิคอยู่ที่บ้านครับ"
748. tp [19] : "หรือ .. ไม่เห็นจะเกี่ยวกะ หน้าตาเลยอะเพลง .. อีอิ .. เรียนปรัชญาอะ .."
749. por +O [1] : "ใครว่างบ้างคะ ☺ "
750. เพลง +O [235] : "อู๊ยถูกสองข้อเลยแหละตัวเอง"
751. ลินดา +O [99] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
752. nick [189] : "อ่าว por ไม่คุยกันแร้วหยอ"
753. tp [19] : "สอง ข้อไหนอะ .. เพลง .. "
754. แบบมแบบม [247] : "ฮั้ท หายไปไหนระะ"
755. ลินดา +O [99] : "อ่าวไปแล้วหรือตัม"
756. nick [189] : "หวัดดี ลินดา HI !"
757. por +O [1] : "คุยคะnick ☺ "
758. เพลง +O [235] : "ก็มีแต่คนทักว่าเราเรียนสาขาการโรงแรมนี่หน้า"
759. ลินดา +O [99] : "หวาดดีคะนิก"
760. tp [19] : "แล้วเพลง เรียน สาขาไรอะเพลง .. "

761. Kryro [212] : "โทษทีจ๊ะ.....พอทีเราจะใช้ Tel. อะครับผม....."
762. เพลง +O [235] : "ก็บัญญัติตอนปวสและบริหารตอนนี้จ้ะ"
763. เพลง +O [235] : "เป็นหมอดูหรือปายเนี่ย"
764. แบนมแบนม [247] : "อ้อ จันทรอฮัท"
765. por +O [1] : "จะคุยกับใครกันคะ (งอน)"
766. tp [19] : "หรอ .. อ้าว .. เรียนบัญญัติ กะบริหารหรอ .. ฮีฮี .."
767. Kryro [212] : "วันนี้ไปดูหนังมัย.....ไม่มีเพื่อนไปอะ...."
768. เพลง +O [235] : "เอ๊ะพิมพ์เองหรือปาวเนี่ย"
769. แบนมแบนม [247] : "ถามแบนมหรอฮัท"
770. แบนมแบนม [247] : "วันนี้ไปดูไม่ได้อะ แต่จะไปพุงนี้"
771. tp [19] : "พิมพ์เอง ดี .. แต่ว่า ตอนแรก เรา เดา ว่า เพลง ไม่ได้เรียนด้านบัญญัติ หรือว่าบริหารอะ .. แฮะๆ .. เราเดาผิดอะ .."
772. Kryro [212] : "เราก็คูกับ แบนๆ คนเดียวนั้นแหละ ห้องเนี่ย....."
773. ลินดา +O [99] : "มีใครว่างจะคุยกับลินบ้างคะเนี่ย"
774. tp [19] : "ปกติ พวกบริหาร หรือว่า บัญชี เค้าน่าจะพิมพ์ เร็วกว่านี้นี่นา .. ฮีฮี .."
775. Kryro [212] : "ไปกับใคร ที่ไหน เมื่อไร.....(เป็นชุด)"
776. เพลง +O [235] : "ฮะหรอเข้าจายผิदनิดหนอย"
777. ลินดา +O [99] : "porเราคุยด้วยสิ"
778. tp [19] : "ฮือๆ .. รู้แระ .. เพลง อาจจะพิมพ์เร็วอะ .. ตะว่า คิดข้าไปหนอยอะ .. ฮีฮี .."
779. tp [19] : "ฮือๆ .. รู้แระ .. เพลง อาจจะพิมพ์เร็วอะ .. ตะว่า คิดข้าไปหนอยอะ .. ฮีฮี .."
780. แบนมแบนม [247] : "อย่าน้อยใจจ้ฮัท แบนมจะไปดูพุงนี้อะนัดเพื่อนไว้ไปดู ลาร่า ครอบพท์อะ"
781. por +O [1] : "มีใครว่างบ้างคะ☺"
782. Kryro [212] : "เฮอ.....แล้ว แบนๆ เจอ..ดอกฝ้าย..ตอนก็โมงอะ"
783. tp [19] : "เรียนบัญญัติ บริหาร หรอ . . น่าจะหางานง่ายอะเพลง .."
784. แบนมแบนม [247] : "ไปกับเพื่อนผู้หญิงที่เรียนมาด้วยกันอะ"
785. por +O [1] : "ลินดาสวัสดิ์ค๊ะ☹"
786. แบนมแบนม [247] : "เนี่ยอะ ตอนนี้อะ"
787. เพลง +O [235] : "อ้อใช่เลย(อมยิ้ม)"
788. แบนมแบนม [247] : "แบนมบอกให้เข้ามาห้องสามแล้วไม่มาอะฝ้ายอะ"
789. ลินดา +O [99] : "หวาดดีpor"
790. tp [19] : "เพลง .. ดีใจที่ได้รู้จักเพลงอะ .."
791. ลินดา +O [99] : "porเรียนอยู่ปะ"
792. por +O [1] : "ช/ญ☺"
793. เพลง +O [235] : "เหมือนกันเลยหละ☺"
794. tp [19] : "เพลง แล้วเมื่อไร เพลงจะมาเล่นที่นี้อีกอะเพลง .."

795. Kryro [212] : "เหอจ้งนั้ฝากความคิดถึง..ดอกฝ้าย..ด้วยนะ... (wink)"
796. แบนมแบนม [247] : "จ้่า ฝ้ายว่าโทรหาฮั้ทแล้วมะติดอะ"
797. ลินดา +O [99] : "ถามลินหรือpor"
798. เพลง +O [235] : "tpอยากให้มาเมื่อไหร่ละคะ ☺ "
799. tp [19] : "มาบ่อยมะ .. เพลง ห้องนี้อะ .. "
800. por +O [1] : "จะ"
801. บักจ๋อย O-> [136] : "I just logged on สวัสดีจ้่า"
802. Kryro [212] : "เรากั้จะไปดูเหมือนกันอะ...Tomb Raider..อะ เราเป็น Gamer อะ....."
803. บักจ๋อย O-> [136] : "มาแล้วครับลินดา"
804. เพลง +O [235] : "แล้วจะเจอtpแน่เหอปปาว"
805. tp [19] : "อยากให้มา เมื่อ เวลาที่เพลง อยากรจะมาอะ .. ฮีฮี .. เราเป็นคนชอบตามใจคนอะเพลง .."
806. แบนมแบนม [247] : "เรื่องเดียวกันเลยอะฮั้ท แบนมจะไปดูพุงนี้"
807. Kryro [212] : "โทรมาก็โมงอะ..ไม่ยอมหนักก่อน....."
808. ลินดา +O [99] : "9yh,wxwso,k"
809. tp [19] : "เจอดี.. เราจะมาบ่อย ช่วง จันทร ถึงศุกร์อะเพลง .. ตะว่า เวลาไม่ค่อยจะแน่นอนนะเพลง .."
810. บักจ๋อย O-> [136] : "โทษที่เมื่อกั้ใช้เครื่องนะ"
811. ลินดา +O [99] : "อู้ย ขอโทษคะพิมพ์"
812. ลินดา +O [99] : "ตัมไปไหนมา"
813. แบนมแบนม [247] : "ถามให้ฮั้ทแล้วจ้ะ"
814. por [1] : "I just logged off ... บ้ายบาย!"
815. tp [19] : "แต่ว่า เพลงคงจะเรียนอะเนอะ .. ไม่น่าจะมาได้อะเพลง .. จันทรถึงศุกร์นะ .. "
816. เพลง +O [235] : "เราต้องไปแล้วนะต้องอ่านหนังสือแล้วหละตัวเอง"
817. บักจ๋อย O-> [136] : "ใช้เครื่องพิมพ์งานนะ"
818. แบนมแบนม [247] : "ประมาณเมื่อ 10-15 นาทีนี้เองอะฮั้ท"
819. tp [19] : "อีกอย่าง ถ้าเพลง เจอเรา ช่วง จันทรถึงศุกร์นะ .. เพลงอาจจะไม่ได้คุยกะเราแค่สองคนเหมือนแบบนั้นะเพลง .. ฮีฮี .. "
820. แบนมแบนม [247] : "ฝ้ายบอก"
821. tp [19] : "อีก ห้า นาที สี เพลง .. ค่อยไปอะ .."
822. tp [19] : "นะๆๆ.."
823. บักจ๋อย O-> [136] : "แล้วแม่เรียกไปทำไมละ"
824. Kryro [212] : "ขอบคุณครับ...เราไม่ได้ใช้ แบนมๆ นะ...เดี๋ยวกว่าเราใช้ แบนมๆ"
825. ลินดา +O [99] : "แล้วนี้จะใช้ฮั้ทใหม่เนี้ย"
826. เพลง +O [235] : "okคะ ☺"
827. ลินดา +O [99] : "ไปตีมนมคะ"
828. แบนมแบนม [247] : "ไม่ได้ว่าใช้ฮั้ทน้อยอะฮั้ท"

829. บักจ๋อย O-> [136] : "คงไม่แล้วมั้ง"
830. แบนมแบนม [247] : "คิดมากไปได้อะ ก็ย้ายฝ่ายมะยอมมานี่อะ"
831. ลินดา +O [99] : "ตั้มจะเล่นอีกนานไหม"
832. Kryro [212] : "แบนมๆ ก็คุยกับเพื่อนไปอะแหละ.....ไม่ต้องเป็นล่ามหรอก.."
833. บักจ๋อย O-> [136] : "ดีเป็นเด็กดีนี่กินนมจะได้โตไวๆ"
834. tp [19] : "เพลง .. ๆ .. เพลง มาเล่นครั้งนี้ครั้งเดียว แร้วก็จะไม่มาอีกแล้วหรือ .."
835. ลินดา +O [99] : "ทั้งบริษัทมีอยู่เครื่องเดียววีปเล่าเนี่ย"
836. Kryro [212] : "ก็เค้าไม่เข้ามาเองอะ.....(เฉย) "
837. แบนมแบนม [247] : "ก็คุยกะฮัทกะฝ่ายอะเนี่ย"
838. tp [19] : "เหลือ อีก สี่นาที่อะ .. ฮีฮี .. นั้บถอยหลัง .."
839. บักจ๋อย O-> [136] : "ถึงพุ่มกว่าๆนะ"
840. ลินดา +O [99] : "จะได้บริจาคไปให้"
841. บักจ๋อย O-> [136] : "ไม่หรอก"
842. tp [19] : "เพลง .. บางที ช่วง จันทร์ถึงศุกร์ เราอาจจะไม่ได้ใช้ ชื่อ tp นะ เพลง .."
843. เพลง +O [235] : "ปาวนี่คะก็เล่นได้บ่อยๆ ถ้าง่วง"
844. บักจ๋อย O-> [136] : "ได้ก็ดี"
845. มาไม่บอก [165] : "I just logged on สวิสดีจ้า"
846. Kryro [212] : "อ้าว.....เหรอ.....แล้ว....ดอกรฝ่าย..คุยกับใครอยู่มั้งละ.."
847. ลินดา +O [99] : "เรื่องอะไรเสียดตางค์เปล่าๆ"
848. มาไม่บอก [165] : "หวัดดีค้ำบพีแบนมคนจ๋วย อีอิอิ"
849. แบนมแบนม [247] : "ม่ายู้จิ้นะ ฮัท"
850. Kryro [212] : "ดีครับ....มาไม่บอก.....อิอิอิ.. (smile)"
851. แบนมแบนม [247] : "ดีนัทดี"
852. tp [19] : "บางที เรา ชื่อ ตะหลิว .. ชื่อ ผีขนุน อะเพลง .. นกกะปูด ก้อบางที่อะ .."
853. ธีรพัฒน์ O-> [244] : "I just logged on สวิสดีจ้า"
854. เพลง +O [235] : "แล้วเพลงจะรู้ได้จ้ยละว่าเป็นtp (เฉย)"
855. มาไม่บอก [165] : "หวัดดีค้ำบ kryro"
856. แบนมแบนม [247] : "ฮัททท ฝ่ายถามว่าว่างตอนไหนจะโทรไปหา"
857. ธีรพัฒน์ O-> [244] : "ดีครับ"
858. ลินดา +O [99] : "ก็คุยอีกไม่นานนะจ๊ะ"
859. ธีรพัฒน์ O-> [244] : "ว่างคับ"
860. ธีรพัฒน์ O-> [244] : "ว่างคับ"
861. Kryro [212] : "ก็..ตอนที่ไม่ได้ online อะสิ.....อิอิ...."
862. บักจ๋อย O-> [136] : "ครับผมพอดีออกกะนะ"
863. tp [19] : "ตะว่าเราเล่นห้องนี้ประจำอะ .. เพลง ถามหาใครก้อได้อะ .. ว่า เห็น เขามั้ย ถ้าเค้ารู้จัก เค้าก้อ"

- จะบ ออกเพลงเองแหละ .."
864. **ลินดา +O** [99] : "ไปไหนแล้วอะตั้ม"
865. **แบมแบม** [247] : "มารอบเบปี่อะจินท์ตี้"
866. **บักจ๋อย O->** [136] : "ไว้จะเมลล์ไปหา"
867. **ธีรพัฒน์ O->** [244] : "มีใครพอที่จะคุยกับผมบ้าง"
868. **เพลง +O** [235] : "tpมีเบอร์อีเมลล์หรือเปล่า"
869. **tp** [19] : "เพลง เหลือ อีก นาที้ ครึ่ง อะ .. เรา ก็จะต้องไปเหมือนกัน .."
870. **ธีรพัฒน์ O->** [244] : "☺"
871. **ลินดา +O** [99] : "ได้เลยเมลล์มาเยอะๆนะ"
872. **มาไม่บอก** [165] : "ทำนองนั้นแหละค้ำบ อูอู"
873. **tp** [19] : "ให้แล้ว ต้องเมล มา หวัดดี เรา บ้างนะเพลง .. phusit_tplp@yahoo.com จ้าา .."
874. **แบมแบม** [247] : "เบปี่จามาเรื่อนท์ตี้เหออๆๆ"
875. **ลินดา +O** [99] : "แล้วเมลล์มาบอกด้วยว่าเมลล์นี่นะถูกรีเปล่าอย่าให้เราน้ำแตกนะ"
876. **บักจ๋อย O->** [136] : "พุงนี้ก็เข้าเข้านะจะว่างตอนเที่ยงนะ"
877. **มาไม่บอก** [165] : "มาจิค้ำบ เหออๆๆ"
878. **แบมแบม** [247] : "ฮั๊ทมาไม่บอกอะเค้าชื่อนัท มารอแฟนอะ "
879. **ลินดา +O** [99] : "เราก็ต้อ"
880. **ธีรพัฒน์** [244] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
881. **มาไม่บอก** [165] : "พี่แบมกินข้าวยังน้ำาาา"
882. **tp** [19] : "เหลืออีก นาที้ ึ่ง แล้วอะ .. เพลง .."
883. **มาไม่บอก** [165] : "ฮั๊ทตามไรผมปาวค้ำบ อีอิอิ ผมไม่เห็นค้ำบ โทษทีนะ"
884. **แบมแบม** [247] : "กินไปเมื่อบายสามอะ"
885. **NIKI +O** [118] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
886. **Kryro** [212] : "ดีอีกครั้ง....นัท.....(smile) "
887. **บักจ๋อย O->** [136] : "ครับผมแล้วจะเมลล์ไปบอก"
888. **tp** [19] : "จดไว้รียางงง .. เมลเราอะ .."
889. **ลินดา +O** [99] : "พุงนี้เราก้มีเรียนพิเศษนะกว่าจะเข้าก็คงบายนะ"
890. **มาไม่บอก** [165] : "อันนั้นข้าวบาย มะช่ายข้าวเย็นนนนนน"
891. **เพลง +O** [235] : "เรียบร้อยแล้วค๊ะ"
892. **มาไม่บอก** [165] : "อ้อๆๆ ชื่อฮั๊ทเหรอค้ำบ อีอิอิ หวัดดีค้ำบฮั๊ท"
893. **tp** [19] : "phusit_tplp@yahoo.com นะ "
894. **แบมแบม** [247] : "ข้าวเย็นเดี๋ยวดูกองอะนัท"
895. **Kryro** [212] : "ปาวตามอะ..ไม่ต้องเกรงใจนะ ตามสบายถือชะว่าเป็นห้องของ ..นัท..ก็แล้วกัน.....อิอิอิ.."
896. **บักจ๋อย O->** [136] : "ถ้าเข้าคงเจอกันนะห้อง3เนี่ยแหละ"
897. **tp** [19] : "งั้น เรา คง ต้องไปแล้วนะ เพลง .. ตีใจที่ได้คุย กะเพลง .. ตั้ง ชั่วโมงนึงเนาะ .. ฮีฮี .."

898. มาไม่บอก [165] : "ผมก็คิดมาตลอดว่าเป็นห้องผมค้ำบ อีอิอิ"
899. แบนมแบนม [247] : "อู๊ยยย มะต๋ซ็องไปสออนจะซึให้ว้ายน้ำอะฮัทธิๆๆ"
900. ลินดา +O [99] : "จำแล้วจะออกกรียังเนี่ย"
901. มาไม่บอก [165] : "555 พี่แบนมยังรู้ เทอๆๆ"
902. tp [19] : "เพลง .. บ้ายยยบ บายยยบ จ้าาาา .. ขอให้มีความสุข ทุกๆวันเลยนะ .."
903. มาไม่บอก [165] : "ใครจะเก่งเท่าพี่สาวผมก็หาไม่ อีอิอิ"
904. Kryro [212] : "แบนมๆ.....(ตะโกน)....."
905. บักจ๋อย O-> [136] : "จะกลับแล้วครับผมบายครับ"
906. tp [19] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
907. แบนมแบนม [247] : "นี่ชมหรือปาชดะ"
908. แบนมแบนม [247] : "จำฮัทธิ ไม่ต้องตะโกนจ้า"
909. ลินดา +O [99] : "บายคะแล้วเจอกัน😊"
910. เพลง +O [235] : "โชคดีเช่นกันจ๊ะtp (smile haha wink)"
911. NIKI +O [118] : "NIKIคะ"
912. บักจ๋อย O-> [136] : "เล่นให้สนุกนะหลับฝันดีละ"
913. มาไม่บอก [165] : "โชมมมมม แหมมมมมม(อีอิอิ)"
914. ลินดา +O [99] : "ขอบคุณคะที่ให้พร"
915. บักจ๋อย O-> [136] : "ไปจริงๆแล้วนะบายบาย"
916. บักจ๋อย [136] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
917. เพลง [235] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
918. ลินดา +O [99] : "ไม่ต้องบายมากก็ได้"
919. แบนมแบนม [247] : "ฮัทธิทว่าง่าย"
920. แบนมแบนม [247] : "มะค๋อยเชื้อเลยอะ ว่าน้องจาโชมมมมม"
921. ลินดา +O [99] : "ว้าอยู่คนเดียวอีกแล้ว"
922. Kryro [212] : "ป่าวอะ แค่อายกตะโกน...อีอิอิ.."
923. แบนมแบนม [247] : "แหมมมม ชาวบ้านเค้าแตกตื่นหมดอะฮัทธิ"
924. มาไม่บอก [165] : "ไม่เชื่อน้องจายแ้วจะเชื้อไฟน้ำออออออ"
925. NIKI +O [118] : "NIKIคะ(smile haha wink)"
926. ลินดา +O [99] : "มีใครว่างบ้าง"
927. มาไม่บอก [165] : "อย่าตะโกนเลยค้ำบฮัทธิ พี่แบนมซึ้โตะจายยยยย"
928. ลินดา +O [99] : "เหงาจังมีใครจะคุยด้วยบ้างเนี่ย"
929. แบนมแบนม [247] : "เบบี่มาก็โหมงอะนั้หัทธิ"
930. Kryro [212] : "เดี๋ยวมานะตามหาน้องสาวก่อน....."
931. มาไม่บอก [165] : "มาหนึ่งตุ้มก็บบบบบบ"
932. x [86] : "I just logged on สวัสดีจ้า"

933. x [86] : "จะส่งรูปมาเตรียมดู 😊"
934. มาไม่บอก [165] : "อะแฮ่ม...(กะลั้งจะร้องเพลง)"
935. มาไม่บอก [165] : "โดี เร มี ฟา ซอด ลา ที่ โดๆๆๆๆ ฮี้มๆๆๆ"
936. แบนมแบนม [247] : "ทุ้มแล้วอะ เบปี้ยังมะเห็นมา เบี้ยวแล้วม้างง"
937. x [86] : "จะส่งรูปมาเตรียมดู"
938. แบนมแบนม [247] : "จารย์นะฮั้ทนะ"
939. NIKI +O [118] : "NIKIค๊ะ(smile haha wink woman exclaim)q/qq"
940. ลินดา +O [99] : "มีใครว่างคุยกับเราบ้าง"
941. แบนมแบนม [247] : "นั้ทตี้ไ้ยยย"
942. มาไม่บอก [165] : "พีแ้มมมม ฮาไหลๆๆ ไปแ้วน้ำาา บ้ายบายยย บายฮั้ค้ำบบบ // ค้ำบบบบ"

บทสนทนาในห้องจะจำ 5 วันที่ 2 ก.ค. 44 เวลา 18.00-20.00 น.

1. พริม [4] : "ไม่จริงอะ..วันนั้นเราเห็นพาลูกไปหาหมอยุ่เลย"
2. R O Y O-> [49] : "น่าน สี พู เบื่อ อะไร เหมอ แฟน ไม่มารับ เหมอ"
3. dul [171] : "ล ก ล โลก โกรธ หลง ทำให้โลกวุ่นวายอยู่ทุกวันนี้ครับพิมมมมมม"
4. dul [171] : "ล ก ล โลก โกรธ หลง ทำให้โลกวุ่นวายอยู่ทุกวันนี้ครับพิมมมมมมม"
5. POOH BEAR [228] : "ปาว ก้อไม่คุยกันเลย"
6. R O Y O-> [49] : "ไป โน่น..... พริม กลับมา "
7. พริม [4] : "ขอ mail หน่อยสิจ๊ะ สาวน้อย จะได้ส่งการ์ดไปให้ เฮาปะะ"
8. R O Y O-> [49] : "คุย กัน มีอ ะวัง บอก ไม่คุย"
9. POOH BEAR [228] : "nanmay68@hotmail.com"
10. R O Y O-> [49] : "พู มีแฟน ยั่งอ๊ะ ?"
11. พริม [4] : "เอ๊ะ..roy นายให้เรายังอ๊ะ"
12. R O Y O-> [49] : "พี่พริม เค้า จาช่วยหาให้ นะ"
13. R O Y O-> [49] : "ไร mail เหมอ"
14. POOH BEAR [228] : "ไม่เป็นไร"
15. พริม [4] : "โธ่ถึง..กะละมัง ถึงแตก พี่เองยังหาไม่ได้เลย"
16. dul [171] : "พ ห ข ก็คืออักษรที่ดีครับ พอเพียง รู้จักให้ และช่างเขาเถอะครับพิม"
17. dul [171] : "พ ห ข ก็คืออักษรที่ดีครับ พอเพียง รู้จักให้ และช่างเขาเถอะครับพิม"
18. dul [171] : "พ ห ข ก็คืออักษรที่ดีครับ พอเพียง รู้จักให้ และช่างเขาเถอะครับพิม"
19. พริม [4] : "ก้อรอ roy อยู่เิง"
20. พริม [4] : "55555555555555"
21. R O Y O-> [49] : "ตกลงมีแฟน ยั่ง ครับ ?"
22. พิมจำ [64] : "อาราย ดูล ยั่งท่ายไม่เสร์จอีกเหมอ"
23. R O Y O-> [49] : "เหวอออออออออออออออ"
24. R O Y O-> [49] : "เหวอออออออออออออออ"
25. พริม [4] : "พู ง่วงเหมอ นอนตักพี่ปะ"
26. พิมจำ [64] : "อ๊ะ ดูล ว่ามาเลย จาฟังละ"
27. พริม [4] : "โธ่เอ่ย ..น้องเขาน่ารักยั่งเจ๊ยะ ไม่มีได้เิง..ตา"
28. POOH BEAR [28] : "ตกลงจดเมลล์ไปยั่งพี่พริม"
29. ค่ะน้ำ [165] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
30. o ROY o O-> [49] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
31. พริม [4] : "เอ๊ย...สงสัยน้ำจะรำเพลิน ไม่มาอีกเลย"
32. พิมจำ [64] : "ดีจ้า ค่ะน้ำจ้า จีบบบบบบๆๆ นี้กว่าจาไม่มีครายมาซะแล้ว"
33. o ROY o O-> [49] : "c]h; ruj0fwxfh;p ouj wfh x]jk; 8iy[s,u r^"

34. ค่ะน้ำ [165] : "จึ๊ปจึ๊ปจึ๊ป ออิ"
35. พรึม [4] : "จตทั้นจ๊ะ..ที่รัก แล้วจะส่งไปให้ณะ..รอรับละ"
36. o ROY o O-> [49] : "แล้ว พี่จตไปด้วย เนี่ย ได้ ปล่าว หมี่ พู"
37. พิมจ๋า [64] : "คะน้ำจ๋า พี่ยังบอกว่าจตที่กินตะเองอะ ที่แอบเล่นอะ"
38. dul [171] : "รู้จักพอเพียงก็ไม่จนครับสันโดษดีกว่า"
39. dul [171] : "รู้จักพอเพียงก็ไม่จนครับสันโดษดีกว่า"
40. o ROY o O-> [49] : "ส่งให้เราด้วยนะ พรึม"
41. ค่ะน้ำ [165] : "เห็นพิมเหงาๆเลยเข้ามาคุยเป็นเพื่อนอะ 5555"
42. พรึม [4] : "คุณมาใหม่อีกแล้ว/ภาษาบาลีเหวอ ..อ่านบ่ออก"
43. o ROY o O-> [49] : "รัสเซีย"
44. พรึม [4] : "ม่ายส่งหอรกยะ..เบื้อคนแก่"
45. พิมจ๋า [64] : "อ้อ เห็นเราด้วยเหวอ แสดงว่าเปิดเครื่องอยู่สิ ไซ่ปาวจ๊ะ"
46. ค่ะน้ำ [165] : "โห.....ไรอะ มีฝากด้วยเหวอ ออิ "
47. POOH BEAR [28] : "ก้อได้ จตไปแล้วต้องส่งมาด้วยนะ"
48. o ROY o O-> [49] : "หมี่พ..จาจบยัง"
49. พรึม [4] : "ว้าย..ตายแล้วนี่กว่าฝรั่งเศส"
50. POOH BEAR [28] : "ตกลงพี่พรึม เป็น ญ/ช อะ"
51. POOH BEAR [28] : "ปี1เอง"
52. พิมจ๋า [64] : "I just logged on สวัสดิ์จ๋า"
53. o ROY o O-> [49] : "พรึม ถามอะไรหน่อยสิ ซีเรียส นะ พู ด้วย"
54. พรึม [4] : "แน่นอนเจ้าคะ ..พี่สาวคนนี้จะรีบส่งไปให้คนแรกเลย"
55. o ROY o O-> [49] : "พี่พรึม เป็น กระเทย จ๋า"
56. พิมจ๋า [64] : "นี่ก้อรอเพื่อนๆอยู่อะ ไม่เห็นมากันเลย ที่เมื่อกลางวันเราเล่นไม่ได้นะ มาเพียบเลยอะ"
57. POOH BEAR [28] : "จิงปาว รออยู่นะ"
58. พรึม [4] : "อ้าว..โธ่คุยตั้งนานไม่รู้อีก"
59. dul [171] : "โลก ภู่ทุกซ์ โกรธ ก็ทุกซ์ "
60. POOH BEAR [28] : "ก้อไม่แนเิง"
61. dul [171] : "หลงก็ยั้งจะทุกซ์ใหญ่เลย"
62. พิมจ๋า [64] : "จ๋า ดุล ดุลทำงานมาที่ปีแล้วอะ"
63. พี่แซว..... [153] : "ว้าววววววววววววววววว!!!!!!!(smile love)"
64. พิมจ๋า [64] : "คะน้ำาาาาาาา"
65. พี่แซว..... [153] : "ว้าววววววววววววววววว!!!!!!!(smile love) ☺"
66. พรึม [4] : "กะเทยก้อได้..เดี่ยวไปประกวดทิฟฟานี่แล้วจะชวนไปดู"
67. พิมจ๋า [64] : "มาอีกละ พี่แซว ไปสงบสติอารมณ์ม้ายัง"

68. dul [171] : "ถามมัยละ"
69. พริม [4] : "ดูนะจ๊ะ..ทั้งสองคนเลย"
70. พิมจำ [64] : "ก็ออยากรู้ละ ว่าซิมซิปไปแคไหนแล้ว"
71. POOH BEAR [28] : "นี่เหรอ พี่พริม"
72. พิมจำ [64] : "เออ อันนี้ค่อนนำดูหนอย 5555"
73. o ROY o O-> [49] : "55555"
74. POOH BEAR [28] : "พี่ปริมมีเมลล์ปาว ขอด้วยนะ"
75. พิมจำ [64] : "คนไทยเหรอ พี่แซว"
76. dul [171] : "พอก็คือรู้จักพอเพียง"
77. o ROY o O-> [49] : "พุด อะไร ไม่ออก เลย พู"
78. พริม [4] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
79. POOH BEAR [28] : "หลุดเลยอะ"
80. พิมจำ [64] : "เราถามว่าทำงานมากี่ปีแล้วตะหากนะ ดูล"
81. พี่แซว..... [153] : "แง่ม---ชาวต่างชาติดดนะครับ"
82. POOH BEAR [28] : "พี่ปริมขอเมลล์บ้างดิ"
83. [[TAR]] [30] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
84. พริม [4] : "อ้อ..ได้สิน้องรัก keanaka@i-kool.com "
85. ค่ะน้ำ [165] : "อืม...."
86. พิมจำ [64] : "พิมว่า พี่แซวต้องมีรูปแบบนี้เป็นกะตักแน่เลยอะ"
87. o ROY o O-> [49] : "spring74@hotmail.com จดเลย จดเลย"
88. Dul [171] : "จงยินดีที่จะเป็นผู้ให้และดีทีจะรอเป็นผู้รับ"
89. พิมจำ [64] : "อืมมมมม อาราย ค่ะน้ำจ๋าาา"
90. Dul [171] : "จงยินดีที่จะเป็นผู้ให้และดีทีจะรอเป็นผู้รับ"
91. พี่แซว..... [153] : "มีเป็นกระตักจริงๆละ—อ้อพิมถามไรหนอยได้มะครับ"
92. พริม [4] : "พุดไม่ออกเหรอ roy ช่วยเอาม๊ะ"
93. ค่ะน้ำ [165] : "ขอทำงานก่อนนะจ๊ะ พิมจำ อึอึ จึบๆๆๆ"
94. [[TAR]] [30] : "ฮัลโหล มีใครว่าปะครับ คุยด้วยได้ปะ"
95. พิมจำ [64] : "ได้สิ นิดเดียววะ ถามเยอะไม่ตอบอะ"
96. ค่ะน้ำ [165] : "I just logged off ... บ้ายบาย!"
97. o ROY o O-> [49] : "ช่วย เลย"
98. พิมจำ [64] : "จำ ค่ะน้ำจำ แล้วจามาอีกปาว"
99. พิมจำ [64] : "อ้าว ไปชะละ บายจำ ค่ะน้ำ"
100. [[TAR]] [30] : "พิม เหรอ"
101. พี่แซว..... [153] : "แบบว่า--ที่พิมเล่นอยู่—ใช้เบอร์านเซอร์อะไรดูนะ-ไออีเหรอครับ-แล้วไออีรุ่นไหน"
102. dul [171] : "อ้อวๆๆนมโตๆๆ555"

138. o ROY o O-> [49] : "ชื่อ ปิง ครับ"
139. POOH BEAR [28] : "ไม่ตอบจะกลับบ้านแล้วนะ"
140. พิมจำ [64] : "แล้วเค้าดูได้ที่ไหนละ บอกมาสิ จาได้เข้าไปดูให้ละ ว่า 4 , 5 หรือ 5.5"
141. POOH BEAR [28] : "นับ1-10"
142. o ROY o O-> [49] : "ถามใคร พู"
143. น้ำฝน [229] : "ก็น้ำฝน ละ ดูล มีไหนอีกเหยอ"
144. พิมจำ [64] : "จำ ฝนจำ จันท์ก็เจอกันเหมือนเดิมแล้วสิ"
145. พิมจำ [64] : "กะลั้งทบทวนอยู่มีาง แบบว่ามีหลายฝนละ 55555"
146. o ROY o O-> [49] : "พู เล่นที่ไหน คะ ถึง ต้อง กลับบ้าน"
147. POOH BEAR [228] : "ก้อทั้งคู่ละ พี่roy อีเมลล์ spring74@hotmail.com ไข่ปาว"
148. dul [171] : "ไม่รู้ชื่อใครมีหลายฝนนะครับ"
149. dul [171] : "ไม่รู้ชื่อใครมีหลายฝนนะครับ"
150. พริม [4] : "ว้ายชื่อคุณปิงเหรออ..อึๆๆๆ"
151. น้ำฝน [229] : "จำ จะได้เจอเหมือนเดิมแล้ว คิดถึงจังเลย "
152. POOH BEAR [28] : "เดอะมอลด์ราม ตกลงพี่royเป็น ญ เหรออ"
153. o ROY o O-> [49] : "ใช่"
154. พริม [4] : "ก้อชื่อพี่พริมไงคะ..น้องหมี"
155. วีว่า [66] : "I just logged on สวัสดิ์จำ"
156. POOH BEAR [228] : "พี่roy เป็น ญ เหรออ"
157. น้ำฝน [229] : "จันท์ดูบอกละกันว่าฝนที่ดูลูจักอะ ฝนไหน"
158. o ROY o O-> [49] : "อ้าว คุยกัน ตั้งนาน ไม่รู้ หรอก เหรออ"
159. POOH BEAR [228] : "อย่าลืมนั่งเมลล์มากันนะ"
160. o ROY o O-> [49] : "เฮ้ย !! พี่ ผู้ชาย ครับ"
161. พิมจำ [64] : "I just logged on สวัสดิ์จำ"
162. พริม [4] : "เปล่าพี่เค้าเป็น..แต่แห้ว"
163. dul [171] : "ฝนเอว่อนครับ"
164. POOH BEAR [28] : "ไม่รู้จะดิ เฝิงจะรู้เนี่ยแหละ"
165. พริม [4] : "ฮ่า ๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ"
166. พิมจำ [64] : "คิดถึงเหมือนกันจำ แล้วเล่นตอนกลางวันได้ปาว ฝน"
167. น้ำฝน [229] : "จันไม่ใช่อะ จำ ดูล "
168. POOH BEAR [228] : "ถามจริงเป็น ญ/ช ขอร่องอย่าโกหกได้ปะ"
169. พี่แซว..... [153] : "น้องพิมเฮ้อ-----ช่วยได้มากเลยครับ-ขอบคุณ"
170. dul [171] : "พิมหยุดแป๊บได้ปะ"
171. พริม [4] : "อะ 6 โมงแล้ว กลับดีกว่าคิดถึงลูกอะ"

172. o ROY o O-> [49] : "เดี่ยว ๆ ๆ ขอเคลียร์ พี่ ROY เป็น ผู้ ชาย"
173. POOH BEAR [28] : "เฮ้อ กลับบ้านดีกว่า"
174. พิมจำ [64] : "ไร พี่แชน ยังซาบซึ่งบุญคุณอยู่หรือ"
175. น้ำฝน [229] : "ก็เป็นบางวันนะจำ พิมจำ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นตอนเย็นนะจ๊ะ"
176. พริม [4] : "ว้าย..เค้าไม่เชื่อ"
177. o ROY o O-> [49] : "ทำไม ถึง คิดว่า เป็น ผู้ หญิง ได้ หว่า"
178. พิมจำ [64] : "โอเซ หยุตแล้ว"
179. พี่แชน..... [153] : "-----บุญคุณไร"
180. POOH BEAR [228] : "พี่พริมเนี่ยนะ มีลูก"
181. dul [171] : "งั้นน้ำฝนแนะนำตัวหน่อยสิครับ"
182. POOH BEAR [228] : "กลับบ้านแล้วนะ อย่าลืมส่งเมลล์มาหาคะ พี่ทั้งสอง"
183. พิมจำ [64] : "อ้าว ก้อพี่แชนบอกว่าขอบคุณอะ 2 รอบแล้วนี่"
184. o ROY o O-> [49] : "สงสัย จา ลูก หมา"
185. น้ำฝน [229] : "ก็ทำงานอยู่ดินแดงนะจ๊ะ ดูล "
186. พริม [4] : "อ้าว..น้องมีลูกไม่ได้หรือจ๊ะ"
187. o ROY o O-> [49] : "บ๊ายบาย"
188. พี่แชน..... [153] : "อืม-----พอตรีเฟรสหน้าจอนะ---น้องพิม"
189. POOH BEAR [28] : "มีอะไรอีกมั๊ยเอ่ย"
190. น้ำฝน [229] : "ส่วนใหญ่ พิมเล่นตอนกลางวัน หรือจ๊ะ พิมจำาาาา"
191. พิมจำ [64] : "อ้อหรือ อืม"
192. พริม [4] : "Roy จะกลับยัง"
193. dul [171] : "กรมแรงงานหรือเปล้าครับ"
194. POOH BEAR [228] : "ไม่มีจะกลับบ้านแล้วนะ อย่าลืมเมลล์มาหาด้วยนะ "
195. POOH BEAR [228] : "ไม่มีใครตอบเลยอะ"
196. o ROY o O-> [49] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
197. POOH BEAR [228] : "ช่วยตอบก่อนได้ไหม"
198. พริม [4] : "OK.จ๊ะน้องรัก"
199. น้ำฝน [229] : "โกลั ๆ แต่ไม่ใช่จ๊ะ ดูลเป็นบริษัทเอกชน"
200. o ROY o O-> [49] : "ยัง ต้อง ทำงานต่อ อีก พุง นี้ มี น้ด ลูกค้า"
201. พริม [4] : "บ๊ายบาย ..โชคดี แล้วคุยกันใหม่ได้อ"
202. POOH BEAR [28] : "พี่roy อย่าลืมเมลล์มาหาคะ จะกลับบ้านแล้ว"
203. dul [171] : "เกี่ยวกับรัยครับ"
204. พิมจำ [64] : "ใ้จำ ตอนก่อน 9 โมง เที่ยง แล้วก้อเย็นเลิกงานนะ ฝนละ"
205. o ROY o O-> [49] : "บ๊าย บาย พู"
206. น้ำฝน [229] : "พิม ตอนนี้อยู่ที่ไหนจ๊ะ แล้วทานไรยัง"

207. พริม [4] : "roy เข้าจะกลับแล้วละ ..มารับหน่อยสิ"
208. POOH BEAR [28] : "พี่roy ตอบหน่อยดิ"
209. o ROY o O-> [49] : "ที่ไหน ละ "
210. น้ำฝน [229] : "ส่วนใหญ่ฝนเล่นได้หลังเลิกงานจ้าาา พิม"
211. น้ำฝน [229] : "เกี่ยวกับ คอม ฯ จ้า ดูล"
212. o ROY o O-> [49] : "ตอบ แล้ว ครับ พู เห็น มัยจ๊ะ"
213. พิมจ๋า [64] : "อยู่ที่ทำงานจ้า ยังเลยอะ ชักหิวแล้วสิ"
214. วีว่า [66] : "หวัดดีคะ"
215. POOH BEAR [228] : "โอเคไม่ต้องตอบแล้ว กลับบ้านแล้ว บ้ายบายนะพี่ๆทั้งสอง ขอบใจที่คุยด้วย"
216. dul [171] : "พิมบอกให้หยุดงัยครับกวนผมผมกำลังสับสนอยู่นะ"
217. POOH BEAR [28] : "เบื่อ"
218. พิมจ๋า [64] : "เหรห ฝน จั้นเราก้อเจอกันตอนเย็นเนอะ"
219. POOH BEAR [28] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
220. ฟาง +O [131] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
221. วีว่า [66] : "หวัดดีฟาง"
222. พิมจ๋า [64] : "ไม่รู้เจ้าไปจาเข้ามาอีกปาวเนี่ย"
223. พริม [4] : "roy พูเค้าขี้เบื่อเนอะ ..เรว่าเค้าเบื่อเธออะ"
224. o ROY o O-> [49] : "พริม ไปแล้ว เหรห"
225. mangmosssss O-> [107] : "พิมเดี่ยวฝั่งคงเข้ามาบายนะบาย"
226. น้ำฝน [229] : "เอ เราทำผิดไรหว่า ดูลถึงจะสับสนเราอะ"
227. mangmosssss O-> [107] : " (เฉย)"
228. ฟาง +O [131] : "หวัดดีจ้าวีว่า ☺"
229. พิมจ๋า [64] : "อารัย ดูล เราคุยกับเพื่อนเรานะ ไม่ได้เหรหเนี่ย"
230. พิมจ๋า [64] : "จ้า แมงมอส"
231. วีว่า [66] : "ไม่มีใครคุยด้วยเลยคะ"
232. o ROY o O-> [49] : "สงสัย เรา ไม่ดี เอง แหละ ฮีออออ"
233. พิมจ๋า [64] : "แหม มีการส่งตัวแทนมาบอกก่อนตัวจามาอีกนะ"
234. พริม [4] : "ยังจ๊ะ ..จริง ๆ ติดใจนะ อยากรู้อยู่ต่อ แต่เดี่ยวค่าอะ"
235. น้ำฝน [229] : "ก็คุย ทั้ง พิม ทั้งดูลไม่ได้เหยอ"
236. วีว่า [66] : "ฟางเรียนหรือทำงาน "
237. พิมจ๋า [64] : "ฝั่งงงงงงง แอบคุยคิ้ววววว จาห้องพี่ต่างงงงงงงง"
238. o ROY o O-> [49] : "บ้านอยู่ แถวไหน เหรห"
239. dul [171] : "ไม่ผิดรียหรือครับอยากจจะรู้จักครับ"
240. o ROY o O-> [49] : "ถึง ต้อง กลัว ค่า นะ"
241. พริม [4] : "ไว้พรุ่นนี้คุยกันใหม่ละ ..คุณเล่นตอนกี่โมงละ"

242. ฟาง +O [131] : "วีว่า วีว่า วีว่า วีว่า"
243. น้ำฝน [229] : "ฝั่ง เข้ามาแล้วหรือ พิมจำาาาาา " "
244. ฟาง +O [131] : "เรียนจำ"
245. พิมจำ [64] : "งั้นก็ขอเชิญคุยไปเลย อีตาตุล"
246. พริม [4] : "อยู่บนดิน.....แป้วววววววว"
247. วีว่า [66] : "ฟางเป็นอะไรไป เรียกชื่อเราใหญ่เลย"
248. พิมจำ [64] : "ฝั่งจำาาาาา มายังหว่า"
249. พริม [4] : "ก็อเรามันคนจนนะ..ต้องขึ้นรถเมล์ ไม่มีรถเหมือนคุณหรอก"
250. วีว่า [66] : "เราทั้งเรียนและทำงาน เหนื่อยจัง"
251. น้ำฝน [229] : "อ้าว พิมจำาาาา อย่าน้อยใจน้ำาาาาา เราคุยกันด้ายยยยยย "
252. o ROY o O-> [49] : "ว่า เซย จัง บ้านเรา อยู่ บน หินอ่อน กะ ปาร์ เก้"
253. ฟาง +O [131] : "อ้อ กลัวมองไม่เห็นนะ"
254. พริม [4] : "55555555555555 "
255. พริม [4] : "ร้ายนักนะยะ"
256. ฟาง +O [131] : "ทำงานที่ไหนล่ะจ๊ะ"
257. วีว่า [66] : "ฟาง ตอนนีเราอยู่ที่ทำงานแล้วฟางหละ"
258. พิมจำ [64] : "เรานะ ก็คุยกับฝนหรอกนะ แต่ไม่อยากขัดคอคนอะ เบื่อ"
259. dul [171] : "ฝนเราถามจริงนะคุณมีแฟนยังครับ"
260. พริม [4] : "ตกลงพุงนี้เล่นก็โหมงละ..เรื่ื่อเรา"
261. พี่แซว..... [153] : "สวัสดิ์ครับฟางเล่นที่ไหนครับเนี่ย"
262. o ROY o O-> [49] : "ใครร้าย ไม่ใช่ roy หรือก เรา ดี จะตาย"
263. วีว่า [66] : "แถว ๆ สีลม"
264. dul [171] : "เบื่่อยยะ"
265. พิมจำ [64] : "เดี๋ยเราคุยกับฝั่งก็ได้ ถ้าฝั่งไม่มาเดี๋ยเราก็อกกลับแล้วละ"
266. o ROY o O-> [49] : "ตกลงจาให้ไปปรับรีปล่าว"
267. ฟาง +O [131] : "เราอยู่ทำงานเหมือนกัน"
268. วีว่า [66] : "ฟางเรียนคณะอะไร "
269. น้ำฝน [229] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
270. พริม [4] : "มาจึ.....เราจะรอนะ หลัง seven ปิดนะ"
271. ฟาง +O [131] : "ทำงานอะไรคะ"
272. น้ำฝน [229] : "เราก็ตอบจริง ยังไม่มีอะจึ"
273. o ROY o O-> [49] : "พุงนี้เหรอ ไม่ว่างเลย ครับ มีนัด จริง แล้ว ก็อ งานเยอะ ด้วย บอกแล้ว ว่า หาเลขา มาช่วยอยู่"
274. o ROY o O-> [49] : "มูข เก่า แล้ว"
275. dul [171] : "งั้นเราจึบได้ปะ"

276. **พริม** [4] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
277. **พริม** [4] : "ก้อพริมไง"
278. **วีว่า** [66] : "เลขาคะ"
279. **น้ำฝน** [229] : "คุณคงจีบ ทุกคนเลยหรือเปล่า"
280. **ฟาง +O** [131] : "เดี๋ยวละเราขอไปตีมน้ำแป็บนึงนะ อ่าฟ้างไปไหนละวีว่า"
281. **วีว่า** [66] : "ฟางอยู่คนละอะไร"
282. **พริม** [4] : "ทำไมก๊วลไม่สวยเธอ..เลยไม่เอา"
283. **น้ำฝน** [229] : "พิมจ่าาาาาาาา ไปไหนแล้ว "
284. **o ROY o O->** [49] : "มาเลย....พริม...มีเลขาแถวนี้อีกคนด้วย"
285. **พี่แซว.....** [153] : "ว้า..... (yuck)...รอ....."
286. **วีว่า** [66] : "ฟาง กลับมาหรือยัง"
287. **พิมจ่า** [64] : "อยู่นี่จ่าาาาาาา คุณไปเถอะ รอผั่งอะ สงสัยไม่มาแล้วมั้ง"
288. **น้ำฝน** [229] : "ไม่เจอกันตั้งนาน คิดถึงนี่าาาาา "
289. **พริม** [4] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
290. **o ROY o O->** [49] : "เราไม่เอา เลขาสวยหรือก แต่ พอดู ดี หน่อย แล้ว ที่สำคัญ ภาษาอังกฤษ ต้อง เจียบ"
291. **dul** [171] : "ไม่หรือครับฟ้างจะใจกล้ววันนี้และไม่เชื่อถามพิมดูได้ครับ"
292. **วีว่า** [66] : "ฟาง เรามีเวลาอีกไม่มากเพราะต้องรีบไปเรียนคะ"
293. **น้ำฝน** [229] : "แต่เพื่อน เขาชวนกลับแล้วละ ฝนทำท่าจะตกอะ"
294. **พริม** [4] : "เห็นแล้ว/งั้นเราคงไม่มีบุญหรือก ภาษาอังกฤษเราอ่อนแออะ"
295. **น้ำฝน** [229] : "แต่วันนี้ต้องกลับแล้วนี่ ดุล"
296. **วีว่า** [66] : "ฟาง มาหรือยัง"
297. **o ROY o O->** [49] : "ว้า.....แต่ หา ให้ได้มัยละ"
298. **พิมจ่า** [64] : "หรือ ฝนอยู่แถวไหนละ ฝนถึงจากตกอะ ไม่รู้แถวเราจากตกป่าว สงสัยต้องรีบฝนเหมือนกัน"
299. **dul** [171] : "ตอบก่อนสิครับว่าคุณจีบได้ไหม"
300. **พริม** [4] : "ตกลงไว้คุยกันวันหลังนะจะกลับจริง ๆ แล้วละ ...หิวข้าวอะ"
301. **พิมจ่า** [64] : "ของเราพ่ายังใส่อยู่เลย"
302. **น้ำฝน** [229] : "พิมจ่า ถ้าผั่งเข้าฝากบอกด้วยน้า ว่าคิดถึงแล้ววันหลังจะมาใหม่ อยู่ดินแดงจ้า "
303. **พี่แซว.....** [153] : "หวัดดีจ๊ะวีว่า"
304. **o ROY o O->** [49] : "จ๊ะ เราทำงานต่อ ละ"
305. **พริม** [4] : "คงหาไม่ได้หรือก..เพราะที่รู้จักก้อมีงานกันหมดแล้ว..แต่จะดูให้นะ"
306. **พิมจ่า** [64] : "จ่า ฝนจ่า บอกให้พุ่มนี้แล้วกันนะ วันนี้คงไม่มาแล้วละ"
307. **น้ำฝน** [229] : "ดุล ถ้าอยากคุยก็ mail มานะ kanoent@hotmail.com"
308. **o ROY o O->** [49] : "แต่ ต้อง หลายวันเลยนะ กว่า จะมีเวลา เข้ามาอีก"
309. **พริม** [4] : "OK.บาย บาย.....เพื่อน"
310. **วีว่า** [66] : "ฟาง ฟาง"

311. o ROY o O-> [49] : "ดี ครับ.....เพื่อน ก้อได้"
312. น้ำฝน [229] : "งั้นเรากลับกันเหอะ พิมจ๋าาาา "
313. พิมจ๋า [64] : "I just logged on สวัสดีจ๋า"
314. พิมจ๋า [64] : "จ๋า ฝนจ๋า บายจ๋า พรุ่งนี้เจอกันนะ"
315. พิม [4] : "จ๋า.....ไปนะ"
316. น้ำฝน [229] : "กลับแล้วนะ ดูล บ้าย บาย "
317. พิมจ๋า [64] : "บายๆๆๆ"
318. o ROY o O-> [49] : "บาย SEE YOU"
319. dul [171] : "ขอบคุณครับฝน/พิมผมทำเสร็จแล้ว5555"
320. dul [171] : "ขอบคุณครับฝน/พิมผมทำเสร็จแล้ว5555"
321. พี่แซว..... [153] : "(flower cry)"
322. พิมจ๋า [64] : "(flower cry)บายนะ พี่แซว"
323. พิม [4] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
324. น้ำฝน [229] : "จ๋า พิมจ๋าาาา บ้าย บาย "
325. พี่แซว..... [153] : "บายครับน้องพิม"
326. dul [171] : "บายครับเอาเบอร์ปะฝน"
327. dul [171] : "บายครับเอาเบอร์ปะฝน"
328. น้ำฝน [229] : "บ้าย บาย ทุกคนคะ"
329. พิมจ๋า [64] : "บายจ๋า ฝน"
330. น้ำฝน [229] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
331. พิมจ๋า [64] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
332. o ROY o O-> [49] : "หวัดดี วีว่า"
333. นุช [99] : "I just logged on สวัสดีจ๋า"
334. นุช [99] : "I just logged on สวัสดีจ๋า"
335. แซว..... [153] : "หวัดดีครัยนุช"
336. น้ำฝน [229] : "I just logged on สวัสดีจ๋า"
337. dul [171] : "นี่ขนาดแก่แล้วนะนี่"
338. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "I just logged on สวัสดีจ๋า"
339. nop [148] : "I just logged on สวัสดีจ๋า"
340. น้ำฝน [229] : "กลับมาเอาเบอร์ ดูลว่าใครแก่อะ"
341. พี่แซว..... [153] : "นุชเล่นที่ไหนหรรอครับ"
342. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "วู้ๆๆๆๆๆๆครายแจกเบอร์"
343. วีว่า [66] : "ฟาง เราต้องรีบไปเรียนก่อนนะ แล้วเจอกันใหม่"
344. □.อิอิ.□ [48] : "I just logged on สวัสดีจ๋า"
345. dul [171] : "ตายละหว่างานนี้"

346. dul [171] : "ตายละหว่างานนี้"
347. ลูกเปิดซีเฮอร์ O-> [56] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
348. วีว่า [66] : "หวัดดี และยินดีที่ได้รู้จักฟาง"
349. □.อิอิ.□ [48] : "(haha)"
350. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "แจกอีกแล้วเหรอเบือเจงๆๆๆๆๆๆๆๆๆเลย"
351. พิมจ๋า [64] : "พี่เงะ"
352. ฟาง +O [131] : "พึดึ่มน้ำเบ๊ปึงเพื่อนหายไปแล้ว จะคุยกะใครละที่เนี่ยะ ☹"
353. nop [148] : "ดีครับนุช"
354. วีว่า [66] : "บาย....."
355. พิมจ๋า [64] : "ดีจ้า อมยิ้ม"
356. น้ำฝน [229] : "เอามาเร็ว ๆ ด้วย ดูล ฝนจะตกแล้ว"
357. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "แอบดูอยู่นานแสนนาน อิอิๆๆๆๆๆๆๆๆๆ ☺ "
358. พิมจ๋า [64] : "กะลังจาไปเลยอะ"
359. nop [148] : "เล่นที่ไหนครับ"
360. dul [171] : "01-3636073"
361. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "ดีจ้าพิมมมมมมมม"
362. dul [171] : "01-3636073"
363. dul [171] : "01-3636073"
364. วีว่า [66] : "ฟาง ยังอยู่ที่จะคุยได้อีก 2-3 คำ"
365. น้ำฝน [229] : "โห 01 มันแพงอะ"
366. □.อิอิ.□ [48] : "สวัสดิ์จ๊ะ น้ำฝน และ พิมจ๋าาา"
367. พิมจ๋า [64] : "พี่เงะ ไม่ใช่พี่เงะเหรอเนี่ย"
368. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "เดี๋ยวจีนนี้ถ้าว่างจาโทรปายหานะพิม"
369. ปลา [11] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
370. ฟาง +O [131] : "ใครว่างบ้างจ๊ะ "
371. dul [171] : "มาได้งัยยะหล่อน/อมยิ้มจ่ายกโทษนะจ๊ะ"
372. วีว่า [66] : "ฟาง อยู่หรือเปล่าหรือว่าเตรียมเลี้ยงเพื่อนใหม่อยู่"
373. อี๊ด [41] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
374. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "ฝนๆๆๆๆๆๆๆอย่าปายเชื่อนาเบอรัมมันะ"
375. □.อิอิ.□ [48] : "คิดถึงจัง จึบบบบบบ"
376. น้ำฝน [229] : "หวัดดีคะ อิอิ ใครอะ "
377. พิมจ๋า [64] : "จ้า อมยิ้มจ้า สัญญาแล้วห้ามหลับนะ อิอิ"
378. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "ดูลเป็นครายเราไม่รู้จัก (เฉย)"
379. พิมจ๋า [64] : "พี่เงะ ใ้ป่าววววววววววว"
380. ฟาง +O [131] : "อ้าวเรานึกว่าวีว่าไปเรียนแล้ว"

381. □.อิอิ.□ [48] : "ไม่ใช่หรือมั้ง พิมจ๋า"
382. dul [171] : "จ้ัน 2266250ครับฝนครับบบ"
383. พิมจ๋า [64] : "พีแงะๆๆๆๆๆ"
384. ฟาง +O [131] : "เรียนที่ไหนจ๊ะ"
385. o ROY o O-> [49] : "หวัดดี วีว่า ค่อยด้วยคนได้มัยย ครับ"
386. น้ำฝน [229] : "ส่งสัยฝนจะไม่ได้โทร อะ มันแพง โทรไม่ได้ทั้งที่ทำงานและที่บ้าน"
387. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "ไม่ลืมจำพิมจ๋าาาาาา"
388. พีแซว..... [153] : "(e-dee)"
389. วีว่า [66] : "ก็อยากคุยต่ออีก 2-3 คำแหละ นาน ๆ ได้คุยที"
390. พิมจ๋า [64] : "แล้วครายละ ไซดี ไม่ใช่แน่หรือ"
391. อมยิ้มหลากหลายสี [12] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
392. ลูกเปิดซีโร่ O-> [56] : "หวัดดีทุกคน ☺"
393. dul [171] : "โอมยิ้มจ๋าอภัยพีเถอะจ๊ะนะน่านะ"
394. น้ำฝน [229] : "เบอร์อะไรหว่า"
395. □.อิอิ.□ [48] : "แน่มั้ง อิอิ"
396. ฟาง +O [131] : "เป็นแลขาคงสวยน่าดูเลยนะ"
397. วีว่า [66] : "เรียนอยู่มหาลัยเอกชน ไม่บอกดีก็ว่าเป็นความลับ(ล้อเล่น)"
398. พีแซว..... [153] : "ak'wxwsoc]t"
399. น้ำฝน [229] : "อมยิ้มนี้ไม่ใช่ฝั่งหรือจ๊ะ"
400. พิมจ๋า [64] : "อ้าว อมยิ้ม ไปแล้วหรือ"
401. □.อิอิ.□ [48] : "อิอิ ซีโร่"
402. ปลา [11] : "สวัสดี ☺"
403. น้ำฝน [229] : "พีเงาะ จริงปะ "
404. พิมจ๋า [64] : "พีแงะ แน่หรือไม่แน"
405. พีแซว..... [153] : "(e_dee)!;yifu8iy[x]k"
406. พีแซว..... [153] : "สวัสดีครับปลา"
407. dul [171] : "เบอร์ที่ทำงานครับฝน 226-6250ครับที่บ้านไม่มีโทรศัพท์"
408. dul [171] : "เบอร์ที่ทำงานครับฝน 226-6250ครับที่บ้านไม่มีโทรศัพท์"
409. วีว่า [66] : "เป็นเลขาคงจะสวยไปหมด แบบว่าความสวยไปหมด"
410. ฟาง +O [131] : "ทำงานแถวสีลมหรือ"
411. พิมจ๋า [64] : "ไม่รู้อะ เดาเอาอะ ไซ่ปาวเนี่ย"
412. □.อิอิ.□ [48] : "ไม่แนจ๊ะ พิมจ๋า พีเองและ สบายดีนะ พิมจ๋า กับ น้ำฝนนะ"
413. ลูกเปิดซีโร่ O-> [56] : "รักรักทุกๆทั้งหมดเลย ☺"
414. น้ำฝน [229] : "ดูแล้วขอสายใครละคะ"
415. น้ำฝน [229] : "สบายดีคะ พีเงาะ "

416. ปลา [11] : "สวัสดิ์ค๊ะพีแซว ...เล่นรูปอยู่เหรอ"
417. พิมพ์ [64] : "พี่เองแหละ ชื่อาราย บอกมานะ"
418. พี่แซว..... [153] : "ครับ-ปลา-----เล่นที่ไหนครับ"
419. พิมพ์ [64] : "ไม่ค่อยบายเลยอะ จน จัน จน"
420. □.อิอิ.□ [48] : "แค่นี้ ก่อนนะจ๊ะ พิมพ์ น้ำฝน พี่ไปละ บายยยยยนะ"
421. dul [171] : "เข้าขอสายผมสิครับ โหลขอสายคุณหน่อยค๊ะ"
422. น้ำฝน [229] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
423. ฟาง +O [131] : "เดี๋ยวกเราทำธุระแป๊บหนึ่งนะ รอเดี๋ยวนะจ๊ะ"
424. พิมพ์ [64] : "อารายหว่า รีบมารีบไปอะ"
425. น้ำฝน [229] : "ถ้าโทรไปตอนนี้ อยู่ไมค์ะ"
426. ปลา [11] : "เล่นอยู่บ้าน... กะลั้งเบือๆ"
427. □.อิอิ.□ [48] : "ฝาก บอก ทุกคนด้วยนะ ว่า พี่ ซาลี ยังไม่ได้ลิม คิดถึง น่องๆเสมอจ้าา ไปละนะ"
428. น้ำฝน [229] : "ว๊า พี่เกาะกลับชะและ ยังไม่ทันไรเลย"
429. o ROY o O-> [49] : "ว๊ว"
430. □.อิอิ.□ [48] : "! I just logged off ... บ๊ายบาย!"
431. โอเลอร์สเลมอน [12] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
432. dul [171] : "โทรมาเลยครับอยู่ครับ"
433. พิมพ์ [64] : "พี่แะจิงๆด้วย บายจ้า พี่แะ คิดถึงพี่พิมพ์บ้างน้ำ อิอิ"
434. พี่แซว..... [153] : "ปลา มีแฟนยังครับ พี่แซวขอจีบน้องปลาได้มั๊ยครับ"
435. น้ำฝน [229] : "จันเดี๋ยวจรรับสานด้วยนะคะ"
436. พี่แซว..... [153] : "เบือเรื่องอะไรเหรอครับน้องปลา"
437. พิมพ์ [64] : "ฝนจ้า จันเค้ากลับก่อนนะ บายจ้า"
438. dul [171] : "โอเล่จ๋าๆๆๆๆๆๆๆ"
439. ปลา [11] : "พี่แซวอยู่ที่ทำงานเหรอ"
440. โอเลอร์สเลมอน [12] : "(งอน) "
441. พี่แซว..... [153] : "เบือมากๆก็คุยกับแซวได้นะครับ"
442. น้ำฝน [229] : "คราวนี้ไปจริง ๆ หละ พิมพ์้าาาา ไปนะจ๊ะ จ้า"
443. พิมพ์ [64] : "! I just logged off ... บ๊ายบาย!"
444. โอเลอร์สเลมอน [12] : "บายจ้าพิมพ์้าาาาาาาาจี้บๆๆๆๆๆๆ"
445. น้ำฝน [229] : "! I just logged off ... บ๊ายบาย!"
446. พี่แซว..... [153] : "พี่แซวอยู่ที่บ้านครับ---น้องปลา--"
447. พิมพ์ [64] : "บายจ้า อม...."
448. พิมพ์ [64] : "! I just logged off ... บ๊ายบาย!"
449. พี่แซว..... [153] : "น้องปลาอายุเท่าไรแล้วละครับเนี่ย-
450. ปลา [11] : "อ่านหนังสือมากๆ มั่น"

451. โอเลอร์สเลมอน [12] : "ครายเห็นพี่บูบ้างงงงงงไม่เจอยังงะ"
452. dul [171] : "อย่างอนชิตินะ"
453. ปลา [11] : "ก็กะลึงคุดอยู่เนี่ยจ้"
454. พี่แซว..... [153] : "อ่านหนังสือสอบเทรคครับ---เรียนมหาลัยแล้วเทรคครับ-อ่านเข้าไปเดอะเนี่ยก็พัก-เพื่ออนาคตตัวเองนะครับ"
455. โอเลอร์สเลมอน [12] : ".....แอบมาดู....."
456. โอเลอร์สเลมอน [12] : "@^_^@.....ครอกพี่....."
457. ฟาง +O [131] : "หวัดดีโครว่าง"
458. ปลา [11] : "อึ้ยย สอนเป็นชุดเลย"
459. ปลา [11] : "ถามจริงๆ พี่แซวทำงานแล้วหรือ"
460. โอเลอร์สเลมอน [12] : "ครายแจกเบอร์รี่คอยรับโทรสับสาวๆเหมือนะ"
461. พี่แซว..... [153] : "อ้าว-โทษที่--ๆเหะเหะเหะ---แห่มๆ-คนแกก็เงี้ยแหละ-อย่าว่ากันนะครับ"
462. ฟาง +O [131] : "จันขอร้องเพลงให้ฟังแล้วกันนะ"
463. โอเลอร์สเลมอน [12] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
464. ปลา [11] : "ออิ ... ไม่บังอาจเจ้าคะ"
465. พี่แซว..... [153] : "จันเระแล้วปลาเรียนปี่อะไรแล้วละครับเนี่ย"
466. พี่แซว..... [153] : "พี่แซวทำงานแล้วครับน้องปลา"
467. แดงโม +O [179] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
468. ฟาง +O [131] : "อาจเป็นฟ้ากำหนดให้เราเดินแยกทาง "
469. SAKI [167] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
470. ปลา [11] : "เอ...ถามอะไรหน่อยจ้ พี่แซว"
471. ฟาง +O [131] : "เจ็บทั้งสองฝ่ายจะให้ทำอย่างไร"
472. พี่แซว..... [153] : "ถามได้เลยครับน้องปลา----ออิอิ--จะถามไรหว่าตื่นตื่นๆ"
473. SAKI [167] : "หวัดดีคะ"
474. ฟาง +O [131] : "เป็นเพราะฉันรีเปล่าที่ทำให้เธอให้เสียใจ"
475. ปลา [11] : "เวลาเราทำให้ใครเค้าโกรธเนี่ย ... จะไปอัยยังงดี ไม่ให้เสียฟอร์มงะ"
476. พี่แซว..... [153] : "อ้อ.....ไม่ต้องมีฟอร์มหรือครับน้องปลาถ้ายังอยากมีฟอร์มอยู่ก็อย่าไปอ้อเลย-เหะเหะเหะ"
477. SAKI [167] : "โครว่างคุดกะพี่ผั่งม่วงปาว"
478. เจ [216] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
479. ฟาง +O [131] : "เตรียมทำใจไว้คงเจ็บแต่คงทำไม่ได้ เมื่อเธอเดินจากไปไปตามทางของเธอ"
480. SAKI [167] : "เจหวัดดี"
481. พานทองแท้ [179] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
482. เจ [216] : "โครว่างคุดด้วยคนชิต"
483. พานทองแท้ [179] : "สวัสดิ์ ครับ "

484. SAKI [167] : "เจหวัดดี"
485. เจ [216] : "หวัดดี saki"
486. เจ [216] : "อยู่ที่ไหน"
487. SAKI [167] : "หวัดดีว่างป่าว"
488. ปลา [11] : "แหม ... เป็นความเห็นสุดท้ายป่าวคะเนี่ย"
489. SAKI [167] : "ร้านคะ"
490. เจ [216] : "ร้านที่ไหนเหรอ"
491. พี่แซว..... [153] : "นั่นแหละครับน้องปลาน้องปลาครับพี่แซวต้องขอตัวก่อนนะครับเน็ตจะตัดแล้วครับ"
492. ปลา [11] : "แต่เราต้องให้เค้าตีวให้หน่อยพี่"
493. แต่งโม [203] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
494. ปลา [11] : "อ้าวไปแล้วเหรอคะ "
495. ตานี [133] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
496. SAKI [167] : "แถวเทพารักษ์"
497. พานทองแท้ [179] : "หวัดดี ตานี"
498. เจ [216] : "กทม เหมอ"
499. □เหมือนสวย [44] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
500. ตานี [133] : "สวัสดีจ้า ทุกๆๆๆๆๆๆคน เอ๊กๆๆๆ"
501. ปลา [11] : "ขอบคุณสำหรับคำแนะนำคะ อธิ ...จะลด ego ลงมาบ้าง 😊"
502. □เหมือนสวย [192] : "หวาดดี "
503. เจ [216] : "ทำไมยังไม่กลับบ้านอีก "
504. SAKI [167] : "เปล้าสมุทรปราการ"
505. แต่งโม [203] : "ดีคะ"
506. พานทองแท้ [179] : "เหมือนสวย"
507. SAKI [167] : "เจถามใคร"
508. ตานี [133] : "เทสสสสสสสสสส.....1....."
509. เจ [216] : "แล้วเรียนไหนครับ"
510. SAKI [167] : "สมุทรพิทยาคม"
511. แต่งโม [203] : "ไม่มีใครคุยกับเราเลย ☹"
512. ปลา [11] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
513. ข้าวหอม [203] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
514. เจ [216] : "ชั้นไหนแล้วละ"
515. ข้าวหอม [203] : "หวัดดีคะเจ"
516. แต่งโม [203] : "ดีคะพี่แซว"
517. SAKI [167] : "ม.1"
518. ปลาเค็ม [165] : "I just logged on สวัสดีจ้า"

519. □เหมือนสวย [44] : "ตานี้ เราเอง น่องฯ "
520. SAKI [167] : "เจละคะ"
521. เจ [216] : "เรียนอยากปะ"
522. ปลาเค็ม [165] : "ดี.....หวัดดี จึบๆๆๆๆๆๆๆ"
523. เจ [216] : "เรียนอยู่ม.5 แล้ว"
524. SAKI [167] : "ม่ายยากหรือคะ"
525. แต่งโม [203] : "ดีคะปลาเค็ม"
526. SAKI [167] : "เรียนที่ไหนคะ"
527. เจ [216] : "อืม"
528. เจ [216] : "อืม"
529. เจ [216] : "อืม"
530. □เหมือนสวย [44] : "เหย หายไปไหน "
531. ตานี้ [133] : "เหมือนสวย สวัสดิ์จ้า น่องไหนอะมีน่องหลายคนจ้า เอ๊กๆๆ // ปลาเค็มจ๋าาาาาา
จึบบบบบบบบบจ้า ค่ะน้ำหมดหรือจะวันนี้อะ อีอิอิ"
532. เจ [216] : "เรียนที่สุรศักดิ์"
533. □เหมือนสวย [192] : "น่องบ้านนา จัย ดัด "
534. เจ [216] : "ถามทำไมจะมาหาเธอ"
535. SAKI [167] : "แถวไหน"
536. □เหมือนสวย [192] : "ได้ "
537. ตานี้ [133] : "ปลาเค็ม วันนี้เราจะทำอะไรกันดีอะ เหยอไม่เห็นมีเลยนะ"
538. ข้าวหอม [203] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
539. เจ [216] : "กทม"
540. นางมารน้อย [250] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
541. แต่งโม [203] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
542. ปลาเค็ม [165] : "หมดแล้วอะจึ....."
543. SAKI [167] : "อ้อ"
544. ตานี้ [133] : "จ้า จ้าได้แล้ว น่องนางอะ อาทิตย์ก่อนว่าจะไป เบี้ยวนี้ อีอิอิ"
545. ข้าวหอม [203] : "หวัดดีคะเจ"
546. ยายวรรณจ [203] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
547. SAKI [167] : "นางมารหวัดดีจ้าเราได้อ่าว"
548. ข้าวหอม [203] : "หวัดดีคะตานี้"
549. □เหมือนสวย [44] : "แหม ก้อมีธุระ ด่วนอะจึ นัดใหม่ติ จาไป นะน้ำ "
550. ตานี้ [133] : "ไปๆๆๆๆๆจ้า หนูไผ่ เอ๊กๆๆ ค่อยยังชั่วมีเหยอมา อีอิอิ"
551. □เหมือนสวย [44] : "นางมารไผ่เธอ ไผ่แกล่เล่นที่ไหนนี่ บ้าน รี่ ร้าน "
552. ปลาเค็ม [165] : "มารน้อย.....หวัดดีอะ จึบๆๆๆๆๆๆ"

553. ข้าวหอม [203] : "หวัดดีคะตานี 😊 "
554. ตานี [133] : "ดีจ้า ข้าวหอม // เหมือนสวย เค้านัดครั้งเดียวแล้วกลัว เรากันอะ อีอิอิ"
555. SAKI [167] : "ผู้เฒ่าชื่อไร้อะ"
556. ตานี [133] : "ปลาเค็ม กลิ่นตุๆอะนะ เอ๊กๆๆๆๆ อาบน้ำยังเนี่ย"
557. ข้าวหอม [203] : "น่ากลัวขนาดนั้นเชียวหรือตานี"
558. ปลาเค็ม [165] : "อิอิ.....หอมออก ไปหมด"
559. ☐เหมือนสวย [192] : "ย้ายเฒ่า หายไปไหนหา(mad) "
560. ตานี [133] : "ข้าวหอม จ้า ก็ยังสงสัยตัวเองเหมือนกันอะ แต่มันจริงๆนะ อีอิอิ"
561. เจ [216] : "ไปดีกว่าเปลี่ยนคนคุยและ"
562. ข้าวหอม [203] : "หวัดดีคะปลาเค็ม"
563. ตานี [133] : "สงสัยผู้เฒ่าจะเข้าไม่ได้อะ ใครไปแปะยันต์ไว้ปะ"
564. ปลาเค็ม [165] : "หวัดดี.....ข้าวหอม"
565. ข้าวหอม [203] : "หวัดดีเจ"
566. ข้าวหอม [203] : "เล่นนานยังคะ"
567. เจ [216] : "หวัดดี เล่น10 นาทีเอง"
568. ปลาเค็ม [165] : "ถามใครอะ.....ข้าวหอม"
569. ข้าวหอม [203] : "ปลาเค็ม เค็มจริงเปล่า"
570. ตานี [133] : "อยู่กับหรือปะเนี่ย ปล่อยให้เราไม้คนเดียว เดี่ยววงอุน้วย เอ๊กๆๆๆ"
571. ข้าวหอม [203] : "คุยกับข้าวหอมไหมเจ"
572. เจ [216] : "ข้ามหอมอะไร มาลีหรือเปล่า"
573. เจ [216] : ""
574. ข้าวหอม [203] : "ว่าไงคะเจ"
575. ปลาเค็ม [165] : "เกลื่อ.....ยังเรียกพี่อิอิ"
576. ข้าวหอม [203] : "หอมมะลิจ้า"
577. เจ [216] : "เล่นอยู่ที่ไหนอะ"
578. ปลาเค็ม [165] : "ดี.....สบายดีอะป่าว"
579. ชบา [99] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
580. ข้าวหอม [203] : "เกลื่อ..เรียกพี่ ทะเลไม่เรียกแม่เลยหรือปลาเค็ม"
581. ☐เหมือนสวย [44] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
582. ☐เหมือนสวย [192] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
583. ข้าวหอม [203] : "ศรีราชาคะเจ"
584. ชบา [99] : "เจเคยเล่นกับเราหรือเปล่า"
585. ☐เหมือนสวย [44] : "ใคร ถีบ วะ "
586. ชบา [99] : "คูนๆจังเลย"
587. ข้าวหอม [203] : "หวัดดีชบา 😊"

588. เจ [216] : "อะไรหว่า งง"
589. ปลาเค็ม [165] : "ดี...แอบเค้าทำไม อธิ"
590. ตาโต [215] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
591. ข้าวหอม [203] : "เจไปไหนแล้วอะ"
592. NUT [41] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
593. ข้าวหอม [203] : "หวัดดีตาโต 😊 "
594. เจ [216] : "ฮา ๆๆ อยู่ฮับ"
595. NUT [41] : "เหมือนสวย สวยจริงหรือเปล่า"
596. ปลาเค็ม [165] : "ดี.....อยู่ๆๆๆๆ"
597. ตาโต [215] : "หวัดดีทุกคน"
598. ข้าวหอม [203] : "นึกว่าไปแล้วนะเจ"
599. เจ [216] : "โหใจคอจะคุยให้หมดทุกคนเลยหรอจ้อ"
600. ปลาเค็ม [165] : "ว่า...ดีทั้งเค้าอะ แงแงแงแง ไปก่อนดีก่า อธิ"
601. ☐เหมือนสวย [192] : " 😊"
602. ข้าวหอม [203] : "เจว่าใครอะ"
603. ปลาเค็ม [165] : "ขอแอบไปตั้งหลักก่อน อธิ"
604. ปลาเค็ม [165] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
605. ตาโต [215] : "เราชอบมากเลยเหมือนสวย ใครถีบวะ"
606. เจ [216] : "ไม่ได้ว่าชมว่าพิมพ์เก่งจัง"
607. ฝน +O [21] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
608. ฝน +O [21] : "หวัดดีคะทุกคน 😊 "
609. ตาโต [215] : "มั้ยข้าหยั่งงี้ละ เหมือนสวย"
610. มารเฒ่า [92] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
611. เจ [216] : "อย่าโกรธเราเลย พระเจ้าช่วย"
612. ☐เหมือนสวย [192] : "Do you remember me???????"
613. มารเฒ่า [92] : "หวาดดีข้าวหอมมมมมมม ทานตาได้....โต"
614. ข้าวหอม [203] : "น้อยใจเจว่าเรา (งอน)"
615. มารเฒ่า [92] : "หวาดดีเจ้จู้บ ๆ ๆ ๆ คิก ๆ ๆ ๆ"
616. ☐เหมือนสวย [192] : "พี่ต่างขากากา ต่อไปนี้เรียกเราว่า สวยนะ 555 "
617. เจ [216] : "เปล่านะ ใครบอก ใครว่าเดี่ยวเราไปเตะให้"
618. มารเฒ่า [92] : "อ้าว...เหยอ ม่ายอวเจ้จู้บแ้วเหยอ หุหุหุ แหม...ซื่อเนี้ยน่าร้ากกก ออก หุหุหุ"
619. มารเฒ่า [92] : "ตาได้...โต หายไปตั้งงนนาน ปายหนายมาอะ คิดตั้ง ๆ ๆ ๆ "
620. ตาโต [215] : "มาเฒ่า คิดถึงซื่อเจ้มัยละ"
621. ข้าวหอม [203] : "อ้าว เจไม่ได้ว่าเราหรอ"
622. มารเฒ่า [92] : "คิดตั้งมาก ๆ เหยอะ ซื่อเจ้อะ หุหุหุ "

623. JuggleinuK O-> [135] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
624. เหมือนสวย [44] : "เรียก สวย ดี ชอบ ๆ ๆ ๆ ชอบ สวย อะ "
625. เจ [216] : "เปล่าเลย"
626. JuggleinuK O-> [135] : "Hi Fon! Are you here?"
627. ตาโต [215] : "มานี่เร็ว ขอจับที่ อิติ"
628. มารเฒ่า [92] : "อู๋ย..... เขาก็เอา เจ้สวยก็เจ้สวย แอ้วยาม่ายกบบ้านอีกเหยอ เจ้"
629. ข้าวหอม [203] : "หรรคอะเจ้ งั้นขอโทษนะ ☺"
630. มารเฒ่า [92] : "หุหุหุ จี๊บบบบบชื้อเจ้ก่องนะจ้าาา แผลบ ๆ ๆ เลียด้วยแหละ ก้ากกกกกกกก"
631. ตาโต [215] : "หยาสิ ทำงานหนักหยั่งกะควายแล้วนะ"
632. เจ [216] : "ช่อนุชเหรอ ช่อน่ารักจิงนะ"
633. มารเฒ่า [92] : "อ้าว....ตกลงชื้อเจ้ถูกครายใส่คราดไปไถนาอะ ชื้อเจ้ ฮือ ฮือ ฮือ น่าฉฉฉฉฉฉฉฉ"
634. มารเฒ่า [92] : "เจ้สวย เล่นสองห้องอะ หุหุหุ ตอบห้องเนี้ยมางจี้"
635. ข้าวหอม [203] : "ขอบคุณอะเจ้ ☺ "
636. เจ [216] : "แล้วเรียนไหนครับ"
637. เหมือนสวย [192] : "ยังอะ ม่ายรู้จาร์ิบกลับไปทามมายอะ "
638. ตาโต [215] : "มีเบ็งไร เขาก็ถ่าย เราพาท่านไปฉีดยากังบ้านมาเลี้ยว"
639. มารเฒ่า [92] : "อ้าว ๆ ๆ ๆ หมายว่าแควนรออยู่ยเจ้สวย"
640. ข้าวหอม [203] : "เล่นนานแล้วไปก่อนนะเจ"
641. เหมือนจะหล่อ [114] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
642. ข้าวหอม [203] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
643. เหมือนสวย [44] : "วันนี้มายรอ ... "
644. มารเฒ่า [92] : "อู๋ย....ครายอะ มาแซวเจ้สวยอะ ก้ากกกกกกกกกก"
645. เจ [216] : "ไปไหนอะ"
646. เหมือนสวย [44] : "ก้ากกกก ครายอะ ตอนชื้อเดิม ก้อมี หนุ่มบ้านอก ไรก็อไม่รู้อู๋ย นีมาอีกและ "
647. เหมือนจะหล่อ [114] : "สวัสดีครับ ต่างดาว สบายดีนะ"
648. มารเฒ่า [92] : "ชื้อเจ้แอ้วท่านอะ มี e ปะหละเผื่อชื้อเจ้หายปายอีกจาได้ติดต่อกานได้อะ คิก ๆ ๆ ๆ"
649. ตาโต [215] : "มารเฒ่า น้องๆไปไหนละ "
650. มารเฒ่า [92] : "555555 หวาดดี ป๊ะป้า yong ไซ่ปะจ๊ะ จ๊ิบ ๆ ๆ ๆ "
651. ตาดี [171] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
652. มารเฒ่า [92] : "น้อง ๆ อะ มีแควนกานหมดแอ้วแหละชื้อเจ้ คิก ๆ ๆ ๆ ๆ"
653. มารเฒ่า [92] : "เจ้สวย ป๊ะป้า yong ของต่างดาวเองแหละ 5555555"
654. ตาดี [171] : "หวัดดีจ้า"
655. เหมือนจะหล่อ [114] : "55555555 จ๊ิบ ผิดคนห้ามเอาคีนนะ ต่างดาว อิติ"
656. มารเฒ่า [92] : "หวาดดี ตาดี"
657. เหมือนสวย [44] : "อ้อ ตาพี่ยังเหรอ น้องๆ เองค่า "

658. มารเฒ่า [92] : "อ้าว....แฉ้วครายอะ เหมือนหล่อม่ายช่ายป๊ะป้า yong เหยอ ฮือ ฮือ ฮือ"
659. เจ [216] : "ฮือ ๆช่าวสวไปแล้ว แล้วเราจะคุยกลับใคร"
660. ตาโต [215] : "คิดถึงมารเฒ่ากะน้องๆมากเลย แต่วันนี้มี party (fight บังคับ) ไม่อยากไปเลย"
661. ตาดี [171] : "หวัดดีมารเฒ่า"
662. มารเฒ่า [92] : "อ้าว...เดี๋ยวกองจิ ชื่อเจอะ ให้ e มาก่อง"
663. มารเฒ่า [92] : "ตาดี เรียนหรือทำงานจ๊ะ"
664. □เหมือนจะหล่อ□ [114] : "ลูกๆสบายดีนะ ต่างดาว ไม่เจอ ชะนานเลยนะ"
665. ตาโต [215] : "เค้ามีตาโตแล้วจ๊ะ ตาดี"
666. ตาดี [171] : "แล้วมารเฒ่าหละ"
667. มารเฒ่า [92] : "เจ้สว เราหน้าแตกแฉ้วหละ หุหุ ม่ายช่ายป๊ะป้า yong อะ "
668. □เหมือนสว [192] : "mail เราเหรอ พี่ต้า "
669. ตาโต [215] : "เมื่อไหร่มังจามาเล่า "
670. มารเฒ่า [92] : "ว่างงานอะ ตาดี"
671. มารเฒ่า [92] : "ป๊า จ๊ะ เจ้สว "
672. ตาโต [215] : "นม ทักไปทั่ว มารเฒ่า"
673. มารเฒ่า [92] : "ชื่อเจ้ บอกร e-mail ชื่อเจ้มาก่อง"
674. มารเฒ่า [92] : "ชะบายดี ลุงชาลีปะ "
675. ตาดี [171] : "เราพี่น้องกันไม่ใช่หรือตาโต"
676. ตาดี [171] : "เราพี่น้องกันไม่ใช่หรือตาโต"
677. มารเฒ่า [92] : "ก้ากกก ชื่อเจ้ เจอคู่ปรับแหง ๆ ก้ากกกกกก"
678. ตาโต [215] : "ต้องเล่นตัวก่องมัยละ"
679. มารเฒ่า [92] : "ชื่อเจ้ มี e ปะ"
680. □เหมือนจะหล่อ□ [114] : "ต่างดาว นึก ดีๆสิ แล้วจะ รู้ว่า ผม คือใคร คิกๆ"
681. ตาดี [171] : "ทำงานแล้วมารเฒ่า"
682. มารเฒ่า [92] : "อู๋ย...ชื่อเจ้ แหม...ม่ายเคยเล่นตัวเหยเหยอ หุหุ"
683. □เหมือนจะหล่อ□ [114] : "ใช่และครับ ต่างดาว ผมเอง สบายดีนะ"
684. มะแง้ว [203] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
685. □เหมือนสว [192] : "พี่ต่าง ... ถามครายหา "
686. ตาโต [215] : "ช่ายๆ ตาโตกะตาดี"
687. □เหมือนสว [192] : "อ้อ ถาม ตาโต "
688. มารเฒ่า [92] : "สีแบบเนี้ยอะ มีป๊ะป้า yong ใช้คนเดียวแหละ หุหุ แต่ใช้ลุงชาลีแน่ ๆ นะ"
689. มะแง้ว [203] : "สิ่งดีดี จะไม่มีวันจาง และยังคงเหมือนเก่า..."
690. ตาดี [171] : "ตาโตเรียนหรือทำงาน"
691. มารเฒ่า [92] : "ถามชื่อเจ้ ตาโต จ้าาา เจ้จ๊ีบ"
692. มารเฒ่า [92] : "ลุงชาลีจิง ๆ ปะ เดี๋ยวดู domain ก่องละกาน"

693. □เหมือนจะหล่อ□ [114]: "อูๆ เหว หายไปนานเลยสินะ ต่างดาว ถึง จำสี ผมไม่ได้นะ"
694. มารเฒ่า [92]: "หวาดดีมะแก้ว"
695. มะแก้ว [203]: "หากวันใด วันที่ไม่มีเรา..อยากให้เราได้อยู่กับ.."
696. ตาโต [215]: "อ๊ะ เอาไป แก่แล้ว ชี้เกี่ยเจงตัวว้อย rsfriendship@hotmail.com"
697. มารเฒ่า [92]: "มาย้ายจริง ๆ อะ แต่กองลงไปอะ ใช้สี่แสนต้นนี่นา หุหุๆ ตอนนีเวปจิตใจว ก็เข้าพันทิพมาย้ายแย้วนี่นา ก้ากกกกกกกก"
698. มะแก้ว [203]: "การเจอกัน ต้องมีวันจาก ความรักมีเส้นทางของมัน"
699. □เหมือนจะหล่อ□ [114]: "เข้า ที่ เล่นสี ไม่ได้แล้วละ"
700. มะแก้ว [203]: "มีเรื่องราวที่เราเคยผ่าน ที่เราจะจำมันเก็บไว้"
701. มารเฒ่า [92]: "แหม...ชื่อเจ้ ขอบจายยยยนะ จ๊ะ จ๊วบบบบบบบ"
702. □เหมือนสวย [192]: "(((((mad)บอกให้เรียก --- ส ว ย --- จัย ได้))) "
703. มะแก้ว [203]: "มารเฒ่าหวัดดี"
704. มารเฒ่า [92]: "แน่นอนลุง เพราะมานชอบทำให้พันทิพเจ็งอะ หุหุๆ"
705. □เหมือนจะหล่อ□ [114]: "ง แคนี่ ก่อนนะ ไปก่อนละ ต่างดาว บายๆๆๆ"
706. มารเฒ่า [92]: "อู๋...ก็นี่ถึงแต่เจ้จ๊วบนี่นาาา แหม...."
707. □เหมือนจะหล่อ□ [114]: "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
708. มารเฒ่า [92]: "มะแก้วเรียนหรือทำงานจ๊ะ"
709. มารเฒ่า [92]: "อ้าว....บายยยลุงชาลี หุหุๆ โชคดีน้ำาาา"
710. ตาโต [215]: "มารเฒ่าจ๋า "
711. มารเฒ่า [92]: "จ้าาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาา"
712. □เหมือนสวย [44]: "ชาลี นี่ครายอะ พี่ต่าง "
713. มารเฒ่า [92]: "เอ๊ะ...ชื่อเจ้วันนี้วันจันทร์มีงานเลี้ยงด้วยเหยอ หุหุๆ"
714. มารเฒ่า [92]: "ลุงชาลีอะ เค้าเล่นห้องเนียนานแย้วหละ อยู่ที่เดนมาร์คจ๊ะ เจ้จ๊วยยยย"
715. ตาโต [215]: "ต้องไปแล้ว คินนี่ ถ้าว่าง คิดถึงชื่อเจ้ก่อนนอนนะ"
716. มารเฒ่า [92]: "จ๊ะ ชื่อเจ้ จ๊วบ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ แผลบ ๆ ๆ ๆ ๆ เลียด้วยแหละ ก้ากกกกกกกก"
717. มะแก้ว [203]: "หากเธอคิดถึงฉัน ถึงแม้ไม่ได้เจอ ให้เธอรู้ฉันยังอยู่ไม่ไกล เมื่อไหร่ที่คิดถึงฉัน ให้รักแทนดวงตาฉันจะมาเจอเธอที่หัวใจ..."
718. มะแก้ว [203]: "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
719. มารเฒ่า [92]: "เจ้จ๊วย...ลุงชาลี เค้าทำงานและอยู่ที่นั่นเยยนะ"
720. มารเฒ่า [92]: "อู๋...มะแก้ว เพราะตี่น้ำาาาา ว่าง ๆ มาใหม่มะจ้าาาา"
721. □เหมือนสวย [44]: "อ้าว แล้วเค้าใช้ชื่อไรมั่งอะ ... หนูจะได้คิน "
722. ตาโต [215]: "เฮ้ยอย่าเสียมาก นำลายเลอะหมดแล้วว้อย Byeeeeee everybody (เดาะฝรั่งเล็กน้อยเมื่อมีแฟนฝรั่ง)"
723. □เหมือนสวย [44]: "คำ ดีขึ้นเยะ "
724. □เหมือนสวย [44]: "พิมพ์ผิดห้อง ออิ "

725. มารแต่่า [92] : "อืม...สายลม dj ซาลี แมงปอง เจ้าเงาะ เอ...อีกแะนะะ คิก ๆ ๆ ๆ"
726. ตาโต [215] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
727. มารแต่่า [92] : "อู๋ย...ชื่อเจ้า หาแฟนคนไทยให้ได้ก่องเหอะ ก้ากกกกกกก"
728. มารแต่่า [92] : "อ้าว....ได้ไงพะ ที่ห้องเนี้ยดูชะมัด หุหุหุ"
729. มารแต่่า [92] : "เจ้าช่วยยยย ไปแ้วเหย คิก ๆ ๆ ๆ"
730. □เหมือนสวย [44] : "ยางพี ย้งอยู่ office เลย เอาลูกกินข้าวแล้วหรอเพ "
731. มารแต่่า [92] : "อึี่ ๆ ๆ ๆ ๆ เจ้าช่วยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย"
732. มารแต่่า [92] : "อ้อ....หมา ๆ นานแ้ว เนี้ยอาบน้ำเสร็จแ้ว เดี่ยวจะไปสอนกรบ้านแ้วแหละ เจ้าช่วยยยยยย"
733. □เหมือนสวย [44] : "หรอ แล้วแม่ไปไหนอะ จาหาใหม่ปะ หนูว่างนะ อืออือ"
734. □เหมือนสวย [192] : "หนูรักเด็ก อืออิ "
735. มารแต่่า [92] : "อาซ้อ ยางม่ายกลับไปพันทิพซ้อของให้บริษัทอะจ้าาา"
736. มารแต่่า [92] : "อู๋ย...เจ้าช่วยมีแควนแ้วม่ายอวาววาววาว"
737. มารแต่่า [92] : "อู๋ย...เจ้าช่วยมีแควนแ้วม่ายอวาววาววาว"
738. □เหมือนสวย [44] : "หรอ แล้วซ้อ ทำงานไรอะ "
739. มารแต่่า [92] : "หุหุ หนูอ่รักเด็กต้องประกวดนางสาวไทยอะ พี่ปู้รักกกกเด็กมากกกค้ำาา ก้ากกก กก"
740. มารแต่่า [92] : "เป็น pr อยู่ปุ่นเล็กจ้าาา"
741. □เหมือนสวย [192] : "ปุ่นเล็ก นีที่ไหน "
742. มารแต่่า [92] : "ซลประทานจ้าาา เจ้าช่วยยย"
743. ling [60] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
744. □เหมือนสวย [192] : "งั้นก้อเมียสวอะดิ กลับก่อนนะ "
745. ling [60] : "สวัสดีค๊ะ ทุกคน"
746. □เหมือนสวย [44] : "ลับก่อนนะทุกคน บาย "
747. มารแต่่า [92] : "หวาดดีนุ้หลัง วันนีมาแย่งป๊ะป้า yong เล่นคอมได้แ้วเหยจ้าาา"
748. มารแต่่า [92] : "ป๊ะบายยยย เจ้าช่วยยยย"
749. หงส์ [52] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
750. ling [60] : "ป๊ะป้ายังไม่กลับค๊ะ"
751. หงส์ [52] : "หวัดดี ling"
752. มารแต่่า [92] : "อ้าว....55555 ดีแล้วจ้า หนูหลัง เล่นนาน ๆ เลยนะ เดี่ยวป๊ะป้า กลับมาจาดเล่นอะ คิก ๆ ๆ ๆ"
753. ling [60] : "สวัสดีค๊ะ"
754. g8Fdt +O [236] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
755. ling [60] : "หนูก็ว่าอย่างนั้นค๊ะ"
756. เคโกะ +O [236] : "I just logged on สวัสดีจ้า"

757. มารเฒ่า [92] : "นุ้หลัง คุยกะแม่นางหงส์ไปก่อนนะจ๊ะ เดี่ยว อาตางดาว ไปก่อนหละ จาไปสอนการบ้าน นื่อง ๆ อะ จ้าาาา"
758. เคโกะ +O [236] : "อยากคุยบ้างจัง "
759. มารเฒ่า [92] : "นุ้หลัง โชคดีนะจ้าาา ไปละ"
760. มารเฒ่า [92] : "เว็ปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปปป"
761. มารเฒ่า [92] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
762. ling [60] : "บ้ายบายคะ"
763. เคโกะ +O [236] : "ใครว่างก็คุยมาได้"
764. หงส์ [52] : "เพิ่งเคยเห็นชื่อหลังนะ เล่นห้องนี้นานแล้วเหอ"
765. หงส์ [52] : "หวัดดีเคโกะ"
766. เคโกะ +O [236] : "ไม่มีใครอยากคุยด้วยเลยหรือไง"
767. ling [60] : "นานแล้วคะ"
768. เคโกะ +O [236] : "และแล้วก็มีจนได้ หวัดดีจ้าหงส์"
769. เจท O-> [91] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
770. ling [60] : "แต่เปิดเทอมไม่ค่อยได้เล่น"
771. tiger O-> [198] : "I just logged on สวัสดีจ้า"
772. เคโกะ +O [236] : "ชื่อเพราะนะ ใครตั้งให้"
773. หงส์ [52] : "อายุก็ขวบแล้ว หลัง กะ เคโกะ"
774. ling [60] : "8ขวบคะ"
775. หงส์ [52] : "ปะป้าตั้งให้ แบบว่าชอบดูหนังจีนหนะ 😊 "
776. เจท O-> [91] : "หวสสดีคับling"
777. เคโกะ +O [236] : "ก็ประมาณ13 23 13 14-46 คิดเอาเองนะ 😞 "
778. ling [60] : "หวัดดีคะ"
779. หงส์ [52] : "OH MY GOD เคโกะ อายุเยอะจังนิ อี อี"
780. เจท O-> [91] : "หวาสดีคับเคโกะ"
781. เคโกะ +O [236] : "ตอนนี่ใครๆก็ไม่รัก"
782. เคโกะ +O [236] : "พิมพ์ผิดจังเลยนะ เจท"
783. หงส์ [52] : "อกหักเหอเคโกะ"
784. ling [60] : "พี่หงส์เล่นที่ไหนคะ"
785. เคโกะ +O [236] : "หงส์ก็เหมือนกัน ชื่อโบราณนะ"
786. เจท O-> [91] : "lingเจทคุยด้วยได้เปล่าคับ"
787. ling [60] : "ได้คะ"
788. หงส์ [52] : "เล่นที่บ้านจ้า"
789. เจท O-> [91] : "ก็เราจากอนุบาลหมื่นยอนานาชาตินิคาบ "
790. เคโกะ +O [236] : "หงส์ อายุเท่าไร อยู่บอภนะ 14-18 ไม่เอา เด็กจัด"

791. หงส์ [52] : "หลังเรียนที่ไหน"
792. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
793. หงส์ [52] : "อายุ 21"
794. เคโอะ +O [236] : "เจท คงน่ารักนะ น่ารักษา"
795. ling [60] : "แถวพุทธมณฑลสาย4คะ"
796. เคโอะ +O [236] : "หงส์ก็ยังคงกอยู่เลย อยากรเห็นจัง คงน่ารัก"
797. หงส์ [52] : "บ้านหงส์ก็อยู่แถว ๆ สาย 2 นะ"
798. 555.. [154] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
799. เคโอะ +O [236] : "คุยไปคุยมา ชักจะไม่มีเพื่อนแล้ว"
800. ling [60] : "พี่หงส์เรียนหรือทำงานคะ"
801. หงส์ [52] : "หวัดดี ห่า ห่า ห่า"
802. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
803. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
804. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
805. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
806. เจท O-> [91] : "lingเรียนหรือทำงานคับ"
807. เคโอะ +O [236] : "เหงา เหงา เหงา แล้วก็เหงา"
808. หงส์ [52] : "เรียน และทำงานหนะ"
809. ling [60] : "เรียนอยู่คะ"
810. เคโอะ +O [236] : "เหงา เหงา แล้วก็เหงา"
811. เจท O-> [91] : "เรียนที่ไหนคับ"
812. เจท O-> [91] : "เรียนที่ไหนคับ"
813. เจท O-> [91] : "เรียนที่ไหนคับ"
814. เจท O-> [91] : "เรียนที่ไหนคับ"
815. เจท O-> [91] : "☺"
816. เจท O-> [91] : "☺"
817. ling [60] : "อยู่ใกล้บ้านหนูเลย"
818. ling [60] : "แถวสาย4คะ ☺"
819. ling [60] : "! I just logged off ... บ้ายบาย!"
820. ling [60] : "☺"
821. ling [60] : "☺"
822. หงส์ [52] : "เหงา"
823. หงส์ [52] : "zzzzzzzzzz ☹"
824. ling [60] : "พี่หงส์ทานข้าวหรือยัง"
825. หงส์ [52] : "ทาน"

826. หงส์ [52] : "ทานแล้วจ๊ะ"
827. เจท O-> [91] : "lingเรียนที่ไหนคับ☺ "
828. ling [60] : "ที่เรียนอยู่ไกลบ้านไหมคะ"
829. เจท O-> [91] : "จริงๆๆสิคาบ"
830. เจท O-> [91] : "จริงๆๆสิคาบ"
831. เจท O-> [91] : "จริงๆๆสิคาบ"
832. เจท O-> [91] : "จริงๆๆสิคาบ"
833. หงส์ [52] : "ไม่ไกลซักเท่าไร"
834. ling [60] : "เอกอุดรณะ อยู่ในครปฐมคะ"
835. ling [60] : "(งอน) "
836. ทะเล O-> [19] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
837. หงส์ [52] : "ดีด้วยนะ คุณทะเล"
838. ทะเล O-> [19] : "หวัดดี หงส์"
839. ทะเล O-> [19] : "และกัหวัดดีทุกคนเลยคราบ"
840. หงส์ [52] : "เรียนหรือว่าทำงานหละ"
841. หวัดดีคะ [60] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
842. หลิง [60] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
843. หงส์ [52] : "เรียนหรือว่าทำงานหละ"
844. blue [59] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
845. หงส์ [52] : "เรียนหรือว่าทำงานหละ"
846. blue [59] : "หวัดดี"
847. หลิง [60] : "พี่บลูหวัดดีคะ☺ "
848. blue [59] : "หวัดดีจ๊ะน้องหลิงง เล่นแต่วันเลยนะจ๊ะ"
849. blue [59] : "ทานข้าวเย็นรียังเอ่ย"
850. มาร์ [49] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
851. หงส์ [52] : "หวัดดีมาร์"
852. blue [59] : "พี่มาร์ หวัดดี"
853. zock [233] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
854. zock [233] : "คุยด้วยคนซะ ไม่เคยเข้ามาเล่นเลย"
855. หลิง [60] : "ทานแล้วคะ"
856. หลิง [60] : "พี่มาร์หวัดดีคะ"
857. zock [233] : "หวัดดียะ"
858. zock [233] : "ในนี้มีกี่คนแล้วอะ"
859. นนมผิง [157] : "I just logged on สวัสดิ์จ้า"
860. blue [59] : "ออิ.ไปเที่ยวบางแสนมาปาวจ๊ะหนูน้อย ..."

861. มาร์ [49] : "ดีคะหงส์ ดีจ้าหนูหลังๆ"
862. นนมผิง [157] : "หวัดดีค๊าบบบ"
863. zock [233] : "มานับกันดูดีก่า"
864. มาร์ [49] : "ดีใจที่เจอหนูนะคะ "
865. zock [233] : "มานับกันดูดีก่า"
866. blue [59] : "นับหนึ่ง"
867. หลิง [60] : "ไปคะ"
868. zock [233] : "หนึ่ง"
869. นนมผิง [157] : "สอง"
870. blue [59] : "หนูกปาวววๆ"
871. zock [233] : "มีสองคนเองหรือ"
872. นนมผิง [157] : "คุยเฮอะ"
873. ทะเล O-> [19] : "ในนี้มีประมาณ 10 คนครับ"
874. มาร์ [49] : "ไรอะคะ"
875. นนมผิง [157] : "เยอะจัง"
876. zock [233] : "มาคุยกันหน่อยจึ ต้องอยู่ดีกถึง 3 ทุ่ม"
877. zock [233] : "นนมผิงชื่อน่ารักนนะ"
878. นนมผิง [157] : "น่าสงสานนนน ทำไรนะ"
879. หลิง [60] : "ดีใจ"
880. นนมผิง [157] : "ก้ออ่อยพอตัว"
881. zock [233] : "ก็ต้องทำงาน ฝ้าห้อง"
882. blue [59] : "ดีใจไรหนูหลิงง"
883. หลิง [60] : "สนุกคะ"
884. zock [233] : "เราเคยกินแต่นนมผิงอะ นนมผิงไม่เคยเลย"
885. นนมผิง [157] : "ทำงานไรหรือ เป็นยามหรือ"
886. นนมผิง [157] : "เหมือนกันแหละ"
887. blue [59] : "เล่นน้ำทะเลปาววว.. เล่าให้พี่ฟังจึ ไปทำไรมามังอะ"
888. zock [233] : "แม่บอกว่าให้กินขนมที่มีประโยชน์ 5555"
889. zock [233] : "อืมม ก็ทำนองนั้น อยากให้ของหายเป็นอันใช้ได้"
890. นนมผิง [157] : "ของหวานดินะ ให้พลังงาน"
891. หลิง [60] : "ดีใจที่เจอพี่มาร์"
892. มาร์ [49] : "หลิงๆดีใจเรื่องไรคะ"
893. นนมผิง [157] : "อยากให้หาย หรืออย่าให้หาย"
894. นนมผิง [157] : "คุมคอมพิวเตอร์หรือ"
895. zock [233] : "อืมม ภาษาไทยไม่คล่องเลย"

896. zock [233] : "อย่าให้หายอะ"
897. นนมผิง [157] : "อังกฤษก็ได้ ยกเว้นจีน"
898. นนมผิง [157] : "เด็กนอกนะ"
899. ทะเล O-> [19] : "ใครเล่นน้ำทะเลราบๆๆๆๆ"
900. หลิง [60] : "หลังไปเล่นน้ำทะเลมาอะ ไปดูม้าน้ำมาด้วย"
901. zock [233] : "อย่าให้หายอะ"
902. นนมผิง [157] : "ชอบคร่ำบบบบ แต่ว่าอย่าไม่เป็น"
903. blue [59] : "ทะเล ... อีอิ.."
904. zock [233] : "เรียนอยู่ที่ไหนอะ"
905. นนมผิง [157] : "ตกลง zock ทำงานที่ไหนหรอ"
906. นนมผิง [157] : "ทำงานแล้วครับ"
907. zock [233] : "อิมม์ ราชการหละกาน"
908. ทะเล O-> [19] : "หลัง ไปทะเลที่ไหนมาครับ"
909. มาร์ [49] : "ที่ไหนคะหลังๆไปกะใครอะ"
910. ทะเล O-> [19] : "ว่าอย่างไรครับ blue"
911. นนมผิง [157] : "โห ข้าราชการ กระทบงไรนะ"
912. zock [233] : "แล้วหนงผิงอะ"
913. นนมผิง [157] : "เราอยู่เอกชน ชายของ"
914. zock [233] : "อิมม์ เราทบวงอะ"
915. blue [59] : "ป่าๆๆ .. ไม่ว่าไร.."
916. นนมผิง [157] : "มหาลัย มหาหลอก"
917. blue [59] : "หลังไปกะคุณพ่อ อะพีมาร์ อีอิ"

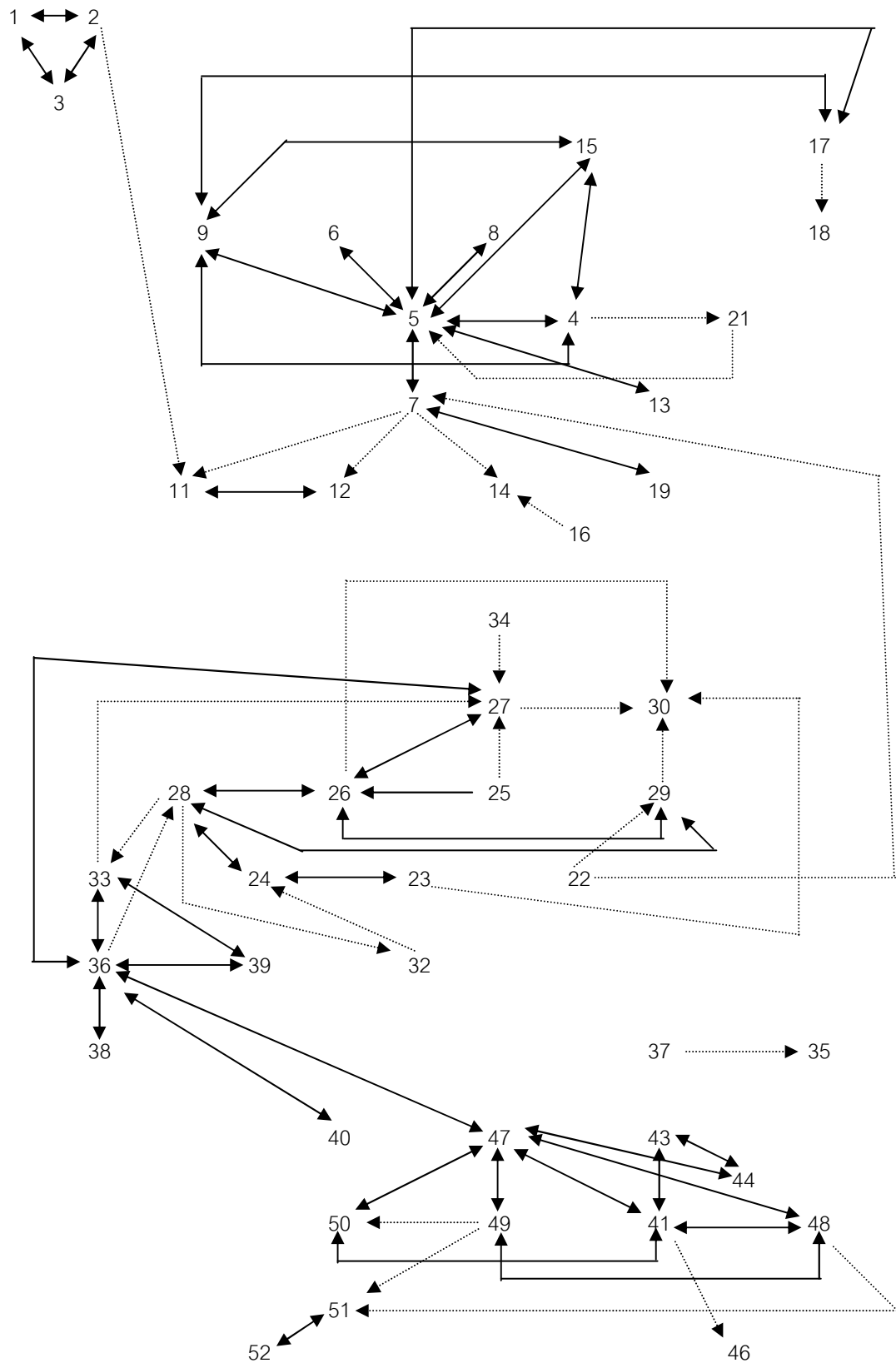
ภาคผนวก ค

แผนผังของผู้ร่วมสนทนาในห้องจ๊าะจ๋า 3 และห้องจ๊าะจ๋า 5

แผนผังการสนทนาของผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาจะจำ 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

มีผู้ร่วมสนทนาทั้งหมด 52 คน

ผู้ที่ไม่ได้รับการสนทนามีทั้งหมด 5 คน ได้แก่ 10, 20, 31, 42 และ 45

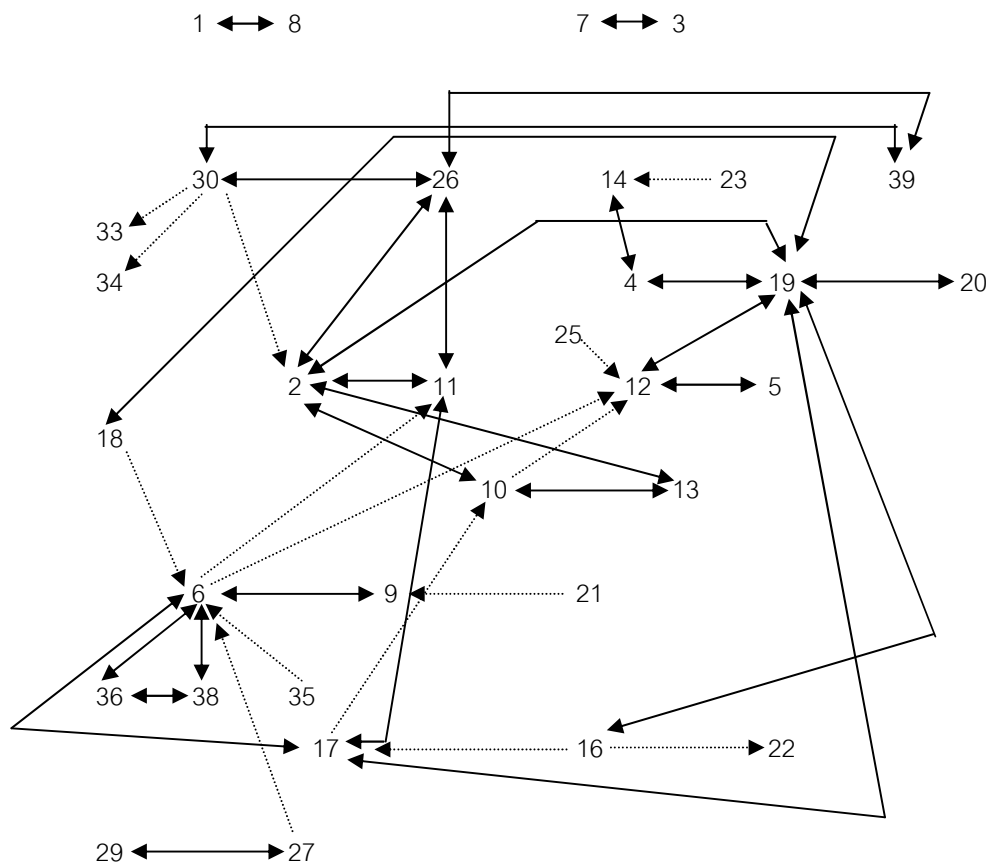
↔ หมายถึง ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายพูดโต้ตอบกัน

←..... หรือ→ หมายถึง ผู้สนทนาพูดเพียงฝ่ายเดียว แต่อีกฝ่ายไม่มีการพูดโต้ตอบกลับ

แผนผังการสนทนาของผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาจะจำ 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

มีผู้ร่วมสนทนาทั้งหมด 43 คน

ผู้ที่ไม่ได้รับการสนทนามีทั้งหมด 10 คน ได้แก่ 15, 24, 28, 31, 32, 37, 40, 41, 42 และ 43

- ↔ หมายถึง ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายพูดโต้ตอบกัน
- ←..... หรือ→ หมายถึง ผู้สนทนาพูดเพียงฝ่ายเดียว แต่อีกฝ่ายไม่มีการพูดโต้ตอบกลับ

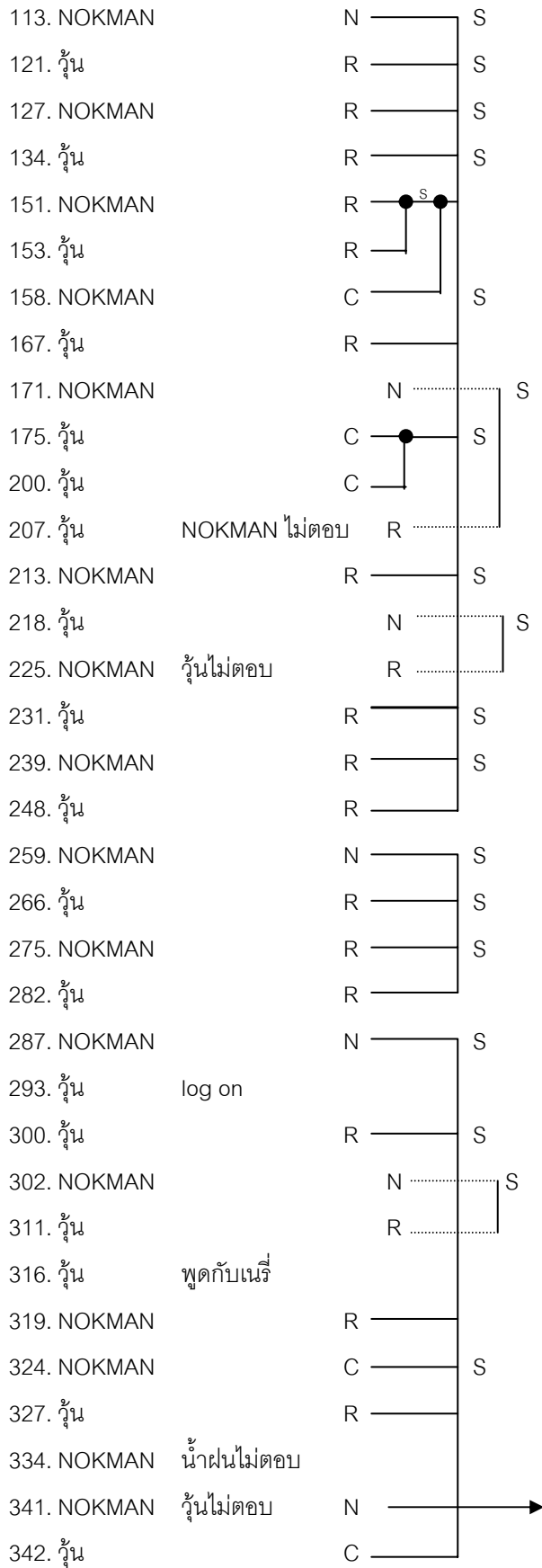
ภาคผนวก ง
แผนภูมิการปฏิสัมพันธ์ในห้องจะจำ 3 และห้องจะจำ 5

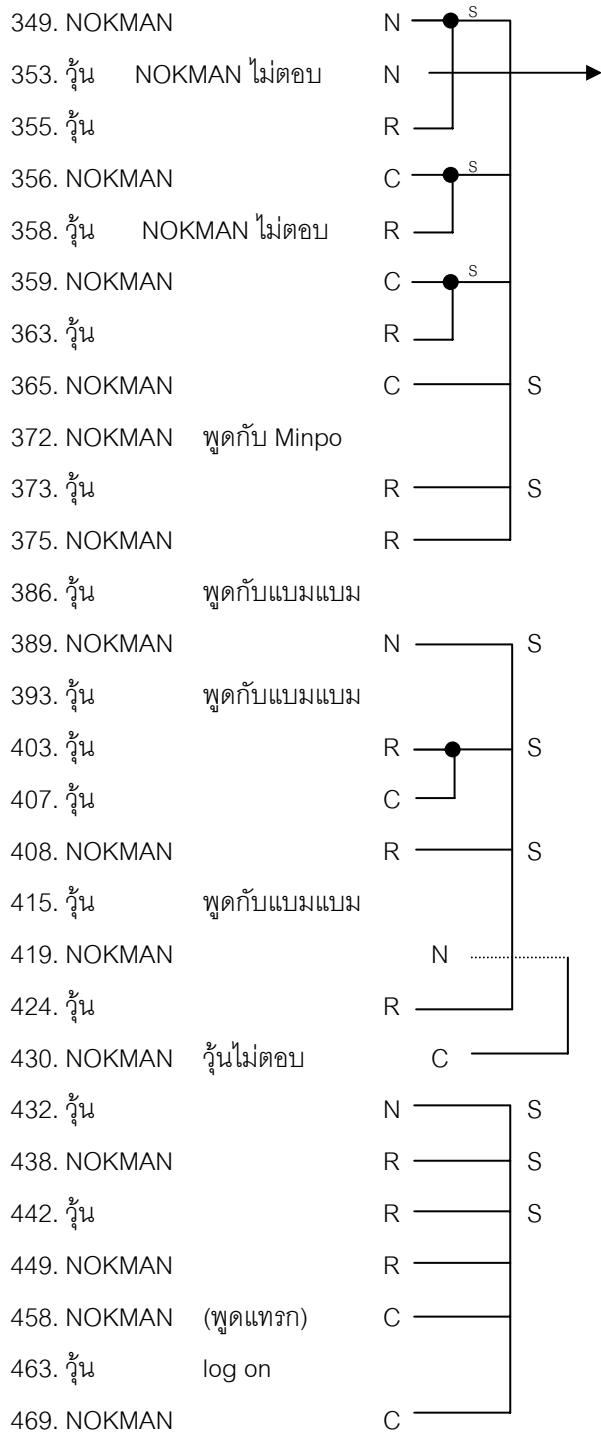
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง กาน กับ แอม ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

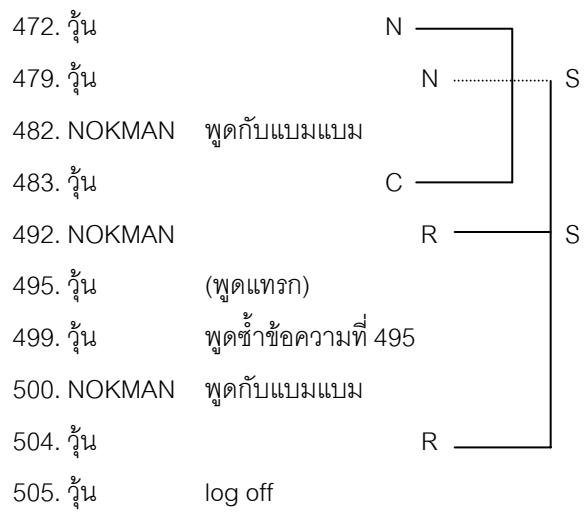
1. กาน		N	_____	S
9. แอม		R	_____	
20. แอม		N	_____	S
32. กาน	แอมไม่ได้ตอบ	N	_____	→
48. กาน		R	_____	
69. กาน	log off			
70. กาน	log off			

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง NOKMAN กับ วุ้น ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

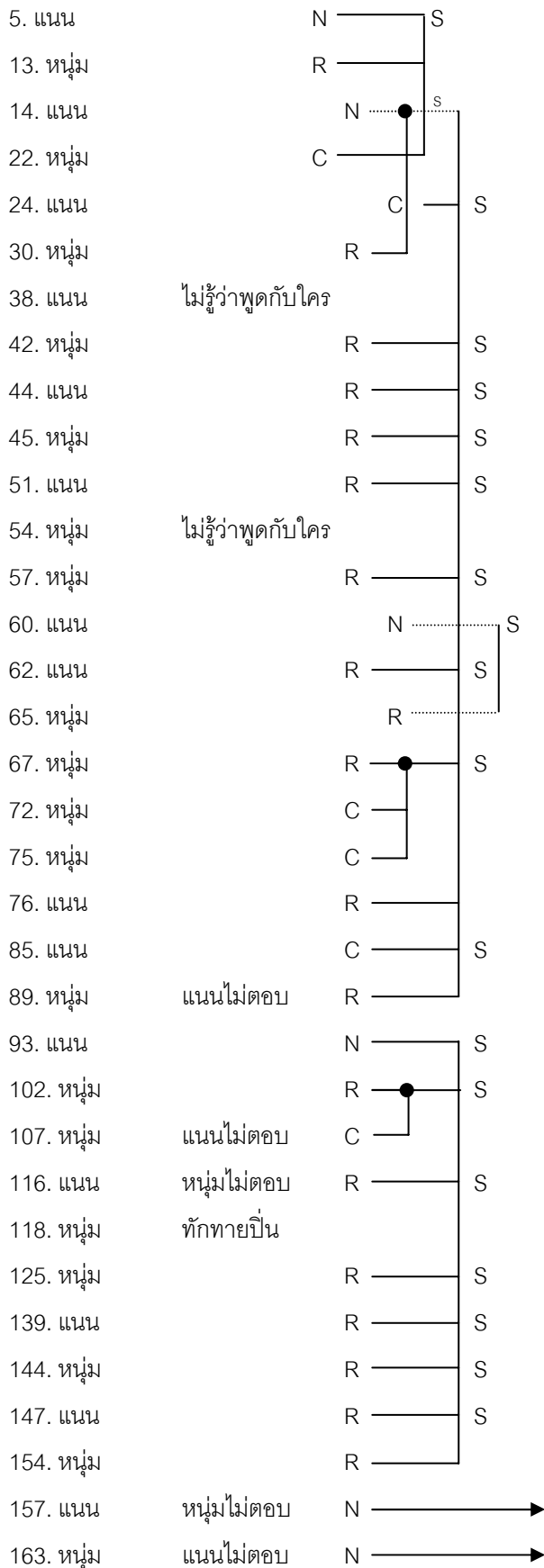
2. NOKMAN		N	●	S
12. วุ้น		R	_____	
17. NOKMAN		C	_____	S
25. วุ้น		R	_____	
29. NOKMAN		N	●	S
39. NOKMAN		C	_____	
41. วุ้น		R	_____	
46. วุ้น		C	●	S
55. วุ้น		C	_____	
56. NOKMAN		R	●	S
64. NOKMAN		C	_____	S
66. วุ้น		R	_____	
73. วุ้น		R	_____	
81. NOKMAN	(พูดแทรก)			
91. วุ้น	ไม่ทราบว่าคุณพูดกับใคร			
101. NOKMAN	(พูดแทรก)	N	_____	S
106. วุ้น	log on			
112. วุ้น		R	_____	

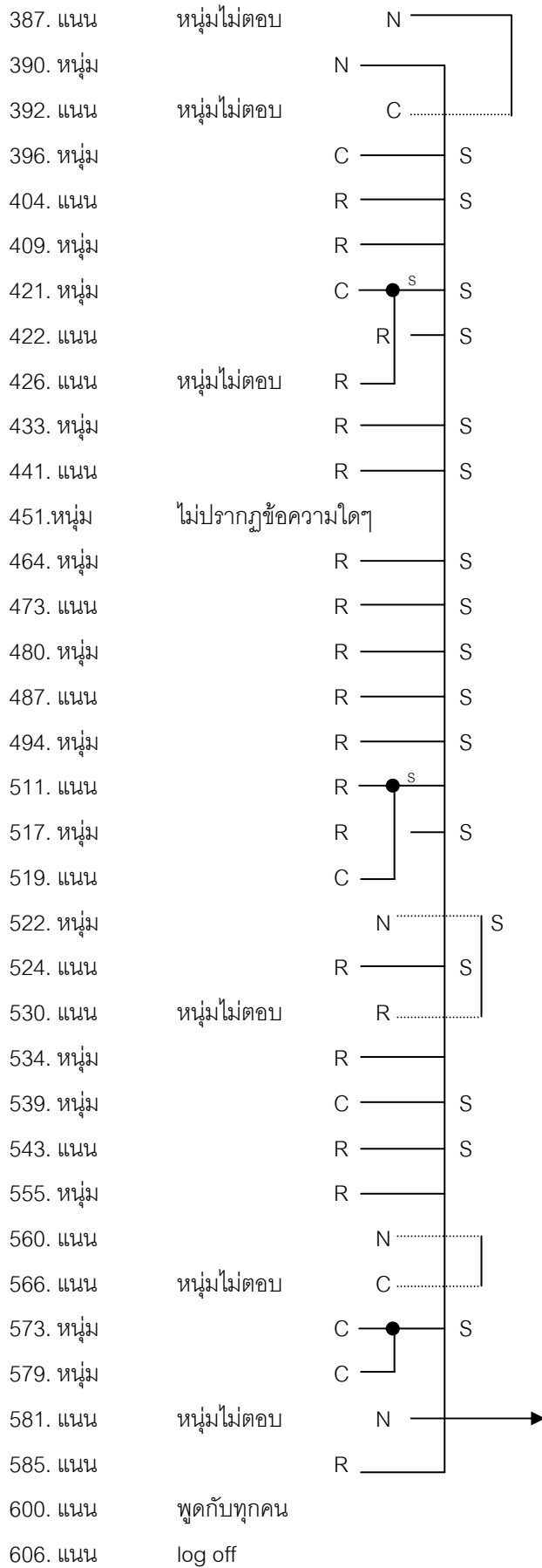

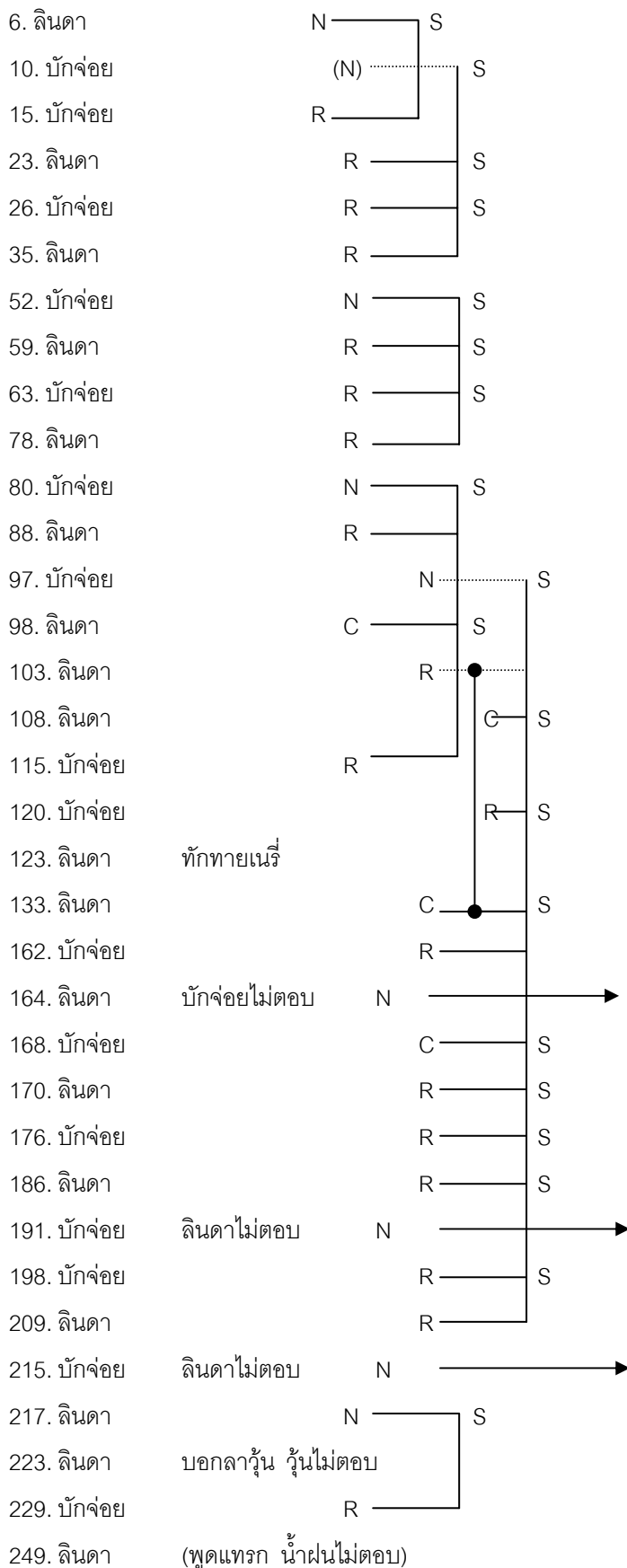
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง หม่อม กับ แนน ห้องจะจำ 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

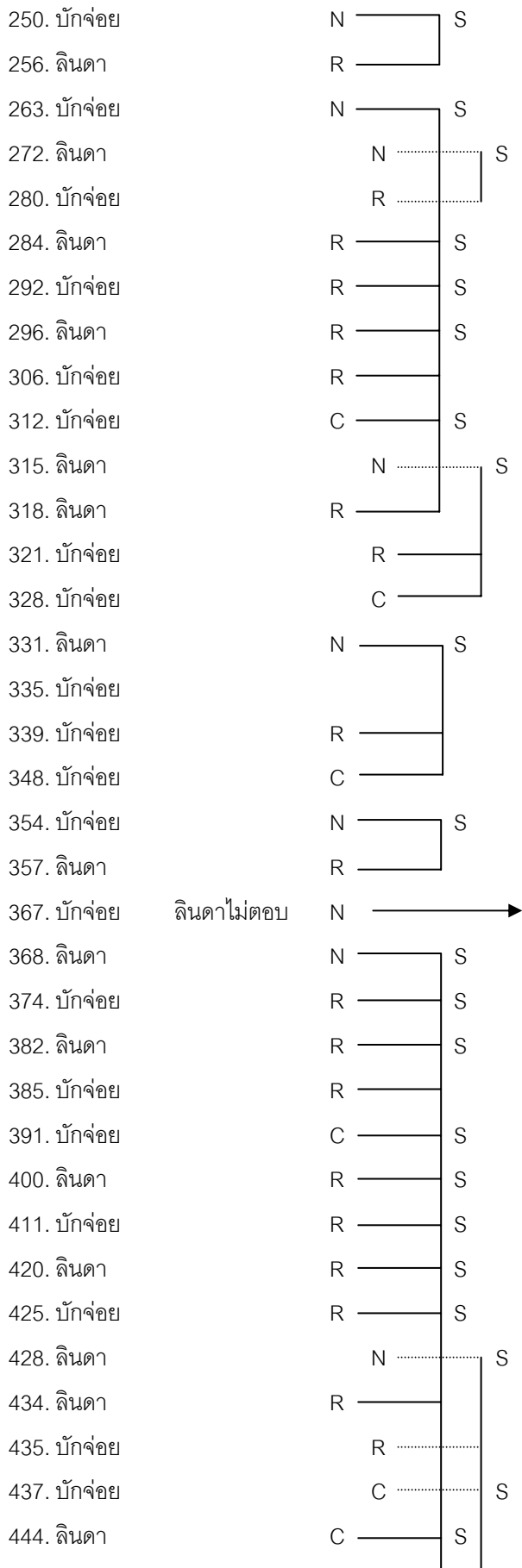

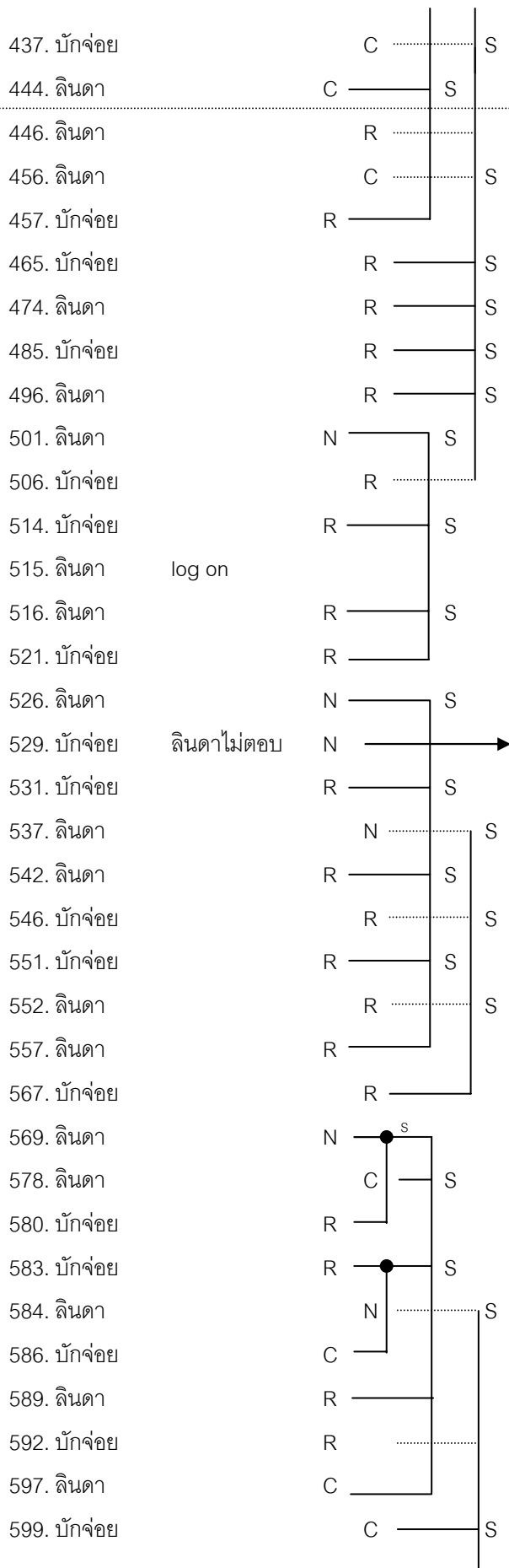
174. แนนน		R ——— S
184. หนุ่ม		R ——— S
188. แนนน	หนุ่มไม่ตอบ	N ———→
189. หนุ่ม		C ——— S
196. หนุ่ม		C ——— S
201. แนนน		R ——— S
210. แนนน		N ——— S
212. หนุ่ม	แนนนไม่ตอบ	N ———→
222. หนุ่ม		R ——— S
240. หนุ่ม	แนนนไม่ตอบ	C ——— S
255. หนุ่ม	แนนนไม่ตอบ	N ———→
261. หนุ่ม	แนนนไม่ตอบ	N ——— S
265. หนุ่ม	แนนนไม่ตอบ	C ——— S
271. หนุ่ม	แนนนไม่ตอบ	C ——— S
279. แนนน	log on	
281. หนุ่ม		N —●— S
288. แนนน		C ——— S
289. แนนน		R ——— S
295. หนุ่ม		R ——— S
297. แนนน		R ——— S
301. แนนน		C ——— S
304. หนุ่ม		N S
307. แนนน		R S
308. หนุ่ม		R ——— S
320. แนนน	หนุ่มไม่ตอบ	N ———→
323. หนุ่ม		R ——— S
329. แนนน		R ——— S
336. หนุ่ม		R —●— S
337. แนนน	หนุ่มไม่ตอบ	N ———→
350. แนนน		R ——— S
351. หนุ่ม	แนนนไม่ตอบ	C ——— S
361. หนุ่ม		R ——— S
366. แนนน		R ——— S
371. หนุ่ม	แนนนไม่ตอบ	R ——— S
376. แนนน	หนุ่มไม่ตอบ	R ——— S

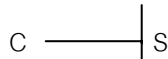
การวิเคราะห์การมอผลัดในการสนทนาระหว่าง ลินดา กับ บักจ่อย ห้องจี้จ่า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

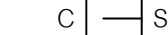
599. บักจ๋อย

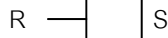
604. ลินดา

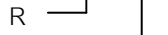
608. ลินดา

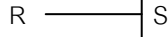
611. บักจ๋อย

620. ลินดา

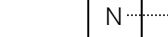
622. บักจ๋อย

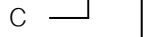
627. ลินดา

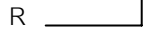
631. บักจ๋อย

632. ลินดา

633. บักจ๋อย

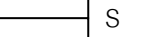
634. ลินดา

638. บักจ๋อย

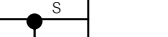
641. ลินดา

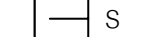
650. บักจ๋อย

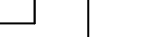
660. ลินดา

662. ลินดา

666. บักจ๋อย

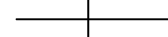

667. บักจ๋อย

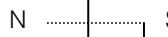

670. บักจ๋อย

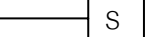
ลินดาไม่ตอบ

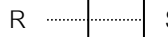
673. ลินดา

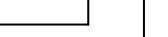
674. ลินดา

677. บักจ๋อย

680. บักจ๋อย

684. ลินดา

695. บักจ๋อย

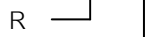
697. ลินดา

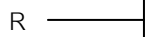
702. บักจ๋อย

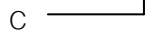
704. บักจ๋อย

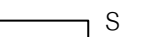
705. ลินดา

712. ลินดา

716. ลินดา

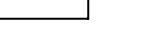

717. บักจ๋อย

ลินดาไม่ตอบ

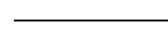

720. บักจ๋อย

739. บักจ๋อย

ลินดาไม่ตอบ

741. บักจ๋อย

log off

- 746. ลินดา log on
- 751. ลินดา log on
- 755 ลินดา บักจ๋อยไม่ตอบ →
- 759. ลินดา ทักทายนิก
- 773. ลินดา พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ N →
- 777. ลินดา ทักทาย por แต่ไม่มีคนตอบ N →
- 789. ลินดา ทักทาย por แต่ไม่มีคนตอบ N →
- 791. ลินดา ถามคำถาม por แต่ไม่มีคนตอบ N →
- 797. ลินดา พูดกับ por

801. บักจ๋อย log on

803. บักจ๋อย

808. ลินดา

810. บักจ๋อย

812. ลินดา

817. บักจ๋อย

823. บักจ๋อย

825. ลินดา

827. ลินดา

829. บักจ๋อย

831. ลินดา

833. บักจ๋อย

835. ลินดา

839. บักจ๋อย

840. ลินดา

841. บักจ๋อย

844. บักจ๋อย

847. ลินดา

858. ลินดา

862. บักจ๋อย

864. ลินดา

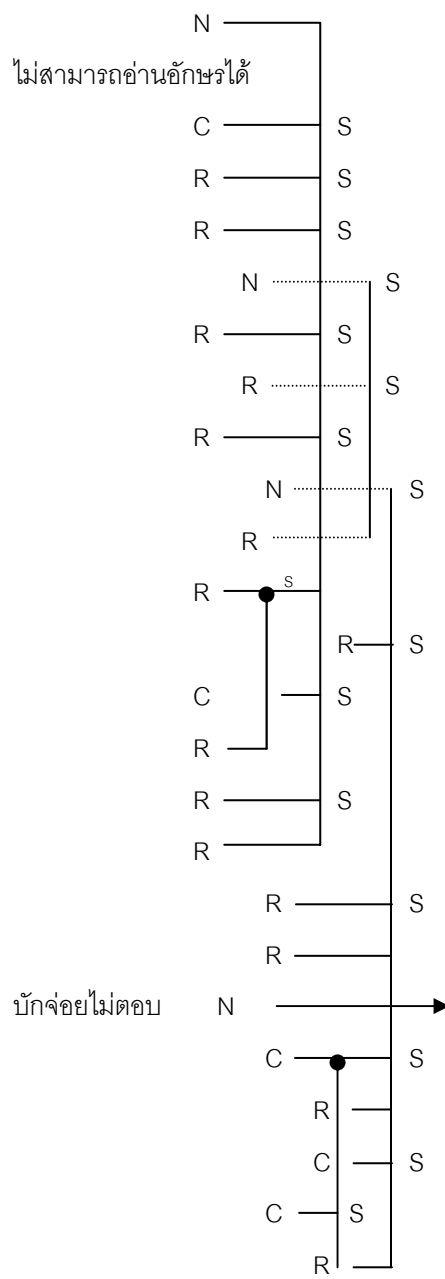
866. บักจ๋อย

871. ลินดา

875. ลินดา

876. บักจ๋อย

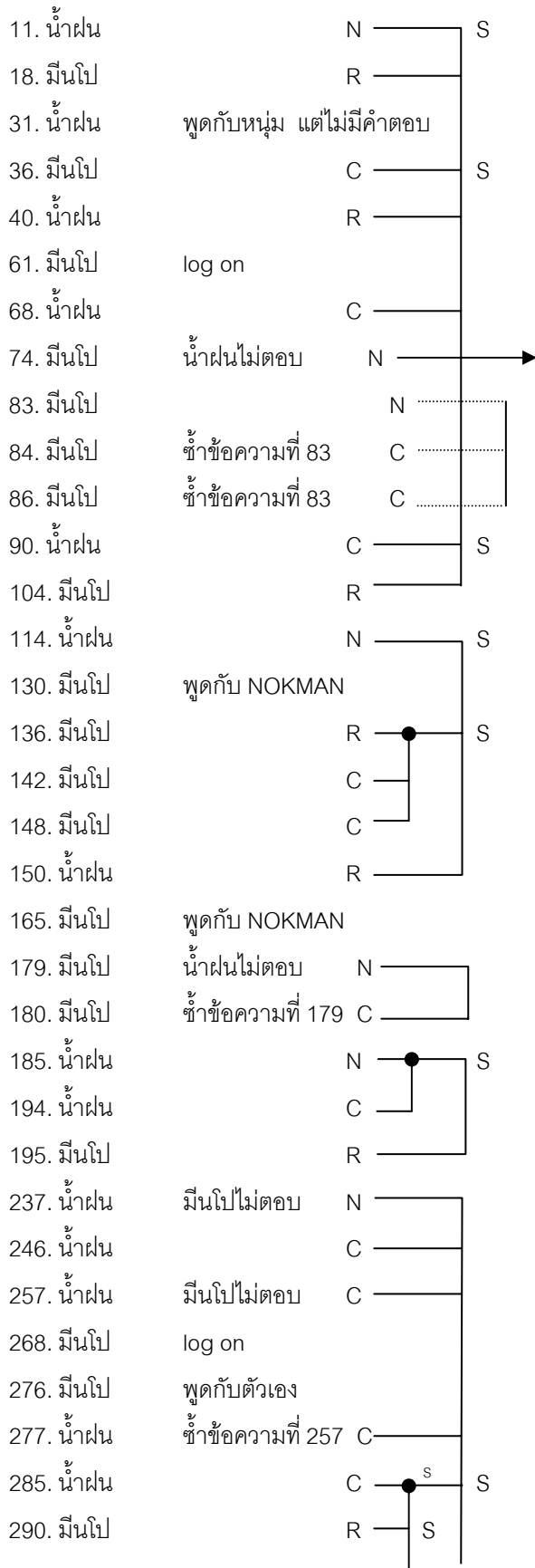
887. บักจ๋อย

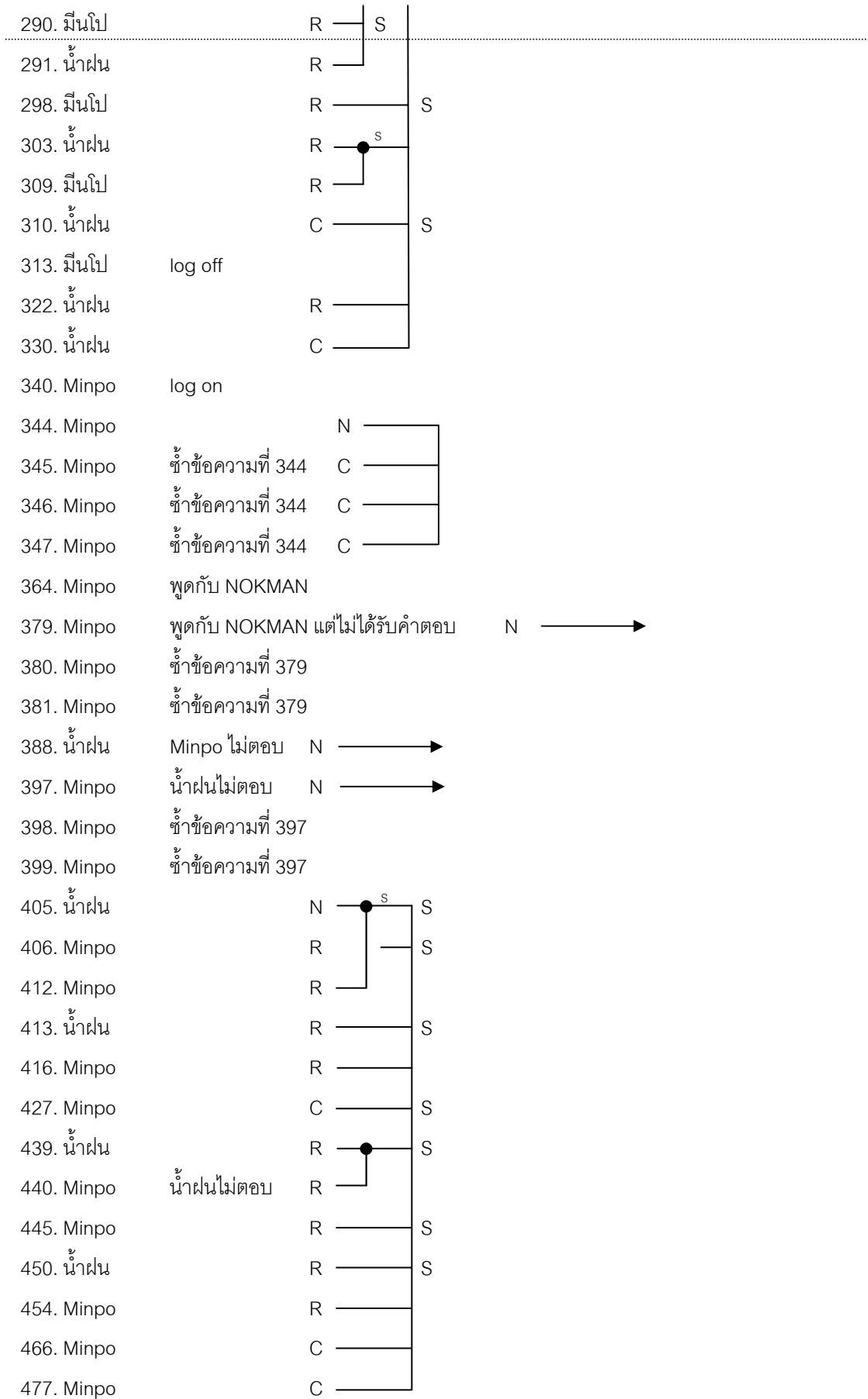

876. บักจ๋อย		C	—	S	
<hr/>					
889. ลินดา		R	—	S	
896. บักจ๋อย		R	—	S	
900. ลินดา		R	—	S	
905. บักจ๋อย		R	—	S	
909. ลินดา		R	—	S	
912. บักจ๋อย		R	—	S	
914. ลินดา		R	—	S	
915. บักจ๋อย		R	—	S	
916. บักจ๋อย	log off				
918. ลินดา		R	—		
921. ลินดา	พูดกับตัวเอง				
926. ลินดา	พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	N	—		→
928. ลินดา	พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	N	—		→
940. ลินดา	พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	N	—		→

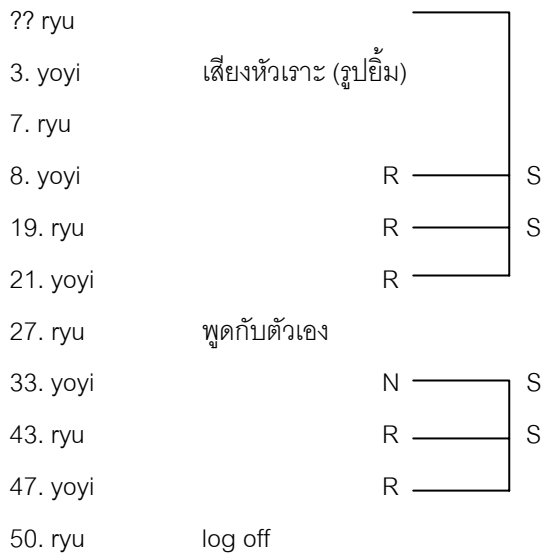
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง น้ำฝน กับ มินโป (Minpo) ห้องจะจำ 3 วันที่ 13

ก.ค. 44

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *yoyi* กับ *ryu* ห้องจะจำ 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *น้ำฝน* กับ *หนุ่ม* ห้องจะจำ 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

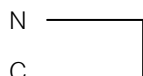
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง นีน่า กับ B ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

4. B		N	—	S
28. B	พูดกับปิ่น			
34. นีน่า		R	—	S
37. B		N	S
49. B		R	—	
53. นีน่า		R	—	
77. นีน่า		C	—	S
79. B		N	
87. B		C	
92. B		R	—	
100. นีน่า	Bไม่ตอบ	N	—	→
124. B		C	—	
132. B	พูดกับปิ่น			
143. B	พูดกับปิ่น			
155. B	พูดกับปิ่น			
160. นีน่า	ซ้ำข้อความที่ 100	N	—	S
172. B	log on			
183. นีน่า	Bไม่ตอบ	N	—	→
187. นีน่า	ไม่ปรากฏข้อความ			
192. นีน่า	Bไม่ตอบ (ซ้ำข้อความที่ 183)			
197. B		R	—	S
235. นีน่า		R	—	
247. นีน่า	log on			
260. B	พูดกับปิ่น			
270. นีน่า		C	—	S
274. B	พูดกับปิ่น			
286. B		R	—	S
299. นีน่า		R	—	S
314. B		R	—	S
325. นีน่า		R	—	S
338. B		R	—	
360. B	log on			

การวิเคราะห์การมอบคุณผลัดในการสนทนาระหว่าง หิน กับ เนรี ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

82. หิน log on

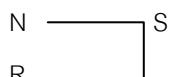
99. หิน

110. หิน

การวิเคราะห์การมอบคุณผลัดในการสนทนาระหว่าง เนรี กับ ลินดา ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

109. เนรี

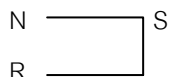

123. ลินดา

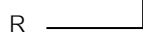

การวิเคราะห์การมอบคุณผลัดในการสนทนาระหว่าง หม่อม กับ ปิ่น ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

118. หม่อม

126. ปิ่น

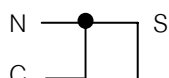

193. ปิ่น หม่อมไม่ตอบ (พูดแทรก)

273. ปิ่น หม่อมไม่ตอบ (พูดแทรก)

การวิเคราะห์การมอบคุณผลัดในการสนทนาระหว่าง หิน กับ ปิ่น ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

119. หิน

128. หิน

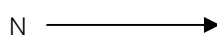

131. ปิ่น

140. หิน (รูปเด็กร้องไห้)

146. ปิ่น

หินไม่ตอบ

152. หิน

161. ปิ่น

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง เด็กองค์การ กับ ปิ่น ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค.

44

96. เด็กองค์การ ลินดาไม่ตอบ (พูดแทรก)

122. เด็กองค์การ	N	—	—	S
129. ปิ่น	R	—	—	S
135. เด็กองค์การ	R	—	—	S
138. เด็กองค์การ	C	—	—	S

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มินโป (Minpo) กับ NOKMAN ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่

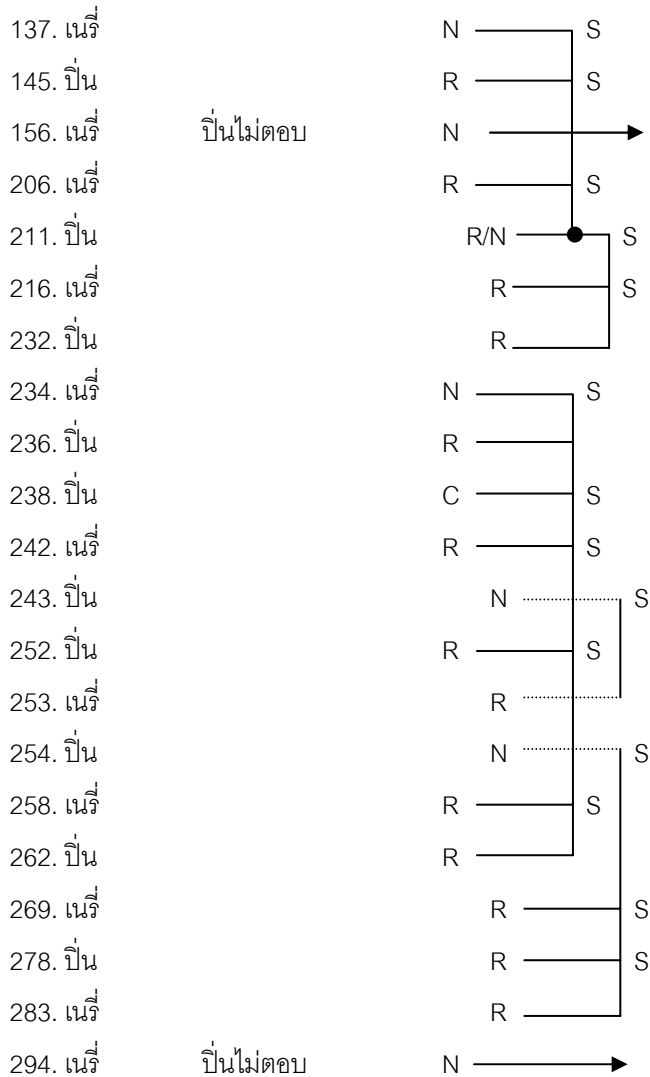
13 ก.ค. 44

130. มินโป	N	—	—	S
165. มินโป	C	—	—	S
171. NOKMAN	R	—	—	S
364. Minpo	R	—	—	S
372. NOKMAN	R	—	—	S
379. Minpo	N	—	→	

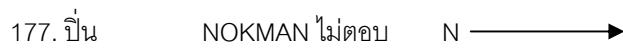
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง B กับ ปิ่น ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

132. B	N	—	—	S
141. ปิ่น	R	—	—	S
143. B	N	—	—	S
149. ปิ่น	R	—	—	S
155. B	R	—	—	S
159. ปิ่น	N	—	→	
166. ปิ่น	R	—	—	S
181. ปิ่น	N	—	→	
182. ปิ่น	N	—	→	
260. B	N	—	—	S
267. ปิ่น	R	—	—	S
274. B	R	—	—	S

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง เนรี กับ ปิ่น ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง ปิ่น กับ NOKMAN ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง ปิ่น กับ อสุร ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง Kitty Jang (rai) กับ บักจ๋อย ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

233. Kitty Jang (rai) บักจ๋อยไม่ตอบ N \longrightarrow

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง หิน กับ แพร ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

241. หิน แพรไม่ตอบ N \longrightarrow

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง คง กับ นีน่า ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

264. คง นีน่าไม่ตอบ N \longrightarrow

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง เนรี กับ วุ้น ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

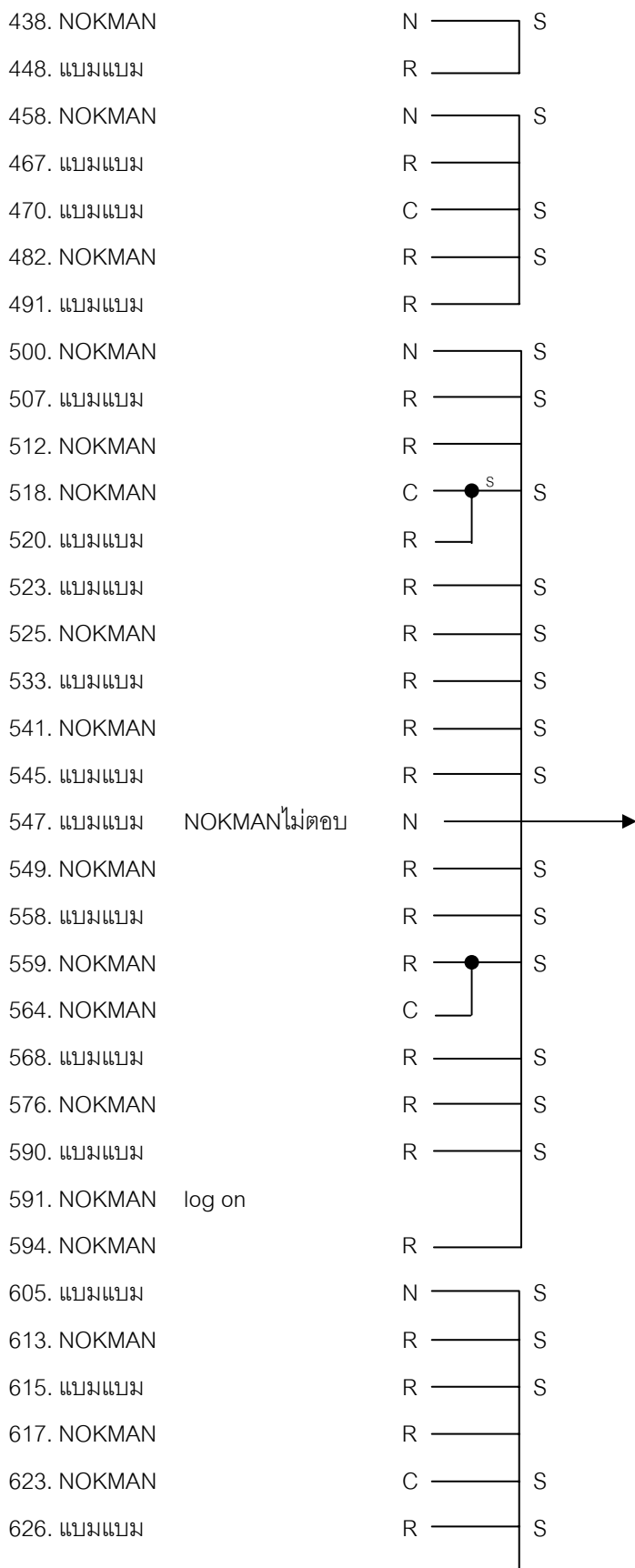
305. เนรี[!] N \longrightarrow
 316. วุ้น R \longrightarrow

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง เนรี กับ หนุ่ม ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

317. เนรี[!] หนุ่มไม่ตอบ N \longrightarrow

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง แบนมแบนม กับ NOKMAN ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13

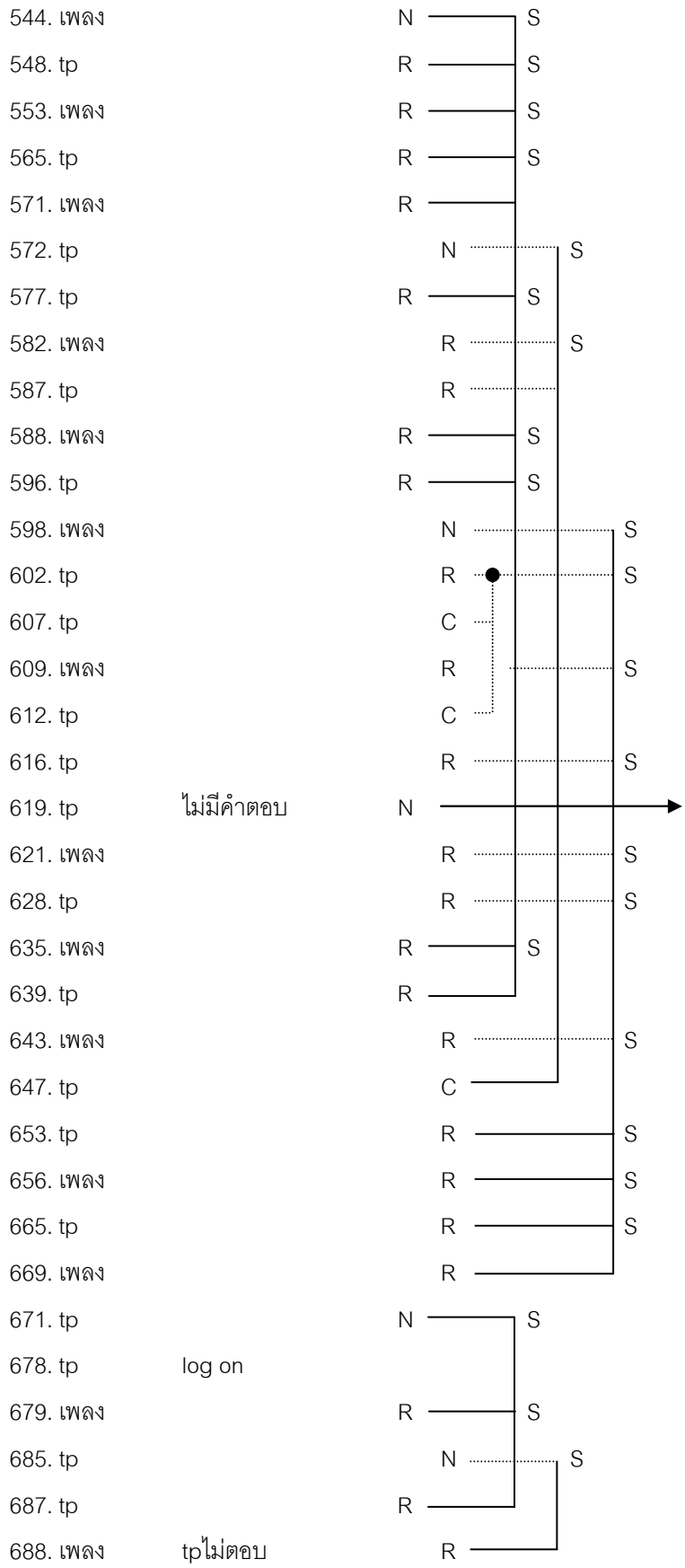
ก.ค. 44

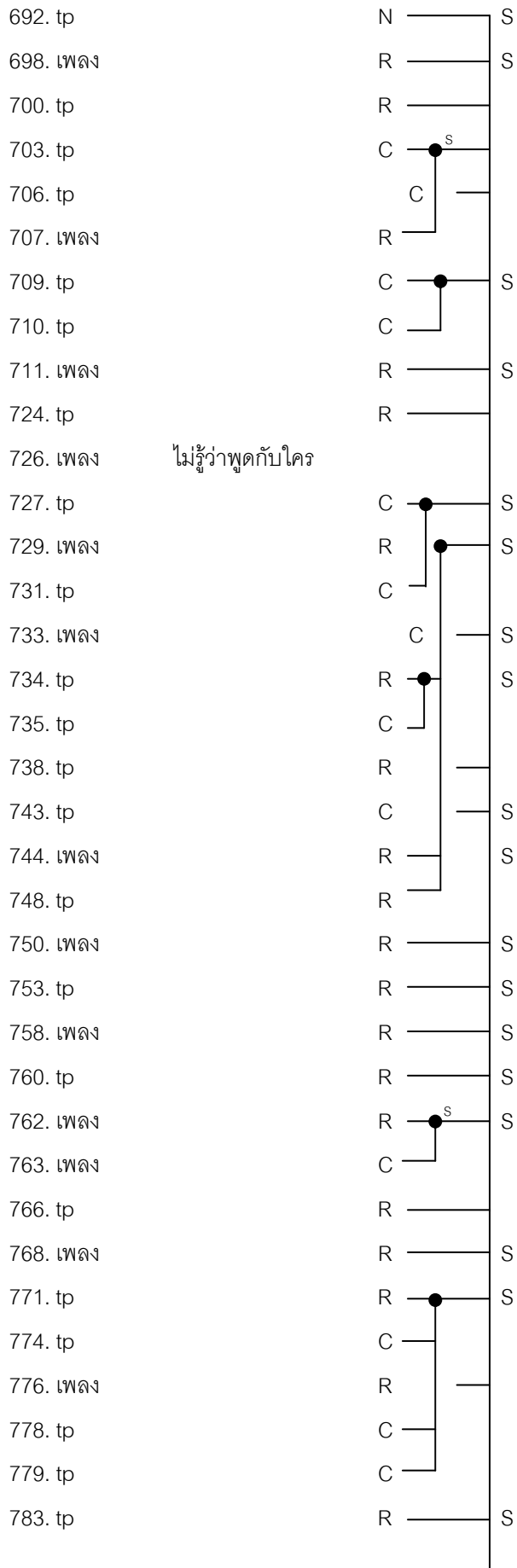

626. แบบแบบม		R ——— S
<hr/>		
629. แบบแบบม		N S
630. NOKMAN		R ——— S
637. NOKMAN		R ——— S
646. NOKMAN	แบบแบบมไม่ตอบ	N —————>
651. NOKMAN	รูปเด็กร้องไห้ รูปแก้วเปียร์	
657. แบบแบบม		N ——— S
659. NOKMAN		R ——— S
672. NOKMAN		C ——— S
676. NOKMAN		C ——— S
686. แบบแบบม		R ——— S
689. NOKMAN	พูดกับตัวเอง	
693. NOKMAN	NOKMANหัวเราะ	
694. NOKMAN	log off	

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง tp กับ เพลง ห้องจะจำ 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

414. tp	log on	
417. tp	พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	
431. tp	พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	
436. tp	พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	
447. tp	พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	
452. เพลง	log on	
453. tp	พูดกับทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	
455. tp	ทักทายเพลง แต่ไม่มีคำตอบ	N →
459. tp	พูดกับลินดา แต่ไม่มีคำตอบ	
460. tp	พูดกับลินดา แต่ไม่มีคำตอบ	
461. เพลง		N — S
462. tp		R — S
468. เพลง		R — S
471. tp		R — S
475. เพลง		N — S
476. tp		N S
478. tp		R — S
488. เพลง		R S
493. tp		R S
497. tp		C — S
508. เพลง		R — S
510. tp		N S
513. tp		R — S
527. เพลง	ไม่มีคำตอบ	N →
528. tp		C — S
532. tp		C — S
535. เพลง		R — S
536. tp	ไม่มีคำตอบ	N →
540. tp		R — S

783. tp		R ——— S
787. เพลง		R ——— S
790. tp		N ——— S
793. เพลง		R ——— S
794. tp		N —●—— S
798. เพลง		R —●—— S
799. tp	ไม่มีคำตอบ	C ——— S
804. เพลง		C ——— S
805. tp		R ——— S
809. tp		R ——— S
815. tp		C ——— S
816. เพลง		N S
819. tp		C ——— S
821. tp		R —●—— S
822. tp		C ——— S
826. เพลง		R ——— S
834. tp		C ——— S
838. tp	พูดกับตัวเอง	N S
842. tp		C ——— S
843. เพลง		R ——— S
852. tp		C — S
854. เพลง		R — S
863. tp		R ——— S
868. เพลง		N ——— S
869. tp	ไม่มีคำตอบ	C S
873. tp		R ——— S
882. tp	ไม่มีคำตอบ	C S
888. tp		C ——— S
891. เพลง		R ——— S
893. tp		R ——— S
897. tp		N ——— S
902. tp		C ——— S
906. tp	log off	
910. เพลง		R ——— S
917. เพลง	log off	

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง tp กับ ลินดา ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

459. tp พูดแทรกการสนทนาของลินดากับบักจ๋อย

460. tp พูดแทรกการสนทนาของลินดากับบักจ๋อย

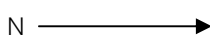
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง แยมแยม กับ HUT (Kryro) ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

490. HUT log on

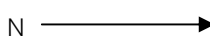
498. HUT

502. แยมแยม HUTไม่ตอบ

562. HUT รูปหน้าเฉย

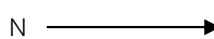
563. แยมแยม HUTไม่ตอบ

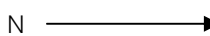
570. HUT รูปหน้าเฉย

574. แยมแยม HUTไม่ตอบ

575. HUT รูปหน้าเฉย

593. Kryro log on

595. Kryro ทักทายทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ

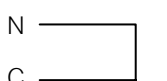
601. แยมแยม HUTไม่ตอบ

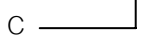
603. Kryro พูดกับตัวเอง

610. Kryro

614. แยมแยม

618. Kryro

624. แยมแยม HUTไม่ตอบ

636. แยมแยม HUTไม่ตอบ

645. Kryro

648. แยมแยม

649. Kryro

654. แยมแยม

655. Kryro ทักทายNOKMAN

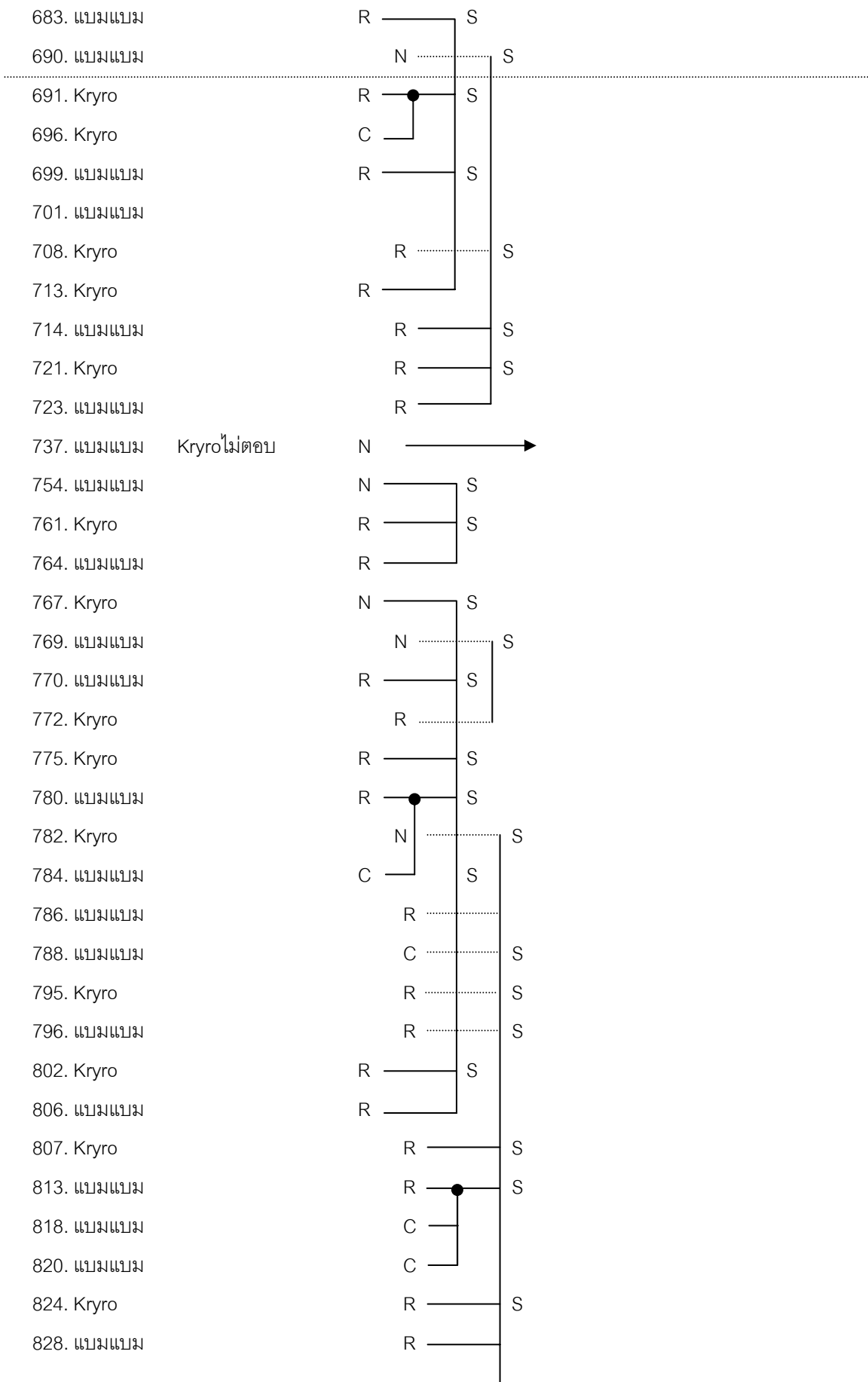
661. Kryro

664. แยมแยม

675. Kryro

683. แยมแยม

690. แยมแยม

828. แบบแบบม		R	—		
<hr/>					
830. แบบแบบม		C	—		S
				•	s
832. Kryro		R	—		S
836. Kryro		R	—		S
837. แบบแบบม		R	—		S
846. Kryro		R	—		S
849. แบบแบบม		R	—		
850. Kryro	หักทายนอกไม่บอก				
851. แบบแบบม	หักทายนัดตี				
856. แบบแบบม		C	—		S
861. Kryro		R	—		
878. แบบแบบม	Kryroไม่ตอบ	N	→		
886. Kryro	หักทายนัดตี				
899. แบบแบบม	(พูดแทรก)	N	→		
904. Kryro		N	—		S
908. แบบแบบม		R	—		
919. แบบแบบม		C	—		S
922. Kryro		R	—		S
923. แบบแบบม	Kryroไม่ตอบ	R	—		
930. Kryro		N	—		S
938. แบบแบบม		R	—		

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *Kryro (HUT)* กับ *NOKMAN* ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

655. Kryro
663. NOKMAN

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *Kryro (HUT)* กับ *อกหักตามเคย* ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

652. อกหักตามเคย log on

668. Kryro อกหักตามเคยไม่ตอบ N →

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *Kryro (HUT)* กับ *ก๊ากกกกกก* ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

658. ก๊ากกกกกก log on

668. Kryro ก๊ากกกกกกไม่ตอบ N →

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *neo* กับ *ลินดา* ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

719. neo ลินดาไม่ตอบ (พูดแทรก) N →

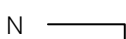
722. neo ลินดาไม่ตอบ (พูดแทรก) N →

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *nick* กับ *por* ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

728. nick log on

736. por log on

740. nick por ไม่ตอบ N

745. nick por ไม่ตอบ C

747. nick por ไม่ตอบ C

749. por พูดกับทุกคน

752. nick N

757. por R

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *nick* กับ *ลินดา* ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

756. *nick*

N ——— S

759. *ลินดา*

R ———

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *ลินดา* กับ *por* ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13 ก.ค. 44

777. *ลินดา*

N ——— S

785. *por*

R ——— S

789. *ลินดา*

R ———

791. *ลินดา* *por*ไม่ตอบ

N —————>

792. *por*

N ——— S

797. *ลินดา*

R ——— S

800. *por*

R ———

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มาไม่บอก กับ แบลมแบม ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13

ก.ค. 44

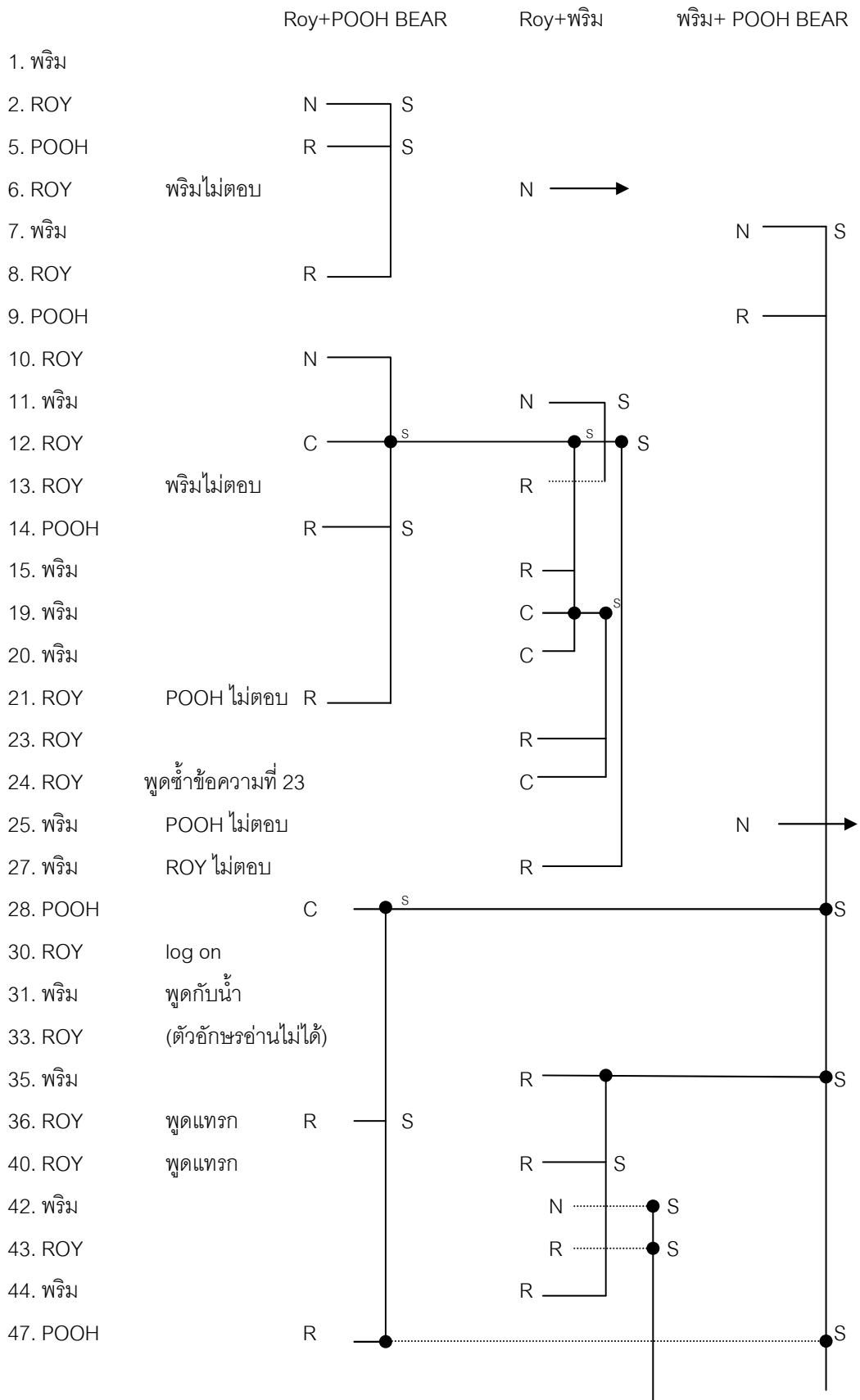
845. มาไม่บอก	log on	
848. มาไม่บอก		N ——— S
851. แบลมแบม		R ——— S
865. แบลมแบม		N ——— S
872. มาไม่บอก		R ——— S
874. แบลมแบม		R ——— S
877. มาไม่บอก		R ——— S
881. มาไม่บอก		N ——— S
884. แบลมแบม		R ——— S
890. มาไม่บอก		R ——— S
894. แบลมแบม		R ——— S
901. มาไม่บอก	(พูดแทรก)	N ——— S
903. มาไม่บอก		C ——— S
907. แบลมแบม		R ——— S
913. มาไม่บอก		R ——— S
920. แบลมแบม		R ——— S
924. มาไม่บอก		R ——— S
929. แบลมแบม		N ——— S
931. มาไม่บอก		R ——— S
936. แบลมแบม		R ——— S
941. แบลมแบม		C ——— S
942. มาไม่บอก	แบลมแบมไม่ตอบ	N —————>

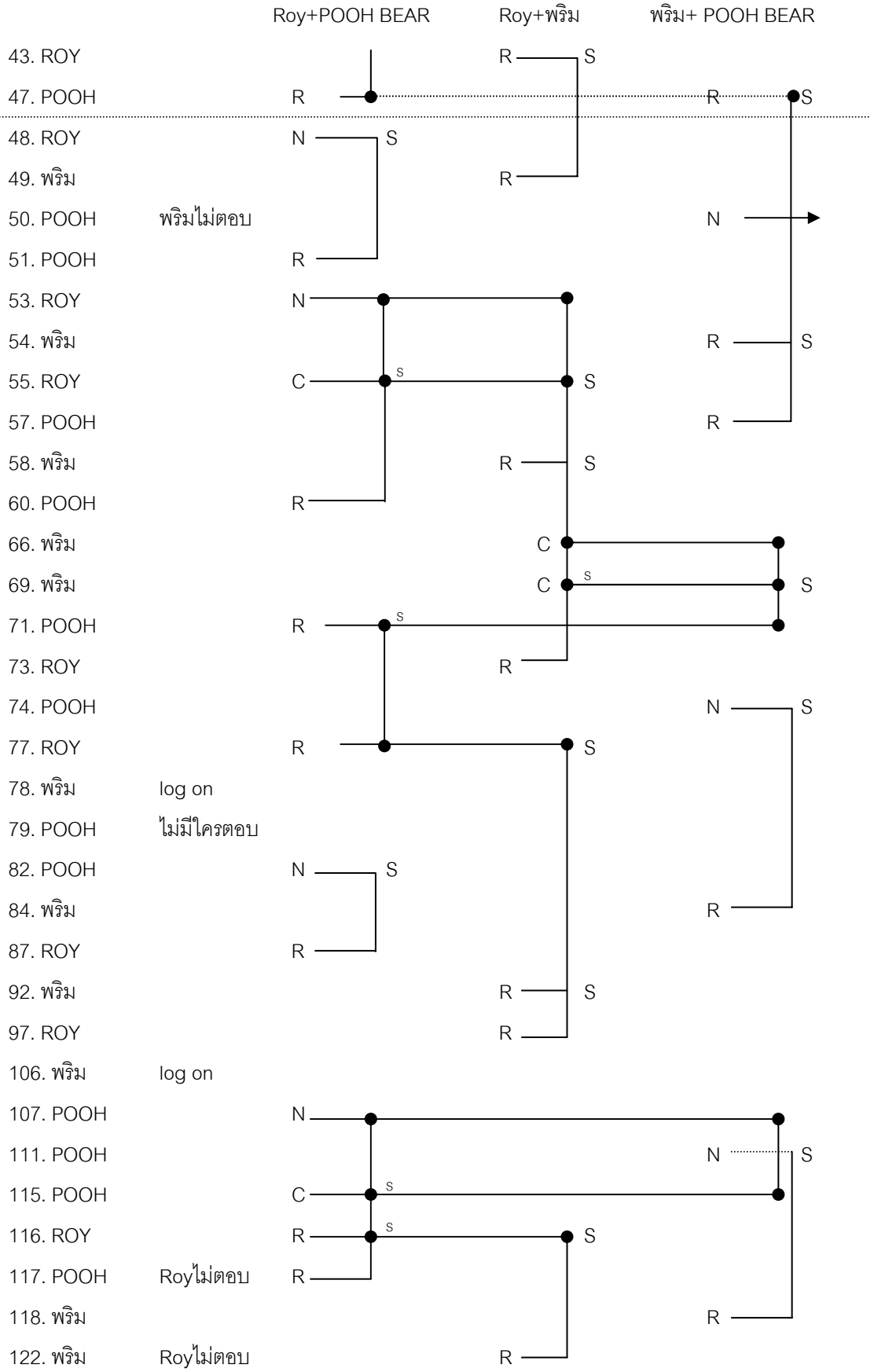
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มาไม่บอก กับ Kryro (HUT) ห้องจ๊ะจ๋า 3 วันที่ 13

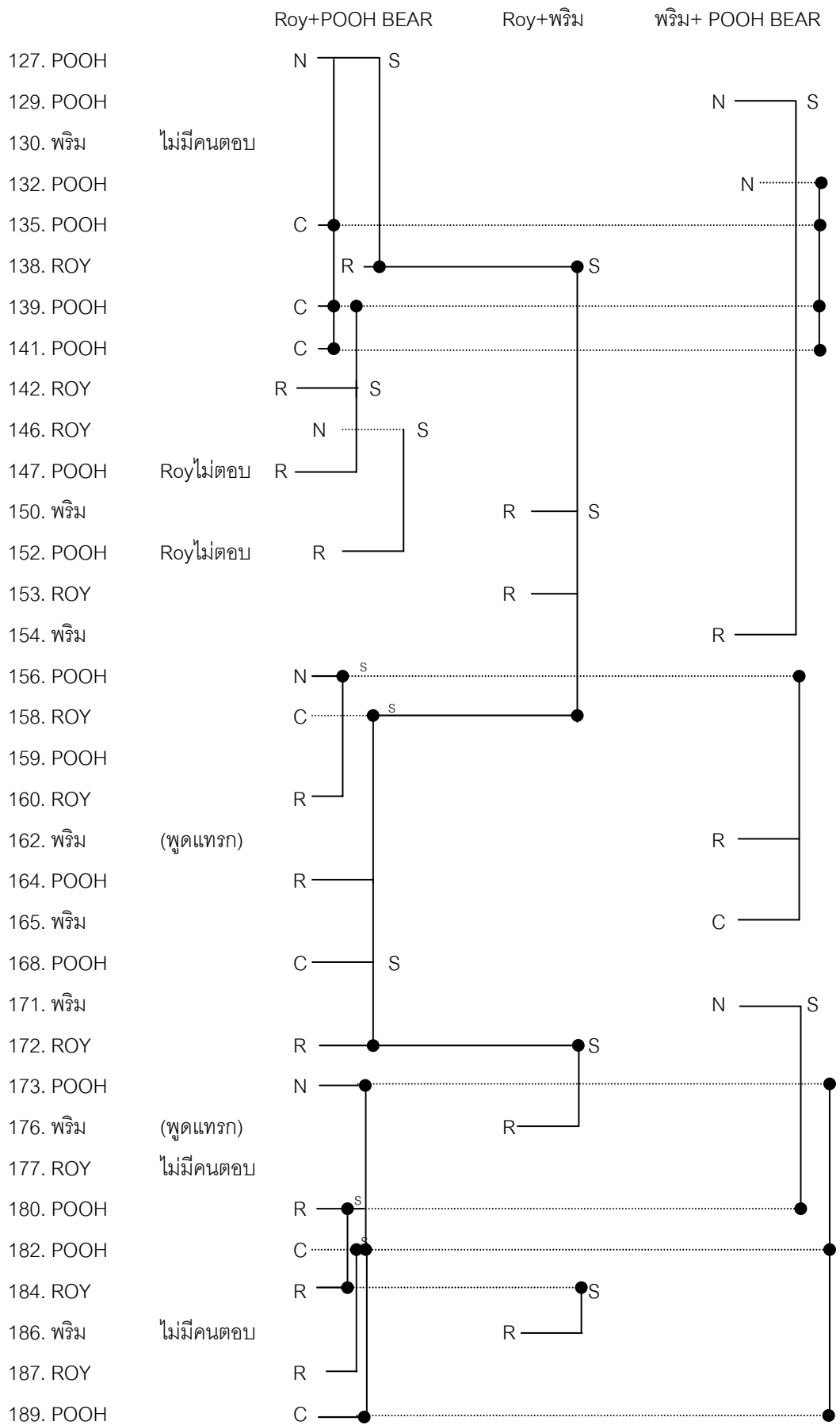
ก.ค. 44

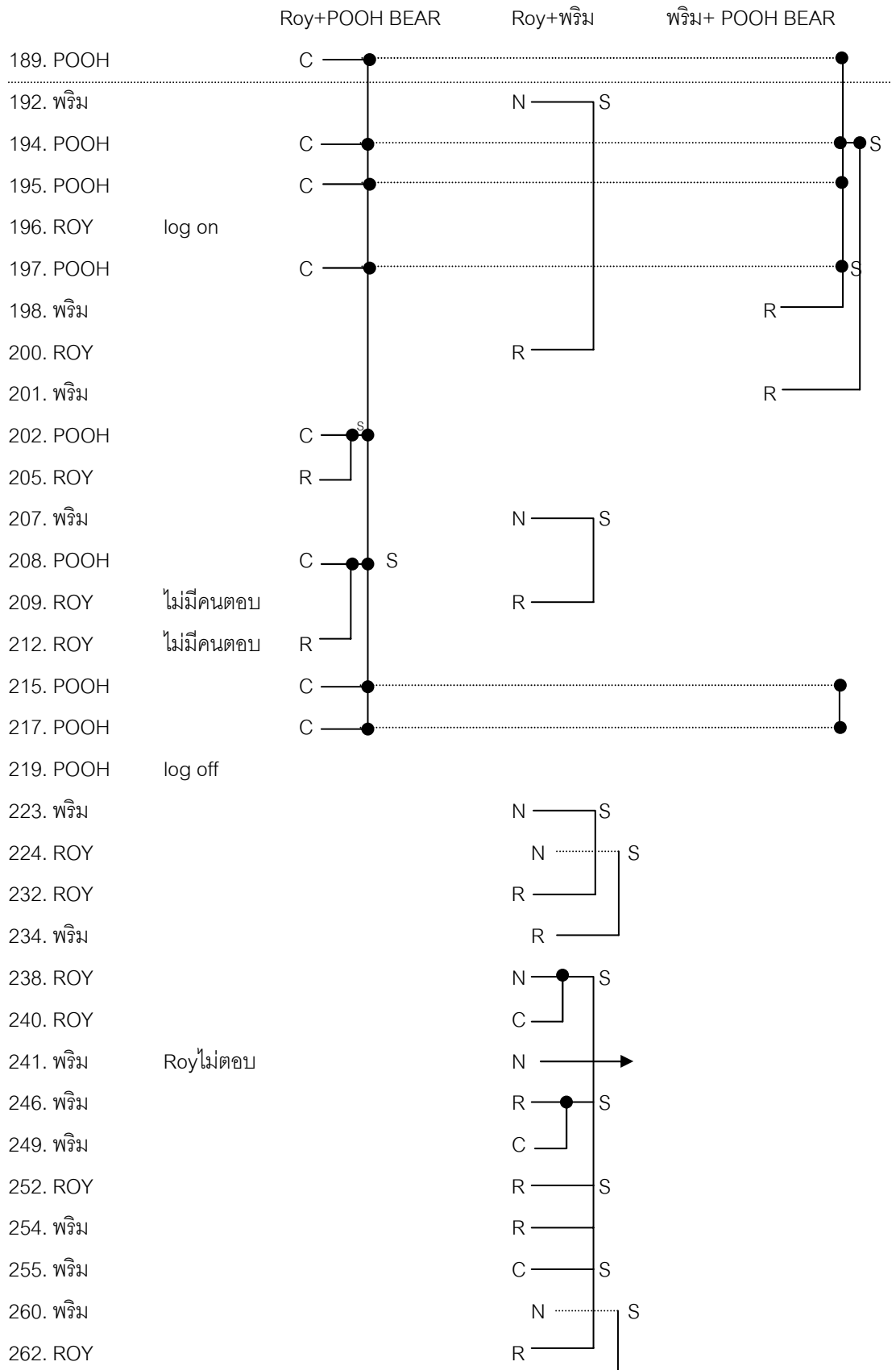
850. Kryro		N ——— S
855. มาไม่บอก		R ——— S
883. มาไม่บอก		N S
886. Kryro		R ——— S
892. มาไม่บอก		R ——— S
895. Kryro		R ——— S
898. มาไม่บอก		R ——— S
927. มาไม่บอก	Kryro ไม่ตอบ (พูดแทรก)	
942. มาไม่บอก	Kryro ไม่ตอบ	

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *พริม ROY (R)* กับ *POOH BEAR (P)* ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

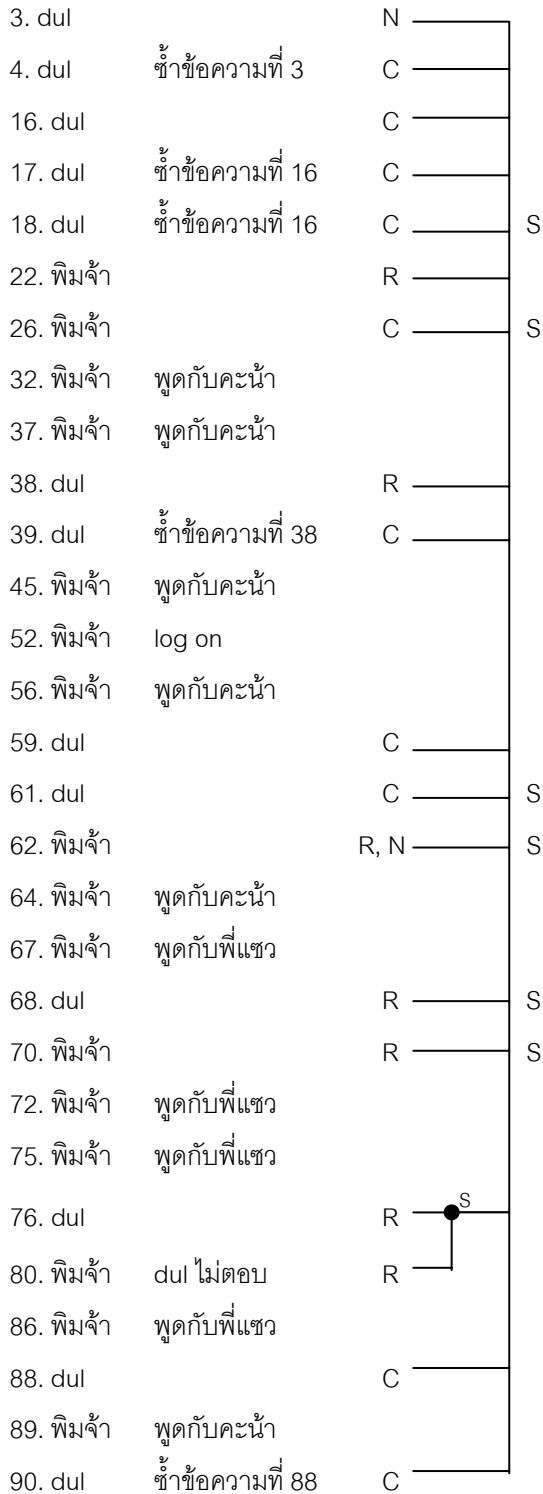

	Roy+POOH BEAR	Roy+พริ้ม	พริ้ม+ POOH BEAR
260. พริ้ม		N S	
266. ROY		N S	
270. พริ้ม		R S	
273. ROY		R S	
274. ROY		R S	
276. พริ้ม	log on		
277. พริ้ม		R ^s S	
282. พริ้ม		C S	
284. ROY	พริ้มไม่ตอบ	R S	
289. พริ้ม	log on		
290. ROY		R S	
294. พริ้ม		R S	
297. ROY		R S	
300. พริ้ม		N S	
304. ROY		R S	
305. พริ้ม		R S	
308. ROY		R S	
309. พริ้ม		R, N S	
311. ROY		R S	
315. พริ้ม		R S	
318. ROY		R S	
323. พริ้ม	log off		
332. ROY	หักทนายวีว่า ไม่มีคำตอบ		
385. ROY	หักทนายวีว่า ไม่มีคำตอบ		
429. ROY	หักทนายวีว่า ไม่มีคำตอบ		

การวิเคราะห์การมอผลัดในการสนทนาระหว่าง dul กับ พิมจ๋า ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

หมายเหตุ ในระหว่างการสนทนาของ dul และ พิมจ๋า ทั้งสองได้พูดกับคนอื่นด้วย กล่าวคือ dulพูดกับน้ำฝน (dulพูดกับอมยิ้มหลากสีและโอเล่รสเลมอน หลังจากเลิกพูดกับพิมจ๋า แล้ว) ส่วนพิมจ๋าพูดกับน้ำฝน คะน้ำ พี่แซว [TAR] และ mongmossss (พิมจ๋าพูดกับออิอิ และอมยิ้มหลากสี หลังจากทีเลิกพูดกับdulแล้ว) นอกจากนี้ dul พิมจ๋า และ น้ำฝน ยังพูดด้วยกันชั่วขณะหนึ่ง

95. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
98. พิมพ์	พุดกับคะน้ำ		
99. พิมพ์	พุดกับคะน้ำ		
102. dul		N	
103. dul	ซ้ำข้อความที่ 102	C	
104. dul	ซ้ำข้อความที่ 102	C	
105. dul	ซ้ำข้อความที่ 102	C	S
109. พิมพ์	พุดกับต้าร์		
110. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
114. พิมพ์		R	S
120. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
123. dul		R	
124. dul	ซ้ำข้อความที่ 123	C	
126. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
128. พิมพ์	พุดกับฝน		
134. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
136. dul	พุดกับฝน		
137. dul	พุดกับฝน		
140. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
144. พิมพ์	พุดกับฝน		
145. พิมพ์	พุดกับฝน (พุดแทรกระหว่าง dul กับ ฝน)		
148. dul	พุดกับฝน		
149. dul	พุดกับฝน		
161. พิมพ์	log on		
163. dul	พุดกับฝน		
166. พิมพ์	พุดกับฝน		
170. dul		N	S
174. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
178. พิมพ์		R	S
181. dul	พุดกับฝน		
183. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
191. พิมพ์	พุดกับพีแซว		
193. dul	พุดกับฝน		
203. dul	พุดกับฝน		
204. พิมพ์	พุดกับฝน		

170. dul		N	—	S
178. พิมจ้ำ		R	—	S
<hr/>				
213. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
216. dul		R	—	S
218. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
222. พิมจ้ำ	พุดกับตัวเอง			
229. พิมจ้ำ		R	—	
230. พิมจ้ำ	พุดกับmongmossss			
233. พิมจ้ำ	พุดกับmongmossss			
237. พิมจ้ำ	พุดกับmongmossss			
239. dul	พุดกับฝน			
245. พิมจ้ำ		C	—	
248. พิมจ้ำ	พุดกับmongmossss			
258. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
259. dul	พุดกับฝน			
264. dul	พุดแทรกการสนทนาระหว่าง พิมจ้ำ กับ น้ำฝนในข้อความที่ 258			
265. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
275. dul	พุดกับฝน			
287. พิมจ้ำ	พุดกับmongmossss			
291. dul	พุดกับฝน			
298. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
299. dul	พุดกับฝน			
301. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
306. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
313. พิมจ้ำ	log on			
314. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
317. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
319. dul	พุดกับฝน และ พิมจ้ำ (มิได้โต้ตอบกลับไป dul)			
320. dul	พุดกับฝน และ พิมจ้ำ			
322. พิมจ้ำ	พุดกับพีแซว			
326. dul	พุดกับฝน			
327. dul	พุดกับฝน			
329. พิมจ้ำ	พุดกับฝน			
331. พิมจ้ำ	log off			

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พริม กับ น้ำ ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

31. พริม พูดกับน้ำ แต่ไม่ได้รับคำตอบ N →

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พิมจ๋า กับ คะน้ำ ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

หมายเหตุ พิมจ๋าพูดกับกะน้ำ ในขณะที่เดียวกันพิมจ๋าก็พูดกับ dul ด้วย

29. คะน้ำ log on

32. พิมจ๋า

34. คะน้ำ

37. พิมจ๋า

41. คะน้ำ

45. พิมจ๋า คะน้ำไม่ตอบ

46. คะน้ำ พิมจ๋าไม่ตอบ

52. พิมจ๋า log on

56. พิมจ๋า

64. พิมจ๋า

85. คะน้ำ

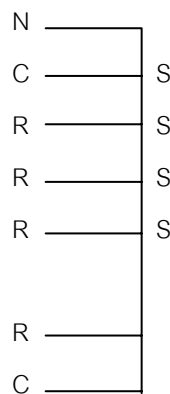
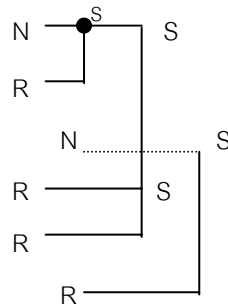
89. พิมจ๋า

93. คะน้ำ

96. คะน้ำ log off

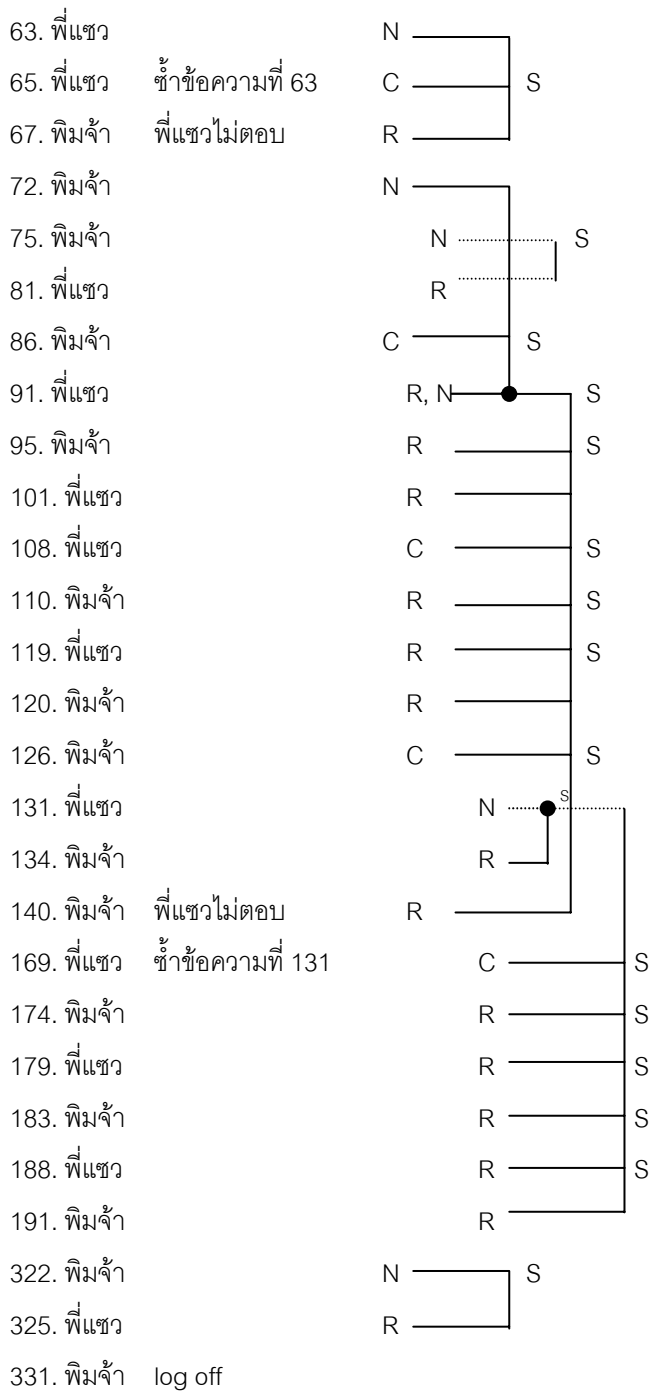
98. พิมจ๋า

99. พิมจ๋า

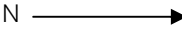
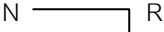
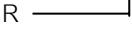

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พี่แซว กับ พิมจ๋า ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

หมายเหตุ พิมจ๋าพูดกับคนน้ำ น้ำฝน dul และ [TAR] ในขณะที่เดียวกับที่พูดกับ พี่แซว

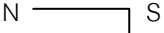
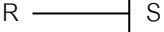
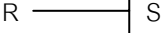
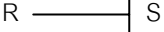
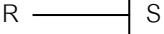
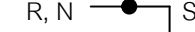
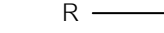
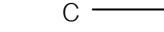
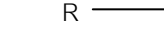
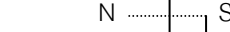

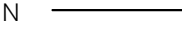
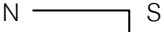
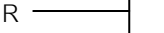
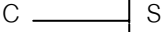
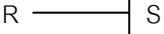
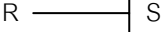
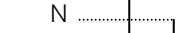
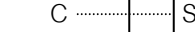
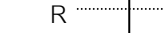
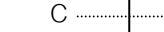
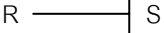

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พิมจำ กับ [[TAR]] ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

- 83. [[TAR]] log on
- 94. [[TAR]] ทักทายทุกคน
- 100. [[TAR]] พิมไม่ตอบ
- 109. พิมจำ
- 113. [[TAR]]

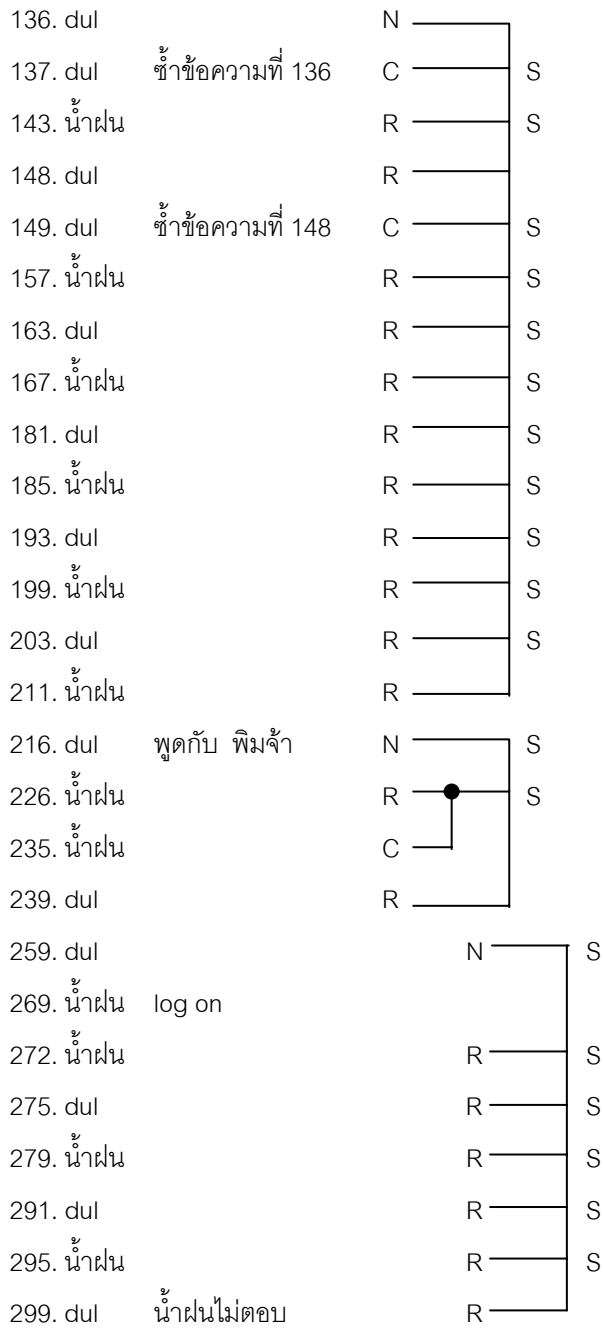
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พิมจำ กับ น้ำฝน ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

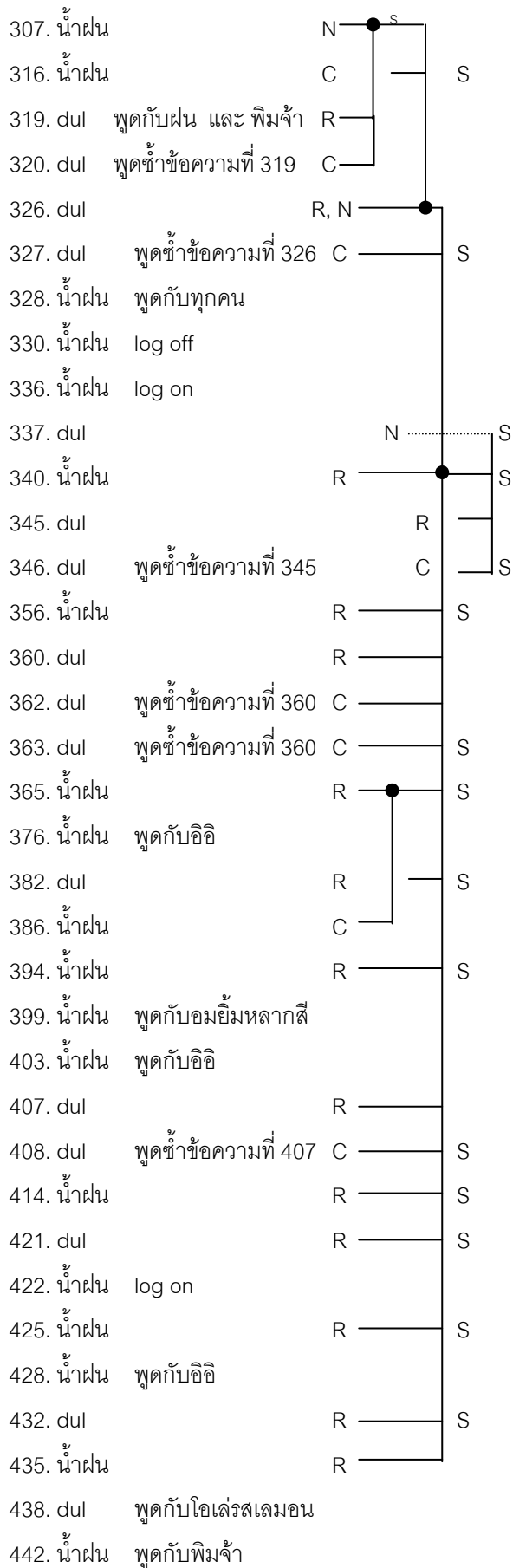
หมายเหตุ ขณะนี้ พิมจำและน้ำฝนสนทนากัน ทั้งสองคนได้สนทนากับdulด้วย อย่างไรก็ตาม ทั้งสามมิได้สนทนาร่วมกัน กล่าวคือ มีการสนทนา 2 คู่ ได้แก่ พิมจำกับdul และน้ำฝนกับdul

- 112. น้ำฝน log on
- 121. น้ำฝน
- 128. พิมจำ
- 133. น้ำฝน
- 144. พิมจำ
- 151. น้ำฝน
- 166. พิมจำ
- 175. น้ำฝน
- 190. น้ำฝน
- 204. พิมจำ
- 206. น้ำฝน
- 210. น้ำฝน
- 213. พิมจำ
- 218. พิมจำ
- 243. น้ำฝน พิมจำไม่ตอบ
- 251. น้ำฝน
- 258. พิมจำ
- 265. พิมจำ
- 283. น้ำฝน
- 287. พิมจำ
- 288. น้ำฝน
- 293. น้ำฝน
- 298. พิมจำ น้ำฝนไม่ตอบ
- 301. พิมจำ
- 302. น้ำฝน
- 306. พิมจำ

312. น้ำฝน	N	—	S
314. พิมพ์	R	—	
317. พิมพ์	C	—	S
324. น้ำฝน	R	—	S
329. พิมพ์	R	—	
330. น้ำฝน log off			
331. พิมพ์ log off			
437. พิมพ์	N	—	S
442. น้ำฝน	R	—	
445. น้ำฝน log off			
448. พิมพ์ log off			

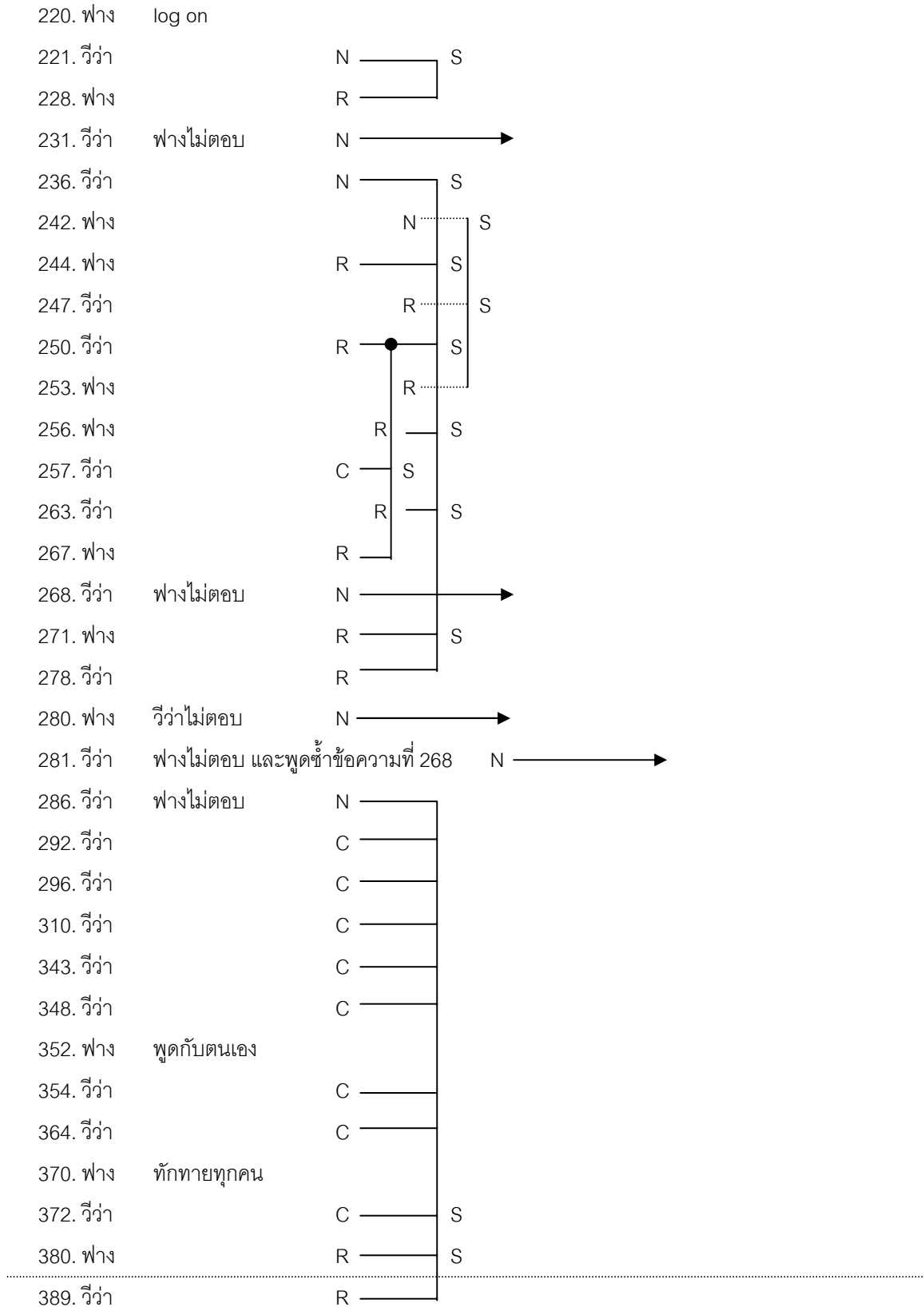
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *dul* กับ *น้ำฝน* ห้วงจะจำ 5 วันที่ 2 ก.ค. 44
 หมายเหตุ *dul* พูดกับ *น้ำฝน* ขณะเดียวกับที่ *dul* พูดอยู่กับ *พิมจำ* ส่วน *น้ำฝน* ก็พูดกับ *พิมจำ* เช่นเดียวกัน และ
น้ำฝน ยังพูดกับ *ออิ* และ *อมยิ้ม* หลากสี นอกจากนั้น *dul* ยังพูดกับ *ไอเล่รส* เสมอไปด้วย

445. น้ำฝน log off

การวิเคราะห์การมอผลัดในการสนทนาระหว่าง วีว่า กับ ฟาง ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

380. ฟาง		R	S
<hr/>			
384. ฟาง		N	S
389. วีว่า		R	
396. ฟาง			N
397. วีว่า		R	
409. วีว่า			R
410. ฟาง	วีว่าไม่ตอบ	N	→
423. ฟาง	วีว่าไม่ตอบ	N	→
457. ฟาง	หักทนายทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ	N	→
462. ฟาง	ร้องเพลง		
468. ฟาง	ร้องเพลง		
471. ฟาง	ร้องเพลง		
474. ฟาง	ร้องเพลง		
479. ฟาง	ร้องเพลง		

**การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พิมจ๋า กับ mangmosssss
ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44**

225. mangmoss	N	S
227. mangmoss		
230. พิมจ๋า	R	
233. พิมจ๋า	C	
237. พิมจ๋า	C	
248. พิมจ๋า	C	

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พี่แซว กับ วีว่า ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

303. พี่แซว หักทนายวีว่า แต่ไม่ได้รับคำตอบ N →

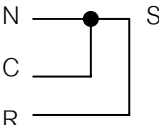
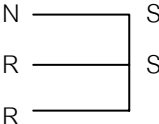
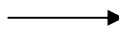
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พี่แซว กับ นุช ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

333. นุช	log on	
334. นุช	log on	
335. พี่แซว	หักทนายนุช แต่ไม่ได้รับคำตอบ	N
341. พี่แซว	พูดกับนุช แต่ไม่ได้รับคำตอบ	C

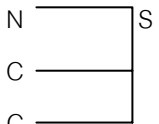
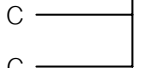

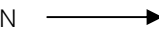
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง nop กับ นุช ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

- 333. นุช log on
- 334. นุช log on
- 339. nop log on
- 353. nop ทักทายนุช แต่ไม่ได้รับคำตอบ N
- 359. nop พุดกับนุช แต่ไม่ได้รับคำตอบ C

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง พิมจ๋า กับ อมยิ้มหลากสี ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

- 338. อมยิ้มหลากสี log on
- 355. พิมจ๋า
- 358. พิมจ๋า
- 361. อมยิ้มหลากสี
- 368. อมยิ้มหลากสี
- 377. พิมจ๋า
- 387. อมยิ้มหลากสี
- 391. อมยิ้มหลากสี log off
- 400. พิมจ๋า อมยิ้มหลากสีไม่ได้ตอบ N

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง อมยิ้มหลากสี กับ น้ำฝน ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

- 342. อมยิ้มหลากสี พุดแทรกการสนทนาระหว่าง น้ำฝน กับ dul N
- 350. อมยิ้มหลากสี พุดแทรกการสนทนาระหว่าง น้ำฝน กับ dul C
- 374. อมยิ้มหลากสี พุดแทรกการสนทนาระหว่าง น้ำฝน กับ dul และน้ำฝนไม่ได้ตอบ C
- 399. น้ำฝน อมยิ้มหลากสีไม่ตอบ N

การวิเคราะห์การมอบคุณผลัดในการสนทนาระหว่าง พี่แซว กับ ปลา ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

402. ปลา ทักทายทุกคน

405. พี่แซว (อ่านตัวอักษรไม่ได้)

406. พี่แซว

416. ปลา

418. พี่แซว

426. ปลา

434. พี่แซว ปลาไม่ตอบ

436. พี่แซว

439. ปลา

441. พี่แซว

446. พี่แซว

449. พี่แซว ปลาไม่ตอบ

450. ปลา

453. ปลา

454. พี่แซว

458. ปลา

459. ปลา

461. พี่แซว

464. ปลา

465. พี่แซว ปลาไม่ตอบ

466. พี่แซว

470. ปลา

472. พี่แซว

475. ปลา

476. พี่แซว

488. ปลา

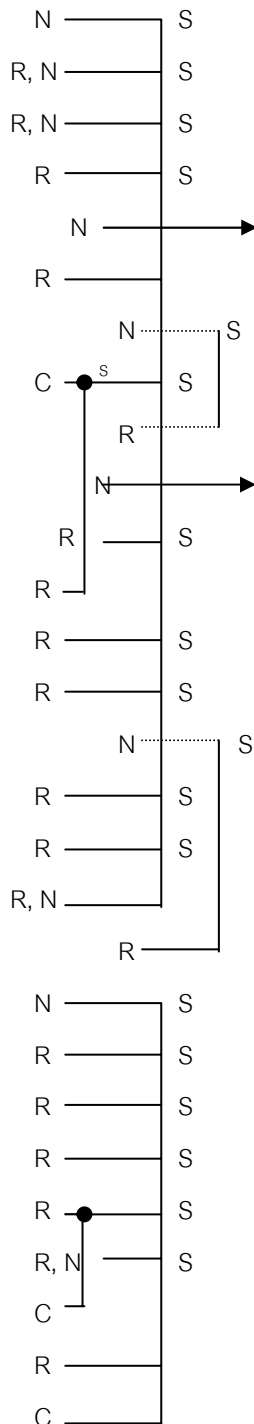
491. พี่แซว

492. ปลา

494. ปลา

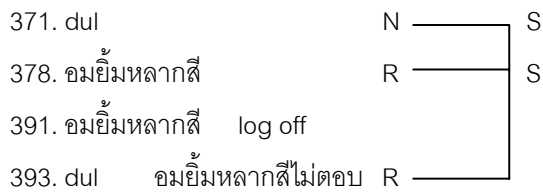
501. ปลา

512. ปลา log off

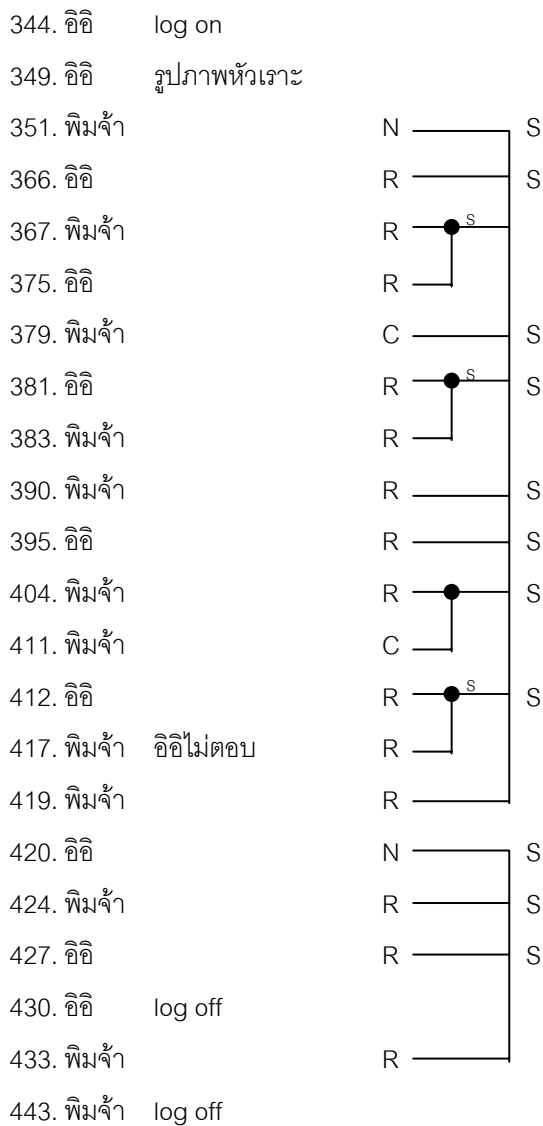

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *อมยิ้มหลากสี* กับ *dul* ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค.

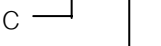
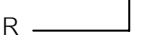
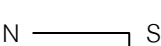

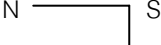
44

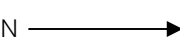
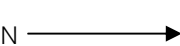
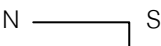
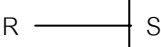
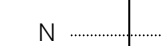
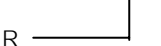

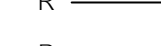
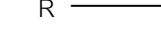
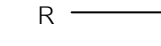
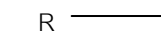

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *ออิ* กับ *พิมจ๋า* ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง อิติ กับ น้ำฝน ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

- 366. อิติ
- 375. อิติ
- 376. น้ำฝน อิติไม่ตอบ
- 403. น้ำฝน
- 412. อิติ
- 415. น้ำฝน
- 420. อิติ
- 428. น้ำฝน
- 430. อิติ log off

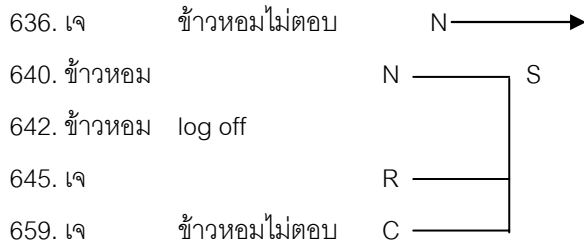
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง SAKI กับ เจ ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

- 469. SAKI log on
- 473. SAKI ทักทายทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ
- 477. SAKI ทักทายทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ
- 478. เจ log on
- 480. SAKI ทักทายเจ แต่เจไม่ตอบ
- 482. เจ ทักทายทุกคน แต่ไม่มีคนตอบ
- 484. SAKI
- 485. เจ
- 486. เจ
- 487. SAKI
- 489. SAKI
- 490. เจ
- 496. SAKI
- 498. เจ
- 503. เจ
- 504. SAKI
- 507. SAKI เจไม่ตอบ

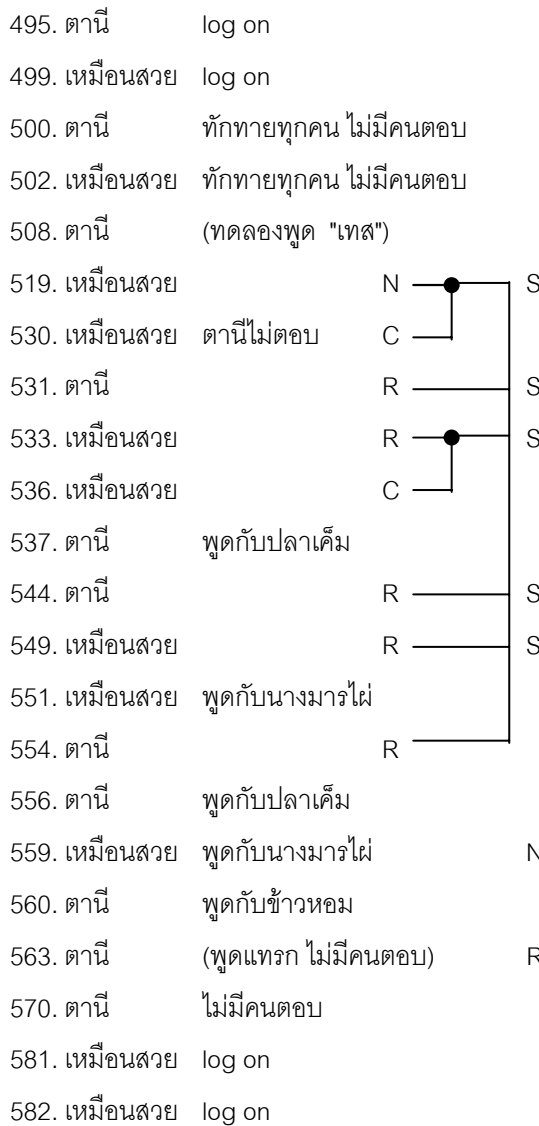
509. เจ		N	—	S
510. SAKI		R	—	S
514. เจ		R	—	S
517. SAKI		R	● ^s —	S
520. SAKI			G —	S
521. เจ		R	—	S
523. เจ			R —	S
524. SAKI		R	—	S
526. SAKI			R —	S
527. เจ		R	—	S
528. เจ	พุดข้า้ข้อความที่ 527	C	—	
529. เจ	พุดข้า้ข้อความที่ 527	C	—	
532. เจ		R	● —	S
534. เจ	SAKI ไม่ตอบ	C	—	
535. SAKI		R	—	S
539. เจ		R	—	S
543. SAKI		R	—	
547. SAKI	พุดกับนางมาร แต่ไม่ได้รับคำตอบ			
555. SAKI	พุดกับนุ่เฝ แต่ไม่ได้รับคำตอบ			
561. เจ	พุดกับตัวเอง			

การวิเคราะห์การมอดผลัดในการสนทนาระหว่าง *ข้าวหอม* กับ *เจ* ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

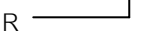
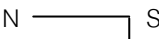
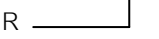
545. ข้าวหอม		N	
548. ข้าวหอม	พูดกับตานี		
553. ข้าวหอม	พูดกับตานี		
557. ข้าวหอม	พูดแทรกการสนทนาระหว่างตานีกับเหมือนสวย		
562. ข้าวหอม	พูดกับปลาเค็ม		
565. ข้าวหอม		C	S
566. ข้าวหอม		C	S
567. เจ		R	
569. ข้าวหอม	พูดกับปลาเค็ม		
571. ข้าวหอม		N	
572. เจ		N	S
573. เจ			
574. ข้าวหอม	เจไม่ตอบ	C	
576. ข้าวหอม		R	
577. เจ		N	S
580. ข้าวหอม	พูดกับปลาเค็ม		
583. ข้าวหอม		R	
587. ข้าวหอม	ทักทายชบา		
588. เจ	(ไม่ทราบว่าจะพูดกับใคร)		
591. ข้าวหอม		N	S
593. ข้าวหอม	ทักทายตาโต		
594. เจ		R	S
598. ข้าวหอม		R	
599. เจ		N	S
602. ข้าวหอม		R	S
606. เจ		R	
611. เจ		C	S
614. ข้าวหอม		R	S
617. เจ		R	S
621. ข้าวหอม		R	S
625. เจ		R	S
629. ข้าวหอม		R	S
632. เจ		R	S
635. ข้าวหอม		R	

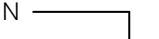
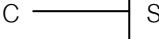
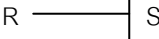
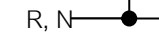
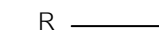
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง เหมือนสวย กับ ตานี ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค.
44

การวิเคราะห์การมอผลัดในการสนทนาระหว่าง ตานี กับ ปลาเค็ม ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

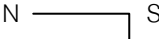
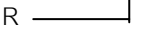
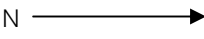
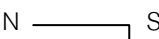
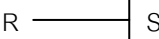
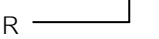
- 495. ตานี log on
- 500. ตานี ทักทายทุกคน
- 508. ตานี (ทดลองพูด "เทส")
- 518. ปลาเค็ม log on
- 522. ปลาเค็ม ทักทายดี แต่ไม่มีคำตอบ
- 531. ตานี
- 537. ตานี ปลาเค็มไม่ตอบ
- 542. ปลาเค็ม
- 552. ปลาเค็ม พูดกับมารน้อย แต่ไม่มีคำตอบ
- 556. ตานี
- 558. ปลาเค็ม
- 564. ปลาเค็ม พูดกับข้าวหอม
- 568. ปลาเค็ม พูดกับข้าวหอม
- 570. ตานี ไม่มีคนตอบ

การวิเคราะห์การมอผลัดในการสนทนาระหว่าง ข้าวหอม กับ ตานี ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

- 548. ข้าวหอม
- 553. ข้าวหอม
- 554. ตานี
- 557. ข้าวหอม
- 560. ตานี

การวิเคราะห์การมอผลัดในการสนทนาระหว่าง ข้าวหอม กับ ปลาเค็ม ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค.

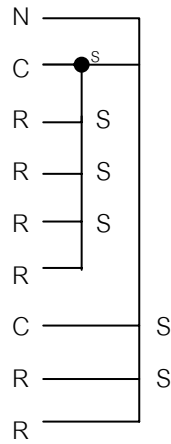
44

- 562. ข้าวหอม
- 564. ปลาเค็ม
- 568. ปลาเค็ม ข้าวหอมไม่ตอบ
- 569. ข้าวหอม
- 575. ปลาเค็ม
- 580. ข้าวหอม ปลาเค็มไม่ตอบ

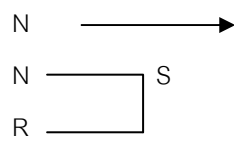
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มารเฒ่า กับ ตาโต ห้องจะจำ 5 วันที่ 2 ก.ค. 44
 หมายเหตุ ในขณะที่ มารเฒ่าพูดกับตาโต มารเฒ่าก็พูดกับเหมือนสวย เหมือนจะหล่อ และตาตี ส่วนตาโตก็
 พูดกับตาตีด้วย

- 590. ตาโต log on
- 597. ตาโต ทักทายทุกคน
- 610. มารเฒ่า log on

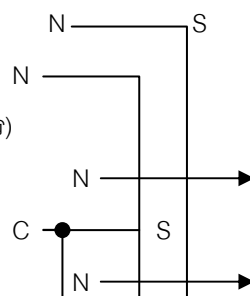
- 613. มารเฒ่า
- 619. มารเฒ่า
- 620. ตาโต
- 622. มารเฒ่า
- 627. ตาโต
- 630. มารเฒ่า
- 631. ตาโต
- 633. มารเฒ่า
- 638. ตาโต

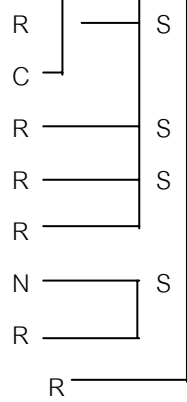
- 648. มารเฒ่า ตาโตไม่ได้ตอบ
- 649. ตาโต
- 652. มารเฒ่า

- 660. ตาโต
- 662. มารเฒ่า
- 669. ตาโต (ไม่รู้ว่าจะพูดกับใคร)
- 672. ตาโต (พูดแทรก)
- 673. มารเฒ่า
- 677. มารเฒ่า ตาโตไม่ตอบ

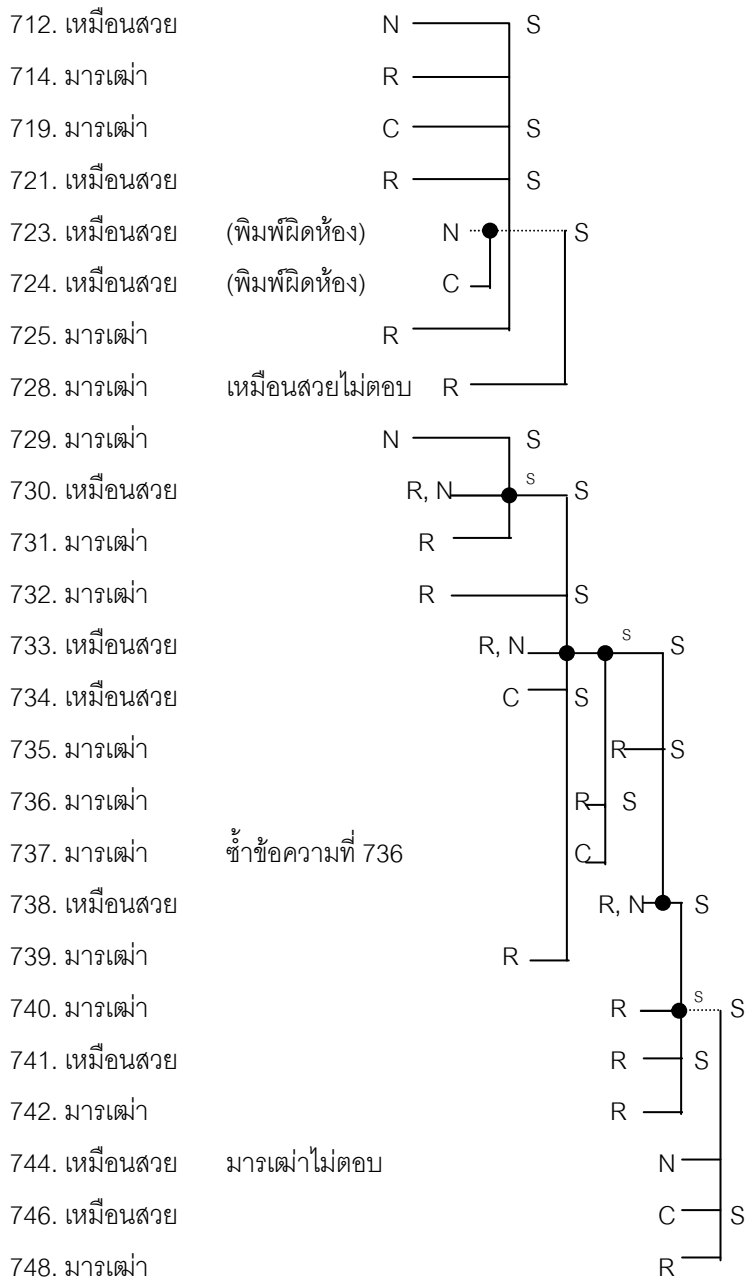
- 678. ตาโต
- 679. มารเฒ่า
- 682. มารเฒ่า
- 696. ตาโต
- 701. มารเฒ่า
- 710. ตาโต
- 711. มารเฒ่า
- 713. มารเฒ่า ตาโตไม่ตอบ

715. ตาโต		N	—	—	S
716. มารเฒ่า		R	—	—	S
722. ตาโต		R	—	—	S
726. ตาโต	log off				
727. มารเฒ่า	ตาโตไม่ตอบ	R	—	—	S

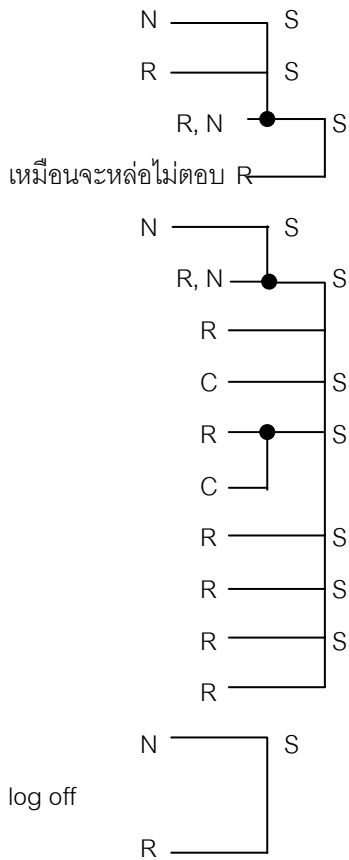
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มารเฒ่า กับ เหมือนสวย ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2
ก.ค. 44

610. มารเฒ่า	log on				
615. มารเฒ่า		N	—	—	S
616. เหมือนสวย		R	—	—	S
618. มารเฒ่า		R	—	—	S
624. เหมือนสวย		R	—	—	S
628. มารเฒ่า		R, N	●	—	S
634. มารเฒ่า	เหมือนสวยไม่ตอบ	N	—	→	
637. เหมือนสวย		R	—	—	S
639. มารเฒ่า		R	—	—	S
643. เหมือนสวย		R	—	—	S
644. มารเฒ่า		N	—	—	S
646. เหมือนสวย		R	—	—	S
653. มารเฒ่า		R	—	—	S
657. เหมือนสวย		R	—	—	S
667. มารเฒ่า	เหมือนสวยไม่ตอบ	R	—	—	S
668. เหมือนสวย		N	—	—	S
671. มารเฒ่า		R	—	—	S
685. เหมือนสวย		R	●	—	S
687. เหมือนสวย		C	—	—	S
691. มารเฒ่า		R	—	—	S
702. เหมือนสวย		R, N	●	—	S
706. มารเฒ่า		R	—	—	S

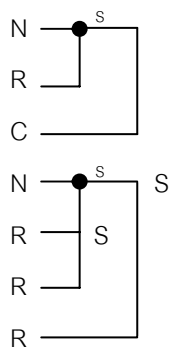
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มารเฒ่า กับ เหมือนจะหล่อ ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2
 ก.ค. 44

- 647. เหมือนจะหล่อ
- 650. มารเฒ่า
- 655. เหมือนจะหล่อ
- 658. มารเฒ่า
- 664. เหมือนจะหล่อ
- 674. มารเฒ่า
- 680.. เหมือนจะหล่อ
- 683. เหมือนจะหล่อ
- 688. มารเฒ่า
- 692. มารเฒ่า
- 693. เหมือนจะหล่อ
- 697. มารเฒ่า
- 699. เหมือนจะหล่อ
- 704. มารเฒ่า
- 705. เหมือนจะหล่อ
- 707. เหมือนจะหล่อ log off
- 709. มารเฒ่า

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มารเฒ่า กับ ตาตี ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

- 654.ตาตี
- 656.มารเฒ่า
- 661. ตาตี
- 663. มารเฒ่า
- 666. ตาตี
- 670. มารเฒ่า
- 681. ตาตี

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง ตาดี กับ ตาโต ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

665. ตาโต		N	—	—	S
675. ตาดี		R	—	—	S
676. ตาดี		C	—	—	S
686. ตาโต		R	—	—	S
690. ตาดี	ตาโตไม่ตอบ	N	—	→	

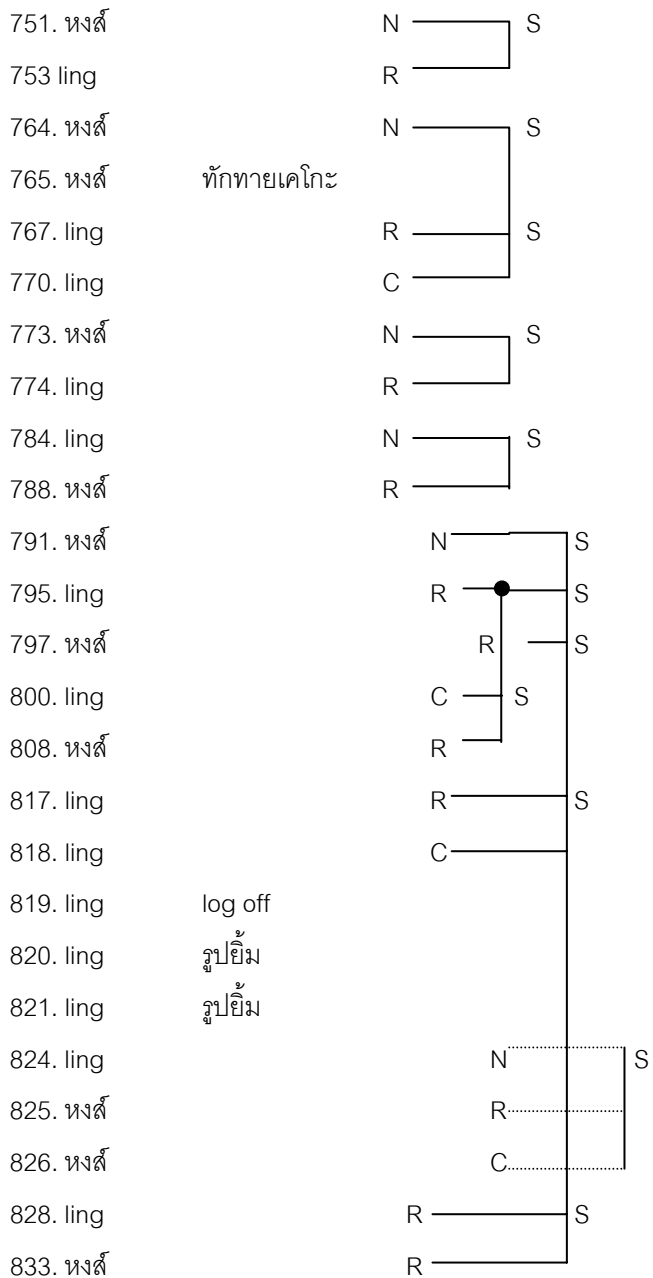
การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มารเฒ่า กับ มะแจ้ว ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

684. มะแจ้ว	log on				
689. มะแจ้ว	ร้องเพลง				
694. มารเฒ่า		N	—	—	S
695. มะแจ้ว	ร้องเพลง				
698. มะแจ้ว	ร้องเพลง				
700. มะแจ้ว	ร้องเพลง				
703. มะแจ้ว		R	—	—	S
708. มารเฒ่า	มะแจ้วไม่ตอบ	N	—	→	
717. มะแจ้ว	ร้องเพลง				
718. มะแจ้ว	log off				
720. มารเฒ่า	มะแจ้วไม่ตอบ	N	—	→	

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง มารเฒ่า กับ ling (หลิง) ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

743. ling	log on				
745. ling	ทักทายทุกคน				
747. มารเฒ่า		N	—	—	S
750. ling		R	—	—	S
752. มารเฒ่า		R	—	—	S
755. ling		R	—	—	S
757. มารเฒ่า		N	—	—	S
759. มารเฒ่า		C	—	—	S
760. มารเฒ่า		C	—	—	S
761. มารเฒ่า	log off				
762. ling		R	—	—	S

การวิเคราะห์การมอบลัดในการสนทนาระหว่าง หงส์ กับ ling (หญิง) ห้องจะจำ 5 วันที่ 2 ก.ค. 44
 หมายเหตุ หงส์พูดกับเคโกะ ทะเด และ มาร์ ในขณะที่เดียวกับที่พูดกับหลิง ส่วนหลิงก็พูดกับเจท blue
 ทะเด และมาร์

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง หงส์ กับ เคโกะ ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

756. เคโกะ	log on	
758. เคโกะ	พูดกับทุกคน	
763. เคโกะ	พูดกับทุกคน	
765. หงส์		N ——— S
766. เคโกะ	พูดกับทุกคน	
768. เคโกะ		R ———
772. เคโกะ		N ——— S
773. หงส์		N S
775. หงส์		R ——— S
777. เคโกะ		R S
779. หงส์		R S
781. เคโกะ		N ——— S
783. หงส์	เคโกะไม่ตอบ	R ———
785. เคโกะ	หงส์ไม่ตอบ	
790. เคโกะ		R ——— S
793. หงส์		R ——— S
796. เคโกะ	หงส์ไม่ตอบ	R ———
799. เคโกะ	พูดกับตัวเอง	
807. เคโกะ	พูดกับตัวเอง	
810. เคโกะ	พูดซ้ำข้อความที่ 807	

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง ling (หลิง) กับ เจท ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

776. เจท		N ——— S
778. ling		R ———
786. เจท		N ——— S
787. ling		R ———

792. เจท		N	—	
802. เจท	พูดซ้ำข้อความที่ 792	C	—	
803. เจท	พูดซ้ำข้อความที่ 792	C	—	
804. เจท	พูดซ้ำข้อความที่ 792	C	—	
805. เจท	พูดซ้ำข้อความที่ 792	C	—	
806. เจท	พูดซ้ำข้อความที่ 792	C	—	S
809. ling		R	—	S
811. เจท		R	—	
812. เจท	พูดซ้ำข้อความที่ 811	C	—	
813. เจท	พูดซ้ำข้อความที่ 811	C	—	
814. เจท	พูดซ้ำข้อความที่ 811	C	—	
815. เจท	รูปยิ้ม			
816. เจท	รูปยิ้ม			
827. เจท		C	—	S
829. เจท	(ไม่รู้ว่าจะพูดกับใคร)			
830. เจท	(ไม่รู้ว่าจะพูดกับใคร)			
831. เจท	(ไม่รู้ว่าจะพูดกับใคร)			
832. เจท	(ไม่รู้ว่าจะพูดกับใคร)			
834. ling		R	—	
835. ling	รูปหน้าจอ			

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง เจท กับ เคโกะ ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

780. เจท	เคโกะไม่ได้ทักทายตอบ	N	→
782. เคโกะ		N	— S
789. เจท		R	— S
794. เคโกะ	เจทไม่ตอบ	R	—

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง หงส์ กับ ทะเล ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

836. ทะเล	log on		
837. หงส์		N	— S
838. ทะเล		R	—

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *ling* (หลิง) กับ *blue* ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

844. blue	log on	
846. blue	ทักทายทุกคน	
847. หลิง		N ——— S
848. blue		R ——— S
849. blue		N ——— S
855. หลิง		R ——— S
860. blue		N ——— S
867. หลิง		R ——— S
870. blue		R ——— S
879. หลิง		N S
882. blue	หลิงไม่ตอบ	R S
883. หลิง		R ——— S
887. blue		R ——— S
900. หลิง		R ——— S

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *หงส์* กับ *มาร์* ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

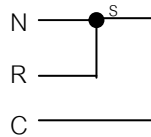
850. มาร์	log on	
851. หงส์		N ——— S
861. มาร์		R ——— S
864. มาร์	หงส์ไม่ตอบ	N —————>

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง *ling* (หลิง) กับ *มาร์* ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

850. มาร์	log on	
856. หลิง		N ——— S
861. มาร์		R ——— S
864. มาร์		N ——— S
874. มาร์	(ไม่รู้ว่าจะพูดกับใคร)	R ——— S
879. หลิง		R —●— S
891. หลิง		C ——— S
892. มาร์		R ——— S
909. มาร์	(พูดแทรก ไม่ได้รับคำตอบ)	N —————>

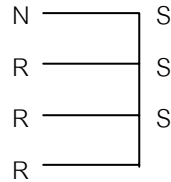
การวิเคราะห์การมอดผลัดในการสนทนาระหว่าง zock กับ blue ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

853. zock log on
 854. zock พูดกับทุกคน
 857. zock ทักทายทุกคน
 858. zock ถามทุกคนในห้อง
 863. zock ชักชวนทุกคนในห้อง
 865. zock พูดซ้ำข้อความที่ 863
 866. blue
 868. zock

การวิเคราะห์การมอดผลัดในการสนทนาระหว่าง zock กับ หมมฝิง ห้องจ๊ะจ๋า 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

853. zock log on
 854. zock พูดกับทุกคน
 857. zock ทักทายทุกคน
 858. zock ถามทุกคนในห้อง
 863. zock ชักชวนทุกคนในห้อง
 868. zock
 869. หมมฝิง
 871. zock
 875. หมมฝิง

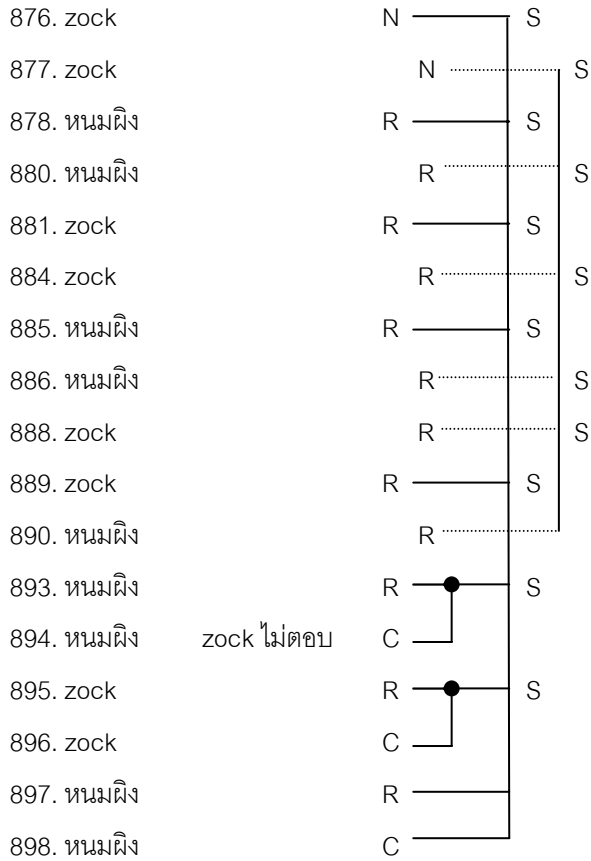

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวศิริพร ปัญญาเมธิกุล เกิดเมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน พ.ศ. 2517 ที่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ-ไทย (เกียรตินิยมอันดับ 2) มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เมื่อปี พ.ศ. 2538 และ สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์ การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อปี พ.ศ. 2541 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญา เอก หลักสูตรอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2542

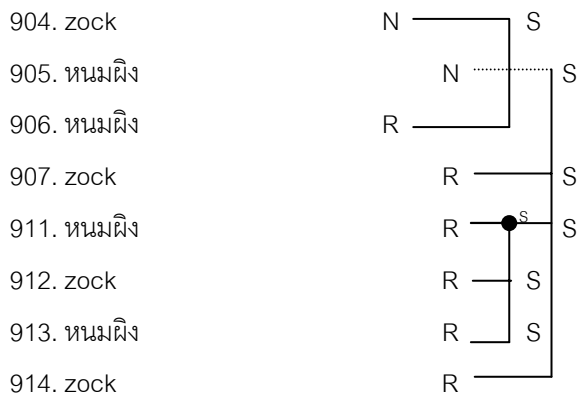
ในปี พ.ศ. 2543 - 2546 ได้รับทุนจากทบวงมหาวิทยาลัย ในโครงการพัฒนา อาจารย์ สาขาขาดแคลน

ผลงานทางวิชาการในปี พ.ศ. 2546 คือ Gender and Turn Allocation in a Thai Chatroom ซึ่งมีการเผยแพร่ใน Journal of Computer-Mediated Communication โดย สามารถเข้าไปที่ http://www.ascusc.org/jcmc/vol9/issue1/panya_herring.html

zock ไม่ตอบ

901. zock พุดซ้ำข้อความที่ 896
 902. หนมผิง (พุดแทรก)

916. หนมผิง (ไม่รู้ว่าจะพุดกับใคร)

การวิเคราะห์การมอบผลัดในการสนทนาระหว่าง ทะเล กับ blue ห้องจะจำ 5 วันที่ 2 ก.ค. 44

